

Uladimír Mazurek
Detektivní kancelář Pavelková II.

[1]	[5]	[9]	[13]	[17]	[21]
[2]	[6]	[10]	[14]	[18]	[22]
[3]	[7]	[11]	[15]	[19]	[23]
[4]	[8]	[12]	[16]	[20]	[24]

ADVENTNÍ
KALENDÁŘ

Středa 17. 11. 2020

Johana, Lucie, Zuzana a dalších více než čtyřicet mladých žen sedí v sále podzemního zodolněného objektu. Je tu přítmí, proniká sem pouze slabé světlo zářivek přes prosklenou stěnu do chodby a pracovní osvětlení ve vedlejší hale. Přes falešná okna ve stěnách je vidět, co je v ní: funkční moduly superpočítače, jejichž skladba je sama o sobě uměleckým dílem a jeřábová kočka, která se snad nejméně třicet let nehnula.

Lucie si stoupla před údajně nefunkční světelnou mapu superpočítače na čelní stěně a vzala si slovo: „Dnes přišla velká chvíle pro naše sesterstvo. 31 let od sametové takzvané revoluce. Víím, že to není zrovna kulaté výročí. Ale loni to nikoho nezajímalo, protože společnost si žila víceméně bezstarostně. Až díky tomu hnusu, co letos řadí tam venku, a který nás nepřímo dostal tam, kde jsme teď, si konečně začíná společnost uvědomovat, že je něco špatně.“

„Patriarchát!“ ozvalo se z houfu žen, které se opírají o staré kontrolní pulty velínu. Změti čudlíků a kontrolek byly dávno nahrazeny současně vypadajícími počítači, ani ty ale dnes nefungují. Snad s výjimkou laptopu patřícího Lucii.

„Přesně tak! Patriarchát,“ přitakala zmíněná Lucie. „Neboli trojjediná moc nacionalismu, oligarchů a církve. Sice v ženském rodě, ale držena pohromadě jen a jen muži toužícími zmocnit se veškeré lidské mysli i činů. Naším cílem je rozložit tento vládnoucí systém na prvočinitele.“

„No dobrá, to rozebereme později,“ připomněla Zuzana. „Je čas zvolit si koordinátorku našeho Sesterstva.“ Ocelové číselné hodiny nad vstupními dveřmi se s hlasitým lupnutím posunuly o minutu dál a dosud ve tmě utopená čelní stěna se rozzářila. Rozblikala se signalizační světla vedle světelné mapy. Luciin počítač úspěšně napojený na přístroje z roku 1986 promluvil jasně. Nejvíce hlasů získala Johana Neužilová.

Johana vstala od okenního parapetu a už jí její starší kamarádky plácají po ramenech a dávají jí pusy na tvář. „Nezapomeň, jsi něco jako naše šéfová. Ale toto slovo nepoužívej, protože odmítáme hierarchické vedení.“

„Jasně, žádné výhody,“ hlesla Johana.

„Zato jen a jen povinnosti,“ doplnila ji Zuzana. „Věříme ti!“

Johaně je teprve 16 let. Proč je tady, všechny ostatní dobře ví. Pokusil se ji znásilnit katolický kněz, který byl zároveň jejím skautským vedoucím. Naštěstí mu utekla. Když se o tom svěřila rodičům, strčili ji do auta a odvezli ke gynekologovi. Přestože jim stále vysvětlovala, že gynekolog na ní nic nenajde, když se vlastně nic nestalo. A tak jí začali předhazovat, že si všechno vymyslela – když se tedy nic nestalo. Měla kluka. Ten se jí najednou začal vyhýbat a nebral jí telefon. Prý od něj se pak po celém skautu i po škole začalo šířit, že nebohého služebníka božího nejprve svedla a pak po něm chtěla peníze. A tak se Johana jedné noci sebrala, dojela vlakem na konečnou stanici Jeseník, svoje poslední peníze dala za taxíka, kterým se nechala dovézt sem do hlubokých horských lesů na Mniší vrch.

„No tak, Johanko. Co koukáš?“ popíchla ji Zuzana. „Pověz nám něco.“

Zamyslela se. „Především... Musíme, my všechny, co jsme tady, vzdát hold Martině. To ona to tu celé vede. Ona nás všechny vytáhla ze srabu a dala nám šanci na nový život. Díky Martině víme, že jsme sice oběti, ale nejsme zlomené. A že máme právo postavit se esenciální příčině temnoty v naší společnosti.“

„Patriarchát!“ opět se ozvalo z hloubi starého velínu.

„Samozřejmě,“ usmála se Johana. „Naším cílem není mstít se těm, kteří nám to udělali. Naším cílem je svrhnout systém, který to způsobuje. A co ta strašná pandemie zviditelnila jako lakmusový papírek. Sami jsou ovládaní, proto chtěli ovládat aspoň nás. Mysleli si, že jim nemůžeme utéct, když pandemie nás s nimi zavřela pod jednou střechou.“

Zuzana jí skočila do řeči. „Á propos – Martina. Ani muk, že se tu scházíme. Nebo ji

dostaneme do maléru.“

„Co ta naše kapela?“ řekla Lucie. Vstala, přistoupila ke světelné stěně a otočila knoflíkem. Stěna se rozsvítila a z podnikového rozhlasu se značně nakřáple ozvali Sex Pistols. Jaké kliše, ještě že tlampač po pár vteřinách utichl.

„Podívejte!“ ukázala Zuzana všem svoji elektrickou kytaru jako na povel: K počtě zbraň!
„Půjčila nám ji Martina. Nemá čas si ani zabrnkat. Tak je to na nás.“

Lucie krátce zaimprovizovala na klávesy. „A tenhle synták, dámy, se jen tak válel na střeše. Kámoš od Martiny ho tam musel nechat, když všichni museli zmizet a nebyl čas se s ničím táhnout.“ Načež se velínem rozlehla úplně jiná a pro mnohé přítomné snad i lepší hudba, než téměř půlstoletí staré punkové legendy.

Po skončení první písničky na světelné tabuli naskočila čísla 1-24.

„Blíží se Vánoce,“ okomentovala to jakoby nic bubenice Sandra. Hned na to se postavila do čela myšleného pódia. „24 adventních dní, 24 písní, 24 zjizvených a zkrvavených duší. Ještě jsme ani pořádně nevznikly a už teď - za pouhý měsíc natočíme dvojdesku zvanou příznačně Adventní kalendář.“

„To bude hokna,“ povzdechla si Johana. Ano, všechny přítomné o ní ví, že pochází z Brna.

„Musíme to stihnout do štědrého večera,“ pokračuje bubenice Sandra. „Hackneme ozvučení půlnoční mše v Katedrále svatého Víta. Uděláme luxusní soukromý koncert pro strůjce patriarchátu. Prezident a jeho páprdové z politiky, 5 nejbohatších Čechů s rodinami, jeho excelence kardinál a arcibiskupové – ti všichni tam budou. Trojjediná moc jako na dlani. Tak ať koukají, co jim opravdovej Ježíšek naježí!“

„Hej mistře! Střelmistře!“ zaspívalo sborově celé osazenstvo. Načež Sandra spustila takové bubenické sólo, až zařinčely děrované kovoplastické panely na stěnách a vypadalo, že celý Mniší vrch právě vyletěl do povětří.

Více než metr tlusté železobetonové stropy ale něco vydrží. O dvě podlaží výše se nachází recepce horského hotelu Mniší vrch. Právě z ní vyšla ven Martina Pavelková. A jak Sesterstvo očekává, nemá nejmenší šanci zaznamenat jakékoliv vibrace z podzemního zodolněného objektu.

Pavelková si nasadila roušku a dlaní si zastínila oči od oslňujícího světla přijíždějících aut. Zástupci majitele hotelu jsou tady. „Ještě nevystupujte! Za mnou!“ vykřikla povel a sama nasedla do svého vozu. Hosty svátečního dne 17. listopadu nechala objet celý hotel zezadu a nechala se jimi následovat do otevřených vrat garáží utopených v hoře. Dívky ze Sesterstva s rouškami na tvářích promptně za nimi všechna vrata zavřely.

Ze služebních limuzín vystoupili muži v černých kněžských rouchách. Arcibiskup olomoucký, Arcibiskup pražský, šestice církevních úředníků, mediální hvězda páter Bělík i mediální zástupce katolické církve coby slavný herec se svojí mladou manželkou. Pavelková je uvedla k prostřenému stolu – v bývalém skladu autodílů. Má tu správnou atmosféru 80. let. Na policích jsou záměrně vystavené díly, které pasovaly do Renaultů, Mercedesů a Fiatů vyráběných v době, kdy Mniší vrch sloužil ještě jako supertajný výzkumný ústav obávané StB. Kalendář ukazuje listopad roku 1989. Většina stránky kalendáře je ale překrytá svatým obrázkem, stejně jako další plakáty s lascivně ztvárněnými ženskými akty, které přece nesmí chybět v žádné autodílně.

Z davu podivně koukajících církevních představitelů vystoupil mediální zástupce Tichota. „Omlouvám se, ale Vy jste přece dlouho věděla, že přijedeme.“ Mladá paní Tichotová, povoláním modelka, mu něžně položila hlavu na rameno.

Pavelková jim ukázala na stůl. „Samozřejmě. Však vidíte, všechno je připraveno pro Vás. Jen zasedněte ke stolu a hodujte.“

„Takhle se chováte ke všem hostům?“ ozval se jeden z arcibiskupů. Páter Bělík na ni

spiklenecky mrkl, protože je jediný z přítomných, který k ní chová jisté sympatie.

„Hotel je mimo provoz,“ opáčila Pavelková. „Přesně jak požaduje vládní nařízení.“

Druhý z arcibiskupů se nadechl k významné řeči. „Chápeme, že si zde nemůžeme nic přivlastňovat, protože vlastnictví církve je vlastnictvím boha. Ale laskavě Vás žádám, abyste nám, zástupcům právoplatného vlastníka, dovolila užívat...“

Pavelková takříkajíc stáhla ocas. Upravila si roušku, přesněji respirátor nejvyšší třídy těsnosti. A okamžitě začala odklízet jídlo a pití ze stolu. Do místnosti vstoupilo Sesterstvo. „Díky moc,“ houkla na ně. „Schovejte se na pokojích, v zájmu svého zdraví.“ Nemá tušení, že tato zdejší nerozlučná ženská parta daná dohromady jen díky ní si říká Sesterstvo.

Dámy se nenechaly jen tak odbýt. Panuje mezi nimi shoda na tom, že musí dobré ženě Pavelkové pomáhat, jak se dá. Nemůže být přece na celý hotel sama, i když je mimo provoz.

„Hele, holky – fakt zmizte!“ klade jim Pavelková na srdce. „Už jste se mi zadarmo naotročily dost. Já vás nemůžu věčně vykořisťovat.“

„Martinko, vždyť víš, že nás nemáš z čeho zaplatit,“ podotkla Lucie. „My to chápeme...“

„Palte vocud!“ zakřičela. „Nebo ještě chytíte to koronasvinstvo. Nechcete snad zkejsnout v karanténě na pokojích.“ Je s tím smířená. Chtěla z hotelu udělat bublinu zaručeně prostou koronaviru, kde se nemusí chodit s hadrem na obličej a držet se od sebe navzájem na dva metry daleko. Ale teď, jen proto že služebníkům božím není autodílna dost nóbl, bublina praskla. Je konec se sladkou svobodou.

Pavelková se od hodujících a usilovně diskutujících hostů drží dále. Dělá, že má spoustu práce s umýváním nádobí. Tolik práce, že jí s tím musí pomáhat inženýr Petr Čížek, pro ni ten jediný milovaný muž. Dnes si výjimečně vzala dlouhé béžové šaty s límečkem, aby vypadala jako nadmíru počestná křesťanka. Outfit modelky Tichotové s tím jejím značně kontrastuje. Inženýr Čížek se k Pavelkové přivinul a na důkaz své lásky i vzrušení ji pohladil po jejích vlasech v barvě hořké čokolády a suchých jako troud, hned poté po jejích drobných, ale pevných ňadrech.

Něžně ho odstrčila od sebe. „Počkej...“ Ani neví pořádně, proč.

Vedle v kuchyni se také pracuje. Farář, tedy oficiálně bývalý, pardon – oficiálně stále ještě farář Michálek, připravuje hostům veganské pohoštění. Víno jim nosí Tereza Čermáková. Z kuchyně je velkými podávacími okny vidět do jídelny. Nebyla totiž projektovaná jako hotelová restaurace, ale závodní jídelna pro estébáky. Inženýr Čížek průhledy schválně zastínil plastovými závěsy. Velevážení zbožní hosté nemusí vidět, že jim vaří padlý kněz, který sám požádal o svoje odsvětvení. A jak je u církve obvyklé, jeho žádost už více než rok vážne. Rovněž nemusí vědět, že už nechce být knězem proto, že zde přítomnou Terezu Čermákovou si chce vzít za ženu.

Na chvíli se Pavelková ujala role servírky. Právě obsloužený Arcibiskup olomoucký se jí šeptem zeptal, zda má volný pokoj. No co? Teď už nemůže před nimi hrát, že mají plno. I když to znamená zatáhnout si potenciální přenašeče nákazy přímo tam, kde bydlí její klientky.

Co se dá dělat? Po večeři na ni Arcibiskup olomoucký čeká v pokoji číslo 311. Musí se s ní domluvit na něčem velmi důležitém.

Arcibiskup olomoucký není na pokoji osobně přítomen. Místo něj tu sedí jeho zmocněnec, tj. osoba s živnostenským listem, kterou si arcibiskup najímá.

Všimla si, že z restitučních náhrad ho zřejmě platí dobře. Je vkusně a draze oblečen a jeho hodinky na ruce také jistě nejsou ze stánku. Ostatně, kdo dnes v době mobilů ještě nosí hodinky. Při této formě pracovní smlouvy ho mohou kdykoliv vyhodit. Ale jinak to pro něj znamená samé výhody. Mimo jiné se na něj nevztahuje povinný celibát. Při pomyšlení na tohle dostala Pavelková trochu strach. Její strach byl ještě umocněn v okamžiku, kdy za ní zamčel dveře pokoje. Nabídl jí sklenku koňaku.

S úsměvem odmítla a přidala i vysvětlení: „Nikdy nevím, kdy budu muset někam jet.“

„Samozřejmě, chápu,“ na to arcibiskupský zmocněnec. „Při Vaší práci je to zcela očekávatelné.“

Opět se přinutila k úsměvu. Tak nějak to je.

Biskupský zmocněnec přešel k věci. „Pamatujete si kněze Mateusze Wronského?“

„Jak bych si ho nemohla pamatovat?“ vyhrkla Pavelková. „Dělal faráře v Jeseníku. Byl podezřelý ze sexuálního...“

Zmocněnec ji utnul: „Je mrtev. Už od června. Policie to uzavřela jako sebevraždu.“

Pavelková se mu podívala zpřímá do očí. „A Vy si samozřejmě myslíte, že mu někdo pomoh. A myslíte si také, že jsem ta pravá, abych to vyšetřila.“

Arcibiskupský zmocněnec přikývl.

„To nepůjde, je mi líto,“ vmetla mu do očí.

„Proč ne?“ naléhá biskupský zmocněnec. „Máte přece pořád firmu na soukromé detektivní služby.“

„To ano,“ souhlasila. „Až na to, že už to není firma, ale družstvo. Detektivní služby poskytujeme v úzce vymezeném rozsahu. Tím je získávání důkazů proti pachatelům násilí na ženách.“

„Jsme u toho,“ zvolal biskupský zmocněnec. „Nebýt mých účetních služeb, a především nebýt církevně restitučních náhrad z peněz daňových poplatníků, stěží byste mohla provozovat tento krásný azylový dům pro oběti domácího násilí s legendou horského hotelu. Stojí mě to mnoho času a úsilí.“

Tentokrát ho přerušila Pavelková. „Takže chcete protislužbu. Možná lépe byste pochodil, kdybyste si to vyřikal přímo s Arcibiskupem olomouckým.“

„Arcibiskup?“ chytl se zmocněnec. „Ten s tím nemá vůbec, ale vůbec nic společného. Chápejte, nechci po Vás, abyste pomáhala církvi zakrývat odporné skandály jejich některých členů. Nepopírám, že vyšetřování bude soukromé, bez účasti policie. Je to proto, abychom měli jasno a mohli se podle toho zařídit.“

Pavelková přikývla. „To je přece jasná věc. I Cosa nostra potřebuje občas vědět, jak se zařídit – třeba podle toho, kdo jim zcela oprávněně jde po krku.“

Biskupský zmocněnec se ironicky pousmál. „No nic, nebudu na Vás tláčit, paní Pavelková. Do konce listopadu dejte vědět, zda do toho půjdete nebo ne. Kontakt na arcibiskupství jistě máte.“

Pavelková je na cestě do služebního bytu v nejvyšším patře hotelu. Po odchodu z kanceláře si stihla vydenzifikovat ruce, načež v prázdné hotelové hale vzala rychlotest na koronavirus a naslinila jej na určeném místě. Jsou to superrychlé, přesněji deset minut trvající a bezbolestné testy vyvinuté českou firmou. Test vyšel negativní, ale že by to Pavelkovou nějak zvlášť uklidnilo, to ne.

Chybovost testů se udává až 40 %. Nicméně, pro základní orientaci by to mělo stačit. Jen, kdyby její tatínek nepatřil mezi ohrožené věkové skupiny, které tahle „rýmička“ může poměrně snadno zabít. Ten už naštěstí tvrdě spí ve své samostatné garsonce. Neviděli se několik dní. Podívala se do pokoje ke Kryštofovi. Rovněž už spí. V jeho sedmi letech mu virus prý nic neudělá. Ale ne, že by virus nepřenášel. Proto má také přísně zakázáno chodit za dědečkem.

Inženýra Čížka už stejně před případnou nákazou nezachrání. A tak si k němu s klidem lehla do postele.

Vtom se ozval do ticha: „Snad by ses nebála, že na tebe něco leze. Když tak jsem to já, moje drahá.“ A opravdu ji zezadu obejmul.

Vylekala ho rozsvícením lampy a nasazením dokonalého výrazu starostlivé mámy.

„Povídej, miláčku. Co Kryštof? Co jste se dneska spolu naučili?“

„Co bychom se učili?“ pronesl bodře inženýr Čížek. „Je přece svátek.“

„Že ne?“ kousavě se pousmála. „Nepovídej! Že jsi ho celý den učil programovat...“

„V Assembleru,“ připomněl inženýr Čížek.

Pavelková dokončila myšlenku: „A nebyl jsi s ním ani chvíli venku.“

„Prosím tě,“ ušklíbl se inženýr Čížek. „Venku je furt hnusně.“

„Fajn,“ pronesla ještě kousavěji než předtím. „Ty nevíš, že Kryštof, až vyroste, chce být policajt? Proto bych dost nerada, aby se z něj stala padavka.“ Jen to dořekla, pohladila inženýra Čížka po rameni. „Promiň. Jsem trochu vykojejená z té arcibiskupské přepadovky. Vždyť já vás mám přece oba dva ráda – chlapi moji.“ Jak jen nejněžněji dovede, přitáhla si jeho hlavu na svoje bušící srdce. Má představu, že v něžném, láskyplném objetí spolu stráví celou noc. Inženýr Čížek ale čeká víc, soudě podle toho jak jí usilovně šmátrá pod pyžamem. Ve střešní nástavbě není žádné horko a v nočním tichu padají kapky do kýblu pod stropem.

„Promiň,“ hlesla téměř ubřečeně. „Zas se mi to všechno nějak moc honí hlavou.“

„Tak fajn!“ řekl si inženýr Čížek v duchu a odvrátil se od ní na opačnou stranu postele. Má pocit, že pokud si nedá ledovou sprchu, tuto noc už neusne.

Čtvrtek 18. 11. 2020

Jako každý školní den, i dnes je Inženýr Čížek zavřený spolu s Kryštofem v elektrodílně. V hotelu Mniší vrch se nachází v posledním patře východního křídla nad bývalými místnostmi sálových počítačů. Tyto prostory ještě nebyly uzpůsobeny pro ubytování žen ohrožených násilím. Jsou proto téměř prázdné, až na online výuku jediného školou povinného člena rodiny.

Kryštof, žák druhé třídy přes hygienicky bezpečnou telekonferenci zápasí s příklady na malou násobilku. Když je nejhůř, inženýr Čížek mu to potají vytuká na kalkulačce.

Virtuální hodina končí, nezve se žádný řinčivý zvuk školního zvonku, ale unavený tón řeči paní učitelky, která si z hluboka vydechne a praví: „Tak to je pro dnešek vše.“

„Tedy, není,“ ještě se přemohla paní učitelka. „Odpoledne budete mít jistě spoustu času na procvičení příkladů, ať vás pondělní písemka nezaskočí.“ Vtom inženýr Čížek ukončil spojení a napsal paní učitelce mail, ve kterém se omlouvá za technické problémy. Párkrát ještě zkusil spojení nahodit. Když to chvíli jelo, řekl do mikrofonu: „Kurník šopa! Zas to spadlo!“ A opět típnul wi-fi.

Poté se s hraně přísným pohledem obrátil na Kryštofa. „Hochu, hochu. Logická hradla v integrovaných obvodech by ti šla. Ale co ta malá násobilka?“

„Já vím,“ hlesl Kryštof. „Kdo si to má pamatovat? Musím na to přijít sám – logicky.“

Inženýr Čížek mu ukázal kalkulačku a vytukal na ní 5x4. Poté se usmál: „To je ten průšvih. Nejsme stroje, ale lidi. I obyčejná kalkulačka si to logicky spočítá během zlomku vteřiny. Jestlipak víš, jak na to přijde.“

„Samozřejmě, že vím,“ řekl Kryštof.

„Jakpak by ne?“ na to inženýr Čížek. „Sám jsem tě učil na to naprogramovat EPROM.“

„Jenže každému člověku ten stejný algoritmus v hlavě zabere šíleně moc času. Proto my lidi se to musíme drtit nazpaměť.“

„A proč? Kdo to tak zařídil?“ položil Kryštof filozofickou otázku.

Inženýr Čížek na ni zná odpověď: „Tvoje maminka by řekla, že to tak chce pánbůh. Já ale v boha nevěřím. Já bych řekl, že existují různé druhy inteligence. V jednom z nich jsou nepřekonatelné stroje, ve druhém zas lidé... No nic, jednou to pochopíš.“

Kryštof se na chvíli odmlčel, načež zaskočil svého náhradního tátu další otázkou: „Kdy se půjdeme podívat na superpočítač?“ Pak potvrdil inženýru Čížkovi, že myslí ten ve sklepení.

Inženýr Čížek si otřel čelo. „Bohužel se to zkomplikovalo. Podzemí totiž na rozdíl od baráku patří Velenovi.“

„Velen!“ chytl se Kryštof. „Mamka říkala, že je to zlej oligarcha. Petře, co je to oligarcha?“

„To teď není pro nás podstatné,“ odsekl inženýr Čížek a chystá se k další promluvě.

Jenže Kryštof mu odvést řeč nedovolil. „Petře! Vždyť víš, že chci bejt polda a chci chytat právě takový zlý oligarchy, jako je Velen. Předtím ale musím vědět, za co je mám chytat.“

Inženýr Čížek se od srdce zasmál: „To doteď neví ani opravdící policajti. Ale neboj, kamaráde. Něco mě napadá... My na Veleny vyzrajeme. Maminka bude mít určitě radost.“ Nakreslil na papír svoji představu robota s osmi nohama vybavenými přísavkami a magnetickou snímací hlavou.

„Klíště,“ vysvětlil inženýr Čížek svůj nápad. „Proleze nepovšimnut každou dírou. Přisaje se kamkoliv na superpočítač a bude pěkně snímat, co za gigabajty v něm lítá. Krásně pak uvidíme, jakou boudu Velen šije na celou republiku. To bude naše společné dílo, Kryštofe. Dáme ho mamince pod stromeček, vid’.“

„Petře! To je super!“ vykřikl Kryštof. Jako velký kluk si s ním plácnul dlaní.

Pavelková se z dnešní, opět obzvláště únavné byrokratické směny vrací po schodech do služebního bytu. Na propagačních fotkách vypadá hotel opravdu impozantně. Akorát, že

hotelové pokoje jsou jen v prvním a částečně ve druhém patře. Na jejich vybudování padlo celé odškodné za tátovo neoprávněné věznění. Zbytek prostorů budovy nadále tvoří původní kanceláře někdejší tzv. datově analytické firmy Coufal Analytics. Mezi její klienty patřili politici dychtiví volebního vítězství, nepěkné režimy v Polsku a Maďarsku, které prostřednictvím sledování lidí na internetu chtěly upevnit svoji moc, a také současný majitel budovy – katolická církev. Zřejmě usilovala o znovunastolení své historické moci nad lidskými dušemi a pochopitelně soukromým životem lidí.

Z chodeb u těchto kanceláří se ozývá povyk dětí, jejichž mámy se zde schovávají před svými násilnickými partnery. V době pandemie a s ní související zástavy společenského života, rodin zavřených celý den doma a všeobecné našťavanosti na stát prohrávající s virem na celé čáře zcela očekávatelně narůstá četnost případů domácího násilí. Z jistých, vědecky doložitelných důvodů cca 95 % obětí tohoto násilí jsou ženy. Zákaz vycházení a uzavření organizací pomáhajícím těmto ženám zcela očekávatelně způsobuje, že není úniku. Pokud tedy neseberou odvalu vytočit číslo hotelu Mniší vrch.

Stačila trocha sádrokartonu, malířské barvy a několik málo ran krumpáčem, aby z kanceláří bývalého supertajného výzkumného ústavu vznikly aspoň trochu obyvatelné prostory, kde každá matka má vlastní pokoj pro sebe a své děti. Pro zdejší ženy zaplňující hotel místo řádných hotelových hostů to zafungovalo jako výborná pracovní i pohybová terapie.

Pak to šlo ráz naráz. Když na to ale Pavelková pomyslela, málem ji to srazilo do kolen. Od té doby její klientky jako jeden obří a dokonale sehraný tým si navzájem pečují o děti, vaří pro celý hotel, perou, uklízí, a dokonce i staví. Jde jim to nejen s krumpáčem. A Pavelková? Ta nemá ani vindru, kterou by jejich neplacenou práci ocenila. Je jí trapně. Namísto téhle trapné svobody vykoupené potem a krví už tak těžce těžce zkoušených žen by raději bručela v base. Ano, v base za vyloupení banky s miliardami Velenových peněz, které by jako ten Velen následně prohnala daňovými ráji. O takto naprosto legálně vyprané peníze by se holky poté šábly.

Po příchodu do bytu si Pavelková hned všimla: kýbl před sedačkou je pryč. Na jeho místě je sucho.

„Miláčku,“ houkla na inženýra Čížka. „Ty jsi byl spravovat střechu?“

„Já? Ne!“ rozhodil Čížek rukama. „Vždyť ti říkám, že teď nic spravovat nejde, páč je to celý mokrý. Na to žádný lepidlo nechytne. Uvidíš, že za chvíli tím poteče zas.“

Pavelkové je to jasné. Pilné včeličky otrokyně zase nekecaly a makaly.

„Petře,“ obrátila se na svého milého s velmi významným pohledem. „Potřebuju tvůj názor.“ Zatlačila mu dlaněmi na ramena, aby ho přiměla se posadit. Následně mu povyprávěla o stěží odmítnuté nabídce od biskupského zmocněnce. „Já nevím, mně se to nějak nezdá. Co si o tom myslíš ty?“

Inženýr Čížek jen pokrčil rameny. „Já do toho vůbec nevidím. Ani nemám místo v palici na tyhle skandály služebníků božích. Záleží, jak to cítíš ty. Já tě určitě od ničeho odrazovat nebudu.“

Vstala a hořce se usmála. „Že se ptám – pane inženýre! Tys mi teda fakt chlupská opora.“

Vyšla z bytu a zaklepala na byt faráře Michálka. Ten se s ní ochotně setkal v největší místnosti střešní nástavby, která původně sloužila jako rozvodna anténního pole. Holé betonové zdi vůbec nevypadají, že by tu někdy byly dráty k vysílače do Moskvy. Denní světlo sem rozptýleně proudí přes copilitovou stěnu vedoucí na střešní terasu. Neprůhledné sklo nedává tušit, že venku už více než týden padá mokré bílé cosi.

„Ahoj,“ pozdravila ho. „Ty jsi takovej náš psycholog. Jistě budeš rád, když se ti s něčím svěřím.“

„Ty přece vždycky,“ mile se usmál. „I když psycholog – teprve nedostudovanej. Co máš na srdci, Marto?“

„Víš?“ nadechla se. „Pozval si mě k sobě arcibiskupský zmocněnec. Nepřímo mi naznačil, že jen díky němu tu máme čím svítit a topit. Chce po mně, abych tajně, interně jen pro církev, vyšetřila podezřelou sebevraždu kněze Wronského. Toho, kterého našli oběšeného v kostele v Jeseníku.“

Faráři Michálkovi je hned všechno jasné. „Boží spravedlnost. Víš, kolik lidí ho muselo nenávidět – za to, co dělal nevinným holčičkám? Kluci mu taky nevadili. Hele, Martinko, nad tím vůbec nepřemýšlej a okamžitě do toho jdi! Tohle svinstvo musí vyjít na světlo boží!“

„To je právě ten problém!“ vyhrkla. „Bude to interní vyšetřování. Nic z něj nesmí na veřejnost.“

„Nemusí vědět, co se s tím bude dít dál,“ má nápad farář Michálek.

„Myslíš, jako – ušít na církev podraz?“ na to Pavelková. „Michálku, Michálku. Za to my všichni dostaneme odsud padáka a naše holky taky.“

Farář Michálek stále nevidí problém. „Tak aspoň tahle krutá pravda zůstane mezi námi. Třeba s ní budeme moct na biskupa zatlačit, ať nás kouká platit kapánek líp.“

„Konec konců,“ shrnula to Pavelková. „Jinou možnost asi nemáme. Na církvi a jejich restitučních náhradách z peněz daňových poplatníků to tu celé stojí a padá. Důležitý je, že můžeme pomáhat těm, kterým nikdo jiný nemá jak pomoci. Pro to musí člověk holt občas něco skousnout.“

Náhle se v betonové hale objevil otec Pavelka.

„Tatínku?“ vyhrkla Pavelková lehce polekaně. V chvatu loví z kapsy roušku a nasazuje si ji na tvář.

„Sundej ten náhubek!“ zarazil ji. „Před svým vlastním tátou skrývat tvář nemusíš. Spíše si dej pozor, abys ji neztratila úplně.“

„Tati, jsi ohrožená skupina,“ namítla. „Mohla bych tě mít pouhým svým dechem na svědomí.“

Otec Pavelka na to nebere zřetel. „Martino! Jak tě teď poslouchám, je mi z toho na nic. Jsi to opravdu ty? Taková silná, cílevědomá a především čestná žena? A ty se teď budeš před církví a před Velenem plazit na kolenou?“ Zapitvořil: „Rukulíbám, výsosti. Zajisté! Ve jménu boha, národa i kapitálu.“

„A co mám tak jako dělat, tati?“ položila Pavelková mírně našťvanou řečnickou otázku.

„Hele, já jsem katolík. Dokonce jsem býval kněz...“

Pavelková ho přerušila, aby trochu odlehčila napjatou atmosféru: „Já vím. Kdo chce vidět místo s největší koncentrací padlých katolických kněží v republice, ať si zajede na Mniší vrch. Drsný, ne? Hotovej reklamní trhák.“

Vážnost tváře otce Pavelky bezděčně narušilo pousmání. „S církví už nic mít nechci! Naletěl jsem jí, tak jak jsem naletěl jejich velkému politickému podporovateli Kolouškovi. Myslel jsem, že je kamarád. Plně jsem mu důvěřoval a jako poslušný úředníček na biskupství jsem udělal, oč mě požádal. Jistě, Martinko, víš, o co šlo.“

„Samozřejmě,“ přikývla Pavelková.

Otec Pavelka zabušil pěstí na beton. „Jde o tyto zdi! Koloušek mě přesvědčil, ať to tady převedu na připravenou fiktivní firmu. Pak jsem si to za něj odseděl, aby mě téměř po celém trestu zprostiti obžaloby. Hernajs, Martino! Mám soudně potvrzené, že žádný zločin se nestal. Tvoje nebožka maminka sice na mě napsala fiktivní firmu. Ale oficiálně jsem nic netušil. Takže jsem z rozhodnutí soudu nevinen.“

Pavelková se sklesle zatvářila.

„Martinko! Kdybys loni u toho soudu tak blbě necouvla, nemuselo to skončit ve statu quo.“

Takhle je barák zase církve a ty, jestli ho chceš používat k tak bohulibým účelům, k jakým ho používáš, musíš teď tančit jak flandáci a jejich velké sponzor Velen pískají. Odpověz mi, dcero moje! Ty jim vážně chceš nadosmrti posluhovat? Nezachází to už příliš daleko? Co bude příště? Budeš jim krýt jejich pedofilní skandály?“

Pavelková sotva udržela slzy za víčky. „Obávám se, že o to právě teď jde.“ Vrhla se k tátovi a zatvářila se, že chce od něj obejmout. Pak hned ucukla, protože fyzickým kontaktem by ho mohla rovněž nakazit a zabít. Zmohla se jen na slabý hlásek: „Co mám tedy dělat?“

Otec Pavelka vykřikl: „No co? To jsou otázky. Podej žalobu o určení vlastnictví. Tvoje máma a moje vašeň žhavé sametově revoluční noci byla poslední jistou právoplatnou majitelkou Mnišího vrchu. Nikdo neuměl napálit ruské soudruhy lépe než ona. Když se za podezřelých okolností zabila v autě a tobě bylo pět, stala jsi se dědickou. Soukromé vlastnictví! Tím se Velen a jemu zaprodaní služebníci boží nejvíce zaklínají! Tak je pěkně odsud vypoklonkujeme a budeme to tu celé soukromě vlastnit!“

„Tati,“ zklidnila ho Pavelková. „Pak teprve bude problém, kde vzít prachy.“

„Na co – prachy?“ hraje otec Pavelka nechápavého.

„No přece na rekonstrukci, na provoz, na platy personálu,“ opáčila jeho dcera.

„Martinko,“ káravě se na ni zadíval. „Ty si jako myslíš, že hotel nebude vydělávat? Á propos – byla jsi to ty, kdo říkal, že pobyt našich klientek musí zaplatit ti grázlové, co jim dělali ze života peklo. Od čeho máš tu svoji detektivní kancelář? Zatím nezaplatil ani jeden.“

„Víš, tati?“ hlesla Pavelková. „Zjistila jsem, že tihle lidé taky trpí a taky by potřebovali pomoc. Na to už si ale netroufám.“

Otec Pavelka se jen zle ušklíbl. Opět nasadil pitvořivý tón. „Tak fajn. Chudák Koloušek. Chudáka ho už nikdo nevolil. Novináři i obyčejní lidi v hospodách ho šikanovali. Že si potřeboval trochu natunelovat a poslat za to do vězení člověka, který mu věřil, to byla jen jeho prosba o pomoc, která zůstala nevyslyšena. Holčičko moje, u všech d'áblů! Prober se!“

Pátek 19. 11. 2020

Kamera umístěná v křoví na začátku jediné příjezdové cesty k Mnišímu vrchu ukázala příjíždějící auto. Pavelková na chvíli odvrátila zrak od mailů z hygienické stanice a podívala se na obrazovku ve své kanceláři. Vzápětí se ale vrátila k původnímu pracovnímu úkolu, protože auto ani v těchto končinách není nic znepokojivého. Zvláště, když je to auto, které bezpečně poznává. Vezou novou klientku.

Dva svalnatí muži s nasazenými respirátory, Boris a Luděk právě vedou z auta mladou paní Duškovou. Vešli s ní bočním vchodem do budovy, pak po úzkém schodišti nahoru. Poté Boris promluvil snad jedinkrát za celou cestu: „Tady to bude čtrnáct dní Vaše, milá paní. Šéfová se Vám během odpoledne ozve.“ Takhle vypadá karanténa pro nově příchozí – luxusní dvoupokojový apartmán s koupelnou. Jen tu paní Duškové bude nejspíše smutno. Po celých čtrnáct dní totiž nesmí z apartmánu vystrčit nos. S šéfovou Pavelkovou bude komunikovat přes televizní obrazovku a stravu bude dostávat v tašce ke dveřím. Pokud po celých čtrnáct dní vydrží zdravá, má se za to, že je bezinfekční a může jít na běžný pokoj za ostatními klientkami.

Boris s Luděkem sešli po schodišti dolů a protáhli se úzkým průchodem v dřevěném obložení do bývalého konferenčního salonku. Teď v čase řádění zákeřného viru není radno pořádat konference a jiné sešlosti, proto salonek změnil účel i jméno na „koronárium.“ Oba ostří hoši plivli do připravených kalíšků. Teď musí necelou čtvrt hodinku čekat na výsledek. A díky tomu, teď v čase pandemie, jsou všechny procesy zpomalené. Pavelková si rovněž bude muset počkat, než jí přijdou ohlásit novou duši.

Aniž by Pavelková o čemkoliv věděla, věnuje se nutné úřední agendě.

„Podívejte se, paní Pavelková,“ mluví na ni úřednice velmi důležitým tónem. „Zavázala jste se nám, že předložíte další doklady o předchozím užívání objektu Mniší Vrch. A nemyslete si. My víme, že toto léto jste v tomto objektu provozovala hotel, ač neoficiálně. Takže Vám radím...“

„Hotel?“ Vyhrkla Pavelková. „Ale to mám přece v pořádku! Byl na to projekt, stavební povolení. Jen ty doklady o užívání Vám předložit nemohu, protože žádné neexistují. A proč neexistují?“

Úřednice ji přerušila. „Objekt není zkolaudován!“

„Nechte mě prosím domluvit,“ řekla Pavelková příjemně, ale důrazně. „Žádné doklady neexistují, protože ani dům oficiálně neexistuje. Byl vymazán z katastru nemovitostí, protože byl postaven jako tajné vojenské výzkumné zařízení – jak jistě dobře víte. A taky, jak jistě dobře víte, kolaudace bude moct být, až proběhne vklad do katastru nemovitostí.“ Dodala s ironickým úsměvem: „Ale to si přece řeší majitel, Arcibiskupství olomoucké.“

Úřednice zprudka vydechla. Na chvíli si Pavelková pomyslela, že jí to celé bude muset odvykládat ještě jednou a z jiného hlediska. Místo toho uslyšela vyštěknutí: „Jste to Vy, kdo si od arcibiskupství nechal napsat plnou moc. Takže to primárně řeším s Vámi, byť právoplatného vlastníka informuji samozřejmě také. A stejně jako Vy od něj vím, že požadované doklady mi asi těžko doložíte, protože neexistují. StB se jich zbavila, ne?“

„Tak v tom případě mě napadá,“ snaží se Pavelková získat čas na přemýšlení.

Úřední osoba ale nemá moc náladu na diskuzi. „A já Vám zase důrazně doporučuji vzít Vaši žádost zpět.“

„To bych to tu musela zbourat!“ vykřikla Pavelková. Nikoliv vztekle, ale rezignovaně.

„Ano,“ na to úřednice s předstíranou zamyšleností. „To bychom museli arcibiskupství nařídit odstranění stavby.“

Tím telefonát skončil. Pavelková si je dobře už celou dobu vědoma, že nad děravou střechou Mnišího vrchu se houpe bourací koule. Oficiální vyjádření, že bývalý objekt StB

a následně firmy provádějící hromadnou internetovou špionáž si v severním výběžku Jeseníků nepřejí, vydala správa chráněné krajinné oblasti, památkáři a okolní obce. Když prasklo, že většina kapacit nového a papírově ještě neotevřeného hotelu slouží jako úkryt pro týrané ženy, lidé z okolních obcí sepsali petici. Nepřáli si a doposud si také nepřejí, aby rodiny s dětmi na výletních trasách severního výběžku chráněné krajinné oblasti byly ohrožované drogově závislými nebo závažně psychicky narušenými klientkami. Věřící z Česka a Polska zase psali arcibiskupovi olomouckému, aby nepřipustil semeníště zvrácenosti zvané genderová teorie.

Pavelková ale stále trochu věří, že arcibiskupství si svůj zrestituovaný majetek jen tak zbourat nenechá. Protože dům nebyl v katastru nemovitostí, oficiálně to nebyl žádný dům, ale jen další malý kousíček z obrovské rozlohy lesů historicky patřících církvi. A nějaká úřednice z jesenického stavebního úřadu jistě není tak troufalá, aby šla do sporu se svatým stolcem.

Testy v „koronáriu“ ukázaly svoje výsledky. „Su čistej!“ zahlásil Boris, „Já taky,“ následoval ho jeho kolega Luboš. Rychlotesty obou zaměstnanců detektivní kanceláře jsou s 60 % pravděpodobností negativní. Vítězoslavně si sundali respirátory a míří do kanceláře Pavelkové.

„Tak co, hoši moji nejdrsnější – vezete mi novou duši?“ uvítala je.

„Jo,“ přikývl Luboš a provinile sklopil zrak.

„Takže,“ pokračovala Pavelková, „Mí vezete zpátky i skrytou kameru, kterou jste jí nenápadně předali, zatímco vynášela smetí.“

„No, takhle,“ na to Boris s ještě provinilejším výrazem. „Martino, promiň, ale nešlo to jinak. On by ji málem umlátíl. Tak jsme tam museli vlítnout a rázně to s panem manželem vyřídit. Vid', Lud'ku!“

„Zvláštní,“ podotkla Pavelková. „Říkala mi jen o psychickém teroru – a o zákazu vycházení z domu, což ostatně teď, v době celostátní karantény, nelze brát jako nic protiprávního. Podařilo se vám to fyzické násilí aspoň natočit?“

„Ne,“ na to Boris. „Seběhlo se to strašně rychle, nebylo na co čekat. Sama jsi přece říkala, že o bezpečnost klientek jde v první řadě.“

Pavelková se zatvářila, že mu věří, ale rozhodně ne bezvýhradně. Pak na oba dva upřela bodavý pohled. „Chlapi, co mám teď dělat? To vám sakra nedošlo, že ten týpek je právník – vlivnej právník, co dělá pro Velenu? Důkaz proti němu nemáme žádný. A na to vezte jed, že nám to dá sežrat. Rozdávat rány, to by vám šlo! Borisi, ukaž respirátor.“

Udělal, jak Pavelková poručila. „No vidíš,“ zhodnotila to. „Je na něm krev. To musela být řežba. Jediný důkaz, který nám u soudu asi nevezmou.“ Vstala a vzala oba muže kolem ramen. „Proboha, chlapi! Víte, proč vás zaměstnávám? Já vím, že byste klidně přeprali mého ex, který je teď světová hvězda MMA. Ale to nemůžete aspoň občas zapojit mozek? Sama jsem vás upozorňovala, že je to citlivej případ a jestli paní Dušková schytá nějakou modřinu, bude to muset pro párkrát vydržet. Nejdůležitější pro nás a hlavně pro její dobro bude, když to budeme mít v kufříku. Fungujeme už od loňského podzimu a zatím jsme od těch hulvátů nevysoudili ani korunu. Chápete? Ani korunu!“

„Ale,“ ozval se Boris a dodal si odvahy podívat se jí do očí. „My přece nejsme detektivové. Od vyšetřování jsi tady ty, Martino.“

„Jasně,“ přizvukuje mu Luděk. „Jsme tu na jasně dané úkoly.“

Náhle to byla Pavelková, kdo se zamračil. „Promiňte mi to, hoši. Máte pravdu. Tak citlivej případ a já jediná, kdo tu má vysokou školu, tu sedím na zadku a úpěnlivě prosím stavební úřad, aby nás nenechal zbourat.“

Pak na oba podřízené vrhla významný pohled. „Ale vy dva budete muset zatraceně jít do sebe. Buď se naučíte vyšetřovací metody a stanete se mými rovnocennými parťáky. Anebo to budu muset řešit s někým jiným.“ Spiklenecky na své muže mrkla. „Jsem si dobře vědoma, co jste

zač a že já vás potřebuji, ale vy mě až tak ne. Ale přesto věřím, že mě nezklamete.“

Pánové odešli. Pavelková si říká, že je má přece jen ráda. Původně dělali ochranku nechvalně proslulé Coufal Analytics. Ale dala jim šanci právě proto, že jsou na rozdíl od mnoha svých někdejších kolegů totálně vypatlaní. „Vymláčené držky“ nebo prostě jen „gumy,“ říká jim, když vespolek panuje dobrá nálada. Možná díky tomu jsou spolehliví a poslušně pracují pro kohokoliv, kdo platí.

Před vstupem do bytu čeká na Pavelkovou její otec. Zajímá jej jedině: „Jak ses rozhodla?“

Na malou chvíli se zamyslela. Stojí venku před skleněnými dveřmi ze střešní terasy a tváře má rudé od mrazu. „Nelíbí se mi to, tati,“ řekla. „Co když ta žaloba nevyjde a budeme se muset odsud všichni pakovat?“

„To nám přece nevádí,“ chlácholí ji táta. „Podle zákona nám budou povinni vyplatit peníze, které jsme do tohoto baráku vložili. Za ty si koupíme dům, do kterého se vejdem všichni.“

Pavelková ho nenechala domluvit. „Naše peníze? Myslíš těch šest milionů, které ti milostivě dali za těch pět dlouhých let, co jsi neoprávněně seděl? Celé padly na hotelové pokoje ve druhém patře, jen to zahučelo. A stejně hotel fungoval jen neoficiálně pro moje kámoše z umělecké branže, protože barák leží v žaludku snad všem z našich daní placeným institucím.“

„Dobře jsi to popsala, Martinko,“ na to otec. „Také jsem si tohle všechno uvědomil. A proto jsem po zralé úvaze otevřen i variantě, že tu skončíme. Já vím, ještě před chvílí jsem tvrdil, že našim osudem jsou tyhle zdi. Ale mějme rozum. Raději odsud odejít, než se plazit po kolenou před církví svatou i Velenovým byznysem. Máme snad páteř.“

„To jo,“ hlesla Pavelková. „Ale co naše holky? Těm je nějaká naše páteř docela ukradená, nemyslíš?“

Otec Pavelka si povzdechl. „Tady vidíš, k čemu vede tvoje dobrodiní. Zachránila jsi je před násilím, jenže tím jsi je dostala do bodu, ze kterého není návratu. Díky tobě přišly o bydlení, o práci, o lidské zázemí. Prosím tě, ten jistý konzervativní novinář měl naprostou pravdu, že mu tohle zařízení připomíná Magdaléniny prádelny v Irsku za ultrakatolické vlády. Vždyť ty dámy si prošly peklem, mlátili je, znásilňovali je. Podle tradičních náboženských měřítek si za to můžou samy a potřebují napravit svoji hříšnost. A ty je přesně jako ti Irští fundamentalisté za to zavíráš do ústavu. A v tom ústavu zadarmo pracují a ještě tvrdí, že dobrovolně. Jestli na to máš nějaké vysvětlení, zcela jistě ho nikdo nebude chtít poslouchat.“

„To je hodně složitá metafora,“ zhodnotila Pavelková otcův proslov. „Jsem přesvědčená, že dělám správnou věc. Ale slibuji, že si to nechám projít hlavou.“ Za běžných okolností by dala tátovi pusku na tvář, ale teď raději ne. Jistota je jistota.

Komu Pavelková pusku zcela jistě dá, je její synek Kryštof. Chtěla ho vzít do náruče, ten se ale na to netváří právě nadšeně.

„Mamko, vždyť jsme se viděli ráno,“ vymezil si Kryštof svůj osobní prostor. Ještě tu u stolu sedí Inženýr Čížek a spolu s Kryštofem večerí rohlík se salámem. Jen na maminku se zapomnělo.

„Tak co, Kryštofe? Co bylo ve škole?“ položila Pavelková obvyklou otázku.

„V matice furt ta malá násobilka, ve čtení Pipi Dlouhá punčocha, v prvouce jsme si povídali o počasí. A potom zpracování analogového signálu. Třeba zvuku, víš?“

Pavelková obdivně zamručela. Poté dodala: „V pátek jste mívali taky tělocvik, že?“ Přitom významně mrkla na inženýra Čížka.

„Mami, vždyť víš, že tělocvik není,“ opáčil Kryštof. „Je přece epidemie.“

Pavelková přistoupila k oknu. „Podívejte, kluci. Všude kolem samé lesy, kde žádný virus určitě nechytne. A vy místo toho šestnáct hodin sedíte v dílně. Kryštofe, jak chceš být policajt a

honit zloděje, když pomalu ani nevyjdeš schody k nám domů?“

„Já nechci honit zloděje,“ vyhrkl Kryštof. „Já chci tvořit datové systémy a skrze ně odhalovat politické tunely. Jako ty, mami.“

„Skrze ně... Politické tunely,“ opakuje si tiše Pavelková. „Kryštofe, ty jsi zase nějakej chytřej jak vopica.“ Hned poté se obrátila na inženýra Čížka. „A co ty? Co nám nabídneš k večeři?“

„Jéžíš, promiň!“ vyhrkl inženýr Čížek. Vystartoval ze židle jako raketa a už se chystá rozpálit plotýnku na sporáku.

„Víš, mně by stačil i ten rohlík se salámem,“ zabrzdila ho Pavelková. Má sto chutí ještě dodat: „A pusa dnes nebude?“ Pomyslela si, že svého drahého asi zapoměla zapnout do zásuvky jako tu 3D tiskárnu v jeho dílně.

Večer v posteli před usnutím se Pavelková svěřila inženýru Čížkovi se svojí domněnkou. „Připadá mi, jakoby Kryštof měl snad raději tebe než mě.“

„Vždyť je velkej,“ má inženýr Čížek jasné vysvětlení. „Na nějaké muchlování už není.“

Připadá jí tento pohled poněkud povrchní. „Asi ano,“ jen hlesla, protože se nechce teď v noci zamotávat do složitých debat.

„Dobrou noc,“ řekl inženýr Čížek a natahuje ruku po vypínači od lampy. „Anebo ne.“ Objal Pavelkovou kolem pasu a pohladil ji po vlasech. Ona opětovala jeho pohlazení, ale rozhodně dnes nemá v plánu mít sex. „Připadá mi to divný,“ řekla do ticha.

„Co, divný?“ na to inženýr Čížek trochu podrážděně.

„Vy dva jste úplně stejní. Úplně stejně introvertní. Úplně vidím Kryštofovi na očích, jak si tu online školu užívá. Celostátní karanténa je pro vás dva to pravé.“

„Prosím tě,“ na to inženýr Čížek. „Moc to řešíš – normálka. Má papír na Aspergerův syndrom. Takže je asi jasný, že ve třídě plné děcek se jaksi necítí. Já se taky mezi lidma moc necítím a papír na to nemám, protože za mého dětství nikoho nenapadlo něco takového řešit.“

„Dobře, že se to řeší,“ řekla mu. „Jsem smutná z toho, že Kryštof nemá kamarády.“

„Nemá kamarády? Vždyť má mě!“ zvolal inženýr Čížek.

Pavelková se zamračila. „To jsem nemyslela. Ty jsi něco jako nevlastní táta.“

„Ale, Martinko,“ na to její milý. „Jasně jsme se domluvili, že já nikdy nebudu hrát roli jeho táty. Vždyť víš, že jsem pro něj jako starší brácha. Nemusíme snad trvat na otcovské autoritě.“

„Máš pravdu,“ seznala. „Nač si dělat starosti s patriarchálním diktátem tradiční rodiny? Když vlastně ani žádná rodina nejsme.“ Svůdně se zatvářila. „Ale nezapomínej, že kromě mladšího brášky máš taky mě – svoji první.“

Na chvílku se nepřítomně zatvářil. Potom Pavelkovou popadl a zvolal: „Tak to musíme napravit.“ Až tak to zrovna nemyslela. Zašeptal jí do ucha: „Miluju tě.“ Je jí jasné, že je to signál sdělující, že mu právě jde o to jedno. Netrvalo dlouho a je připraven. Chystá se do ní proniknout. Když v tom je vyrušilo cvaknutí dveří.

„Kryštofe!“ vykřikla Pavelková. „Co ty tady?“

„Slyším, že mluvíte o mně beze mě,“ pravil Kryštof. Od srdce se zasmála jeho pro druháka neobvyklé jazykové kultuře. „My o vlku a vlk o nás bez nás. Nebo jak se to říká.“

„Petře,“ obrátil se Kryštof na svého jakože staršího bráchu. „Co jsi o mně povídal?“

„Já nic,“ usmál se inženýr Čížek. „To spíš mamka.“

„Kryštofe,“ promluvila na něj. „Zrovna jsme si říkali, že by sis měl najít kamarády. Po baráku běhá plno kluků a holek, co by si chtěli s tebou hrát. A ty o nich ani nevíš.“

„Vždyť je epidemie,“ odpověděl Kryštof. „Nemáme se s nikým kamarádit, říkali ve škole. Mohl bych je nakazit. Oni pak nakazí svoje maminky. Ty budou nemocné a můžou taky umřít.“

Pavelková si povzdechla, že je to vlastně pravda.

„A mohl bych být teď s tebou, Petře?“ přeje si Kryštof. „Ty jsi přece můj nejlepší kamarád.“

„Kamarádi spolu v posteli nespí,“ řekl rozhodně inženýr Čížek.

„Tak šup zpátky do pokojíčku,“ sekunduje mu Pavelková.

Kryštof se ale nedal: „Mami. Ale ty jsi říkala, že Petr je tvůj kamarád. A spíte spolu.“

To inženýra Čížka vyburcovalo k projevení milostného zájmu. „Jenže já maminku taky miluju. Chápeš? Jako když Eleven miluje Lucase a maminka Joyce miluje Boba superhrdinu.“ Použil příměr z Kryštofova oblíbeného televizního seriálu Stranger Things.

Úterý 23. 11. 2020

Inženýr Čížek během online výuky s Kryštofem se trochu vylekal, když jim do laboratoře vstoupila Pavelková. „Copak, miláčku?“

Vysvětlila: „Přece přijel Tonda Tesárek, náš zdroj. Nechceš jít se mnou?“

„Jasně, že chci. Vždyť jsme se na tom domluvili,“ opáčil inženýr Čížek.

Poté se Pavelková ještě obrátila na Kryštofa: „Že tu školu zvládneš sám? Jsi chytrej kluk.“

„Jasně, mami!“ zněla Kryštofova odpověď. Za počítačem s otevřeným textem z čítanky si připadal jako velký pán. Na druhém monitoru má zápis programového kódu v C++ a celý stůl je zaskládaný všemožnými součástkami a plošnými spoji. 3D tiskárna jede a dělá při tom trochu otravné zvuky.

Cestou přes hotelový dvůr pod prudkým lesnatým svahem inženýr Čížek zjišťuje něco více o zmíněném zdroji.

„Víš,“ vysvětluje Pavelková. „Díky tomuhle chlápku jsme teď na Mniším vrchu my a naše holky, a ne ta Velenem placená trollí farma. Nalíčil na ně past, získal na ně kompro a Velenovi nezbylo, než je odsud vystrnadit a poté se domluvit s církví, se mnou a s mým tátou.“

„Takže je to spíš agent než zdroj,“ domnívá se inženýr Čížek.

„Řekněme, že ano,“ přikývla. „Nabídl svoje služby páteru Bělíkovi. A taky nebožtíku mému bývalému šéfu Kolouškovi.“

Inženýr Čížek už se chytá: „Takže moderní a liberální tvář spojení mezi církví a politikou?“

„Jak patetické,“ povzdechla si Pavelková. „Ale pravdou je, že v tom jsou jisté ekonomické a náboženské zájmy. Ale to ti snad nemusím vysvětlovat. Určitě si velice dobře pamatuješ, jak v okamžiku toho vystrnadění jsi mě a moje kamarádky vytáhl z bryndy. A to tím, že jsi udělal podraz na chlapy z té trollí farmy.“

„Tak to si pamatuju velice dobře,“ na to inženýr Čížek. „Ty jsi samozřejmě netušila, že ta moje dohoda s Coufal Analytics je šméčko. Liskla jsi mi za to takovou, že jsem se zastavil až o zed'. Abys mě pak dohnala večer na nádraží a vyznala mi lásku. To byly časy!“

Popadla ho za rameno. „Tak už nekecej a pojď vzpomínat na starý dobrý časy.“

„Třeba na ty časy, kdy se nemusely nosit ty trapný hadry na hubě,“ dodal inženýr Čížek, načež si oba nasadili roušky a míří do pootvřených vrat autoparku.

Zdroj Tonda Tesárek čeká u jediného auta zaparkovaného v garážích. Patří Pavelkové, je to Renault Fuego Turbo z roku 1983 a už tu krásně nablýskaný a navoněný stojí pěkně dlouho. Pavelková plánuje, že si ho nechá jen tak pro radost a vyřídí mu veteránské značky, aby za něj nemusela platit drahé povinné ručení. Poté by ho podle předpisů opravdu musela mít jen pro potěšení a nesměla by ho používat na běžné jízdy. Ale to by jí příliš nevadilo, protože v poslední době jezdí autem opravdu sporadicky.

Tonda Tesárek dobře ví, o co se dnes bude hrát kromě jednoho starého auťáku. „Martinko, ty se určitě budeš chtít zeptat na Wronského... toho, co se v červnu oběsil v jesenickém kostele.“

„Se oběsil, anebo někdo ho oběsil, to se zatím neví,“ připomněla. „Ale hlavně se chci zeptat na tu tvoji někdejší protipotratovou, protihomosexuální a protikdovícoještě organizaci, ve které byl ten Wronský docela velké zvíře.“

„Přesně tak,“ usmál se Tesárek. Přitom nespouští oči z Pavelkové. Prohlíží si její křivku skrytou pod rouškou a bundou. „Asi tušíš, že organizace Mladí křesťanští konzervativci posloužila jako návnada na pedofilní kněží. Není náhoda, že pomazaní ničitelé životů nezletilých kluků a holek zároveň zastávají ultrakonzervativní názory. Takže se nádherně chytli. To je první věc. Jenže, bohužel, můj táta, co má tady v lázních Jeseník prominentní restauraci, se znal s Velenovými kádry

i s Inženýry z Coufal Analytics. Ani za to nemůže, ale kontakty se propojily...“

Doplnila: „A tak Coufal Analytics začal perverzním kněžím prodávat odpustky.“ Ukázala směrem dolů. „Přesně tady, asi deset metrů pod námi měli Coufal Analytics superpočítač, který prostřednictvím internetového fyzlování shromažďoval citlivá data na spoustu lidí z nás. Když si hlavy pomazané zaplatily, nejen že jejich hříchy byly vymazány z paměti superpočítače, ale umělá inteligence také přišla na geniální způsob, jak oběti jejich zvráceností znevěrohodnit a totálně lidsky zničit.“

Tesárek se opět usmál. Tentokrát už hází na Pavelkovou opravdu koketní pohledy. „Neřekl bych to lépe. Zkrátka, Mladí křesťanští konzervativci se mi vymkli z rukou a církev zosobněná páterem Bělíkem mě z toho musela vysekat.“

Pavelková se mile usmála.

„A především,“ vrhnul na ni Tesárek opravdu roztoužený pohled. „Z celé té bryndy jsi mě dostala ty. Hlavně ty.“

„Jasně,“ na to Pavelková trochu ironicky. „Páter Bělík si uvědomil, že jdu po stejné stopě jako ty. A tak tě ke mně nasměroval.“ Projela si rukou ve vlasech. „Tehdá jsem byla to drsné soukromé očko, co chtělo zatopit Velenově superkorporaci.“

„Obdivuju tě,“ vyhrkl Tonda Tesárek. Přitom se napřímil jako pravítko, asi tři kroky od Pavelkové. „Nikdy tě nepřestanu obdivovat a rád bych se ti odvděčil. Přijmi mé pozvání na večeři – v tvém hotelu.“

„Hotel je mimo provoz,“ upozornila. „Je přece celostátní karanténa.“

„Tak určitě nebude problém něco vymyslet,“ nenechal se odbýt Tesárek. Jeho roztouženost z něj přímo září. Frajersky poklepal na zaparkovaného starého sportovního Renaulta. „Pojď, jako tehdy nakopneme tu tvoji stylovou káru. Zajedeme si někam, kde je klid.“

Konečně se do debaty vložil doposud mlčky přihlížející inženýr Čížek. „Myslím, že by to pro dnešek stačilo, pane Tesárek!“ Rázně se postavil mezi něj a Pavelkovou. „Radím vám: Držte si od Martinky bezpečný odstup. Miluju ji, chápete? To je mnohem víc, než ji jen chtít dostat do postele!“

„No tak sorry,“ zapomněl Tonda Tesárek na svoji noblesu a dal se na odchod. „Já padám!“ Vtom Pavelková popadla inženýra Čížka za rameno a prudce ho otočila k sobě. „Hráblo ti?“

„A tobě snad ne?“ opáčil Čížek zvýšeným hlasem. „Celou dobu na tebe dělá nadržžený ksichty. Prasák jeden! Myslí si, že když jsi s ním jednou něco měla, bude tě moct mít kolikrát chce. Dělá to schválně, abych to všechno viděl...“

„A co si myslíš ty? Že jsem nějaká chudinka, co se neumí ovládat a poddá se mu kdykoliv, když na mě zamrká?“

„Nechápu,“ na to inženýr Čížek.

„Vůbec se nedivím, že nechápeš. Tvoje vnímání mezilidských vztahů je opravdu, ale opravdu černobílé a povrchní. Co by na tom taky mohlo být jinak, když do svých třiceti let jsi žádné milostné zkušenosti nenačerpал, kromě té se mnou. Že? A mimochodem. Posloucháš mě?“

„Poslouchám,“ zakuňkal a přitom se dívá kamsi do zdi.

Opět ho popadla, čímž ho donutila, aby se jí díval přímo do očí. „Mimochodem, ten hotel nefunguje proto, že nemá kolaudaci. Jsou tu tlaky, aby zmizel z povrchu zemského. Je to Tondův šéf páter Bělík, kterež nade mnou a nad hotelem drží ochrannou ruku. Nejspíš pro Tondovy krásný oči. Chápeš? Potřebujeme ho – my všichni. Je to možná nečestný, ale nestojí to žádný lidský životy. Takže proč neudělat něco pro správnou věc?“

Přesně tak to Tonda Tesárek potřeboval. Pavelková i inženýr Čížek v zápalu diskuze o osobních tématech nevnímají, jak nemizí ven, ale hlouběji do útrob opuštěného autoparku. Prošel přes dílnu a sklad olejů až do strojovny ventilace, kde vhodil tubus s dokumenty do větrací šachty.

Poté trochu jinou větrací šachtou odešel na čerstvý vzduch a opustil areál hotelu Mniší vrch.

Sesterstvo v podzemním z odolněném objektu opět tajně zkouší svoje připravované rockové album Adventní kalendář. Slečna Johana Neužilová, jejich hlavní koordinátorka, má službu na technickém velíně. Právě se jí rozblíkal jeden z mnoha čudlíků. Proto vytočila klapku do hlavního sálu a ohlásila: „Ventilační větev A-32 detekuje překážku.“

Bubenice Sandra přestala bubnovat. Její spoluhráčky z kapely se zatvářily opravdu nevrle. Klávesačka Lucie zahlásila do mikrofonu zpět: „Tak na co čekáš? Běž pro to!“

Johana Neužilová se rozběhla přes sál superpočítače, načež zmizela v ocelových dveřích v protějším rohu. Přitom dává bedlivý pozor, aby se neocitla v dosahu kamer. Nic jim neunikne, přestože je tu tma jako v pytli. Naštěstí má Johana ve svých šestnácti letech dokonalý zrak nezasazený šeroslepostí. Vyšla dvě patra po úzkých ocelových schodech ve vysoké místnosti plné všemožných kabelů, až se nouzovým průlezem dostala do prostoru pod autoparkem. Tedy je ta zmíněná překážka. Vylovila z šachty kruhové pouzdro, které neporušené předala svým sestřím v hlavním řídicím sále.

Zuzana, neformální šéfová Sesterstva, se zájmem otevřela pouzdro a všem ostatním čte obsah dokumentu. „Záznamy o smazání záznamů a sestavení fiktivních záznamů pro případy.“ Následovala jména neznámých lidí. Tedy, ne až tak neznámých, protože se shodují s názvy písniček v připravovaném albu Adventní kalendář – jmény obětí řádění pedofilních kněží.

Kytaristka a klávesistka se vzdálily od svých nástrojů a přistoupily k oknu do superpočítačového sálu. „Dobrá zpráva, sestry! To přinutí tuhleto kraksnu konečně promluvit,“ zvolala kytaristka. Hráčka na syntezátory jí sekunduje: „Tohle dostane ty strážce patriarchátu před soud a budou platit jak mourovatí. Za to by se dal zrekonstruovat celý Mniší vrch.“

Johana Neužilová promluvila ke všem s autoritou hlavní koordinátorky: „Jak správně předpokládáte: zapomeňte, že jsme tu právě teď byly a co jsme slyšely.“

Zuzana ji poplácala po ramenech. „Výborně, Johanko. Nikomu ani muk. Především Martině.“

Sobota 27. 11. 2020

Aspoň v sobotu se inženýr Čížek odhodlal vzít Kryštofa na procházku po horských lesích. Zatímco v předsíni služebního bytu hledal holínky, Kryštof na něj promluvil: „Něco jsem objevil. Budeš koukat!“

„Až se vrátíme,“ odbyl ho inženýr Čížek. Jeho partnerka, která právě vyšla z bytu, souhlasně přikývla. Poté dodala: „Kluci, budete muset jít beze mě. Musím něco vyřídit. Když tak houkni na Lukáše a Terezku, jestli se nepřipojí.“

„Už se stalo,“ na to inženýr Čížek. „Akorát, že farář Michálek dělá celý den terapii pro holky, co jsou na tom psychicky nejhůř. A jeho Terezka? Ta má zase službu v kuchyni.“

„Něco mě napadá,“ zastavila se Pavelková. „Co, kdyby tu terapii prováděli v lese? Zkus jim to nabídnout.“

Inženýr Čížek se zamračil. „K tomu určitě nebudou potřebovat nás.“

„Vlastně jo,“ hlesla. „Jen jsem si říkala, že bys taky mohl někdy poznat, koho máme v baráku.“

„Tak už pojd,“ popohání ho Kryštof. Kroky jeho maminky Pavelkové už dávno duní po schodech dolů. Náhle se objevil otec Pavelka.

„Pane Pavelka,“ řekl mu inženýr Čížek důrazně. „Vždyť víte, že za vámi chodit nemůžu. Nesmíte se nakazit. Mohl bych vás mít na svědomí.“

„Když tak dědo – říkej mi,“ opravil ho otec Pavelka. „Kryštofe, ty kluku! Konečně tě vidím! A ty, kluku, ty mi prosím tě normálně tykej. Ať mě netrápí pochybnosti, jestli to s mojí dcerou a s námi všemi myslíš vážně.“

„Fakt se omlouvám, my už musíme,“ řekl do vzduchu a ani si nevšiml, že veleváženému otci své milé přibouchl prosklené dveře před nosem.

Chtě nechtě, o patro níže Kryštof zatáhl inženýra Čížka do dílny. „Koukej! Napojil jsem se na superpočítač. Něco se v něm děje!“

Pavelková v kanceláři má právě videohovor s paní Duškovou, novou klientkou. Nikdo s ní nemůže mluvit osobně, protože je v takzvané karanténě, ze které jí zbývá ještě šest dní.

„Paní Dušková, nemáte nějaké důkazy o fyzickém násilí ze strany Vašeho manžela?“

„Nemám,“ zakroutila hlavou. „Snad jen strup na prstu, když jsem se řízla při krájení brambor.“

„Jak na to Váš muž reagoval?“ ptá se Pavelková.

Dušková se pousmála: „Myslíte, jak jsem se řízla?“

„Ano,“ potvrdila Pavelková.

„Vůbec nijak,“ na to Dušková. „Zajímalo ho úplně něco jiného. Začalo to, když jsem ho vyrušila v noci v pracovně.“

Pavelková už asi dobře tuší. Nějaké vedlejší sexuální zájmy. Muži, kteří jim podléhají, dovedou být v okamžiku vyrušení opravdu zlí. Tuto myšlenkovou verzi si ale nechala pro sebe.

„Prosím Vás,“ říká Dušková smutně. „Vždyť já vlastně ani nevím, proč jsem od něj odešla. Nic zlého mi vlastně nedělal. Možná to byla jen bezvýznamná epizodka. Jen trapné nedorozumění, která jsem si s ním měla vyjasnit.“

„Paní Dušková,“ upozornila ji Pavelková. „Vyjasnit? To je to, co by Vám Váš pan manžel zcela jistě nedovolil. Krom toho Vám neustále opakoval, jak jste v práci neschopná, prohlížel Vám mobil i počítač – Vám před očima v rámci pravidelných kontrol. A věznil vás v kutlochu za kuchyní.“

„Víte,“ hlesla Dušková. „Naše vila je velká. To není žádný kutloch, ale místnost pro domácí práce, velká jako pokoj.“

„Jasně,“ na to Pavelková trochu ironicky. „Místo záchodu výlevka a místo sprchy vanička na umývání psa. Modus operandi vašeho muže je rozhodně nepřiměřený tomu, že byste ho nachytala v nějaké chlípné situaci. Co přesně jste u manžela viděla?“

„Ani pořádně nevím,“ odpověděla Dušková. „Po obrazovce mu litaly jakési podivné barevné obrazce. Abstraktní obraz v pohybu.“

Pavelkové něco blesklo v hlavou. Abstraktní obraz v pohybu. „Jako byste přehrávala starou VHS kazetu?“

„Přesně,“ potvrdila Dušková.

Přihořívá, řekla si Pavelková pro sebe v duchu. Zatím ji nebude seznamovat s tím, že zdroj záhadných pohyblivých obrazců se s největší pravděpodobností nachází asi dvanáct metrů pod jejím pokojem. Rovněž si nechá pro sebe, že v dané souvislosti to může znamenat hodně, zatraceně hodně. Podzemí se superpočítačem totiž patří Velenovi. A ten, kdyby zjistil, že cokoliv z tohoto podzemí prosáklo ven, určitě začne dělat problémy – třeba prostřednictvím právníka, který je zároveň manželem i trýznitelem paní Duškové.

„Já vím,“ vyrušila ji Dušková z úvah. „Vy mě tady potřebujete. Jsem pro Vás lukrativní zdroj. Jsem novinářka a už od počátku jsem měla s manželem dohodu, že nebudu psát o byznysu jeho největšího, tedy vlastně jediného klienta.“

„Vlena?“ prověřuje si Pavelková.

„Ano,“ přikývla Dušková. A pokračuje: „Tato dohoda snad není nic nenormálního. Je jeho právo si hlídat, abych se nedozvěděla, co nemám.“

Pavelková dodala: „Takže to nebylo žádné psychické vydírání, ale bezpečnostní opatření že? Jednal s Vámi naprosto chladnokrevně.“

„Neprojevilo ani náznak emoce,“ opáčila Dušková. „Ani úsměv, ani vztek, ani rozpaky.“

„Zkrátka,“ domluvila za ni Pavelková. „Říkal Vám to všechno s chladnokrevností vládního epidemiologa, když vězni lidi doma a zakazuje chodit do hospod i do divadla. Má to zkrátka vyšší, nezpochybnitelný smysl, který to všechno ospravedlňuje.“

„Jenže tím základním smyslem bylo,“ navázala Dušková. „Že se nesmím dozvědět, co tím smyslem je.“ Poté se jí svráštěla tvář úzkostí. „Co budeme dělat? Ten brutální zásah vašich chlapů si určitě nenechá líbit. Zničí mě i Vás.“

„Nebojte, paní Dušková,“ chlácholí ji Pavelková. „Tady jste v absolutním bezpečí. Budeme celý dům bránit, klidně i před policajty. Klidně i násilím.“

Paní Dušková vzlykla: „A nebylo by jednodušší, kdybych se k manželovi vrátila?“

Vtom se v kanceláři objevil Kryštof.

Inženýru Čížkovi a snad i Kryštofovi je jasné, že z dnešní zdravotní procházky v blátě už asi nic nebude. Na obrazovce jeho počítače se objevuje abstraktní obraz v pohybu, který rovněž jemu zatraceně hodně říká. Nejprve si myslel, že Kryštof otevřel záznamy audiovizuální šifry vyprodukované počítačem na Mniším Vrchu, které v předchozím případě pomohl Pavelkové rozluštit.

Realita je ale zhavější. Kryštof při své zvědavosti spustil nedokončené algoritmy projektu Klíště. Přesně ty algoritmy, které mají číst zašifrovaná data ze superpočítače. A tím odhalit, zda se na superpočítači něco děje. Děje se, a hodně. Analogová výpočetní struktura vzniklá v polovině 80. let čile pracuje.

Okamžitě poručil Kryštofovi, aby to zarazil. „To hrozí průšvihem! Ty vole! Kdyby se Velen domákl, že jsme mu superpočítač napíchli, vyrazí nás odsud! Anebo na nás našije nějaký svoje podrazy. Potom já s mámou budeme bručet v base a ty skončíš v děcáku. Tady končí sranda!“

„Děcák, já nechci!“ otrásl se Kryštof strachem.

„A myslíš, že já jo?“ prohodil. „Prosím tě, běž za maminkou do kanclu. Ted' hned!“

Když inženýr Čížek zůstal v dílně osamocen, podíval se, co by vlastně mohlo být zdrojem problémů ze strany Veleny. Video je pořád načtené v prohlížeči. Jak se několikrát ujistil, spojení se superpočítačem je přerušeno. Přesně jak čekal, audiovizuální šifra. Zkusil na ni použít dešifrovací software, který vytvořil pro prolomení šifry v předchozím případě. Na tento případ to ale nefunguje. Klíč je jiný, nebo rovnou celý výtvarný princip je jiný – mnohem modernější. 80. léta jsou dávno pryč. Tohle není nahráváno na VHS kazety, ale na nějaký zvláštní typ multidimenzionální paměti, na kterou je obyčejný počítač krátký.

První hořící svíčka na adventním věnci

Neděle 28. 11. 2020

„Mně se to nezdá,“ svěřila se mladá koordinátorka Johana Lucii před další plánovanou schůzí Sesterstva v podzemí Mnišího vrchu. „Podívej na ten superpočítač. Něco dělá.“

Lucie se s ní podívala z okna řídicího sálu na výpočetní strukturu. Změť manipulačních lávek září ve světle zářivek. Motor chladicího oběhu hučí a z obří chladicí nádrže uprostřed struktury se ozývá žbrundání. Do toho slabě blikají, červené, žluté a zelené kontrolky na ovládacích panelech jednotlivých sekcí.

„No a?“ odsekla Lucie. „Je to Velenovo. Tak si s tím hraje.“

„Toho se bojím,“ hlesla Johana. „Co když nás sleduje? Martina měla pravdu! Nemáme tady co dělat. Lezeme Velenovi na soukromý pozemek.“

„Hele,“ přísně se na ni Lucie zadívala. „Máme rušičky. A jestli lezeme Velenovi na pozemek, tak na jeho pozemku stojí celý barák. Ať si trhne nohou, patriarchální oligarchické tunelář! Stejně mu tu hračku jednou zdemokratizujeme a bude mít po tom svém vykořisťování.“

Johanu to příliš neuklidnilo. „Určitě dávno ví, co děláme. Ví, co chystáme. A já říkám, přijde mi to celé postavené na hlavu. Zbytečná energie!“

Lucie se naštvála. „Tak zbytečná energie? Ty... Chvilí máš funkci a už nás budeš chtít poučovat? Nechce se ti, že? Jseš líná, a bojíš se.“

„Je to jinak,“ nesměle se ohradila Johana.

„Jak jinak? Ty privilegovaná princezničko. Podívej se na mě! No, jen se podívej, čím jsem si prošla. Mlátíl mě – tyčkou od vysavače. Típal o mě cigarety. Když měl na mě chuť, na nic se neptal a prostě mi ho tam strčil. Ještě mě proliskal, když jsem se mu zdála málo povolná. Do třiceti jsem si myslela, že je to normální, protože máma to měla úplně stejně. Až tady jsem zjistila, že to teda normální není. Takže laskavě pochop, proč jsem tady! Chci spravedlnost! Chci něco udělat s tímhle zasraným patriarchálním světem, kterej bere ženský jako kusy masa.“ Popadla Johanu za tváře. „A nějaká skautská slečinka se bude ofrňovat? Je to na ni moc drsný, co? Zrovna pro tebe, kvůli které se akorát rozvedli její rodiče a která dostala kopačky od boyfrienda! No, řekni jak to bylo. Že jsi tady jen tak na dovolené, abys nemusela do školy!“

Johana ztuhla. Snad by Lucii, přesněji jejímu robustnímu zjizvenému tělu jednu vrazila. Z myšlenek ji vyrušila Zuzana. „Prosím tě, Lucko! Co do ní hustíš?“ Objala Johanu kolem ramen. „Nic si z ní nedělej. Já chápu, že psychické násilí, nebo jen záměrná lhostejnost od okolí zraňuje mnohem zákeřněji a chce to úplně stejnou odvalu si říct o pomoc.“

„Prosím tě, Zuzi,“ ozvala se Lucie. „Je to naivní hipísáčka. Jako kámoška dobrá, ale naprosto nezpůsobila k tomu, aby vedla naše Sesterstvo.“

„Myslíš, tvoje Sesterstvo?“ zasmála se Zuzana, aby tím odvrátila hrozící dusno.

„Copak to jde?“ na to Lucie vážně a klidně. „Johanko. Promiň, s tou princeznicou mi fakt ujely nervy. Ale copak to má nějaký smysl, když tvrdíš, že ti hajzlové, co nám to udělali, jsou chudáčci sami vykořisťování společností a sami potřebují pomoc?“

Zuzana rozhodla: „Filozofické detaily si nechme na později. A věnujme se hlavnímu smyslu naší existence. Jo?“

„Však o tom furt mluvím!“ vykřikla Lucie. „Naším smyslem je přestat žvanit a začít konečně bojovat za spravedlnost!“

Zuzana stále objímá Johanu. „No tak, Johanko. Řekni všem tady, jak vidíš smysl naší existence.“

Johana bez dlouhého přemýšlení prohlásila: „No přece vzdát poctu Martině. Je vystudovaná historička umění. Proto naší laskavou náručí i zbraní je umění a kultura! Takže, milá Lucko, popadni kytaru a dejme se všechny do zkoušení. Už prvního budeme naši první písničku hrát živě.“

Středa 31. 11. 2020

„Petře, měl bys jít zatraceně hodně do sebe,“ řekla Pavelková inženýru Čížkovi, když se spolu ukládali ke spánku.

„Copak, zlatíčko moje?“ na to Petr lehce ironicky.

„Jsem tvoje první,“ řekla. „A jsem ti dobrá jen na to. Víš? Máš mě na to, abych tě potěšila a utěšila, v jakémkoliv slova smyslu. Ale kdo utěší mě? Jediný tvůj výraznější projev zájmu o mě je, že mi ztropíš žárlivou scénu před důležitým ráfkem.“

„Tak ráfek?“ chytl se inženýr Čížek? „V jakém případě?“

Zadívala se mu zpřímá do očí. „Já vím. Myslíš si, že jsem ta drsná baba, která se všemi případy i v životě poradí sama. To možná do jisté míry jsem. Ale...“

Inženýr Čížek jí skočil do řeči: „Na něco jsem se tě ptal. Co máš teď za případ?“

„Neříkej, že v tom nejedeš taky. Přece náš věčný případ – Velen, církev a jejich konzervativní kámoši. To jen tak na okraj, protože jdeš po špatné stopě.“

„Jak to myslíš?“ chce inženýr Čížek upřesnění.

Pohládila ho po lehce chlupaté hrudi. „Teď přece nejsem v práci. Zkus se taky někdy zajímat, co ty a já cítíme.“

Něžně si ji přitáhl k sobě. „Martinko, já to prostě jinak neumím. Mě nepředěláš. Strašně teď vzpomínám na tu krásnou dobu, na ten náš první případ...“

Nenechala ho domluvit. „Já vím. Největším tmelem našeho vztahu je, když se navzájem taháme z bryndy.“

„No, a to je to,“ pokračuje inženýr Čížek. „Dala jsi mi toho v životě tolik. Moc jsem se od tebe naučil. Obdivuju tě. Vzhlížím k tobě. Ale copak se můžu s tebou cítit fajn, když ti musím být pořád vděčný? Pořád mám pocit, že ti dlužím něco, co ti nemůžu dát.“

Možná aby utnula jeho už lehce otravný proud hlasitých myšlenek, bez známek potěšení řekla: „Vždyť ty mi taky psychicky pomáháš. Myslíš, že mi to dělá dobře – takhle žít? Když čím dál víc zjišťuju, jak je můj život spjatý s bývalými estébáky a současnými Velenovskými mafiány, kteří přece žádní mafiáni nejsou? Ty můžeš být ještě docela rád, že se tohohle nemusíš bát. Tak se místo toho pátrání na vlastní pěst v dílně a zatahování chudáka Kryštofa do té věci konečně uvolni a přestaň se bát taky mě.“

„Já se asi potřebuju bát,“ hlesl inženýr Čížek. „Mně je prostě s tebou nejlíp, když spolu řešíme ty zločiny mocných. Chci být zase tvým parťákem.“

„Tak teda, chlape – když chceš!“ vyhrkla Pavelková. „Teď ti povím, jakej mám případ. Zítra mám přijet do kostela v Jeseníku, kde našli oběšeného kněze Wronského – soukromé vyšetřování pro arcibiskupa. Já vím, že mě církev chce dostat tam, kde mě chce mít. Ale s tebou mám šanci je naopak dostat tam, kam chceme my.“

Strašně rád by se jí vrhnul kolem krku a zulíbal celý povrch jejího těla. Strašně rád by jí řekl, jakou mu právě udělala radost. Jenže stydí se za to, že právě tohle mu dělá radost. Ty věčné motýly v břiše, bušící srdce a nervy napjaté k prasknutí. A samozřejmě napětí v podbříšku pokaždé, když si ji představí tak, jak právě teď vedle něj leží v posteli. Ale teď je to nějaké jiné. Nemůže ze sebe dostat ani hlásku.

Přesně v takových chvílích ho Pavelková vždy pevně objala, rukama a nohama, položila se s ním na postel a vybídla ho, aby ji líbal na krku, na dekoltu, něžně ji vysvobodil z kalhotek a tak dál. Ale dnes ne. Už nebude jeho učitelka, aby se necítil nedospělý a poníženy. Teď je to na něm.

Podlehl svojí zaraženosti. Přestože by to s ní teď strašně rád dělal, zhasnul světlo a položil se na polštář. „Dobrou noc,“ řekl.

Úterý 1. 12. 2020

V první prosincové ráno Pavelková doufá, že tento případ zůstane také prvním a jediným v tomto měsíci. Při této příležitosti dal inženýr Čížek na doporučení své milované osoby, přemohl jindy nepřekonatelný fyzický odpor k vstávání před sedmou ranní a nachystal snídani. Doprostřed stolu postavil vázu s květinou.

„Tý jo, kdes ji sehnal?“ zajímá Pavelkovou původ v květiny.

„Je umělá, z 3D tiskárny,“ odpověděl. „Pro tebe, pro moji nejmilovanější.“

Vynaložila hodně snahy, aby se mu odvděčila milým úsměvem. Inženýr Čížek to vycítil a seznal, že dnešní ojedinělou návštěvu Jeseníku musí využít k většímu hrdinství: nákupu v květinářství. Přičemž květinářství jsou jedny z mála obchodů, které smí být v době pandemické uzávěry otevřeny. Šel napřed do garáže, kde po dlouhé době znovu probudil motor starého sportovního Renaulta. Jeho majitelka právě uvnitř domu vyřešila hlídání pro Kryštofa. Dámy ze Sesterstva ve čtvrtém patře se ho rády ujmou. Pokud tedy nemá v plánu svoji mamince vykecat, že si říkají Sesterstvo.

V prázdném kostele v centru Jeseníku je snad až příjemně oproti lezavé zimě panující venku. Teplota se pohybuje kolem nuly, je zataženo a mlhavo. Pod nohama všude čvachtá břechka z té trošičky sněhu, která zatím zde na horách napadla. Je to úplně jedno, protože lyžařská sezóna tak jako tak letos nebude.

Spolu s vyšetřovatelskou i mileneckou dvojicí je v kostele arcibiskupský zmocněnec, pan Lázníčka. Nechal Pavelkovou vylézt na žebřík a laserovým ukazovátkem ukazuje místo, na kterém byla údajně uvázána oprátka kněze Wronského.

„Prosím Vás, mohl byste na chvíli uhnout s tím laserem?“ promluvil na zmocněnce inženýr Čížek, načež inkriminované místo pohotově vyfotil.

„Tělo už je, předpokládám, pohřbené,“ řekla Pavelková, jen co slezla ze žebříku.

„Pochopitelně,“ na to zmocněnec Lázníčka. „Zde pitevní protokol.“

Pavelková si dobře všimla data na protokolu, 16. červen 2020. Téměř půl roku. Potom si spolu s inženýrem Čížkem čte zprávu: „Smrt nastala udušením a souběžným zaškrcením krční tepny v důsledku prokazatelného oběšení – viz strangulační rýha patrná z fotodokumentace. Na těle nebyly zjištěny žádné známky zápasu, projevy závažných poruch fungování oběhové či nervové soustavy, ani cizorodé látky. Na základě tohoto lze usuzovat, že cizí zavinění je velmi nepravděpodobné, téměř vyloučené.“

Zmocněnci Lázníčkoví nahlas přečetla: „Oddělení patologie, arcibiskupská nemocnice milosrdných sester Olomouc.“ Načež se mu podívala přímo do očí: „Měla jsem za to, že nařízené pitvy se provádí výhradně v ústavu soudního lékařství.“

Lázníčka se nadechl k vysvětlení: „Se souhlasem dozorcujícího státního zástupce bylo tělo převezeno na arcibiskupskou půdu – na žádost arcibiskupa, pochopitelně.“

Pavelková přikývla. Zatím nemá potřebu zjišťovat, jaké závažné důvody k tomuto speciálnímu požadavku arcibiskupa vedly. Místo toho na zmocněnce spiklenecky mrkla a řekla: „Díky tomu určitě zdejším patologům plně důvěřujete. Nemáte důvod pochybovat, že to byla sebevražda. Ale to neznamená, že jsem tu zbytečně. Víte proč?“

Zmocněnec Lázníčka sklopil zrak. Znervóznila ho.

Jakoby nic, dokončila myšlenku: „Kněz Mateusz Wronski byl podezřelý ze sexuálního zneužívání nezletilých.“

Zmocněnec přikývl. Načež vytáhl z aktovky fotografie z ohledání místa nálezu těla.

Pavelková pokračuje: „Jistě, mohl mít nepřátele na každém rohu. Ale důvod k sebevraždě je také nasnadě. Buď na něj dolehla tíha svědomí. Anebo se objevila hrozba prozrazení, případně

k prozrazení dokonce došlo.“

Inženýr Čížek na nic nečeká. Na kostelní lavici položil laptop, k němu připojil svůj mobil jako zdroj připojení k internetu. Po pár vteřinách, až naběhl systém, zadal do vyhledávače jméno Mateusz Wronski. Jako kněz sloužící bohoslužby pendloval mezi blízkými farnostmi Glucholazy a Jeseník. Zmínek o něm se našlo docela dost, třeba odkazy na videa, na kterých káže o zhoubnosti islámu, proti přijímání uprchlíků nebo o zruďnosti tzv. genderové ideologie. Nikde ale zmínka o tom, že by mohl zneužívat nezletilé. Jen pochvalné komentáře konzervativních věřících, kteří obřečeli jeho smrt, a dojemně rozhořčené komentáře liberálních věřících.

„Myslím si, že prozrazení můžeme vyloučit,“ ohlásil inženýr Čížek, až se to rozlehlo pod kostelními klenbami.

„Hrozba prozrazení se mohla vyskytnout skrytě,“ na to Pavelková. „Mohla přijít z prostředí, kde byl mezi svými – mezi Mladými křesťanskými konzervativci.“

Inženýr Čížek natukal do počítače název organizace Mladí křesťanští konzervativci. Zjistil, že tato organizace byla velice aktivní. Byla, asi tak před dvěma lety. Poté se nad ní uzavřely vody internetu.

„Byli v kontaktu s Coufal Analytics,“ pronesla.

„Tedy bývalými nájemníky našeho baráku,“ zcela správně dodal inženýr Čížek.

Shrnula: „Tudíž je pravděpodobné, že se původní politicky aktivní organizace přetransformovala na tajný spolek střežící tajemství superpočítače na Mniším vrchu.“

„Myslím si, že pravý důvod je mnohem prozaičtější,“ utnul ji zmocněnec Láznicka. Naznačil inženýru Čížkovi, aby odstoupil a pustil ho k počítači. Načež internetový vyhledávač vyjevil obrázky z demonstrací v Polsku.

„Tahle dívka,“ ukázal na obrazovku arcibiskupský zmocněnec. „Dnes osmnáctiletá Elena Paczkowska. Letos ji vyhodili od maturity. A tak začala spoluorganizovat protivládní protesty v Polsku, které jak jistě víte, jsou teď v plném proudu. Samé ženy, celé je to prodchnuté genderisticko-feministickou ideologií.“

Pavelková doplnila: „Chtějí konec politické moci katolické církve a konec škrtů v sociálních službách.“

„A samozřejmě, legální potraty,“ lehce pohradavě upozornil zmocněnec. „To jen tak na okraj. Důležité je, že Paczkowska je jednou z údajných obětí kněze Wronského. Prý, když jí bylo čtrnáct. Co když Wronského kontaktovala? Možná mu vyhrožovala, že rozpoutá nepokoje. Byla to ona, která zburcovala svoje spolužačky z biskupského gymnázia v Opoli. Nedala mu tím důvod k sebevraždě?“

„Nedivila bych se, kdyby to byla pravda,“ pronesla Pavelková. „Niméně, je velice brzy na vyvozování jakýchkoliv závěrů.“

Cestou z kostela k autu vyrušila Pavelková inženýra Čížka z jeho myšlenkového klidu. „Viděl jsi Wronského na fotkách? Docela sympatický chlapík, že? Na to, jaký to byl sexuální agresor.“

„No jo,“ na to inženýr Čížek. „To je ten zatracený celibát. Normálním způsobem to dělat nemůže, tak si k tomu musí pomoci pohrůzkami násilím. Kdyby nebyl celibát, v klídku by si žil řádným životem. Já říkám furt, že církev si za tyhle hnusárny může sama. Sama dělá ze svých lidí otroky, ty si pak dokazují svoji trošičku moci na bezbranných děckách.“

Pavelková se na něj významně zadívala. „Nemyslím si, že znásilňování nezletilých holek je vyjádření vůle k normálnímu životu.“

„Ale byl to drsňák,“ dodal inženýr Čížek. „Ty jeho tmářské středověké pindy, ideální zastírací manévr.“

„Však jak říkal Tonda Tesárek,“ přitakala Pavelková. „Sám tu svoji ultrakonzervativní

organizaci nastražil na chlípáky Wronského ražení, kteří ji rádi využili jako zastírací manévr.“

„Až pak jednou, spadla klec!“ vyhrkl Inženýr Čížek. „Zjistil, že skočil na špek. A tak si to hodil.“

„Ty jsi byl taky takovej drsňák,“ šibalsky se na něj usmála. „Když jsem tě poprvé potkala, hřímal jsi, jak ženy chtějí ovládnout svět a ničít řád světa tím, že v chlapech vyvolávají necudnou touhu. Díky tomu určitě víš, že člověk má v tu chvíli spadlé klece nebo skoku na špek, jak říkáš, dvě možnosti: buď prozírat a postavit se k tomu čelem – jako ty.“

„Anebo před tím zdrhnout. Jednou pro vždy to skončit,“ dořekl za ni.

„Jenže ty jsi nikoho neznásilnil, ty chytřej!“ Pohládila ho po tváři. „Tedy, doufám. Prozírat a začít žít jako člověk tvor společenský bylo pro tebe mnohem jednodušší než pro Wronského.“

Inženýr Čížek naznačil, že by se rád vrátil k podstatě věci. „Z toho Lázníčky, nebo jak se mu nadává, mám dneska takovej blběj pocit – že neprozřel.“

Pokynula mu, ať spolu s ní nasedne do auta. Jen co zavřel za sebou dveře a zařehotal startující motor, řekla mu: „O to nám jde. Nehledáme ani tak vraha Wronského. My vyšetřujeme našeho zákazníka – církev svatou.“

„Já tě miluju!“ zvolal inženýr Čížek. Vlepil Pavelkové pusy na její zeboucí tvář. Auto se dalo do pohybu. Projeli kolem květinářství a inženýr Čížek si za boha nemůže vzpomenout, co vlastně chtěl.

Tentokrát už žádná zkouška, jede se na ostro. Právě vzniklá kapela z řad Sesterstva si odhlasovala název Sisters of Magdalena. Ve velitelském sále podzemního zodolněného objektu provádí zvukovou zkoušku.

„Hele, proč si říkají Magdaléniny sestry?“ zeptala se jedna z klientek v publiku.

Kamarádka sedící vedle ní jí odpověděla: „Jako Máří Magdaléna – hříšnice, která spolu s Ježíšem změnila svět. A taky, že by pocta šéfové? Víš, že má druhé křestní jméno: Martina Magdaléna?“

Koncert zahájilo ztemnění světel a významné ticho střídající neurčitý hlomoz zvukové zkoušky. Kamera jede. Za mikrofon se postavila mladá koordinátorka Sesterstva Johana.

„Holky, naše první písnička se jmenuje Elena. Přesně tak jako moje kamarádka, kterou jsem potkala na mezinárodním skautském táboře. A já ti říkám: Eleno! Jdi do toho! Bojuj! Mohla bys být s námi tady na Mniším vrchu. Ale nejsi, protože plníš svoji důležitou misi za nás všechny v polských ulicích. Prošla jsi peklem, ale z něj jsi vyšla zpátky na denní světlo a nenechala ses zlomit.“

Pak už jen bubenické paličky nahodily tříčtvrteční takt a začala píseň o dívce, která se odmítla skrývat a postavila se svým černým vzpomínkám. Text je zdánlivě nic neříkající. Ale kdo tu jistou Elenu zná, určitě dobře ví. Tím jejím démonem ukrytým hluboko v duši není nikdo jiný než kněz Mateusz Wronski.

Středa 2. 12. 2020

V šest hodin ráno vzbudil Pavelkovou telefon. Volá arcibiskupský zmocněnec Láznička, který ji uváděl do případu podezřelé sebevraždy kněze Wronského.

„V osm třicet Vás potřebuji mít v Hradci Králové,“ ohlásil zmocněnec.

„A proč?“ hlesla rozespale. „Zrovna se chystám na policii. Musím zjistit všechno, co ví o včerejším případu.“

„Policie Vám nic neřekne,“ na to zmocněnec. „To není její věc, jasná sebevražda. Stejně jako...“

Skočila mu do řeči: „Počkejte! Tím chcete říct že?“

„Ano, další mrtvý,“ konstatoval zmocněnec. „Tentokrát Otto Kirchner.“

„Zase kněz?“ ujistila se. Toto jméno jí něco říká. Četla o něm v novinách a nebyla to žádná dobrá zpráva.

„Ano,“ pravil zmocněnec.

Inženýr Čížek líně zamružel a zachumlal se do duchny. Vstávat tak brzy, a ještě do zimy.

„Vstaneš sám, nebo ti mám pomoci?“ promluvila na něj.

„Pomoci,“ zahučel inženýr Čížek.

„Dobrá,“ řekla Pavelková a vzala do ruky kýbl, do kterého celou noc kapala voda ze střechy. „Tohle tě zaručeně probere.“

Inženýr Čížek s díky odmítl. „Jen ukaž, jak jsi otužilá. Já nejsem žádnéj akční hrdina.“

„Já taky ne,“ opáčila. „A předpokládám, že stejně jako ty nejsem vůbec nadšená, že hned druhý den další mrtvola.“

Už cestou autem si Pavelková se svým parťákem takřikajíc sladuje noty. „Tohle vypadá docela jasně. Otto Kirchner, už dokonce obviněný ze sexuálního zneužívání a vydírání jednoho nezletilého kluka. Tehdy mu bylo třináct. A ten kluk nedávno spáchal sebevraždu skokem ze skály. Za tři dny čekalo Kirchnera soudní přelíčení. Tudíž i on měl důvod k sebevraždě. Případně – spousta jiných lidí měla důvod vraždit.“

„To je svinstvo!“ zděsil se inženýr Čížek.

Pavelková se chyla za hlavu. „No co? Ani já k tomu nemám co dodat.“

Tíživá atmosféra dolehla na Pavelkovou ještě než vůbec vstoupila na místo možného činu. Kostel Božského Srdce Páně je jasnou dominantou Náměstí 28. října v Hradci Králové. Je poměrně moderní, vznikl po první světové válce na počest padlým československým vojákům. Na Pavelkovou ale působí, jakoby jej snad stavěl nějaký klerofašistický režim. Může za to mohutná, disproporčně vysoká věž, fasáda temně šedá od nánosů stoletého prachu a okna dělená na drobné čtvercové tabulky. Vypadají trochu jako vězeňské mříže. Pocit neprostupné temnoty umocňuje vlhká zima zalézající pod kůži a téměř liduprázdné náměstí. Bezútesný klid narušilo jen pár procházejících se postarších dam v rouškách coby memento mori. Ve vzduchu visí smrt.

Po vstupu do kostela se Pavelkové podlomila kolena. Inženýr Čížek ji zavčasu podržel. „Co se děje?“ zeptal se. Jen co otočil hlavou, pocítil přesně totéž co ona. Otto Kirchner oběšený na kůru. Přímo nad hlavním vchodem. Za ním se vynořuje ze tmy arcibiskupský zmocněnec Láznička.

Zamručela: „Ten tu může viset už několik dní.“

„Ano,“ přikývl Láznička. „I tento kostel je v době celostátní karantény mimo provoz.“

„Tak jak jste ho tedy našli?“ zajímá inženýra Čížka.

„Kostelník, dnes ráno mi volal, krátce než jsem volal Vám.“

„Jak často to sem chodí kontrolovat?“ položila otázku.

Láznička pokrčil rameny. „Nevím, můžete se ho zeptat. Tipoval bych, že tak jednou

za týden.“

Pavelková se přemohla, aby se mohla pozorně podívat na mrtvolu. Inženýr Čížek raději kouká do zdi. I tak mu začíná být slabo. Možná to dělá povinná rouška ve vlhkém vzduchu. Rád by si ji aspoň stáhl z nosu, ale neudělá to. Ačkoliv není téměř nic cítit, v nose cítí náznak mrtvolného pachu. Tedy vlastně neví, nikdy takhle dlouho žádného mrtvého neviděl.

„Z mého laického pohledu,“ pustila se Pavelková do úvah. „Čerstvá záležitost. Může tu viset maximálně tak den, dva. Nikde nevidím žádné stopy násilí... Jéžíšmarja!“ Podepřela si hlavu.

Inženýr Čížek ji jemně chytil za paže, aby cítila, že má v něm oporu. „Nepůjdeme na vzduch?“

„To je dobrý,“ řekla tiše. „Co ty? V pohodě?“

„Snad jo,“ hlesl.

Opět se obrátila na zmocněnce Lázničku. „Nemůžu ale tvrdit jistě. Svlíkat ho fakt nebudu!“

„Proč ne?“ pohlédl jí Láznička významně do očí.

Vysvětlila: „Nejsme oprávněni manipulovat s lidskými ostatky. Ač detektivní kancelář, jsme jen obyčejní občané – jako třeba Vy, pane Láznička. Policii jste volal?“

„Ne, proč?“ vyhrkl Láznička. „Platím si přece Vás. A krom toho, jsem si jistý, že to byla sebevražda.“

Pavelková se pokusila o odlehčení. „Tak, když jste si tak jist. Měl jste si raději zavolat jasnovidce než detektivy. Na posmrtné čtení myšlenek se moje licence nevztahuje. A teď nás prosím omluvte. Musíme na vzduch.“

„Vidíš to auto?“ obrátila se Pavelková na inženýra Čížka. „Ta tmavě šedá osmičková Audina. To je přece ten...“ Odtáhla svého parťáka pryč z náměstí. „Právnik Dušek. Dívej, vchází do kostela – přestože je zavřený. Dělej! Fot' to.“

Inženýru Čížkovi málem vypadl mobil z roztřešených rukou. Přesto se mu podařilo právníka dostatečně průkazně zvěčnit.

„Pracuje pro Vělena,“ vysvětluje Pavelková. „Jeho nová manželka se právě stala klientkou našeho zařízení. Psychický útlak.“ Vzhlédla na opačnou stranu, na střechu výškové budovy Hotelu Černigov. Zasnila se: „Krásná budova, konec 60. let. Vždy jsem si přála se v ní vyspat, než ji zbourají.“

„Však můžeme,“ na to inženýr Čížek a je velice rád, že na chvíli je na pořadu dne něco jiného než případ oběšeného zvrhlého kněze. „Vypadá, že má otevřeno. Služební cesty jsou v hotelech povoleny.“

„Náš hotel ti nestačí?“ mrkla na něj.

„Jinak, co jsi chtěla říct s tím bouráním?“

„Novej soukromej majitel už má na něj demoliční výměr. Místo něj chce postavit zase hotel. Jenže nižší a zapojenej do blokové zástavby. Chce nahradit tu komunistickou hrůzu něčím citlivějším k místu, jak se říká. Taky jsem se snažila, aby ho prohlásili za památku. A jako obvykle to nevyšlo. Ale zase je tu naděje, že koronáč jejich ďábelské plány zbrzdil, nebo dokonce úplně zastavil.“

„Jasně, pamákáři mají jiné starosti než chránit socialistické pomníky,“ dodal inženýr Čížek.

Mezitím přijela ke kostelu pohřební služba. „Dívej, kampak ho asi povevou? Že by do Olomouce, do arcibiskupské nemocnice?“

„Jdu to zjistit,“ řekl.

„Ne, já to jdu zjistit,“ zarazila ho. „Ty radši najdi, kdo dělal Kirchnerovi advokáta. Sraz si dáme u auta.“

Inženýr Čížek se rozběhl k zaparkovanému starému Renaultu. Jen co se v něm uvelebil, rozevřel na svém klíně notebook. Opět k němu připojil mobil, aby mohl na internet. Mohl by si to najít i přímo na mobilu. Nechce se mu prstem šudlit na malé obrazovce, natož někde venku za pochodu.

Pavelková tu byla coby dup. „Tak co?“ pohlédl na ni.

„Ano, frčíme na patologii do Olomouce. Co ty? Našel jsi něco.“

Zahleděl se do počítače. „Že by napsali, kdo mu dělal obhájce, tak hodní teda nejsou. Ale, koukni.“ Spustil z internetu video s reportáží z prvního soudního líčení Otto Kirchnera obžalovaného z pohlavního zneužití. Televizní štáb jej jako obvykle zastihl, když vycházel ze soudní síně. Samotný obžalovaný si zakrýval obličej rukama. Vysoký a nepříliš štíhlý muž s holou hlavou se záměrně naklonil k mikrofonu a důrazně řekl: „Bez komentáře!“

Zastavil video a ukázal na onoho muže.

Vyhrkla radostí. „Bingo! Je to Dušek.“

„Tak proto je tak hodnej,“ prohodila Pavelková za jízdy na výpadovce z Hradce. „Moje gumy mu neplánovaně daly nakládačku a odtáhly mu manželku k nám. Zatím ho měly jen sledovat. Stokrát nás mohl po právníku rozmáčknot jak malinu. Mohl na nás z fleku poslat policajty. Jenže nic. Doteď je na nás podezřele hodnej.“

„To je celý nějaký divný,“ dodal.

„Přesně, miláčku,“ opáčila. „Dušek se buď pochopitelně stydí za svého klienta. Anebo máme tu čest s něčím hodně velkým a hodně divným. Co říkáš? Nestavíme se na oběd.“

„Ne,“ zasténal inženýr Čížek. „Mně je dneska úplně šoufl.“

Pavelková vydechla. „Mně vlastně taky. No nic. Jedem.“

Pavelková a inženýr Čížek vstoupili do areálu Arcibiskupské nemocnice Olomouc. Upravili si roušky a na vrátnici nahlásili jméno docenta Majera. Jako důvod návštěvy uvedli obchodní schůzku. Paní na vrátnici oznámila návštěvu po telefonu. Jenže nic, deset minut, dvacet minut, docent Majer nikde.

„Seberem se a půjdem,“ navrhl inženýr Čížek.

„Tak jo,“ přikývla. Sebrali se a šli, ale ne pryč, nýbrž dále do areálu nemocnice směrem k pavilonu patologie. Beze studu zazvonila na zvonek se jménem docenta Majera. Ten vyšel ven, v bílém plášti a s ochrannou maskou. Zřejmě v pilné práci.

„Pavelková, detektivní kancelář,“ představila se a podala docentovi svoji vizitku i vizitku arcibiskupského zmocněnce.

Inženýr Čížek se také okamžitě přidal: „Posílá nás pan Láznička z arcibiskupství, Vy už určitě budete vědět.“

Docent ve skafandru obrátil pohled šikmo do země. Načež se rozkřikl. „Vypadněte! Tady nemáte co dělat!“

„S pověřením arcibiskupství vyšetřujeme možnou vraždu a potřebujeme Vaši spolupráci,“ řekla neústupně Pavelková.

„Tak si běžte vyšetřovat jinam!“ je docent rovněž neústupný. „Nemáte v sobě kouska ohleduplnosti? Řadí pandemie! Každý den mám nejmiň deset pacientů, u kterých potvrzují smrt na koronavirové onemocnění! A vy si ze mě děláte blázny, že tady snad natáčíte kriminálku, ne?“

„Jsme soukromá, tedy vlastně družstevní detektivní kancelář,“ řekla Pavelková klidně.

„Heleďte se! Klidně si buďte třeba Agatha Christie. O těchto věcech se bavím jedině s policií. Rozumíme si? A teď zmizte! Komplikujete práci přetíženým zdravotníkům.“

V podzemním z odolněném objektu Mniší vrch probíhá další živé vysílání. Sesterstvo sleduje kapelu Sisters of Magdalena, když hraje svoji druhou píseň: Čertova skála.

Skalních útvarů svým názvem odkazujících k ďáblu je po celé republice plno. Rozhodně se tak ale nejmenuje skála, ze které skočil jistý Jan Skopalík v předvečer svých patnáctých narozenin. Avšak důvod, proč se v písničce jmenuje jinak, není v nejmenším důležitý.

Onen mladý muž měl v sobě tíživé tajemství a cosi mu říkalo, aby se s ním svěřil rodičům při narozeninovém přípitku. Tato vtíravá myšlenka ho čím dál víc dusila, až se jí rozhodl vzít smysl existence. Vyřešil to jednou pro vždy.

V písničce se samozřejmě nezpívá, že původcem té temnoty v duši mladého chlapce byl Otto Kirchner z hradecké farnosti, kde tento chlapec pro potěchu svých zbožných rodičů dělal ministranta.

Čtvrtek 3. 12. 2020

Inženýr Čížek se v ložnici služebního bytu probudil zimou. Pavelková z něj totiž stáhla přikrývku. Něco před šestou ranní se u ní dostavuje nejhlubší fáze spánku, kdy se jí zdají sny a takřikajíc nejvíc sebou mele.

Zdá se jí, že jí volá arcibiskupský zmocněnec.

Není to jen sen. Minutu po šesté se opět rozvibroval mobil na jejím nočním stolku. Aniž by pořádně tušila, zda se už probudila, nebo se jí to stále jen zdá, automatizovaným pohybem ruky zvedla telefon.

„Další mrtvola?“ nepřítomně vypustila z úst do telefonu?

„Ano, nechcete-li mrtvé nazývat důstojněji,“ potvrdil Láznička. „Přesně v osm Vás čekám v Nyse u Baziliky svatého Jakuba a svaté Anežky.“

Inženýru Čížkovi už taková zima není, ještě na chvíli usnul, než s ním zatřásla. „Vstávej! Další případ!“

„Kterej blb?“ zachroptěl.

Pavelková, už stojící a svlékající si pyžamo, se usmála. „Když toho blba vypátráš, navrhu tě na státní vyznamenání.“

Inženýr Čížek při pohledu na ni najednou ožil. Přihnal se k ní a dal jí pusu pod krkem. „Kašlu na prezidentskej metál. Chci jen tebe!“

Nysa je bezesporu krásné město na jihu Polska, necelých dvacet kilometrů od českých hranic ve směru z Jeseníku. Cestovat mimo republiku, byť jen malý kousíček za hranice, je za panující epidemické situace značně ztíženo. Naštěstí arcibiskupský zmocněnec Láznička myslel na vše. Pavelkové i jejímu partákovu poslal potvrzení o negativním výsledku testu. S jeho pomocí nebyl nejmenší problém projet hranicemi.

Pozdně gotická Bazilika svatého Jakuba a svaté Anežky je právem nejvýznamnější pamětihodností v Nyse. Špičatá střecha silně převyšuje všechny okolní domy. Po Německém vzoru její fasádu tvoří pohledové cihelné zdivo. Těsně vedle ní stojí nedostavěná kamenná věž. Zmocněnec Láznička zavedl oba vyšetřovatele do dobře prosvětlené hlavní lodi. Na první pohled nevypadá, že by tu mělo být něco v nepořádku. Na ten druhý si všimli mužského těla visícího na kované mříži v gotickém portálu vedoucím do jedné z mnoha bočních kaplí.

„Mariusz Kowalski, 42 let, povoláním opět kněz,“ sdělil Láznička. Pavelková si v duchu poznamenává, že smrt nastala nejdříve tuto noc. Narodil od Česka si Poláci svoje kostely zavřít nenechali. Ani nebezpečný virus neochromil jejich víru. Láznička podal Pavelkové zalepenou obálku. „Pitevní zpráva ze včerejšího nálezu.“

Pavelková rozlepila obálku. I velmi opatrné trhání papíru se s několikanásobnou ozvěnou nese prostorem katedrály. V duchu čte: „Příčina smrti: pomalé udušení v důsledku oběšení. Stopy jiných tělesných zranění nenalezeny, toxikologické analýzy negativní, cizí zavinění téměř s jistotou vyloučeno.“

„Pojďte ven,“ poručila si Pavelková. „No tak, nerada bych takovou věc probírala zde na svaté půdě.“

Ač očividně nerad, Láznička ji a Inženýra Čížka následoval do liduprázdného parčíku u náměstí.

„Pane Láznička, vyklopte to!“ podívala se mu zpříma do očí.

„Co tím přesně myslíte?“ na to Láznička plný rozpaků.

„No, co to má všechno znamenat? Už tři dny po sobě mě taháte do kostela s naaranžovanou mrtvolou kněze podezřelého ze znásilnění. Ke každé mrtvole zatím máte pitevní zprávu. Tady je úplně jedno, jestli páchají sebevraždy, někdo je vraždí nebo na ně dokonce dopadá

boží spravedlnost. Jisté je, že si někdo hodně přeje, abych to všechno viděla.“

Do debaty se vložil Inženýr Čížek. „Je obzvláště divné, že odmítáte přizvat k případům policii. Neohlášení nálezu těla s evidentně násilnou příčinou smrti je trestné. De facto se tím stáváme možnými spolupachateli vražd.“

„Říkejme tomu nezávislé vyšetřování,“ řekl zmocněnec Láznička.

„O to jde,“ vyhrkla Pavelková. „Máme pochyby, zda je to naše vyšetřování opravdu nezávislé. Řekněte mi konečně, kdo kromě Vás čeká na výsledky tohoto soukromého vyšetřování.“

„Církev svatá.“ odpověděl Láznička s naprostou jistotou.

„To víme taky,“ vmetla mu Pavelková do očí. „Ale proč to čekají? Co si od toho slibují? Za normálních okolností bych pátrala spíše po těch znásilněních, kde policie krutě selhala. A ne po následných vraždách či sebevraždách, které ze záhadných důvodů před policií sami kryjete.“ Opět se mu zadívala zpřímá do očí: „Pokud mi nevysvětlíte, co je toho všeho důvodem, my se sebereme a vrátíme se na Mniší vrch. Máme tam práce dost.“

Zmocněnec Láznička provinile sklopil zrak. „Paní Pavelková...“

„Ještě je tu kolega!“ skočila mu do řeči.

Láznička pokračuje: „Tedy také, pane inženýre Čížku. Věřte mi, prosím. Nevím toho víc než vy dva. I já začínám pochybovat, že jde o sebevraždy. Pomozte nám. Možná nám tu řadí sériový vrah. Na oficiální vyšetřování spoléhat nemůžeme, protože policie má v církvi svoje kontakty. Jsou tu určité kruhy, které mají zájem na průsaku informací z vyšetřování.“

Viditelně se zamyslela: „Které kruhy to jsou – na to přijít je samozřejmě mým úkolem.“

Láznička přikývl.

„Chápu váš záměr, ale nechápu cestu, jakou k tomuto záměru spějete,“ navázala. „Vy si jako myslíte, že těch mrtvých si policie nevšimne? Určitě spolu s nimi dávno sledují i nás.“

„To je mi jasné,“ na to Láznička. „Proto je mi taky jasné, že musíme být o krok napřed, než je policie. Očekávám, že všichni, co jsme teď tady, si budeme plně důvěřovat.“

Paní Duškové dnes končí karanténa. Jen co se Pavelková vrátila na hotel Mniší vrch, osobně odemčela dveře karanténního apartmánu a poprosila paní Duškovou, zda by nemohla s ní chvíli posedět v kanceláři.

Paní Dušková je trochu v rozpacích. Usilovně loví z kapsy roušku, načež se nepřiliš šikovně snaží přimět šňůrky, aby roušku řádně udržely na jejím obličejí.

„Klidně si ji můžete sundat,“ usmála se Pavelková. „Vašich čtrnáct dní v karanténě potvrzuje, že jste úplně zdravá. Já jsem si také jistá, že jsem negativní. V domě máme k dispozici testy. A když tak bychom si mohly tykat. Jsem Martina.“

Paní Dušková se významně zadívala na její křížek na krku.

„Přesněji, pokřtěná jsem Martina Magdaléna.“

„Laura... Ahoj,“ přijala paní Dušková nabídku.

Když došly do kanceláře, Pavelková se na ni ještě obrátila. „Lauro, udělej si pohodlí. Natáhni se na pohovce. Chceš kafe, nebo něco na pití? S mým mužem jsem upekla štrůdl. Dáš si?“

„Jestli ti to nevádí, nalož mi toho kopec,“ řekla Laura. „Konečně se nemusím ptát milostivě na svolení.“

„Než se poprvé zakousneš, řeknu ti pro tebe možná nepříjemnou věc,“ uvedla Pavelková. „Jde o tvého manžela a jeho klienty, které zastupoval jako obhájce.“

Paní Dušková vydechla. „Nesměla jsem mít nejmenší tušení, koho manžel hájil a kdo ho platil.“

Pavelková pokračuje. „Než jsi ho jedné noci vyrušila v pracovně. Věděla jsi, že hájil i kněze obviněného ze zneužívání dětí?“

„Ne,“ zakroutila hlavou paní Dušková.

„Možná jsi ho načapala, když tajně komunikoval s Ottou Kirchnerem.“

„Vzpomínám si,“ svitlo paní Duškové. „Psala jsem o něm. Na tiskové konferenci církve k prvnímu soudu s Kirchnerem jsem se seznámila s manželem. Hned po svatbě mi zakázal chodit do práce. S platem elitního právníka neměl problém mě uživit. V jeho vile to taky bylo docela hezké. Ale znáte to, když člověk nemůže jen tak ven.“

Pavelková se ironicky pousmála. „Normálka. Takhle to máme v téhle blbě době všichni.“

„Jenže já jsem musela žádat o svolení, i když jsem jen chtěla zavolat mamince,“

„To už samozřejmě normální není,“ na to Pavelková. „Poslouchej, jak to chápu aspoň ze svého pohledu. Dušek je dokonalý stratég. Všechno, co dělá, je součástí důmyslného plánu, díky kterému má všechno kolem sebe pod kontrolou. Co jsi cítila, když ses s ním seznámila? Brala sis ho z lásky?“

„Byl tak úžasnej, milej, pozornej,“ trochu roztála paní Dušková. „Ano, milovala jsem ho. Byl to opravdovej chlap, co v každým okamžiku ví, co chce. Ani nemusel být žádněj extra krasavec, protože klidně to přiznám - imponovala mi jeho životní role a s ní spojený prachy. Líkala jsem na růžovém obláčku, když mě vzal na svatební cestu na Maledivy. Bylo to tak krásný. Když jsme se ale vrátili...“

Pavelková navázala: „Bylo všechno jinak. Zjistila jsi, že tě potřeboval odstranit z cesty. To už měl z části vyřešené tím, že si tě vzal. Využil institutu tradičního manželství k tomu, aby nad tebou uplatňoval absolutní moc. Psala jsi totiž o případu, který byl pro něj otázkou života a smrti.“

Paní Dušková sraštila svoji mladou tvář. „Nezdá se mi normální, že obhajoba pedofilního kněze by byla otázkou života a smrti.“

„Muselo jít o něco víc,“ má Pavelková jasno. „Ten jeho klient jel ještě v něčem jiném než ve znásilňování malých kluků. V něčem, díky čemu nepřipadalo v úvahu, aby šel sedět. Buď se z toho vylíže, anebo zemře.“

Paní Dušková se na ni vyděšeně podívala. „Martino?“

„Včera ráno byl Otto Kirchner nalezen mrtvý. Na místě činu byl i tvůj manžel.“

Pavelková si konečně převzala Kryštofa z péče faráře Michálka a jeho snoubenky Terezy. „Tak co, chlapáku? Zatímco tvůj kámoš Petr si bude hrát s počítačem, my si spolu budeme hrát na... třeba na...“

„Na blátivý příšery!“ okamžitě přišel Kryštof s nápadem.

O dalším postupu rozhodla tak, že vyrazí s Kryštofem do lesa. A tam vymyslí, co ty blátivé příšery budou vlastně dělat. Cestou se stavili v dílně, kde zadala inženýru Čížkovi úkoly. Má na internetu zjistit mimo jiné, kdo byl obětí dnešní oběti nalezené v kostele v Nyse. A dále, jaké probíhají názorové spory v dnešní církvi a která ze stran má nějakou vazbu na Tesárkovy Mladé křesťanské konzervativce. A především, má se pokusit vyčmuchtat všechny klienty advokáta Duška – třeba z televizních zpráv. Poté dvě budoucí blátivé příšery pokračují ve své cestě po schodech dolů.

V prvním patře je dohnal inženýr Čížek. „Drahá! Něco jsem našel!“

„Co? Už máš toho trojnásobného vraha?“

Inženýr Čížek, celý uřícený, ze sebe dostal: „Zrovna teď. Živý vysílání na YouTube. Kapela, samý ženský. Mají už tři písničky. Všechny o těch našich případech – tedy o jejich obětech.“

Co se dá dělat? Venkovní pohybový program se odkládá. Pavelková i s Kryštofem za ruku zase vystoupala schody do dílny v předposledním patře. Na obrazovce inženýrova počítače je vidět dívčí synth-rocková kapela ve složení dvě kytary, baskytara, klávesy a bicí. Hráčky jsou nasvícené tak, aby jim nebylo vidět do obličejů. Na začátku každé písničky jasně říkají, komu je věnovaná.

„Hele, v prvních dvou případech to věnování přesně sedí na dětské oběti znásilnění od těch

kněžích, které jsme našli viset včera a především. A ten Wojta, kluk z Polska, pro kterého zpívaly dnes... Zkus prosím tě nějak zjistit, jak souvisí s tím dnešním oběšencem.“

„Jména obětí patří k nejméně známému vědění na světě,“ připomněl inženýr Čížek.

„Pokud náhodou sami nespáchají sebevraždu,“ dodala Pavelková. „Nezbývá než slečnám věřit. Když tak uvidíme v dalších případech. Jinak, nevím jak ty, ale já z těch písniček cítím feminismus.“

„Prosím tě, vždyť jsi sama feministka. A pořádná!“ potutelně se usmál inženýr Čížek.

„Právě proto, smíšený pocity. Na jednu stranu těm holčkám fandím. Na druhou stranu, mají motiv k vraždám jak vyšitej. Já bych asi taky vraždila, kdyby mi někde flandáckej prasák ochmatával Kryštofa. Tady jde jakákoliv racionalita stranou.“ Na chvíli se zamyslela. „Jen netuším, co s tím má společnýho Velenovskej právník Dušek.“

Vtom hudbu přehlušila rána. Bubenice se rozmáchlá tak, až v levé části pódia spadly černé maskovací panely. Ze tmy se vynořilo něco, co vypadá trochu jako ocelohliníkový výkladec a obkladový panel na zdi z děrovaného plechu.

Dvě mladé ženy z publika se ženou zvednout spadlé černé desky. Jedna z nich nervózně mává na osvětlovačku, ať kouká co nejrychleji místo nehody utopit ve tmě. Nikdo se nesmí dozvědět, že věc se odehrává právě tady, v podzemním zodolněném objektu Mniší vrch.

Rovněž žádná z přítomných nečekala, že odkaz na živé vysílání anglicky zpívané písničky od jedné naprosto neznámé kapely se objeví hned na první stránce YouTube všem, kteří se nachází v hotelu Mniší vrch. Zradily je vyhledávací algoritmy, které si spojily zaměřenou polohu vysílacího zařízení a jména adresátů věnování se jmény ubytovaných, opět ztotožněných podle sledování polohy.

„Pro jistotu,“ zavelela Zuzana, když se všechny hudebnice sešly po koncertě v šatně. Otevřela laptop s cílem nahrát na internet příspěvek pro fanoušky. Johana jí poskytla fotku opuštěného pražského kulturáku Eden. Bubenice Sandra k ní napsala komentář: „Eden žije. Zde jsme dnes večer hrály.“ Je to budova z počátku 80. let. Výkladce a děrované obložení stěn, které byly nedopatřením odhaleny, jsou v budovách z této doby naprosto očekávatelné.

„Pošli to Wojtovi, tedy – Wojtovi s dvojitým w. Je přece Polák,“ řekla Johana. „A taky jsem ho jednou potkala na pouti mladých.“

„Máme to potvrzený,“ dodala zrzavá bubenice Sandra. „Wojciech Müller, oběť toho, co dnes visel v Nyse. Pokud tedy Tesárkův seznam nelže.“

Sesterstvo může být zatím klidné. Ani Pavelková, ani její přítel inženýr Čížek, ani nikdo jiný z družstevní detektivní kanceláře i z vedení hotelu si živé vysílání neztotožnil s Mniším vrchem ani se jmény žen zde ubytovaných. Zatím.

Pátek 4. 12. 2020

Brzké probuzení zastihlo inženýra Čížka zrovna, když dostal ranní erekci. Dá se tomu říkat dokonalé souznění páru, protože ve stejnou chvíli se probudila i jeho partnerka. Zlehka se dotknul jejího boku. Ona se posadila na posteli a dovolila mu, aby se doslova vmezeřil mezi její ňadra a její pyžamovou košilku. Když v tom vibrující telefon dvakrát poskočil na dřevotřískové desce.

Zapomněla na to jako na smrt. Je něco po šesté ráno, jako vždy volá arcibiskupský zmocněnec Láznička. Tedy, už nevolá, ale píše zprávu. Další mrtvý katolický kněz. Po textu následuje označený bod na mapě Jihlavy.

„Tohle není normální!“ vykřikla, zatímco se stále polonahá kryje příkrývkou před syrově chladným vzduchem v ložnici. „Ten chlápek od arcibiskupa z nás dělá idioty! Jak by sis jinak vysvětlil, že už čtvrtý den v šest ráno přesně ví, ve kterém kostele najde oběšence?“

Inženýr Čížek přemohl zívnutí: „To bude bouda.“

Povzdechla si: „Jenže ti kněží jsou fakt mrtví. To žádná bouda není.“

Vstal. Předtím, než zmizel na záchodě, zvolal: „Lásko! Někdo se snaží to na nás hodit.“

Pavelková přišla za inženýrem Čížkem do koupelny. „Asi máš pravdu.“

„Jenže,“ podotkl inženýr Čížek. „Když se na to vykašleme, nezjistíme, co za tím vězí. To nebude podraz jen na nás. Jsme jen malý ryby. Za tím je nějaká mnohem větší sviňárna. Musíme ji odhalit!“

„To je fakt slovo chlapa,“ povzdechla si zklamaně Pavelková. „Víš co? Já zavolám Chlupatému...“

Jak řekla, tak i po chvíli udělala. Přílehou přezdívku dala svému poměrně vysoce postavenému zdroji z jesenické policie. Chlupatí jsou totiž slangovým označením pro policii, údajně podle huňatých čepic, které byly součástí uniformy přibližně před sto lety. A také onen dotyčný se jmenuje nadporučík Radim Chlup. Byl docela rád, že Pavelkovou po delší době opět slyší. Byť upozornil, že je ve službě, a tak se s ní může bavit jen krátce a jen na necitlivá témata.

„Tak tedy, Martino... U Wronského zrušil vyšetřování státní zástupce, protože šlo o jasnou sebevraždu,“ vysvětlil nadporučík Chlup. „A co mám další informace, i všechny ostatní případy byly uzavřeny jako sebevraždy. Máte vůbec ověřené, že ten váš objednatel je oprávněným zástupcem církve?“

„Smlouvu s arcibiskupstvím mi pochopitelně nikdo ukazovat nebude,“ řekla.

„Nám taky ne,“ opáčil nadporučík Chlup. „Ale opravdu Vás prosím, jděte od toho!“

Pavelková na něj vypálila otázku. „Uzavřeno? Už v den nálezu těla? A vůbec, jaktože Vy to víte tak rychle?“ Po krátké pauze dodala: „Pítevní zprávy z arcibiskupské nemocnice, ty také máte hned druhý den ráno?“

„Máme svoje metody,“ řekl důrazně. „Poslouchejte, Martino! Varuji Vás. Jestli se nám budete plést pod ruce... Však víte, na Coufalovu smrt určitě nevzpomínáte ráda.“

Rozloučila se a položila telefon. Inženýr Čížek je napjatý. „Tak co?“

„Jedem!“ zavelela Pavelková. Po chvíli dodala. „Chlupatej má bláto na hřišti. My nikoliv.“

Cestou do Jihlavy připomněl inženýr Čížek: „Víš, že se těm policajtům vůbec nedivím, že mají strach do toho jít? Církev, Velen, konzervativní náboženští lobbisté – s touhle nejsvětější trojkou se přece nepustí do křížku ani CI5, natož naše korupcí prolezlá policie.“

„Vidíš to moc jednoduše,“ na to Pavelková a přeřadila ze čtyřky na pětku. „Na jednu stranu, patriarchální a autoritářské nastavení má policie coby instituce s monopolem na násilí společně s církví a korporacemi, u nichž toto myšlení vyplývá z podstaty jejich existence. Ale... co taky asi trochu podléhám tomu dětinskému chápání, že v natolik obyčejných mechanismech fungování společenských institucí je nějaká levárna. Však sis všiml, že Chlupatej namísto toho, aby

mi odpověděl na otázku, mě zas začal mentorovat jak malou holku.“

„Právě proto,“ na to inženýr Čížek. „Policie – ne, že se bojí. Ale má stejný myšlení jako ti, co mají na téhle špatnosti největší zájem – zpátečnické náboženství a velkokapitál.“

„No samozřejmě,“ povzddechla si. „Jak Hurvajz válku. Za prvé, Chlupatej není žádnéj reakcionářskej fland'ák, ani Velenův samozvaný fanoušek. Je to úplně normální chlap, co se zcela pochopitelně bojí o normální život sebe a své rodiny. A za druhé, patriarchální a autoritářský establishment je něco jiného než úchylná ultrakonzervativní sekta. Chudák americkéj prezident Trump by mohl vyprávět. A vůbec, co když je to z úplně opačné strany myšlenkového spektra?“

„To jako revolta proti systému?“ tipuje inženýr Čížek.

„Mnohem prozaičtější,“ na to Pavelková. „Vrah mstitel.“

Možná na důkaz objevu přelomové hypotézy se inženýr Čížek přivinul k Pavelkové a políbil ji na krku. Strašně rád by řekl: „Miluji tě.“

Zpevněným držením těla naznačila, že se potřebuje plně věnovat řízení. Řekla vyzývavě: „Neboj. Dnes večer to dnešní ráno doženeme.“ Pak si všimla: „Sakra! Já jsem měla odbočit.“

„Jedeme dobře,“ uklidnil ji inženýr Čížek. „To si piš, že jo!“

Prošli jihlavským náměstím, kde krásu starých domů zastiňuje opravdu humpolácký obchodní dům Prior vzniklý v 70. letech. Inženýr Čížek naznačil, že i o téhle budově by se něco rád dozvěděl od vystudované odbornice na architekturu minulého režimu.

Zamyslela se: „Tady vidíš, jaký to je, když architektům kecá do práce politická reprezentace. Soudruzi na jednu stranu škudlili každou korunu, na druhou stranu chtěli palác, kterým se budou moct blýsknout i před Moskvou. Takže tohle je ten maglajz, co zcela zákonitě měli páni architekti ve svých hlavách. Vidíš, že se nějak snažili vycházet z měřítka renesančních a barokních domů, chtěli do toho vnést trochu toho tradičního detailu. Ale se systémem kolem nich prostě nemohli hnout.“

„Zatracení komouši,“ zamručel inženýr Čížek.

„No jo, komouši,“ chytla ho za slovo. „Dnešní doba dělá horší, mnohem horší tlaky. Teď stát a především soukromý kapitál ne že kecá architektům do práce. On jim dokonce předem říká jedinou možnost, jak to mají udělat. Ber nebo nech bejt!“

Ani si to pořádně neuvědomili. A už stojí před kamenným gotickým kostelem. Cedule pro turisty hlásá, že mají tu čest s Kostelem svatého Jakuba Většího. Možná to souvisí s tím, že levá věž je netypicky větší než pravá věž. Arcibiskupský zmocněnec postává v uličce z boku kostela a kouří cigaretu. Když ho Pavelková spatřila, v záchvatu paniky sebou škubnul, načež za svými zády típnul nedopalek o památkově chráněnou zeď. Tohle nikdo nesmí vidět.

Scénář je stejný jako předchozí dny, uvnitř oběšený kněz bez viditelných známek násilí. Pod místem uvázání oprátky nechybí žebřík povalený na zem. To, kdyby někdo přemýšlel, jak oběšený mohl vylézt tak vysoko. Pavelkové je jasné, že sbírat otisky prstů by bylo na nic. Kvalita otisků bude jistě bídná, protože stejně bídná je i kvalita povrchu dřeva na starém žebříku. Jiná věc jí ale jasná není. O co byl žebřík opřený? Oprátka je přesně v půli vzdálenosti mezi sloupy, nad vrcholem lomeného klenebného žebra.

„Vidíš? Na tom sloupu. Oprátku si přitáhl ke sloupu dalším provazem. Zůstala po něm stopa v zaprášeném povrchu,“ všiml si inženýr Čížek.

„No jasně,“ na to Pavelková. „Vrah buď myslel na všechno, anebo je to fligna.“

„Jenže, to by se musel někde na zemi válet nůž a kus přeříznutého provazu. Tady někdo uklidil. A vůbec, že jsme si něčeho takového nevšimli v minulých dnech.“

„V Jeseníku už bylo dávno po všem,“ vysvětlila. „V Hradci jednoduše uvázal oprátku shora na zábradlí a skočil. V Nyse vyšplhal po výzdobě kaple. Akorát tady na to šel nezvykle složitě. Pane Láznička,“ obrátila se na arcibiskupského zmocněnce. „Já vím, jsem s tím už otravná. Ale vy jste zase na toto téma stále zamlklý. Jaktože každý den ráno přesně víte, kde se našlo další

tělo?“

„Důvod je prostý,“ řekl arcibiskupský zmocněnec. „Každé ráno mi volá buď kostelník nebo místní farář, když jde do práce.“

Zpřítma se mu podívala do očí. „Ti všichni předem ví, že mají volat zrovna Vám?“

„Je to pokyn od samotného arcibiskupa,“ vysvětlil.

Pavelková dodala: „Takže jste takový styčný důstojník pro zločiny spáchané na církevních představitelích. No, nezdá se mi to příliš taktické. Ale nejsem arcibiskup, takže co je mi do toho.“

„Nicméně je tomu tak,“ pravil zmocněnec sebejistě.

„Tak v tom případě všem českým farnostem vyřídíte, ať volají přímo mně,“ řekla zmocněnci do očí. Z kabelky vytáhla balíček vizitek s nápisem „Sociální družstvo Mniší vrch“ se svým jménem a se jménem inženýra Čížka. „Tohle prosím všem rozešlete. A předejte mi ještě, prosím, kontakty na faráře a další zaměstnance, kteří těla objevili. Ráda si je vyslechnu přes videohovor. Až po několika dnech, kdy jistě už nebudou ovlivněni šokem z hrůzného nálezu.“

Arcibiskupský zmocněnec kupodivu souhlasil. „Abych nezapomněl,“ dodal. „Pitevni zpráva ze včerejška.“

Pavelková opět jako v minulé dny roztrhla obálku a zjistila, že v protokolu se píše stále to samé. Příčina smrti oběšené, cizí zavinění vyloučeno.

Cestou z kostela dostal inženýr Čížek svůj obvyklý úkol. Vyhledat na internetu, kdo byl obětí mrtvého kněze tentokrát. Kdo měl zájem se mstít? Tentokrát ale nenašel nikoho. „Tady padá naše hypotéza o vrahu mstiteli,“ zahlásil.

„Kdepak, nepadá,“ na to Pavelková. „Tři znásilnění jsou na českou církev až dost. Tedy pevně doufám. A hlavně, když se chceš pomstít, nejdeš jen po lidech, ale po systému, který to zapříčiňuje. Tady nejsou cílem jen pachatelé znásilnění.“

„Tady je cílem celá církev,“ dořekl inženýr Čížek za ni.

Kapela Sisters of Magdalena dohrála svoji další písničku. Jmenovala se Ruku do ohně. Text pojednával o morálním dilematu jednoho svatého muže, zda se má zachovat čestně vůči bohu a poslat svého kamaráda na smrt upálením na hranici. Anebo se má zachovat čestně vůči svému srdci a zločin svého kamaráda krýt. Tím ztrácí platnost teorie, že dnešní oběť byla čistá jako lilium. Až na to, že jeho primární obětí není žádný obyčejný kluk ani obyčejná holka, ale, což je horší, bůh respektive celá společnost. To už by ale bylo přílišné čtení mezi řádky textu písně. „Ale pro zjednodušení,“ jak pravila zrzavá bubenice Sandra po písničce. „On ty tři předchozí prostě a jednoduše kryl.“

Velitelským sálem v podzemním zodolněném objektu zavládlo ticho, úplné ticho. Najednou si klávesačka Lucie něčeho všimla. „Slyšíte ten šramot?“

Sál zaplnilo nesrozumitelné mumlání. Ano, slyší. Jedna žena z publika vykřikla: „Jakoby někdo tlačil vozík po chodbě.“

„Jde to zdola, jdeme to omrknout!“ Zavelela Lucie. Připojila se k ní Johana, v tuto chvíli nejmladší, ale i nejvýše postavená členka Sesterstva. Šly spolu na konec chodby kolem prosklených stěn velitelského sektoru, poté po schodech dolů. Na úrovni třetího suterénu Johana zamířila do úzkých dveří na boku s nápisem Krypta. „Mám pocit, že to šlo od tamtud,“ řekla.

Za dveřmi vede sotva průřezný spojovací kanál. Na Johaninu otázku, kam vede, Lucie odpověděla: „Do katakomb po nikdy nedostavěném klášteře, na jehož místě to tady komunisti postavili.“

„Půjdeme tam?“ zeptala se Johana.

„Blázníš? Na co?“ na to Lucie. „Pochybuju, že by z katakomb bylo cokoliv slyšet. Je to dost daleko.“

Johana si všimla: „Hele, tady ta zabetonovaná díra ve zdi. Co je za ní?“

Lucie odpověděla: „Však na technickém velíně máš výkresy. Podíváme se.“ Načež následovala Johanu do zmíněné řídicí místnosti technického úseku, kde také Johana mívá část služby.

„Lazaret!“ vyhrkla Lucie po chvilce studování výkresů. „Ošetrovna, operační sál, pokoj se třemi lůžky. Asi proto, aby bylo o estébácký svině dobře postaráno, kdyby se jim udělalo šoufl.“

„Divný,“ podotkla Johana. „Tam dole u průlezu nebylo nic slyšet. A hlavně, kudy se do ní dostali?“

„Asi se to neslo větracím potrubím,“ opáčila Lucie. „Koukni, tady je druhý vchod železnými vraty přímo ze sálu superpočítače. Těmi vraty nikdo neprojde, protože jsou zavařený.“

„Tak jak se tam dostali?“ naléhá Johana.

Lucie pokrčila rameny. „Nikdo neví, kolik je tam dalších vchodů z klášterních katakomb nebo bývalých těžebních štol.“

„Musíme zjistit, co se tam děje,“ vyhrkla Johana.

„Tak jo,“ chytla ji Lucie za slovo. „My s kapelou uděláme takovej randál, že nebude nic slyšet. Vykoumáme, jak se deaktivují alarmany. A ty – ty si vezmeš flexu a ty zababušený vrata prořízneš.“

Johana se dostala do rozpaků. „No, já nevím. Uvidíme.“

„Nebud' připodělaná!“ vykřikla Lucie a dala jí herdu do zad.

Sobota 5. 12. 2020

Pavelková sedí na posteli, hlavu má složenou ve dlaních. Nechala do klína sklouznout mobil, na kterém právě domluvila.

„Vím, jak se cítíš,“ řekl inženýr Čížek a pohladil ji po vlasech.

„Mám strach,“ hlesla. „Ne, že nás někdo sejme.“

Inženýr Čížek tiše dořekl na ni. „Že to bude celý na nás, že?“ Zamyslel se. Jak by jen svojí milé poradil. Přitulil se k ní blíž. „Musíme udeřit na Lázničku. Ať kápne božskou.“

Pavelková se pousmála. „Já vlastně ani nevím, na co bych se ho měla ptát. Vždyť o něm nic nevíme. Je tajemnej jak agent CIA. Soukromej život žádnej, i když se na něj nevztahuje celibát.“

„Takovej já ještě před dvěma lety,“ dodal inženýr Čížek.

Pavelková se unaveně protáhla. Když vstala, opět jako první, pronesla: „Ale já na něho žádnou ženskou nasazovat nebudu. Natož pak sebe samotnou.“ Je něco po osmé ráno. Aspoň trochu lidské ohleduplnosti onen vrah či sebevrah má. Netahá Pavelkovou a jejího milého z postele v šest i o víkend. Navíc na dnešní místo činu, do Vidnavy, je to slabou půlhodinku cesty autem. Městečko v podhůří Jeseníků leží přímo u polských hranic.

Během snídaně si Pavelková posadila Kryštofa na klín. „Tak co, ty můj kluku? Co zdejší děcka?“

„Jsou fajn,“ hlesl Kryštof nepřilíš důvěryhodně. „Nejvíc je se mnou Lucka, tedy teta Lucka. Je starší než ty, mami. Učí se se mnou do školy a po škole... Víš, ona umí hrát na syntáky – analogový. To takhle vždycky propojujeme moduly a zkoušíme, jak to hraje.“

Pavelková se na něj usmála. „Prosím tě, čím ty chceš být? Nejprve kosmonaut, pak policajt a teď muzikant?“

Kryštof raději změnil téma. „Ještě je tam Johanka. Je strašně hodná. Lucka je na ni občas naprčená, ale jinak jsou to nerozlučný kamarádky. Nehnou se od sebe na krok.“

Pavelková na chvíli svařtěla tvář. „Johanka, tak ta je andílek,“ řekla a pohladila Kryštofa. Poté pomyslela na Lucii. Pevně doufá, že tyhle dvě opravdu zůstanou kamarádky. Ona Lucie je sice podle ní také docela fajn, ale na svoji upřímnost by občas potřebovala zbrojní pas.

„Jenže po obědě se Lucka s Johankou kamsi zdechnou,“ posteskl si Kryštof. „A tak se o mě stará teta Terezka. Ta, která si chce vzít Lukáše za muže a prý nemůže. Nechápu, proč. Moc mě to s ní nebaví. Furt s náma něco hraje, na honěnou, volejbal, vybišu – ach jo, já se tak nerad do někoho trefuju míčem. Vždyť to bolí. Tahá nás po venku. Je furt zima, prší a fouká. A tak chodím radši za Lukášem do kanclu. On je psycholog, že? Strašně rád poslouchám, s čím si od něj lidi nechávají poradit, jak krásně jim dokáže pomoci.“

Pavelková mu skočila do řeči. „Jo, copak náš farář Michálek? Povídali jsme si o tobě. Ale s tebou si moc rady neví, říkal.“

„Proč? Neví rady?“ vyhrkl Kryštof. „Náhodou, když má chvílku času, povídáme si spolu o elfech, o trollech, o vzdálených galaxiích, o metalu. Až budu velkej, chtěl bych mít metalovou kapelu.“

Začala se s ním trochu kočkovat. „Tak metal, ty na mě. Z tebe bude metloš? Akorát, že v metalu se na syntáky nehraje.“

„Proč ne? Když je to progressive metal?“

„Máš vlastně pravdu,“ na to Pavelková. „Tak už prosím tě něco sněz. Správněj metalista musí být silnej chlap. Aby ten strašnej rachot vydržel, víš? A taky by sis měl s děckama občas zahrát s balonem, trochu se hejbat. Ať nejsi tlustej.“

„Mami,“ na to Kryštof. „Metalisti občas mají pěkně velký břicha. A vůbec to nevadí.“

„Jéžíš, ty jseš zas chytřej jak vopica,“ ukončila debatu a sundala Kryštofa ze svého klínu.

Budova bývalého kněžského semináře ve Vidnavě je doslova jako dům hrůzy, staré tlusté zdi a opadaná omítka. Zezadu vykukuje válcová zeď se špičatou střechou téměř bez oken, nejspíše kaple. Koho by napadlo, že je zde dodnes funkční psychiatrická léčebna. Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka dnes není sám. Spolu s ním vyšetřovací tým provází i ředitel léčebny.

„Vidíte,“ říká ředitel. „Barák nám skoro padá na hlavu a stát nedá ani korunu. A to nám ještě přidělávají práci – principy inkluzivní péče o duševní zdraví, nebo jak těm bláznivínám říkají. Kdo to vymýšlí, by sám potřeboval odbornou péči, to jen tak na okraj.“ Na chodbě potkávají jednu jeptišku za druhou, ve funkci zdravotních sester. Inženýr Čížek si pomyslel, že církev coby jejich zaměstnavatel by opravdu mohl pustit chlup za účelem uvedení této barabizny do aspoň trochu obyvatelného stavu. Nejlépe ze státních resitučních náhrad.

Ředitel uvedl všechny návštěvníky do kaple. „Tady ho máme,“ pravil suše. Na klenebním táhle visí další oprátka a na ní dle očekávání mrtvý muž ve věku něco přes třicet let.

„Ludvík Němec, náš nemocniční kaplan,“ řekl pan ředitel ještě sušeji. „Tedy, teď už bývalý nemocniční kaplan. Ještě včera měl službu.“

Pavelková si vzpomněla: „Člen Mladých křesťanských konzervativců, že?“

„Ano,“ potvrdil ředitel.

„To není moc vhodná kvalifikace pro duchovní pomoc trpícím,“ opáčila.

„Proč ne?“ na to ředitel. „Vše, co říkal, byla pravda. Že mají mít pokoru před bohem, že si mají odpírat tělesné požitky, že každé utrpení je posílá blíže bohu, a že jsou tu proto, že svět venku je prolezlý sexem, drogami a mamonem.“

Pavelková polkla a zatnula paže. Tak ráda by pana ředitele popadla jako nějakého profesora šilence z béčkového akčního filmu a vyrvala mu z hlavy všechny jeho šedivé vlasy. Inženýr Čížek jí věnoval laskavý, soucitný pohled. Akorát, že až v momentě, kdy se vrátila ke své normální náladě. Ostatně, s prolezlostí světa mamonem vnitřně souhlasí.

„To ani neohledáte tělo?“ křiknul do ticha zmocněnec Lázníčka.

„Jak říkám pokaždé, svlíkat ho nebudu,“ připomněla. „Můžu si počkat na pitevní protokol, ale pochybuji, že se v něm objeví něco zásadně jiného. Spíš mě zaráží, že na místě činu opět něco chybí. Tady ani není, o co opřít žebřík.“

„Třeba se zhoupl z támhle toho okna,“ napadlo inženýra Čížka.

„Je pěkně vysoko, to jo,“ zadíval se do výšky ředitel nemocnice. „Dá se na něj vlézt ze střechy.“

„Pochybuji, že se to okno dá otevírat zvenčí,“ uvažuje Pavelková. „Ono se zřejmě nedá otvírat vůbec. No co? Někdo si dal práci, aby ho tu takhle pěkně vystavil. Jak spektakulární. A Vy o tom samozřejmě zase víte jako první, pane Lázníčka. Mimochodem, na něčem jsme se včera domluvili.“

„Domluvili?“ vykotal ze sebe zmocněnec Lázníčka a zasekl se jako počítač před pádem systému. Nespádl. Místo toho vybuchl hněvem. „Pavelková! Uvědomte si laskavě, kdo vás platí a co po vás chceme! Máte odhalit toho šilence, co nám věší kněze v kostelech, ale to vy ne! To při své neschopnosti v nejmenším nezvládáte. Místo toho vyšetřujete mě! Pachatel vás nezajímá, ale zato vás zajímá, co byste na mě mohla ušít. Ale já vím, co máte za lubem! Chcete to použít ke zničení pověsti církve. Stejně jak ten šílenec! Nemyslete si, že nevím, že jste feministická, komunistická a rouhačská...“

„No, jen to dořekněte!“ křikla mu Pavelková přímo do obličeje. Vedle ní se postavil inženýr Čížek. „Pane! Jestli si myslíte, že si můžete moji kolegyni Martinu vodit jak loutku; Že za těch pár šupů, co nám platíte, si kupujete i její duši a svobodnou vůli; Že se kvůli vám nechá za to zavřít, tak to se šeredně pletete! Nechte ji pracovat, jak umí nejlépe!“

„Mám od arcibiskupa svůj úkol,“ pronesl. „Nenechám si narušovat svoji práci a zklamat tím arcibiskupovu důvěru. A Vy, Pavelková, řekněte mi laskavě, o co vám jde!“

Zamyslela se. Místo ní si vzal slovo opět inženýr Čížek. „Ne, to vy mi řekněte, co čekáte, že objevíme! Tajné spiknutí iluminátů, které chce sebrat církvi poslední zbytky její moci? A proto vraždí její nejvíc pravověrné členy? Anebo snad nějakého těžkého zoufalce, co si vybíjí životní frustraci na ztělesněných tradičních hodnotách? My vám naservírujeme jeho jméno, vy si ho strčíte do šuplíku a budete ho krýt před policií, protože po církvi svaté přece slušní poldové nejdou? Ostatně, od toho na světě jsou soukromá očka, aby vyšetřovali to, co před policií musí zůstat utajeno. Tak laskavě pochopte, že Martinka to chápe a potřebuje podmínky, aby mohla svoji práci dělat správně.“

„Jestli se vám cokoli nelíbí, já odejdu. Jak jsem říkala, mám spoustu jiných, mnohem smysluplnějších prací.“

Arcibiskupský zmocněnec jí popadl za ramena. „Tak to zas ne, mladá dámo! Uvědomte si, na kom všechna ta vaše společensky záslužná práce závisí. Jen dokončete, co jste začala.“

„A když ne?“ vpálila mu Pavelková do očí.

Stiskl její ramena ještě silněji. Privil spikleneckým tónem: „Byl bych velice nerad, kdyby k tomu arcibiskup musel přistoupit. Pak by se totiž muselo stát i věci policie.“

Cestou zpět domů zavolala Pavelková svému zdroji Tondovi Tesárkovi. Inženýr Čížek kdysi vyrobil své milé jako dárek k narozeninám hands-free sadu, aby ani v autě z roku 1983 nemusela při telefonování porušovat dopravní předpisy. Z ještě originálních reproduktorů autorádia je slyšet jak volající, tak i volaný, hovoru se pochopitelně může účastnit celá posádka vozu.

„Ahoj, Tondo,“ pozdravila, když zvednul telefon a v reproduktorech auta to strašlivě luplo. „Měla bych na tebe prosbu. Já ti budu říkat jména mrtvých v kostelech. Ty mi u každého řekneš, zda byl v té tvé ultrakonzervativní organizaci.“

„Hele,“ řekl Tesárek. „Nejsem tady sám. Taky občas pracuju, víš?“

„Taky pracuju a taky tu nejsem sama,“ opáčila. „Takže – já ti budu říkat jména a když byl členem Mladých křesťanských konzervativců, budeš mlčet. A když nebyl členem, něco řekneš. Cokoliv, třeba co je dneska za den.“

„Mateusz Wronski,“ řekla. Tesárek mlčí. „Otto Kirchner.“ Opět mlčení. „Mariusz Kowalski.“ Mlčení. „Roman Padělek.“ Stále ticho.

„Tondo, jsi tam?“

„Ano,“ ozval se.

Přikročila k další fázi. „Poprosím tě o jména všech členů Mladých křesťanských konzervativců.“

„Proč?“ ptá se Tesárek.

„Musím je přece varovat, všem jim hrozí smrt,“ důrazně vysvětlila.

„Varovat? Proč?“ na to Tesárek. „Vždyť je to lidskej odpad – znásilňovači, vymývači mozků, kšeftaři s osobními daty. Dobře, že odchází ze světa. A vůbec bych se nedivil, kdyby tak činili naprosto dobrovolně.“

„Takže mi nic nedáš?“ pokračuje Pavelková. „No dobrá, tak si to třeba sežer. Ale počkej, jedno je mi divné. Na místech činu vždy chybí nějaké stopy, které by nutně vznikly při páchání sebevraždy. Jinými slovy – někdo tam uklízel. Tím více to nahrává cizímu zavinění.“

„Potřebuji, aby se o to zajímala policie,“ vysvětlil Tesárek.

„Jasně,“ vložil se inženýr Čížek. „Aby to nemohli šmahem uzavírat jako sebevraždy. Jenže policie se k tomu nějak nemá. Že by fakt slušní poldové dávali ruce pryč od církve? To je přece blbost, ne?“ Záměrně se nezmínil o tom, že za uchránění věci před policií je se svojí milou velmi pravděpodobně placen.

„Ne, musí v tom být něco jinýho,“ navázal Tesárek. „Vlastně, normálka. Vyfoukla jim to tajná služba.“

„Vyfoukla? To jako policii?“ ujistila se.

„Ano,“ potvrdil Tesárek.

„To naštvete, že?“ řekla vyzývavě. „Netušíš náhodou, co bylo důvodem toho inkriminovaného vyfouknutí?“

„Jo, to naštvalo,“ opáčil. „Mimo jiné i arcibiskupa, který nutně potřebuje ten důvod znát. Prostřednictvím svého zmocněnce Lázničky, kterého přijal čistě pro tento účel, tím zaúkoloval tebe.“ Tesárek se významně odmlčel. „Mimochodem, před chvílí jsem s ním – tedy s Lázničkou, ať se dobře chápeme, mluvil. Svěřil se mi, že jsi měla problém přijít na to, co je tvým úkolem.“

„Tak teď už to vím,“ pronesla Pavelková s milým úsměvem. „Akorát, příště bych očekávala jasnější a přímější jednání. Mluvím i o tobě – Tondo.“

„To je, co?“ řekl inženýr Čížek po ukončení hovoru.

„Jo, kdoví jak se pánové na mě domluvili – jakej osud mi vybrali. Jo, a moc ti děkuju, že ses mě zastal.“

„Musel jsem. Láznička tě ponižoval. Tak ať si laskavě nedovoluje, až ho příště zas na něčem nachytáš.“

Pohládila ho po hrudi. „Ale i tak, obecně. Oceňuju, že si nepotrpíš na žádné chytristické kličky. Mluvíš k věci a narovinu. Tím jsi mě, komplikovanou intelektuálku za vrcholem, vytáhl z bryndy. V tom je tvoje síla. Miluju tě – kvůli tomu, přesně.“

„Ten, Tesárek,“ vyloudil ze sebe inženýr Čížek, zřejmě opojený přívalem lásky, kterou pocítil k Pavelkové. „Hele, mám pocit, že se nám k něčemu přiznal.“

„K čemu?“ hlesla udiveně Pavelková.

„Copak tebe to netrklo?“ na to inženýr Čížek. „Řekl, že potřebuje, tedy on potřebuje, aby po tom šla policie. To znamená, že je to on, kdo na místech činu schválně uklízel – proto, aby to vypadalo jako vražda.“

„Chápeš?“ vyhrkla Pavelková. „Je na tom osobně zainteresovaný. Je to jeho pánbičkářská organizace. Schválně ji založil jako návnadu na hříšné služebníky boží. A teď se jí potřebuje zbavit. To je možná záslužné, ale z našeho soukromě detektivního úkolu to dělá kvadraturu kruhu. Vždyť jsi sám říkal o tom utajení před policajty. Ale co, Láznička na tuto zmínku neřekl ani ň, takže stále nemáme nejmenšího tucha, o co mu jde.“

Inženýr Čížek svrástil čelo. „Martinko, celý mi nehraje. Nalákal je na svoji katolickou antisexuální ligu, nebo jak se tomu nadává, přece proto, aby na ně sehnal broky. A teď místo toho finguje jejich vraždy? Blbost, že? A nebo... Už to mám, láska moje! On je sám vraždí. Jasný jak facka!“

„Prosím tě, proč by si komplikoval život vraždami? Pokud by Tesárkova organizace nesplnila účel a nesehnala na ty znásilňovače dost důkazů, mnohem lepší je to celé v tichosti rozpustit a nechat to být. Já si spíše myslím...“

„No, co si myslíš,“ pobídl ji inženýr Čížek. Příliš ho netěší, že Pavelková má zase zřejmě potřebu Tesárka obhajovat.

Pokračovala. „Myslím si, že jsou to sebevraždy. To udělalo Tondovi čáru přes rozpočet. Čekal, jak je všechny pěkně usvědčí ze zvrhlostí. Jenže oni si mu zavčasu jeden po druhém házou mašle. Tak aspoň chce, aby se o ně policie zajímala a posmrtně zjistila, co byli zač.“

„Ale potom je divná další věc,“ řekl inženýr Čížek. „Že to prý policii vyfoukla tajná služba. Taková blbost!“ Pleskl se do zpoceného čela, až ho to samotného zabolelo.

„To bych nevyloučila,“ zakroutila. „I když... To je fakt bizár. Určitě to řekl, protože byl v koncích. Chudák kluk.“

Upřeně se na ni zadíval. „Jak to prosím tě myslíš – chudák kluk?“

„Vzpomínáš si na ty jeho kšefty v muzeu a záchranu před basou od pátera Bělíka?“ vyhrkla. „Teď je teprve v opravdové kaši. Hele, někdo ho má v hrsti. A něco mi říká, že tím jeho

loutkovodičem je náš dobrý kamarád Lázníčka.“

„Ženská intuice?“ pozeptal se inženýr Čížek.

S úsměvem zamručela.

Na Mniší vrch se Pavelková stihla vrátit už hodinu před polednem. Na předním dvoře u nakládací rampy potkala svoje drsné muže: Borise a Ludřka. Jeden vyskládává z dodávky krabice s potravinami. Druhý to od něj bere a posílá zásobovacím výtahem do sklepů.

„Dobře, že jdeš, šéfová!“ křikl na ni Luděk. „Musíme se s tebou domluvit.“

„Copak máte na srdci?“ ozvala se.

Boris právě vybíhající ze zásobovacího vchodu na ni promluvil: „Martino, že je to jen... dočasný? My nemůžeme takhle pro tebe dělat celý den. Když budeš potřebovat někoho přivést a zpacifikovat přitom nějakýho grázla, klidně. Zavolej a my si čas uděláme. Ale celý den čas nemáme. Musíme trénovat!“

„Já vím,“ má Pavelková jasno. „Chcete zpřelámat všechny kosti v těle mému bývalému a shrábnout za to tři sta tisíc liber.“

„Tak nějak,“ na Luboš. „Tedy, Boris mu chce rozbít držku. Já mu jen pomáhám trénovat.“

Boris dodal: „Chápeš? Jonathan McLeod, sám osobně. Kdo zařídí, že z klece neodejde po svejch, bude světová hvězda.“

Pavelková by strašně ráda měla tuto životní kapitolu navždy uzavřenou. Jistého Jonathana McLeoda potkala před více než deseti lety na svém studijním pobytu v Londýně. Byla to snad i zásluha její láskyplné naivity, a také zásluha jistého malého klubu bojových umění, že z kluka z ulice věčně jednou nohou v kriminále se stal silný a spořádaný muž. A také otec jejího dítěte. Řízením osudu ho musela jednoho dne opustit a vrátit se do Česka. Je přesvědčená, že je to jen dobře. Opravdu si nedokáže představit, že by žila se zápasníkem v kleci, novodobým gladiátorem. Buť taková krvavá řežba nese proklatě dobré peníze a s ním by si žila jako zbohatlická panička.

Potlačila sentiment a vyjádřila se k věci. „Hoši, vím, že potřebujete prachy, když vám kvůli korunáči zavřeli gym. Proto jsem vám dala šanci a nabízím vám jistější výdělek než vběhnout do rány jedné z největších hvězd MMA na světě.“

Boris se jí zadíval přímo do očí. „Jistější výdělek, říkáš? Těch pár šupů za to, jak ti děláme nákupčí a uklízečky – jak nějaký buzny?“

„Tři sta tisíc liber nám asi nedáš, že?“ sekunduje mu Luděk.

V duchu si spočítala, že zmíněná částka v librách dělá na české Koruny asi deset a půl milionu. V hotelu Mniší vrch, se dá taková částka utopit během chvilky. Sotva by stačila na opravu děravé střechy či na výměnu oken v jednom jediném patře. Udělala krok dozadu.

„Co, ty se nás bojíš?“ procedil mezi zuby Luděk.

„Ne,“ odpověděla. „Jen buďte tak laskaví a nelepte se na mě, když řádí korunáč.“

„Vidíš? Máme náhubky! Tak co prudiš – šéfová?“ na to Boris. „Stejně je to všechno podraz. Blbá fligna, aby celý svět musel tančit, jak světovláda píská. Diktatura to je, chápeš?“

„Zhruba chápu,“ nadechla se Pavelková k delší úvaze. Na tu však není prostor.

„To jsme rádi, že chápeš,“ vmetl jí do zarouškované tváře Boris. „A jsme domluvení, že? Od zítřka nechodíme.“

„Šéfová,“ sekunduje mu Luděk. „Na naše bývalý kámoše z Coufal Analytics určitě nevzpomínáš ráda. My taky ne. Tak nás laskavě neprovokuj, abychom jim brnkli.“

Kapela Sisters of Magdalena právě dohrála svoji pátou píseň. Její název je Pravá víra a zpívá se v ní o slečně jménem Zuzana Rousková, v textu zmíněné pouze jako „Susie.“ Její živý předobraz absolvoval léčení v psychiatrické nemocnici Vidnava. Její léčbou se měla stát pravá víra, kterou jí ordinoval zdejší nemocniční kaplan Ludvík Němec. Připomeňme si, že byl dnes nalezen

mrtvý v nemocniční kapli. Lékařům zřejmě příliš nevadilo, že léčí i nelékař. Léčba totiž nejspíše z jejich pohledu zabírala mnohem lépe než koňské dávky sedativ.

Po skončení koncertu, když se členky Sesterstva začaly pomalu vracet z podzemí na svoje pokoje, Lucie si opět vzala do parády hlavní koordinátorku. „Johanko, nevádí ti, že se trochu zdržíme?“

„V pohodě,“ na to Johana. „O co se hraje.“

„Já jen,“ na to Lucie. „Že jsem našla přístup do podzemní nemocnice. Takže tvoje něžný ručičky budou ušetřeny té špinavé práce s flexou. Ještě, že tak. Akorát bys tím zmasakrovala sama sebe. Půjdeš se mnou?“

„Teď ne,“ hlesla Johana.

„Jak ne?“ vrhla na ni Lucie pohoršený pohled. „Hejbní zadkem. Já ti totiž řeknu něco, o čem by ses stejně jednou dozvěděla. Tak ať máš noty.“

Lucie ji zavedla po schodech do třetího podzemního podlaží, tak jako už jednou, když pátraly po původu tajemného rachotu. U zabetonovaného průchodu se daly doprava do úzké, sotva průlezné kamenné chodby. Kupodivu je v ní vypínač, kterým Lucie rozsvítila světlo.

Ocitly se v rozlehlé sloupové síni, kde mezi masivními kamennými sloupy se vypínají gotické oblouky. „Pozdní gotika, začátek patnáctého století.“ vysvětlila Lucie.

Johana je ohromená. „Krása!“ vypískla. „Říkáš to skoro jak Martina.“

„Náhodou,“ usmála se Lucie. „Že jsem ani střední nedodělala, neznamená, že jsem blbá. No tak jo. Pověděl mi to jeden velice fajn chlápek, kterej za chvíli přijde. Dělá pro církev, prý je zmocněnec samotného arcibiskupa. Nevím teda, co přesně dělá, ale je mi to celkem šumák. Protože je to první chlap v mém životě, co není hajzl – laskavej, chápavej, milej. K tomu nechlastá a umí sehnat prachy.“

Johana se podivila: „Fakt s ním budeš randit tady? Je tady tma a samá špína.“

„Tak samá špína?“ vyhrkla Lucie. „Gotická krypta. Víš, jaká by to byla senzace? Ty davy turistů, pokud teda koroňák dá někdy pokoj. A hlavně vědců, archeologů, celý svět bude psát o jedné zapadlé díře kdesi mezi Českem a Polskem. Dovedeš si to představit? Komunisti postavili svůj tajnej ústav na základech bývalého kláštera. Prostě přišel jeden zneuznanej génius, co mimochodem dělal velitele, řekněme ajťákům pro estébáky. Sežene prachy od Rusáků a ten klášter v podstatě znovu postaví.“

Luciin milovaný muž právě přišel. „Tak jsem tu, drahá!“ ozvalo se ozvěnou v pozdně gotickém trojlodí. Dostal se sem nejspíše starou těžební štolou, kterými jsou zdejší kopce protkány skrz naskrz.

„Johanko, tohle je Vlád'a.“

Představil se: „Láznička.“ S nasazenou rouškou se na mladou slečnu usmál očima, namísto obvyklého podání ruky.

„Johana,“ představila se a zatvářila se trochu vykolejeně. „Já už půjdu.“

„Tak se měj, Johanko,“ usmála se na ni Lucie. „Asi ti nemusím připomínat, že o mně a o Vlád'ovi nikomu ani muk. A jinak, do toho lazaretu to vede tudy.“ Ukázala na průchod do vedlejší gotické kobky, ze které dále pokračuje vybetonovaná chodba končící protiplýnovými dveřmi.

Je osm večer a ani na nadcházející noc se Lucie a Johana od sebe nehnou. Coby bezdětné klientky jsou spolubydlící na jednom pokoji ve třetím patře, který býval nejspíše kanceláří vědců pracujících na tajných projektech v počítačovém pravěku. Pokoj sestává ze společné předsíně se skříněmi a sprchovým koutem za zástěnou, na který navazují tři jednolůžkové sekce oddělené umakartovými polopříčkami. Jsou původní ještě z počátku sedmdesátých let. Každý kumbálek oddělený závěsem má jedno čtvercové okno a na šířku nemá ani dva metry.

Do pokoje se právě přistěhovala nová spolubydlící, mladá paní Laura Dušková. Johana

i Lucie si ji dobře prohlédly, skoro jako letištní skener. Věkem je někde mezi nimi oběma, o něco blíže Johaně. Dokonale upravené lesklé vlnité vlasy, decentní, ale od pohledu drahá rtěnka, pěstěné růžově lakované nehty, jednoduché a výborně padnoucí šaty zvýrazňující vyrýsované ženské křivky, k tomu boty na podpatku – i zde uvnitř. V rukou táhne hned několik naditých igelitek.

Johaně je divné, že nová spolubydlící nepůsobí nijak zaskočeně. Nebo to aspoň velice dovedně skrývá. Pro takovou dámu zvyklou na život v luxusu musí být určitě nepříjemné, když se z pohodlného karanténního apartmánu s vlastní koupelnou a donáškou jídla dostane do pokoje zařízeného obouchaným nábytkem, ve kterém navíc není sama. Umakartové přepážky naštěstí poskytují aspoň trochu soukromí.

„Já si jen vybalím věci,“ promluvila paní Dušková. „A nebudu vás rušit.“

„Neboj, nás určitě nerušíš,“ chlácholí ji Johana. „Pojď s náma na skupinovku.“

Laura se zamračila. „To jako skupinová terapie? Nejsem snad v blázinci.“

„Neboj,“ vyhrkla Lucie a okamžitě vzala Lauru kolem ramen. Statná postava Lucie poněkud kontrastuje s útlými rysy nově příchozí. „To se takhle všechny na patře sejdeme v obýváku. Uděláme si dobrou večeři. Pohrajeme si s dětmi, než je jejich mamky pošlou spát. Pak si povídáme nebo koukáme na seriály. Prostě, jako doma, vzácněj luxus normálního života.“

„Ráda bych,“ hlesla Laura. „Ale dnes bych ráda pohnula s články do Večerníku.“

„Ty jsi novinářka?“ vyhrkla nadšeně Johana. „To je super!“

Laura přikývla. Lucie jí předala instrukce: „Máme i sdílenej kancl. Pojď se mnou. Je tam kopírka, projektor a na každým stole kompl.“

„Díky,“ usmála se Laura. „Mám svůj stroj.“ Zarazila se, protože si uvědomila, že svým notebookem by se moc chlubit neměla. Očekává se, že ženy na útěku před domácím násilím jdou nalahko. Musí mít velké štěstí, pokud má dost času sbalit si i počítač. Stejně tak její spolubydlící nemusí vidět, že má s sebou i foťák a diktafon.

Laura se uvelebila za stolkem u okna. Kromě něj se do její sekce vejde už jen postel. Skříňe jsou společné v předsíni. Počkala si, až ve zbytku pokoje zhasla světla. Johana šla na takzvanou skupinovku. O čemž Laura nemá tušení, Lucie se vytratila až do podzemí, kde na ni čeká jistý Vladimír Láznička. Napsala prvních pár vět zprávy, poté počítač zaklapla a tiše jako myška se vplížila na temnou chodbu. Přikrčila se u zdi, aby nebyla vidět přes stěnu z matného skla vedoucí do společenské místnosti a kuchyně. Každý večer, nejvíce však v pátek a v sobotu jako dnes, zde panuje čilý ruch. Laura skryla mezi svým tělem a zdí zapnutý diktafon.

Neděle 6. 12. 2020

Na tento den si Pavelková domluvila intelektuální posilu. Dobře ví, že patolog z arcibiskupské nemocnice v Olomouci se s ní odmítá bavit. Proto zalovila ve svých kontaktech. Zjistila, že manžel jedné z jejich spolužaček z vysoké školy pracuje jako forenzní lékař. A tak mu nabídla, zda by nechtěl udělat radost své ženě, která se specializuje na románskou a gotickou sakrální architekturu, a vzít ji na nedělní výlet do Kutné Hory. Z Prahy to není vůbec daleko. Vzal to s nadšením, přestože se to od Pavelkové dozvěděl až v devět dopoledne, pochopitelně téhož dne.

Domluva zněla jasně, o půl jedné sraz v Chrámu svaté Barbory. Do té doby každý samostatně, protože jednou z podmínek celostátní karantény je zákaz setkávání více než dvou osob z rozdílných domácností. Platnost zákazu ale skončí, až se setkají v kostele pod dalším oběšencem. To už bude pracovní schůzka. Zdá se to nelogické, ale vychází to z faktu, že žádný zákon či vládní nařízení není schopno postihnout reálný život v celé jeho složitosti.

Pavelková s inženýrem Čížkem míjí drobnou gotickou kapli, kterou každý turista zná pod jménem Kostnice. Celá její vnitřní výzdoba včetně několikapatrového lustru je totiž seskládaná z lidských kostí. „Pro vraždu či sebevraždu jak dělaný,“ poznamenal inženýr Čížek.

„Leč dnešní místo činu to není, protože kosti neunesou váhu oběšence,“ vysvětlila. Dále spolu pokračují a jakoby nic se kochají krásou památky Unesco.

Forenzní patolog, doktor Loučka, už je na místě v impozantně vysoké hlavní lodi pozdně gotického chrámu. „Támhle je,“ ukázal. Tělo kněze Radomíra Olšovského visí aspoň patnáct metrů vysoko, ze zábradlí empory nad pravou boční lodí chrámu.

„Co ten provedl?“ obrátila se na arcibiskupského zmocněnce Lázničku.

Arcibiskupský zmocněnec pokynul ostatním, aby šli za ním. Cestou po úzkém a tmavém točitém schodišti tvořícím dutinu opěrného pilíře vypráví: „Sexuální obtěžování až zneužívání. Oběť byla jistá Alexandra Hurníková, 24 let. Pro Olšovského pracovala na faře jako hospodyně. Nejprve jí dělal neslušné návrhy. Když odmítala, hrozil jí vyhazovem z práce. To by pro ni, coby holku z domova, znamenalo závažné existenční ohrožení.“

Inženýr Čížek se jen tak na okraj pozeptal: „Proč nešla studovat vysokou?“

„Myslíte, jako, jestli nebyla hloupá?“ chytl se zmocněnec Láznička. „To určitě ne. Hlásila se na práva, ale přihlášku stáhla, protože musela začít pracovat.“

„Samozřejmě, nutně potřebovala peníze,“ dodala Pavelková. Vzpomněla si na sebe, jaké měla štěstí, když odcházela z dětského domova a její otec jí potají posílal finanční injekce. „Jak žije teď? Mohla bych si ji vyslechnout?“

„Přestěhovala se, je vdaná a má dvě děti,“ pokračuje zmocněnec Láznička. „S touto svojí životní etapou už si nepřeje mít nic společného.“ Právě prošli úzkým lomeným portálem na ohoz nad bočními klenbami. Je zalitý světlem všech barev z vitrážových oken. „Asi před rokem podala na Olšovského trestní oznámení. To ale záměrně stáhla. O důvodech můžeme jen spekulovat.“

„Copak?“ ozval se inženýr Čížek. „Mladí křesťanští konzervativci ji postrašili?“

„Možná,“ hlesl arcibiskupský zmocněnec. „Také Olšovský se stal členem Mladých křesťanských konzervativců. Konkrétně v době, kdy mu Hurníková začala hrozit, že si jeho oplzlé doteky nenechá líbit.“

„Postarali se o něj,“ dodala Pavelková. „Jako o celou řadu dalších.“ Pomyslela si, že Hurníková mohla mít spoustu dalších důvodů, proč trestní oznámení stáhnout. Asi tušila, že to ztroskotá na nedostatku důkazů a opatřit potřebné důkazy by jí nepomohla ani Detektivní kancelář Pavelková. Anebo to potřebuje udržet v tajnosti před nynějším manželem.

Zmocněnec Láznička se obrátil na lékaře Loučku. „Můžeme ho vytáhnout nahoru?“

„S maximální opatrností, musíte mi všichni pomoci,“ odpověděl forenzní lékař. Společnými silami pak mrtvého kněze Olšovského vytáhli na horní podlahu, aniž by se otřel

o kamenné zdivo kleneb. Inženýr Čížek okamžitě ztotožnil podrážky na botách oběti se stopami na podlaze. Nezapomněl je zdokumentovat mobilem, stejně jako podlahu empory pokrytou snad stoletým prachem, ještě předtím, než na ní zanechal své stopy vyšetřovací tým.

„Poslouchejte, něco jsem zjistil,“ zvolal inženýr Čížek. „Než jsme sem přišli, byly tu stopy oběšeného. Ovšem kromě nich ještě jedny stopy – úplně rozmazané. Jako kdyby si nějaký chytrák dal na boty návleky jako v nemocnici.“

„Prosím tě, ten tu mohl projít kdykoliv. Beztak jsou tu určitě pro zmatení nepřítele,“ na to Pavelková. „Ty, Peťánku, prosím pořádně pročesej okolí. Třeba najdeš ještě něco zajímavého – namísto toho koukání na nebožtíka. Mohlo by se ti udělat slabo.“

„A tobě snad ne?“ vyhrkl inženýr Čížek trochu podrážděně.

Zprudka vydechla. „Já to nějak dám.“ Musela si vydechnout ještě jednou, protože forenzní lékař ji vybízí, aby se pořádně podívala na krk oběti. „Paní Pavelková!“ vykřikl na celý kostel. „Tohle, že je strangulační rýha? Obyčejný mechanický otlak to je.“

Odvrátila zrak a dala se do přemýšlení: „To znamená, že...“

„Že tu byl pověšen posmrtně.“

Inženýr Čížek během chvilky zapnul počítač a připojil k němu fotoaparát. Dosud nenašel odvahu stáhnout fotodokumentaci obětí na disk. Teď tak učinil. Krk oběti vždy fotil jako první. Záběry na zbytek těla už nejsou tak kvalitní, protože se mu pokaždé chvěly ruce.

„Pět úplně stejných případů,“ zhodnotil forenzní lékař obrázky na displeji počítače inženýra Čížka. „Akorát tady, případ ze čtvrtka, je otlak v místě strangulační rýhy. Po smrti byl tedy oběšen podruhé.“

Pavelková okamžitě vyhledala v kabelce pitevní zprávy z minulých dní. V ten moment jí zmocněncem Láznička podal i tu poslední, respektive k případu ze včerejška. Hned na to se mu významně zadívala do očí: „Pane Láznička. Rozhodně si nemyslete, že Vás chci z něčeho obviňovat. Ale už mi konečně řekněte – od koho máte tyto zjevně zfalšované pitevní zprávy?“

„Arcibiskupství,“ odpověděl Láznička. „Dostávám je e-mailem.“

„Mohl byste mi laskavě ukázat adresu odesílatele?“ vybídla ho.

Adresa odesílatele na Lázničkově mobilu je `admin.gb@arcibiskupstvi-olomouc.cat`.

Inženýr Čížek opět nemusel čekat, až mu někdo dá povel a adresu s pomocí internetového vyhledávače ověřil. Není s ní žádný problém, skutečně na arcibiskupství existuje. Jen nepřijímá zprávy od neznámých odesílatelů.

Inženýr Čížek a Pavelková konečně vyšli na čerstvý vzduch, rozloučili se s doktorem Loučkou i zmocněncem Lázničkou. Hned na to unikli před vlezlou zimou do auta.

„Stavíme se někde, třeba na pizzu – přes okýnko?“ navrhl Pavelková.

„Nemám na jídlo ani pomyšlení,“ vzdychl inženýr Čížek. „Ach jo, každý den koukat na mrtvolu – aspoň zhubneme, z toho je člověku fakt na nic.“

„Jo, jako dieta ideální,“ přizvukuje Pavelková. „Ne, že by nám to uškodilo.“ Nahmatala si faldík pod břichem. „Starý dobrý časy fitness modelky mám zdá se za sebou. Ale to tobě snad vůbec nevádí, že?“

Nastartovala auto. Pustila topení na maximum. Starému motoru chvilku trvá, než se zahřeje. Zatím tedy z ventilačních mřížek proudí severák. Inženýr Čížek řekl: „Takže někde je skladiště mrtvol. A každý den někdo pověsí jednu z těch mrtvol v kostele někde po republice. Postupuje určitě podle nějakého plánu.“

„Ten plán má nejspíš Tonda... myslím Tesárek,“ navázala.

Vykřikl. „Samozřejmě, protože je v tom namočenější až po uši.“

Udělala s autem kolečko kolem prázdného parkoviště pro turisty.

„Samozřejmě,“ pousmála se. „A proto nám nic neřekne. Taky proto, že případ prý přebrala

tajná služba. Osobně to považuji za hloupost. A říká nám to jen, že na Tesárka musíme od lesa.“

„Spíš nás zajímá ten patolog ze špitálu v Olomouci,“ dodal inženýr Čížek.

„Jo, ten to celý kryje. Nasadíme na něj sledku,“ rozhodla.

„Myslíš vymlácený držky?“ řekl inženýr Čížek.

„Přesně,“ potvrdila a už hledá v telefonu číslo na Borise. Ozvalo se zavřčení motoru dodávky. „Zdá se, že dneska se na jídlo nikam nestavíme, protože... Koukni!“ Z parkoviště před Chrámem svaté Barbory právě vyjíždí pohřební vůz.

Pavelková a Inženýr Čížek se pověsili na pohřební vůz mířící do Olomouce. Zrovna jej následují na nájezdu na dálnici. Konečně se podařilo navázat spojení s Borisem a Lud'kem.

„Hoši, fakt moc se omlouvám za to, jak jsme se včera chytli...“

„Pohoda!“ nenechal ji doříct Boris.

„Moc vás prosím. Nemohli byste pro mě teď hned udělat prácičku? Nebojte, žádný škrábání brambor. Potřebovala bych sledovat jednoho patologa v olomoucké arcibiskupské nemocnici. Počkáte si na něj, až půjde z práce. A dál, kam míří, pokud ne domů...“

„Nemáme čas!“ řekl rezolutně Boris. „Vždyť jsme ti říkali, že musíme trénovat.“ Pavelkové je jasné, že nelžou. Z telefonu se ozývá cinkání činek a mužské vzdychání.

Přesto Pavelková dala vědět, že jim jen tak na něco neskočí. „Hele, to s tím MMA zápasem s mým bývalým si ověřím. Večer s ním zapředu videohovor a nechám Kryštofa, ať mu udělá pá pá.“

„Neověříš,“ pronesl Boris. „Zatím je to obchodní tajemství jeho manažerů.“

Pavelková naléhá: „A opravdu byste nemohli pro jednu trénink odložit. Zaplatím, jak nejlépe budu moct.“

„Ne, fakt ne, sorry!“ křikl Boris a položil telefon.

„Tak vidíš,“ pokrčila Pavelková rameny svému partnerovi přímo před očima. Stále jsou v patách pohřebnímu vozu.

Jak čekali, sledovaný pohřební vůz je dovedl až do Olomouce. Jenže vzal jiný směr než čekali. „Co teď?“ šeptá Pavelková a nervózně svírá volant. „Nenecháme toho?“

Inženýr Čížek jen pokrčil rameny. Po chvíli řekl: „Máme vůbec důvod ho sledovat? Když už dřív byl mrtvej, tak určitě se už jednou pohřebákem vezl. Kam jinam než na pitevnu?“

„Prosím tě,“ napomenula ho. „Vypadal snad, že by ho někdo zašival po pitvě? Ne, teprve teď ho oficiálně našli.“

„Vlastně jo,“ seznal. „Jakoby snad jel směr Jeseník.“

„Anebo taky Hradec Králové, Liberec, Česká Třebová nebo snad Wroclaw,“ dodala. „Blbost! Jedou s ním do krematoria. Jenže to je na druhé straně města. No nic, necháme ho plavat. Jelikož nás ostří hoši nechali ve štychu, zaměříme se na patologa.“

Inženýr Čížek naházel mince do parkovacího automatu u plotu arcibiskupské nemocnice. Jaká náhoda, že stačí udělat pár kroků po chodníku a mezi historickou budovou nemocnice a stromem je vidět přímo na služební vchod pavilonu patologie. Pavelková se svým milovaným kolegou se střídá ve službách venku a ve stále ještě příjemně vyhřátém autě. Už docela dlouho je tma a dalším velkým štěstím je, že sledovaný vchod dobře osvětluje lampa.

„Jéžiš! Jak dlouho ještě?“ vzdychl inženýr Čížek po už několikátém střídání směny.

„No, co myslíš?“ popíchla ho. „Než panu docentovi skončí šichta. Může to být každou chvíli, anebo taky až v noci. To víš, koronáč je koronáč.“

„Tak já zatím skočím pro něco na zub,“ dostal nápad. „Támhle je večerka.“

Usmála se. „Vyhledal ti, co? Mně taky.“ Ještě mu podala respirátor, stále v originálním balení. Až byl pryč, vystoupila z auta. Přitom unaveně vzdychla. Stále nic. Po nekonečně trvajícím

čtvrtrohodině opět spatřila inženýra Čížka, jak se šourá s igelitkou v ruce po liduprázdné ulici.

Vtom to přišlo. Služební vchod patologie se otevřel a vyšel z nich muž, jehož siluetu si Pavelková dobře pamatuje. Rychlostí blesku skočila do auta, nastartovala a vytúrovala motor. Tím dala svému parťákovi signál, aby sebou švihnul. Jinak mu ujede. Přitom stačila vyzozorovat, do kterého ze zaparkovaných aut patolog nasedne. Pak už si na něj jen nenápadně počkat.

Temnými ulicemi jej sledovali až za město. Patolog se svojí obyčejnou šedou škodovkou náhle sjel ze silnice, před tím způsobně vyhodil blinkr. Je to vjezd na lesní cestu přehrazený závorou. Ve tmě mezi stromy se topí další auto a kolem něj se pohybují dvě postavy.

Pavelková se otočila s autem tak, aby si na všechny přítomné posvítila světly. „No nazdar,“ povzdechla si a zaryla nehty do koženkového potahu volantů. Po chvíli dostala odvalu promluvit na inženýra Čížka. „Já jim dám trénovat na mého ex. Miláčku, zůstaň v autě a kryj mi záda.“ Ve světlech auta viděl její vzdalující se siluetu. Pak si všiml, že teď už zřejmě bývalí parťáci Pavelkové předávají patologovi nějaké peníze. Držhubné, napadlo ho.

Peníze byly předány. Vtom Pavelková vyšla ze tmy na světlo. „Pánové!“ zvolala. Patolog prudce vystartoval se svým vozem, až za ním vyletěla sprška kamínků. Luboš a Boris na sobě nedávají znát nejmenší překvapení. Jdou zvolna Pavelkové naproti a tváří se jakoby nic.

„Co tady děláte? To mi vysvětlíte!“ řekla rázně.

„My jsme nakonec dneska skončili dřív,“ pravil Boris.

Luděk dodal: „Tu sledovačku jsme přece jen udělali. Mysleli jsme, že ti uděláme radost.“

„Co ty prachy?“ vmetla jim Pavelková do tváří.

„Aha, prachy,“ získává Boris čas na přemýšlení. „Prachy, pro pana docenta, že? No... Luděku, řekni, jak to je.“

Luděk nepotřeboval příliš dlouho přemýšlet. „Vraceli jsme mu prachy za permanentku do posilky. Tedy, vlastně, za našeho kámoše, co má gym tady v Olomouci.“

„A o tom to je,“ přizvukuje Boris. „Dobrá záminka, co, abychom se na něj mohli nalepit? Neměli jsme tušení, že i takovej inteligent jak pan docent chodí bušit železo.“

Zamyslela se: „No tak při pohledu na jeho tělo to vyloučeno není. Prověřím si to. Ale jedno mi řekněte, pánové. Proč mu vracíte peníze až teď, po čtyřech měsících, co jsou posilovny zavřené? A vůbec, co jste zjistili, vy chytrolíni?“

Luděk, naprosto klidný, pokrčil rameny. „Nic moc. Tedy vlastně, nic.“

„Zkazila jsi nám to!“ vyhrkl Boris. „Jinak bychom ho sledovali dál.“

„No co? Kampak by jel? Asi domů,“ na to Pavelková.

Inženýr Čížek zatím čeká v autě a vše bedlivě sleduje, ačkoliv při tom prosí nebesa, aby už to skončilo a mohlo se jet domů.

Se vši vážností jim pohlédla do očí. „Pokud na mě nešijete boudu, což pevně doufám, se neděje, pěkně jste to zvorali. Ale nic ve zlém, protože všichni se nějak učíme.“ Dělá, že je to pro ni v pohodě. Přitom si je jistá, že ji podvedli. Musí jim to dát sežrat. Ale teď na to není vhodná chvíle.

„Podrazáci hnusní! Svině!“ ulevila si Pavelková jen co se vrátila do auta.

„Víš, že jsem to čekal,“ hlesl inženýr Čížek. Po chvíli řekl: „Já vím, jseš tak hodná, chtěla jsi jim dát druhou šanci. Ale já ti to říkal od začátku, chlapi z Coufal Analytics – to nebude dělat dobrotu. Navíc, když jsou to takový korby, že by nás oba holýma rukama rozšmelcovali na padrť.“

Jen si povzdechla. „Vůbec netuším, jak se jich zbavit. Mají nás v hrsti. Ale aspoň jednu malinkatou indicii díky nim máme.“

„Že ten děsně nepříjemnej patolog bere peníze za mlčení?“ doplnil inženýr Čížek.

„Uhodl!“ potvrdila. „A u toho falšuje pitevní zprávy. Zbývá maličkost – od koho tu vatu bere?“ Zaironizovala: „Ti vypatlanci nám to jistě rádi prozradí.“

„Miláčku, zvu tě na večeri,“ pronesl inženýr Čížek a z igelitky pod sedadlem vylovil dvě

obložené bagety. Hned poté dal Pavelkové pusu. Boris s Luděkem už mezitím dávno odjeli.

Jako už tolikrát, spadli do vášnivého vzájemného objetí. Přitom zavadila o ledabyle zataženou ruční brzdu. Ozvalo se křupnutí a auto začalo pomalu ale jistě couvat po hrbaté zemi. Pavelková s odhaleným dekoltem pod mikinou se okamžitě narovнала, nastartovala motor a rychle se rozjela. „Bože! To bylo o fous!“. Skutečně, na protější straně cesty je několik metrů vysoký sráz.

Zatímco Pavelková a inženýr Čížek jsou na dlouhé cestě domů na sever Jeseníků, Sesterstvo má další pravidelné zasedání. Jeho nedílnou součástí je živá přehrávka písničky od kapely Sisters of Magdalena. Zpívá se v ní o skromnosti. Zpívá se o dívce, která mířila vysoko. Chtěla vystudovat, potom mít dobrou práci a vydělávat velké peníze. Její ztělesněná morální autorita jí však velice jasně řekla, kde je její místo. Text mlčí o tom, že její místo mělo být i v klíně oné morální autority. Rovněž se mlčí o tom, že ona dívka se jmenuje Alexandra Hurníková, za svobodna Cvrkalová. A tím, kdo ji má v hrsti, je kněz Radomír Olšovský z Kutné Hory. O fous unikl opletačkám s policií kvůli sexuálnímu vydírání. I přes to, nebo možná právě proto spáchal sebevraždu.

Když detektivní i milenecká dvojice konečně dojela, bylo už půl desáté večer. Takřikajíc na ně padla deka. Přesto se vybičovali k dokončení toho, co začali v autě kdesi v lese za Olomoucí.

Inženýr Čížek ji něžně objímá a v těle stále cítí příjemné mravenčení. Ona se ze svého orgasmu ještě nevzpamatovala.

„Snad ti nevadí, že zítra vstáváme zase v šest ráno,“ řekl tiše.

Zprudka vydechla. „Dám krk na to, že to tak bude.“ Chce už konečně vstát a dát si sprchu. Místo toho se ale k němu přitiskla ještě pevněji. „Kdy už to skončí? To jako budou další mrtvoly každé den až do Vánoc?“

„Do Vánoc zbývá 18 dní,“ pronesl. „Jsme ve čtvrtině.“

„Cože? Ty o něčem víš?“

Neodpověděl.

„Promiň,“ zašeptala mu do ucha. „Už z toho začínám být paranoidní.“

„To nic,“ řekl medovým hlasem a přitáhl si ji k sobě ještě blíž. „To jenom já začínám mít divný předtuchy.“

Pondělí 7. 12. 2020

Divná předtucha inženýra Čížka se vyplnila, a tak spolu s Pavelkovou stojí opět na značkách, přesněji v kostele Narození Panny Marie v Orlové. Pochopitelně zde byla nalezeno další visící tělo katolického kněze.

„Jan Urbánek,“ konstatuje arcibiskupský zmocněnec Láznička, který ani dnes nesmí na místě chybět.

„Mladý křesťanský konzervativec?“ pozeptal se inženýr Čížek.

Zmocněnec souhlasně pokýval hlavou.

Pavelková se pozorně podívala na tělo oběti. Poté zhodnotila: „Muž odhadem něco přes třicet let. Modus operandi zatím jako pokaždé. Stále není jasné, zda jde o vraždu či sebevraždu. Jediné co naprosto jistě mají oběti společné, je jejich příslušnost ke zmíněné nábožensky fanatické skupině.“

Zmocněnec Láznička jí skočil do řeči. „Zjednodušujete to. Vidíte to moc tendenčně.“

„Nechte mě domluvit,“ řekla rázně. „Další, co víme jistě je, že s těly je manipulováno. Jsou každý den vystavována podle určitého klíče. Někde musí existovat skladiště mrtvol. Pokud ho najdeme, budeme mít nejvíce práce hotovo. Jinak, Jana Urbánka znám – přesněji, jeho oběť. Jmenuje se Malgorzata Grzywska. Jak asi tušíte, pochází z Polska. Jela sem, do orlovské nemocnice na potrat poté, co ji znásilnil její přítel. Jak dobře víme, v Polsku jsou potraty mimo zákon.“

Inženýr Čížek se vložil: „Znásilnění má výjimku.“

„To ano, zatím,“ na to Pavelková. „Ale zkuste dokázat, že jde o znásilnění, když pachatelem je osoba, se kterou jinak zcela dobrovolně intimně žijete a které důvěřujete. Teď pozor! Dostaneme se k tomu, proč možná kněz Jan Urbánek tady visí. Bonznul ji, že sem jela na potrat. Tím pádem se nemohla vrátit domů do Polska, protože by okamžitě šla do vězení. Jediná její šance byla začít nový život v naší zemi.“ Zadívala se zpřímá do očí arcibiskupskému zmocněnci. „No, pane Láznička, jaký je váš názor? Byl Urbánkův čin křesťanská ctnost? Nebo podlé udavačství?“

„Paní Pavelková,“ rovněž se jí zadíval zpřímá do očí. „Je Vám snad jasné, že tu nejsem od jakýchkoliv názorů. Mým jediným úkolem je vyšetřit tento odporný masakr, k čemuž jsem si přizval Vás. Takže Vás žádám o respektování téhož.“

Pavelková se usmála, což pod rouškou samozřejmě nebylo vidět. „Děkuji za názor.“

„Vám také děkuji za názor!“ pronesl rázně zmocněnec Láznička.

Inženýr Čížek jasně ví, co má dělat. Pročesává nejbližší okolí nálezu a hledá cokoliv nenormálního. Nic takového nenachází, kromě potvrzení stále stejného modu operandi, kdy je na místě nálezu uklizeno a je zřejmé, že oběť si na oprátku nedošla sama. Nikde ani stopy po žebříku, bez kterého není oprátku jak uvázat.

Jedné chvíle se neovládl. „Miláčku, něco mám!“ zahulákal na celý prázdný kostel.

„Sakra chlape!“ vykřikla také Pavelková a rozběhla se za ním. Vyškubla mu z ruky sáček, do kterého vložil nalezený předmět. „Někomu to asi vypadlo z kapsy,“ Je to malá vyšíváná dečka.

„Smrt patriarchátu,“ čte tiše Pavelková vyšitý nápis. „Jedna moje známá, drsná feministka, taky vyšívala takové dečky s revolučními slogany. V jejich kruzích se z toho stala docela móda. Prosím tě, to bude narafičený.“

Zmocněnec Láznička jim celou dobu stojí za zády a bedlivě poslouchá. „Z čeho tak usuzujete, drahá kolegyně? Naopak, mně to připadá jako jasná stopa.“

„No schválně, jaká?“ pobídla ho Pavelková.

„Radikální feministické hnutí. Konzervativní katolíci jsou jejich úhlavní nepřátelé. Nenávidí boha, nenávidí národ, nenávidí tradice. Nenávidí, jak funguje společnost, protože chtějí vybudovat úplně jinou. Jakou? To samy neví.“

Káravě se na něj zadívala: „Pane Láznička! Neříkal jste, že tu nejste kvůli názorům?“

„Ne, pouze reaguji na vaše názorové projevy,“ vmetl jí do očí. „Mám snad já tady potřebu zastávat se radikálních feministek a nebrát v úvahu, že mají také silný motiv?“

Poťouchle se usmála: „Co Vy víte, co všechno беру v úvahu? Jinak, teď se s dovolením rozloučím, protože jdeme hledat skladiště mrtvol.“

Inženýr Čížek dodal: „Jistě uznáte, že je to efektivnější vyšetřovací metoda než hledat nějaké ideologické významy.“

Cestou autem povídá Pavelková inženýru Čížkovi o dnešní oběti oběti – něco, co se arcibiskupský zmocněnec rozhodně nemusí dozvědět. „Malgorzata, až do října byla u nás na Mniším vrchu. Všichni jí říkali Majga. Pomohli jsme jí sehnat byt v Zábřehu, krátce na to si našla práci jako zdravotní sestra. Dál o ní nic moc nevím. Ale večer s ní určitě hodím pokec.“

„Pokud bude doma,“ dodal inženýr Čížek. „Dělat teď zdravotní sestru je peklo.“

Zprudka vydechla. „Vůbec jí nezávidím – jít ven zrovna teď, v téhle blbě koroňákové době. Na druhou stranu, jde o lidský životy. Kolik lidí by zbytečně umřelo, kdyby ve špitále v Zábřehu bylo teď o jednu sestru méně?“ Na chvíli se odmlčela, pak významně pronesla. „A tady lidi zbytečně umírají zcela určitě.“ Zastavila na poloprázdném parkovišti.

Vystoupili před vchodem do orlovské nemocnice. Je to nedávno zrekonstruovaný komplex budov někdy ze 70. let. Je prázdná, paradoxně.

Ukázala na budovu v pozadí, do které vede dlouhá lávka z oceli a profilovaného skla. „Gynekologicko porodnický pavilon. Tady to Majga dala pryč. Stejně jako desítky holek z Polska, které našťestí nikdo neprásknul. Teda, našťestí. Je to hnus – ty potraty. A je mi smutno, že hlavním tématem protestů proti polskému napůl totalitnímu režimu jsou potraty.“

„Chápu,“ hlesl Inženýr Čížek.

„Ano, je to osobní,“ uznala. „Kdyby v devadesátém roce byly podmínky pro potraty u nás tak volné jako teď, dost možná bych se vůbec nenarodila.“

„A já bych byl dosud panic,“ prohodil jakoby nic inženýr Čížek.

„Přesně, tvoje budoucí jediná milovaná by skončila jako krvavej chrchel, co krátce předtím začal vnímat bolest. Z toho pomyšlení se mi docela zvedá kufr. Ale chuj s tym, jak se tady říká. Ono totiž existují jisté pragmatické důvody, proč by potraty měly být legální.“

Navázal: „Samozřejmě, protože jinak by se dělaly potraty nelegálně a chudák Majga by dost možná někde zařvala s roztrženým břichem.“

„Ty, nech toho!“ napomenula ho. „Ale fakt, vážně.“ Po chvíli si všimla: „Hele, med'our pana náměstka pro zdravotnictví. Toho, co tu nemocnici nechal zavřít.“

„No jo, jak se blejská! Propícháme mu gumy a vymlátíme mu okna?“ ironicky se ušklíbl.

„Stačí tužka a papír,“ usmála se a napsala panu náměstkovi vzkaz za stěrač – velkým hůlkovým písmem. „Okamžitě tu nemocnici zase zprovozni, nebo to dostaneš spočítáno u nebeské brány. Styď se! Koronáč jede a ty obětuješ desítky lidských životů za pár milionů pro tebe. Tvoje dobrá kamarádka.“ Inženýr Čížek tam ještě připsal: „A její milovaný muž.“ Vzkaz následně umístili za stěrač politikova vozu.

„Krásně zbytečná věc,“ vítězoslavně zazpívala.

„Ale jak dokáže potěšit u srdce,“ sekunduje jí inženýr Čížek a vlepil jí polibek přes roušku.

Zatímco Pavelková a její drahý míří z Orlové domů, Sesterstvo se v podzemním zodolněném objektu připravuje na další živé vysílání a na další písničku. Není věnována nikomu jinému než kamarádce Majze, která nedávno odešla. Text si pohrává s hypotézou, kdyby se Majga opravdu vrátila do vlasti a hned na to skončila ve vězení. Není důležité, proč tu je. Prostě bručí v base. A je jí tak smutno, že se jí dokonce začalo stýskat po tom zmetkovi, který jí to udělal.

Největší otázkou, kterou Sesterstvo právě řeší, je: Kam zmizela Johana?

Johana našla druhý východ z bývalé klášterní krypty. Přesně, jak jí Lucie ukazovala. Projde sotva průleznou gotickou kobkou, až narazí na první protiplynové dveře. Případlo jí zvláštní, že nejsou zamčené a pro jejich otevření stačí jen trochu zabrat. Nic zvláštního to ale není, protože se jedná o únikový východ z podzemního zodolněného objektu, který ani nesmí být vybaven zámkem.

Posvítila si mobilem. Uslyšela rachot, jako už několikrát. Raději šla směrem od něj dál. Uviděla, že chodba se rozšířila ve vysokou vykachlíkovanou místnost, ze které vedou plechové schody nahoru.

Johana slyší ticho, naprosté ticho. Najednou zase známý rachot koleček po dlážděné podlaze. Přesně v tu chvíli se odhodlala cvaknout vypínačem.

Zkusila jít po strmých schodech, jsou pořádně vysoké. Nad nimi je za pletivem místo zábradlí nízký prostor, nad kterým se pne betonový strop s mohutnými žebry podél i napříč. Na několika místech jej podpírají obří kónické betonové patky. Vystoupila o několik schodů výše. Přes pletivo uviděla zvlněnou kamennou plochu, která jako trychtýř stoupá k betonovým žebřům. Řekla si, že je to určitě horní strana kleneb v kryptě. Podívala se na druhou stranu. Všimla si malých dvířek ve zdi, u kterých je nastříkán nápis: „Nouzový průlez do vstupní propusti.“

Vida, řekla si Johana. Úniková cesta by se našla. Teď najít to, co hledá. Začala lézt dolů. Jí samotné přitom leze po zádech mráz. Uvědomila si, že ty obří betonové nohy a ta tlustá žebra drží celý pětipatrový dům nad ní. Pak, že je socialistická architektura necitlivá k historickým památkám. Doupe estébáckých kybernetiků se podařilo postavit doslova jako obydlí most nad starými gotickými klenbami.

Johana se vrátila k protiplynovým dveřím, které teď pečlivě uzavřela. Kolem nich pokračuje po chodbě na opačnou stranu. Narazila na další opancéřovanou bránu. Vrzání a rachocení koleček ustalo. Místo něj se ozývají kroky, a také hlasy. Dotkla se jedné ze čtyř mohutných pák zajišťujících dveře. K jejich odjištění je potřeba mít sílu. A hlavně, určitě to pořádně zaskřípe.

Usoudila, že odjist'ovat páky je nejlepší, když zvuky na druhé straně jsou nejhlasilější. Musí pohnout se všemi čtyřmi pákami a co nejrychleji. Opřela se do toho, co jí síly stačí. Jedna, druhá, třetí, čtvrtá. Nevnímá co se děje. Najednou ticho. Hrobové ticho. Pro Johanu nejlepší okamžik, kdy dveře opatrně otevřít a proniknout za ně.

Ocitla se na chodbě jako v nějaké hodně staré nemocnici. Stěny jsou do výšky prsou vymalované tmavě zelenomodrým omyvatelným nátěrem a chráněné ocelovými ližinami proti obouchání od vozíků. V čele chodby jsou široké dveře ve stěně ze skleněných cihel. Nikde žádná okna, vždyť jsme přece ve třetím suterénu. Ale svítí tu lustry ve tvaru lískového ořechu, které se používaly v šedesátých letech. Je tu čisto. Johanu praštil do nosu pach dezinfekce.

Někdo jde. Johana se roztřásla, nohy jí sotva udrží. Má pocit, že tlukot jejího srdce se rozléhá po chodbě jako ozvěna. Postava na konci chodby zmizela. Celou jednu stěnu pokrývají plechová dvířka. Vypadá to jako vestavěné skříně. Johana cítí, že jediné, co teď může udělat, je vlézt si do té skříně. Zase někdo jde.

Stačila dostatečně rychle za sebou zavřít. Zdá se, že si jí nikdo nevšiml. Za dvířky je asi čtyřicet centimetrů rovné podlahy, za ní temná, nikdo neví jak hluboká díra, plná trubek a kabelů. Je tu obrovský hluk z hučícího potrubí ventilace. Tento hluk Johanu uklidňuje. Díky němu není slyšet její dech. Ale jinak je to tu hrozné. Potřebuje se pohnout. Ale nemůže. Pokud nechce někam zahučet, nezbyvá jí než čupět na okraji díry. Plete se jí sukně mezi nohy, které bolí jako čert. Ve dvířkách je větrací mřížka. Výborně se hodí, protože slouží jako pozorovatelná.

Něco se děje. Johaně připadá, že přesně něco takového očekávala. Dva muži v bílých ochranných oblecích tlačí vozík. Na vozíku člověk celý přikrytý prostěradlem, zpod kterého vyčnívají nohy. Nebožtík.

Podle chlupů na nohou vyhodnotila, že se jedná o muže. Nevypadá, že by byl zvlášť starý.

Teprve teď si pořádně uvědomila, co vidí. Zamotala se jí hlava. Pevně se chytla rámu dvířek, aby nepřepadla dozadu. Cítí, že nohy co chvíli vypoví službu. Štíplo ji v zádech. Jako na smilování boží čeká na moment, až bude moct odsud vypadnout. Vozík s nebožtíkem mezitím zajel do dveří. V očích jí zaštípalo oslňující světlo – že by lampa na operačním sále? Už se chystá, že konečně vyleze ven. Záhy si to rozmyslela, protože další vozík s mrtvým mužem se vydal opačným směrem. Zaslechla útržek hovoru: „Kde ho máme pověsit?“ Odpověď snad rozumí správně – „V Mostě!“

Johana vyběhla celá uříčená po schodech nejvýše co to jde. Vůbec netuší, že ti chlápci, kteří ji zahlédli v podzemní nemocnici se nechtěli prozradit, a tak ji přestali pronásledovat už v prvním suterénu. Přesně tam, kde končí podzemní zodolněný objekt a začíná hotel Mniší vrch. Ze všech sil buší na dveře služebního bytu. Rovněž si nevšimá, že hned vedle je tlačítko zvonku. Stejně jako asi netuší, že má tváře celé rudé a celá se třese zimou.

„Johanko?“ vyhrkla překvapeně Pavelková, když jí šla naproti.

„Martino! Viděla jsem něco strašného,“ dostala ztěžka Johana ze sebe.

Pavelková okamžitě přehodila přes Johanu kabát, který visí na věšáku. Vzala ji kolem ramen a vede ji do obývacího pokoje. Bude tam s ní sama, protože inženýr Čížek se spolu s Kryštofem jako každé odpoledne vypařil do dílny. Okamžitě postavila vodu na čaj.

„V dolním patře bunkru... Schovávají tam mrtvol, něco s nimi dělají. U jedné z nich něco říkali – že ji mají pověsit v Mostě, nebo co?“

Pavelková dělá, že ji to vůbec nevzrušuje. Jakoby nic se zeptala: „V bývalém lazaretu?“

„Asi jo,“ hlesla Johana. Pavelková ji vybídla, aby šla s ní. Na zdi obýváku visí mapa Jeseníků, a hned vedle jako dekorace výkresy druhého a třetího suterénu. Již z dálky z výkresů zaří velký červený nápis: „Přísně tajné!“

„Ano, je to tady,“ řekla Johana a ukázala na výkrese prstem. Jde se tam odsud, z gotické krypty. A tudy jsem utíkala.“

Pavelková se na ni významně podívala. „Řekni mi, kde ses tam vzala. Říkala jsem přece vám všem, že do podzemí nesmíte. Patří Velenovi a může začít dělat průšvih. Ale neboj, budu mlčet jako hrob.“

Johana viditelně znervózněla. Ne, nesmí prozradit Sesterstvo. Ale jedno by snad prozradit mohla. „Lucka mi ukázala gotickou kryptu.“

„Co tam dělala?“ zajímá Pavelkovou. „Jen tak se rozhodla, že ukáže svojí nejlepší kamarádce zdejší historický poklad? Nezdá se mi, že je to jen tak samosebou.“ Na Johanu spiklenecky mrkla. „Klidně povídej, jak říkám, bude to jen mezi tebou a mnou.“

„Schází se tam se svým ctitelem,“ řekla Johana.

Po delším výslechu se Pavelkové podařilo ověřit, že oním ctitelem je arcibiskupský zmocněnec Láznička.

Vtom si Johana uvědomila, jak moc měla držet jazyk za zuby. Aspoň, že hlavní účel je splněn – neprozradit Sesterstvo. „Martino! Proč? Na co je ten Láznička tak důležitější?“

Pavelková zamručela. Poté zvýšila hlas: „Ten chlap může souviset s tou tajnou pitevnou. Musíme to vyšetřit.“ Chytla se za hlavu. „Sice je to tedy Velenovy korporace. Ale tím spíš, nepřeji si, aby si někdo v našem baráku dělal skladiště mrtvol – a pak to hodil na nás.“

Johana se zděsila. Když Pavelková vidí, jak se jí po kůži řinou kapky potu a jak jí nahlas buší srdce, sedla si s ní na pohovku a objala ji. „Lucka... Já jsem jí to vyzvonila. Toho jejího...“

„Za to tě nejspíš nepochválí,“ pronesla Pavelková. „Ale neboj. Všechno bude v pohodě. Dneska se vypíš u nás a dál...“

„Co dál?“ přerušila ji Johana.

Pavelková pohladila dívku po vlasech. „Johanko. Byla jsem to já, kdo to z tebe vytáhla.

Tak to osobně uvedu do pořádku. Máš z Lucky strach?“

„Proč? Je strašně v pohodě.“

Podívala se Johaně zpráma do očí. „Jak vás dvě už delší dobu znám, připadne mi, že mezi vámi dvěma je dost nerovný vztah. Jsi to ty, kdo v něm tahá za kratší provaz.“

„Jak to myslíš?“ ztěžka přemýšlí Johana.

„Prostě, Lucka je starší, zkušenější, větší, silnější, doslova životem zmlácená. Ty jsi její dobrá duše, na které si může kdykoliv zhojit svoje bolesti.“

Johana zrudla v obličejí a vykřikla: „Martino! Tobě vadí, že jsme kamarádky? A vadí ti taky, že konečně našla někoho, kdo ji má rád? To ona může za ty mrtvolky?“

Pavelková by nikdy neřekla, že takové milé a jemné děvče, jako je Johana, se dokáže taky někdy naštvat. Ale přece jen vidí, jak má slzy na krajíčku. „Johanko. Tady se mnou se nemáš čeho bát. Já samozřejmě Lucii přeju lásku. Zvlášť když dosud v životě žádnou lásku nepoznala. Taky jsem ráda, že našla důvěru v takové milé a čestné holce jako jsi ty. Ale jak říkám, v tuto chvíli je vaše kamarádství v ohrožení. Je to moje vina. A bude nejlepší, když chvíli budeš bydlet tady, než tu svoji vinu napravím. Věříš mi?“

„Věřím,“ hlesla Johana a složila svoji hlavu do dlaní Pavelkové.

„Miláčku, jsme tady!“ rozlehlo se služebním bytem. Inženýr Čížek s Kryštofem už jsou zpět. Zatímco Kryštof zmizel do svého pokojíčku, inženýr Čížek zůstal v obýváku stát jako opařený. „Dobrý den,“ zakoktal. „Co tady... děláte?“

„Johanko, omluv nás na chvíli,“ řekla Pavelková a pokynula inženýru Čížkovi, aby s ní šel do bývalého sálu anténního pole.

„Co to má znamenat?“ spustil. „Co je to za holku?“

Pavelková se zasmála. „Děláš, jako kdybych se zrovna sexuálně zorientovala a chtěla tě s ní podvést. Klídek – pane inženýre. Bude spát u nás, to ano. Je totiž klíčová svědkyně v našem případě a bydlet s ostatními holkama by pro ni nemuselo být bezpečné – v tuto chvíli.“

Inženýra Čížka ani nezajímá, jaké je to její klíčové svědectví. Místo toho vrhnul na Pavelkovou hrozivý pohled. „Tak ty si ji nakvartýruješ do našeho bytu a na nic se nezeptáš?“

Pavelková opáčila: „Ty se mě taky na nic neptáš a děláš v dílně na něčem tajném. Chudák Kryštof tomu nerozumí, takže na tebe nic nepoví. Žádej strach. A když tak – byt je můj, ne tvůj.“

To Inženýra Čížka namíchlo. „Tak hele, ty potvoro! Mě už to vážně nebaví. Koukej vyklopit, co ti ta holka zaspívala...“

„Tak zaprvé, ta holka se nějak jmenuje – Johana Neužilová,“ skočila mu do řeči. „Ale to je ti fuk, že jo?“

„Já to věděl! Jsem zas tvoje podržtaška, tvůj poslušnej pejsek, kterému dáš, když je hodnej! Máš plnou hubu rovnoprávnosti, absolutní otevřenosti a důvěry, ale přitom jsi úplně normální citová a sexuální vyděračka! Zase jako vždycky – necháváš mě dělat přesně vymezený úkoly a to nejdůležitější si necháváš až na pravou chvíli!“

Vykřikla: „Copak? Pán si vzpomněl na svoje starý komplexy?“

„Myslel jsem, že se bavíme o práci – o případu,“ řekl tiše. Pak zvýšil hlas: „Ale když si paní přeje, bude to v osobní a sexuální rovině. A já ti řeknu pěkně od plic, jak se cítím.“

„No povídej,“ zapitvořila.

„Víš co ty jseš? Citová domina. Užíváš si, jakou máš nade mnou moc. Když mám problém, umíš mě akorát shodit. A prej, že v tom tvým, říkám, tvým ústavu konečně ty ženský zažívají laskavost a chápavost. Ty možná, ale já? Povíдали, že mu hráli! Nesměj se! Jsi fakt potvora Co? Vzrušuje tě, jak si ze mě utahuješ?“

„No tak se zase uklidníme,“ hlesla.

„Jsi v koncích, co?“ procedil mezi zuby. „Cítíš, jaký to je, když tě někdo zatlačí ke zdi?“

Chytla ho za ramena. Naprosto klidná řekla: „Řekni mi, o co ti jde.“

Inženýr Čížek mlčí.

Stejně klidně řekla: „Chceš vědět, na co Johana dnes přišla?“

„To si strč za klobouk!“ Vyškubl se jí.

„Správně to cítíš,“ pronesla chladnokrevně. „To ti ani nemám v plánu říct, protože by to byl podraz. Chápeš?“

„Nejsu blbej!“ sykl. „Ale proč jsi mi to sakra neřekla rovnou a místo toho do mě furt hustíš ty svoje panovačný a ponižující kecy? Ale je to jedno. Já už se od tebe šikanovat nenechám. Čau!“

Otočil se na podpatku. Hned na to zamířil do ložnice, kde popadl pod paži polštář a duchnu. Stěhuje se do dílny – prozatím.

3D tiskárna jede a dělá poměrně nepříjemný hluk, místností se line pach tavícího se plastu. Ale inženýru Čížkovi je to jedno. Přitom ona 3D tiskárna právě vyrábí další součástku připravovaného vánočního dárku pro ni. Myslel si, že detektivní práce s ní je dokonalá vztahová terapie. Nikdy by ho nenapadlo, že se s ní pohádá poprvé za celou dobu, co je s ní ve vztahu. Mrzí ho to, že to nejspíše skončí. Ale musí to udělat. Muselo to vyjít najevo – je vězeň jejího pečovatelského komplexu. Nebude přece spát s ženskou, která funguje jako jeho máma.

Úterý 8. 12. 2020

3D tiskárna v dílně inženýra Čížka už dávno dojela a její majitel sám nejspíš zaspal. Vzbudilo ho lomcování klikou. „Petře, to jsem já,“ ozývá se tak strašně známým hlasem.

Sotva se trefil klíčem do zámku. „Co se děje?“

„Pojď na snídani,“ vybídla ho s úsměvem.

„Před pár hodinama jsme se pohádali, a teď...“ hlesl zmateně.

„My jsme se pohádali?“ vyhrkla udiveně. „Víš, že o tom ani nevím? Jak se ti spalo?“

Přešel to mlčením.

Usmála se: „Doufám, že dobře, protože dnes je před námi dlouhá cesta – až do Mostu.“

„Bože, ty mrtvoly neskončí,“ řekl rozespale.

Přitáhla si ho k sobě. „Hlavu vzhůru, člověče!“ Instinktivně se jí vysmekl, protože ta samozřejmost, s jakou to řekla, ho trochu vyděsila.

V Johaně dočasně ubytované v obýváku služebního bytu se ani v této chvíli nezapřela její příslušnost k Sesterstvu. Pro oba dva nachystala snídani.

„Johanko, to jsi fakt nemusela,“ zareagovala na to Pavelková a pohladila ji po vlasech. „Ty jsi takový zlatíčko, až to hezký není. Měj se aspoň trochu ráda. Ale každopádně, děkuju moc.“ Hned na to seznámila dívku se svým milovaným mužem. Společnou snídani zahalilo tajemné mlčení. Poté kývla na inženýra Čížka, aby šel s ní do ložnice. Jen co vstali od stolu, Johana už sbírá nádoby a žene se s ním ke dřezu. „Ať tě ani nenapadne!“ usmála se na ni Pavelková.

„Promiň, já jsem ti taky něco neřekl,“ spustil inženýr Čížek hned, když se zaklaply polstrované dveře ložnice. Superpočítač jede. Velenova firma s ním nejspíš neustále něco dělá.“

„Víš, že jsem to čekala?“ na to Pavelková. „Jak jsi to zjistil? Důkaz se hodí.“

Povzděchl si. „To je ten problém. Za prvé jsem tím prozradil vánoční dárek pro tebe, na kterém dělám po nocích v dílně. A za druhé, kdybych ti to řekl, mohl bych tím nás všechny dostat do problémů.“

„To je mi jasný. Jen povídej,“ vybídla ho.

„No,“ nadechl se. „Přišel na to Kryštof. Byl chvíli u počítače bez dozoru a spustil algoritmus, který mám právě rozdělaný. Tím se do superpočítače naboural a já jsem si nahrál kousek audiovizuální šifry. Ale furt z toho mám strach. Co když se to Velen domákl?“

„Jen, ať se to domákně,“ usmála se. „Aspoň uvidíme, co udělá.“ Na chvíli se odmlčela. Pak se na něj obrátila s prosbou: „Že pomůžeš Johaně s online výukou? Já to dneska v Mostě s dovolením zvládnou sama.“

Nechápavě se na ni podíval. „Proč? Johaně je šestnáct, nebo kolik? Není malá.“

„O to jde,“ vrhla na něj milý úsměv a pohladila ho po tváři. „Je to záminka. Zatímco slečna se bude u tebe v dílně učit, ty budeš zjišťovat něco víc o Velenově šifře. Ona se taky ze zájmu podívá a možná nám o tom řekne něco víc.“

Zamračil se. „Nevím nevím. Jak moc je to důležité pro náš případ?“

„Zatraceně důležité!“ zvolala. „Mladí křesťanští konzervativci totiž byli přes chlápky z Coufal Analytics v trvalém styku se superpočítačem. Krásně to do sebe zapadá. Ví díky tomu něco, co vědět nemají. Navíc jsou kvůli svým prasečinkám dokonale vydíratelní a můžou to komukoliv vyzvonit. Proto musí zemřít.“

„Předpokládám, že je to jen jedna z vyšetřovacích verzí,“ dává najevo rozpaky inženýr Čížek. „Nebo chceš zase usvědčit ze zločinu Velenův velkokapitál?“

„Bingo!“ vykřikla a poplácala inženýra Čížka po ramenech. „Tedy nejen Velen, celý režim trojjediné moci, na kterém stojí patriarchát – korporátní kapitál, konzervativní politiky a zpátečnickou část církve.“ Sáhla si na křížek, který nosí neustále na krku. „Tím samozřejmě

nemyslím celé křesťanství. Jestli je to jinak – sebevražedná sekta nebo vrah mstitel, to ať si vyřeší policie. My půjdeme po tomhle, po čem policie z principu nikdy nejde.“

Zatímco studentka Johana se připojila do systému online výuky gymnázia Jeseník a inženýr Čížek už po několikáté sleduje záznam audiovizuální šifry ze superpočítače, Pavelková dojela něco kolem druhé odpolední do Mostu.

Za zvuku téměř půlstoletí starého psychedelického rocku z jejího oblíbeného rádia Cosmo sviští po Třídě Budovatelů. Ze všeho nejvíce myslí na to, až skončí s ohledáním dalšího mrtvého v kostele a bude mít aspoň chvíli čas se po Mostě v klidu projít. Ráda by nasála krásu našeho jediného pozdně moderního města. Drtivá většina lidí, i z umělecko historické branže, považuje Most za ošklivý. Pochopitelně, byl to bezprecedentní zásah do krajiny a do života lidí. Dodnes má svůj podíl na ničení planetárního klimatu. Celé staré město bylo za komunistického režimu zbouráno, aby mohlo být pod ním vytěženo hnědé uhlí. Místo něj bylo postaveno takřikajíc jedno obrovské panelové sídliště. Ale zase má jako jediné město v republice náměstí v brutalistickém stylu, se kterým sousedí park Šibeník, rozlohou největší plocha veřejné zeleně v republice.

Kostel se nachází až za řekou, v takzvaném Starém Mostě. Je to areál někdejšího barokního špitálu a několik historických domů jsooucích zbytkem zbouraného města. Kousek odsud už je okraj bývalé těžební jámy. Ta je dnes z většiny zatopená a stala se oblíbeným místem pro odpočinek mostečanů a mostečanek. Až světovou proslulost si získal majestátně působící Kostel Nanebevzetí Panny Marie – ani ne tak kvůli své ojediněle zachovalé pozdně gotické architektuře s renesančními prvky, ale především kvůli tomu, že byl přesunut po kolejích na vzdálenost necelého kilometru ze zbouraného města. Svět jej tak zná z Guinnessovy knihy rekordů jako nejtěžší a nejobemnější náklad, který byl kdy přepravován po železnici.

Do tohoto kostela ale Pavelková nemíří. Dnešním místem činu je nedaleký kostelík Svatého Ducha. Drobná gotická jednolodní stavba přímo navazuje na budovu barokního špitálu, jejíž dnešní využití působí trochu fádně – umělecká galerie. Pavelková tu byla jeden měsíc na studijní praxi. Vzpomíná, jak si každý den užívala pěší cestu z ubytovny u Třídy Budovatelů a koukala se z praxe co nejdříve ulít, aby se mohla toulat po betonové džungli. Tradiční architektura a umění ji nikdy nijak zvlášť nelákala.

Místo činu je jako pokaždé. Pavelkové už to připadá poněkud nudné a nevěnuje velkou pozornost visícímu tělu ani detailům v nejbližším okolí. Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka jí také nevěnuje ani několikavteřinový pohled.

„Pane Lázníčka,“ vyrušila ho ze zamyšlení. „Tak co? Kdo to je a co provedl?“

Arcibiskupský zmocněnec se nadechl. „Pavel Rokos, katolický kněz – jak jinak. Opět člen Mladých křesťanských konzervativců. Domovskou farnost měl v Opavě, ale často jezdil do Opole.“

Pavelková se už chytá. „Když vyšlo najevo, že na svých cestách do Polska znásilňoval tehdy třináctiletou Joannu Pawelek, byl převelen sem do Mostu. Vaše Olomoucké arcibiskupství to do velké míry zařídilo. Prostě ho šoupli o kus dál jak ten slavný kostel hned vedle.“

Lázníčka zvýšil hlas: „Obvinění ze znásilnění bylo staženo pro nedostatek důkazů. Je nevinen. Ale co vím, ona Joanna Pawelek, vaše jmenovkyně, teď bydlí na Mniším vrchu.“

„Ano, bydlí!“ odsekla Pavelková. „Dosud se s tím plně nevyrovnala.“ Přísne se na něj zadívala. „Vy mi laskavě vysvětlíte, proč porušujete diskrétnost mých klientek!“

„Vašich klientek?“ chytl ji za slovo zmocněnec Lázníčka. „Nezapomeňte, že vlastníkem hotelu je stále Arcibiskupství olomoucké. Samozřejmě vede evidenci všech ubytovaných. A vůbec, věnujte se laskavě standardním vyšetřovacím krokům, o kterých vás doufám poučovat nemusím.“

Svěsila ramena a otočila se na podpatku. Aniž by oběšence nějak zvlášť zkoumala, vytrhla mu zpoza pásku u kalhot zastrčený lístek. Je na něm napsáno: „Tady to máš, za Joannu!“

Lístek strčila arcibiskupskému zmocněnci přímo před oči. „Včera feministický slogan, dnes tohle. Snad nevěříte na sériového vraha mstitele, či spíše mstitelku.“

„Kam tím míříte?“ vrhl na ni udivený pohled. „Jen si myslím, že je z toho nade vše jasné ideologické pozadí zločinu, které z mně naprosto neznámých důvodů odsouváte do pozadí.“

„No co by? Inscenované místo činu, přičemž to skutečné je úplně jinde - jak můžete zrovna vy tušit od samého začátku,“ pousmála se. „Takže, čistě teoreticky, nechávám se vámi vláčet po republice úplně zbytečně. A teď mi prosím dovolte, odsunu sama sebe do pozadí.“

Vyšla na čerstvý vzduch do liduprázdného parku, kde si s úlevou sundala respirátor. Letmo se podívala za sebe do otevřených dveří kostelíků. Zmocněnc Láznička stále bezradně kouká do prostoru a gestikuluje rukama.

Vida, říká si Pavelková. Venku toho vidí mnohem více než uvnitř. Na parkovišti před historickým církevním areálem, kousek od jejího veterána, stojí limuzína právníka Duška. Rozhodla se počkat si na majitele a usilovně přemýšlí, čím ho konfrontuje. Když vtom jí do periferního vidění vběhl muž s batohem. Něco jí říká, že je to Tesárek.

Ví, že Tesárek jí určitě neřekne nic nového. Ale přece jen je to zatím nejžhavější podezřelý, přinejmenším z inscenování všech dosavadních míst činu. Proto Pavelková váhá, zda má Duškovo auto nechat být a rozběhnout se za mužem s batohem. Načež se bleskově rozhodla k tomu druhému. Možná i proto, že na sobě ucítila udivený pohled zaměstnance církevního objektu. Ještě chybí, aby se ozvalo pohoršené: „Hledáte někoho?“

Rozběhla se za podezřelým. Zatím se ho nesnaží chytit, jen neztratit z dohledu. Ten si ale dobře všimnul, že je sledován. Přeběhl křižovatku těsně před jedoucím kamionem. Tím ji donutil buď zastavit se, anebo to obejít přes padesát metrů vzdálenou zebru. Než se návěs ztěžka vymotal v zatáčce, sledovaný muž se ztratil.

Zprudka vydechla a opřela se rukama o kolena. V duchu nadává sama sobě. Pod bundou je zpocená jako myš. Je to k ničemu. Nemá ani Duška ani Tesárka.

Rozhodla se, že v zájmu vyčištění mysli udělá, na co se těší celý den. Vydá se na procházku do centra města na brutalistické náměstí. I přes to, že počasí tomu právě nepřeje. Pod nízkou oblačností je tma jako večer a padá vlhké studené cosi. Svoji hlavu zaplňuje myšlenkami, že Most je vlastně taková česká Brasília, nové hlavní město Brazílie postavené v 60. letech dle projektu světoznámého architekta Oscara Niemeyera. Tehdy byl v Brazílii u moci socialistický prezident Juscelino Kubitschek, který je očekávatelně dle svého jména českého původu, a s velkou pravděpodobností dokonce i romského původu. Nedopadl dobře. Již v roce 1964 nastal státní puč, kdy levicový režim vystřídala fašistická vojenská junta. Architekt Oscar Niemeyer, protože byl komunista, musel i se svou ženou uprchnout ze země.

Toto město postavili také komunisti. Jak si Pavelková myslí už od školy, na rozdíl od Niemeyera to byli rádobý soudruzi, pro které to celé byl kšeft, nic než kšeft. Ze všeho nejvíc hleděli, aby vyrubali co nejvíce uhlí, a vůbec nemysleli na to, jak tím ničí přírodu.

V záplavě myšlenek ani nevnímá architekturu okolo, pokud nepočítá všudypřítomné různobarevně zateplené paneláky. Očekávaná euforie z duševního naplnění se nedostavuje. Mezi kůží a oblečením má stále studený pot a začíná jí být pěkná zima. Nabyla dojmu, že to má z těch mrtvol. Že by začínající posttraumatická stresová porucha?

Ani pořádně netuší, kde je. A opět vidí neznámého muže s batohem. Přesvědčila se, že to není prelud. Navíc vypadá úplně stejně jako vypadal na parkovišti před kostelem.

Dohnala ho u zídky vypuštěného jezírka pod budovou kulturního centra Repré. Chytila se jeho batohu. Poznala jeho vyděšený pohled. „Pavelková! Detektivní kancelář...“

„Co, cože? To si mě s někým pletete!“ pravil muž.

„Vyšetřuji vraždu. Mám pár otázek...“ vychrlila ze sebe. Dobře ví, že to není Tesárek.

„Tak vyšetřujte!“ řekl ironicky. „Nashle!“

Letmo si prohlédla monumentální budovu kulturního centra, brutalismus jak má být. To ale příliš nevnímá, protože stále na ní doléhá pocit neurčité špatnosti, něco jako neodbytná zlá předtucha. Dloube ji zima, i když je osm stupňů nad nulou. Dostala strach, jestli na ni neleze koronavirová nemoc. Proto pocítila velkou úlevu, když se konečně došourala do auta a unaveně se složila v sedadle řidiče. Z kastlíku vytáhla testovací sadu. Plivla na papírek, který následně vložila do plastové kartridže. Za půlhodinu se ukáže výsledek.

„Johano!“ křičí inženýr Čížek, když vyšel z dílny na chodbu. „Kam letíš?“

Johana se na chvíli otočila. „No co? Skončila mi škola. Dneska už to zvládnou. Vyřídím prosím Martině, jak moc jí děkuju. A nezapomeň jí předat dárek.“

„Dárek?“ procedil mezi zuby inženýr Čížek. Že si toho nevšiml. Na stole místo Johanina laptopu leží vyšívaná dečka s nápisem „Smrt patriarchátu!“ Je úplně stejná, jako na včerejším místě nálezů těla. Pod dečkou něco je. Zjistil, že je to čerstvě upečený ovocný táč.

Poškrábal se na bradě. Tohle mu hlava nebere. Bojují za rovnoprávnost žen, a přitom zcela zpátečnický a nerovnoprávně, v největším souladu s tradiční ženskou rolí pečou buchty. Jenže, co když u toho ještě mordují pedofilní kněze?

Johana doběhla právě včas do podzemí, kde kapela Sisters of Magdalena chystá další živý stream. Dnešní písnička s pořadovým číslem osm se jmenuje Pryč ze tmy, s podtitulem Joanna. Ano, oslavenkyně v uvozovkách sedí ve druhé řadě. Otočila se za přicházející Johanou, zatímco dívky na pódiu ladí kytary.

Pryč ze tmy – to je opět další zdánlivě nic neříkající slogan, píseň s nic neříkajícím textem o tom, jak se jedna dívka snaží utéct ze tmy. Zsvěcené včetně Johany totiž dobře ví, že tu tmou vyrábí dnešní oběť, kněz Pavel Rokos.

Hodina cesty starým Renaultem pryč, proto Pavelková sáhla po testu. Jedna modrá čárka. Zaplaťpánbůh, je negativní. Hned má pozitivnější náladu. Říká si, že je to naprostý zázrak. Každý den někde lítá a stále je čistá.

Osmý den utekl opět jako voda. Pavelková se vrátila do služebního bytu, spolu se svým parťákem inženýrem Čížkem obstarala vše potřebné, a po mnoha dlouhých dnech si večer opět pohrála s Kryštofem. Nakonec vítězoslavně zalehla do postele.

„Martino,“ hlesl inženýr Čížek nesměle do ticha.

„Copak, příteli můj nejvěrnější,“ ozvala se napůl pitvořivě a napůl unaveně.

Překonal stud a dostal to ze sebe. „Musíme spolu probrat... jak to mezi námi bude dál.“ Pohledem ho vybidla, aby mluvil konkrétněji.

„Mám pocit, že mě táhneš tam, kde to není úplně v pohodě. A když se ozvu, buď to máš na salámu, anebo začneš mít narážky.“

„Narážky?“ podivila se. „Například...“

Zamyslel se: „Třeba, jak jsem byl do třiceti panic. Že jsem byl ultrapravičáckej internetovej troll, jak si mě Coufal Analytics omotali kolem prstu. Že prej, když se mi to nelíbí, můžu zajet domů za maminkou – co je na tom špatnýho, že? A tak...“

Ukázala mu milý obličej a chystá se ho obejmout.

Ucukl. „Přesně. Jako když máma chce zklidnit zlobivý děcko tím, že mu nenaplácá, ale udělá na něj řůžu řůžu. Jsi pečovatelská osobnost. Jenže já si občas připadám, jako bych byl tvůj pacient.“

Povzddechla si. „Teda, ty mi dáváš... Vím o tom, uvědomuju si to. Taky mě to mrzí, když se přistihnu, jak tě znevažuju. Asi mám zakořeněný, že tě ty srandičky kdysi zpočátku vzrušovaly –

když jsme ještě byli jen parťáci. Přiznám se, že mě to vzrušovalo taky, když jsem díky tomu cítila, že si dokážeš udělat srandu i sám ze sebe. Ach, ty blbý předsudky, co jsi mi nasadil do hlavy.“

„Na to by se dalo když tak zvyknout,“ řekl. „Člověka nepředěláš, zvlášť ne sebe. Akorát – připadá mi, že to není jen tak samosebou.“

„Co není samosebou?“

„Vraťme se k původnímu smyslu debaty,“ rozhodl. „To celý, ten tvůj nadhled a narážky jsou od toho, aby mě dotáhly k něčemu, co úplně tak nechci. Chceš po mně, abych přijmul tvoji teorii, že je v tom namočený byznys, církev a národověstí politici. Něco na tom bude, když si Lázníčka myslí, že jsme komouši. Naše klientky ti vzdávají poctu hesly Smrt patriarchátu! Co, když v tom ty holky lítají?“

Řekla: „Vyšetřovací verze snad teď před spaním probírat nebudeme. Na Lázníčku se vykašli. Stejně jako kašli na to, co si myslí všichni ostatní lidi.“

„No jasně!“ na to inženýr Čížek. „Důležitá jseš tady ty a tvoje pravda. Ostatní ať ti vlezou na záda. Hele, mně není jedno, že si spousta lidí o mně dosud myslí, že jsem nácek. To asi nikomu nemůže být dost dobře jedno. Stejně jako nemůžeme jen tak přecházet, že jsme za komanče. Obojí stejný zlo, chápeš?“

„Stejný zlo, ale přece tak jiný,“ prohodila Pavelková. „Co třeba zlo globálních korporací, které dluhově vydírají chudé země? A ještě to považují za spravedlnost, protože dluhy se přece musí platit. Kdo se postaví tomuhle zlu, ten je v dnešní době opravdový hrdina, pokud teda není u toho nácek nebo severokorejský diktátor. A já tuším, že toho hrdinu se ti dělat nechce.“

Napřímil svoje záda. „Tak ty si myslíš, že se bojím? Že jsem podělanej?“

„Ano, bojíš se.“ Podívala se mu do očí. „Jak jednoduché. Ale každý máme právo se bát. Na tom není nic špatného.“

Vtom cvakly dveře a v ložnici se objevil Kryštof se zapnutým tabletem v ruce.

„Vy ještě nespíte?“

„Jak vidíš, tak ne,“ odpověděl mu klidně inženýr Čížek.

Kryštof vylezl na postel. „Mami podívej, co jsem našel!“ Pustil na tabletu písničku z živého vysílání kapely Sisters of Magdalena. „Slyšíš to? Takhle umí hrát jediná teta Lucka. A nějak takhle to umí s kytarou Zuzka.“

Pavelková se pozorně zadívala na obrazovku. „Prosím tě, miláčku. Jen se ti něco zdá. Kolik jsi slyšel v životě ženských, který hrajou na synták? Jedině Lucku, že?“

Kryštof přikývl.

„Tak už prosím tě jdi spát. A už si s tím nehraj, ať tě nebolí oči.“

Ještě než Kryštof odešel, inženýr Čížek se zeptal. „Ty mu necháváš na noc v pokojíčku tablet?“

„Klidně,“ řekla. „Je přece velkej a nemusíme mu dělat policajty.“

Středa 9. 12. 2020

„Tak kam to bude dnes?“ byla očekávatelná první slova inženýra Čížka, když se pobudil po boku Pavelkové.

„Vydrž,“ řekla a sáhla po mobilu na nočním stolku. „Podívám se do mailů.“ Láznička se nově rozhodl, že ji nebude budit telefonem, ale vždy jí napíše e-mail.

„Počkej?“ nehraje mu to. „Takže nám Láznička říká, že mrtvol bude ještě hodně?“

Přikývla. Asi to nepovažuje za nic moc zvláštního. „Bude jich asi tolik, kolik bylo Mladých křesťanských konzervativců. Těch bylo nejméně dvacet.“

U snídaně dostala Pavelková do telefonu další zprávu. Hned volá její autorce – Johaně.

„Prosím tě, Johanko, co se stalo? To myslíš vážně, že se Lucie poprala s Laurou?“

Johana potvrdila: „Ano, s tou, co je u nás nová. Ona je trochu divná, skoro se s námi nebaví. Ale že by Lucku až tak nakrkla? Navíc se teď provalil ten můj výlet do sklepení. Lucka si myslí, že jsem prozradila její tajemství. Vtom se mě Laura zastala. Sama od sebe, vůbec jsem se jí o to neprosila.“

„Začíná to být u vás na pokoji nějaké zamotané,“ pronesla Pavelková. Takže, holky, dneska budu v kanclu a kdybyste cokoliv potřebovaly, nestyďte se přijít za mnou.“

Poté, co dokončila hovor, obrátila se na inženýra Čížka. „Miláčku, prosím tě, nevadilo by ti, kdybys dneska jel k případu sám? Já tady musím řešit...“

Nenechal ji domluvit. „Šikanu mezi klientkami.“

„Ještě bych zbytečně neznevažovala pojem šikanu,“ na to Pavelková. „Ale i tak, snad chápeš, že ani v takové podobě to nemůžu nechat jen tak.“

„To je snad práce pro psychologa Michálka,“ podotkl.

„Lukáše, proboha!“ vyhrkla. „Myslela jsem, že vy dva – přemýšlivé a zasněné duše se zájmem o techniku, budete větší kámoši. Ale to je teď vedlejší. Podstatné je, že je to práce ani ne tak pro psychologa, jako pro mě. Snad víš, koho má Laura za právoplatného manžela a jakou roli má v našem případě.“

„Jasně, ten tajemnej Velenovskej právník,“ chytá se inženýr Čížek.

Pokračovala: „Jde o řadu dalších věcí mezi námi a děvčaty. Ale není radno, abych ti o tom vztahovém gordickém uzlu povídala dřív, než ho rozpletu. Proto jsem dělala s Johanou takový tajnosti a ty ses kvůli tomu vytočil.“

„Chápu,“ hlesl.

Na to mu se slovy „Zlom vaz!“ posunula po stole klíče od auta.

Po příjezdu na místo činu inženýr Čížek velice lituje, že tu s ním není jeho partnerka. Tohle by opravdu bylo něco pro ni. Dnešním dějištěm je architektonicky výrazná stavba ze 70. let: smuteční síň v Rožnově pod Radhoštěm. Organicky pojatá žulou obložená budova byla přímo navržena jako moderní parafráze kostelů. Souvisí s tím i vitrážová okna parabolického tvaru, která záměrně připomínají okna gotických katedrál.

Arcibiskupský zmocněnec Láznička přivítal inženýra Čížka samotného. „Kde máte svoji drahou polovičku?“ nemohl se nezeptat.

„Musí něco vyřídit,“ opáčil inženýr Čížek. Vrhnuv letmý pohled na tělo kněze visící na zábradlí hudební galerie s varhanami. Hned poté se věnoval zmocněnci Lázničkovi.

„Šimon Ferencák, z farnosti Čadca,“ začal arcibiskupský zmocněnec. „Věnoval svůj život zdejší smuteční síni. Obdivoval její architekturu a zasazoval se, aby byla vysvěcena na kostel.“

Inženýr Čížek se usmál: „Tak o tom bude vědět víc Martina. Náhodou, mně taky připadá, že by tu z fleku mohl být kostel.“

„Kněz Ferencák vycházel z údajného přání architekta, jen co skončí totalitní režim a budou

příhodnější společenské podmínky pro duchovní život. Je to jen spekulace, protože sám autor stavby se k tomuto nikdy nevyjádřil. Ale kromě toho byl Ferenčák poslancem slovenského parlamentu za Stranu obyčejných lidí.“

Inženýr Čížek ho vybídl: „A nějaký další důvod, proč by mohl někomu vadit?“

„No,“ zamyslel se zmocněnec Lázníčka. „Zřejmě viděl všechno moc – ideologicky.“

Pavelková si zavolala Lucii do kanceláře. Hned poté, co ji usadila na pohovku, jakoby nic prohodila. „Ty se prý ráda pereš s holkama.“ Než stačila Lucie cokoli říct, Pavelková pokračuje. „Náhodou já taky, pár let zpátky. Na svém studijním pobytu v Londýně jsem začala dělat brazilské jiu-jitsu.“ Probudila velkou obrazovku na zdi kanceláře, aby na ní mohla ukázat pár fotek. „Vidíš, můj první zápas, tady dostávám modrý pásek, naše tréninková parta... Takhle mě natočil můj tehdejší přítel a otec Kryštofa, poznámka autorky. A tady se z nás soupeřek staly kámošky, co po turnaji vyráží spolu na tah po barech v brutalistické čtvrti Barbican. Víš, měla jsem takový nápad, že bych tu zavedla kurzy sebeobrany – když už nic, tak aspoň pro zvýšení sebevědomí a taky trošku toho odreagování. Ale jak asi vidíš, není čas...“

Lucie dělá, že ji to vůbec nezajímá. Náhle vykřikla. „Je to špionka!“

„Kdo?“ ujišťuje se Pavelková. „Laura?“

„Ano – Dušková!“ vychrlila ze sebe Lucie. „Už od začátku nám byla divná. My všechny jsme sem z podstaty věci přicestovaly nalahko, ona má nabaleno a hned troje nóbl šaty. Říká, že musí pracovat – psát reportáže. Ale odmítá říct, pro koho dělá. Beztak určitě píše zprávy o nás.“

Pavelková souhlasně zamručela. Vybídla ji: „Proč si přesně myslíš, že vás špehuje?“

„Párkrát jsme ji načapaly, jak zevluje na chodbě – jen tak. Opírá se o zeď a v ruce mobil, se kterým nic nedělá. Ale definitivně se to potvrdilo včera večer. Johana z ní totiž vytáhla, že ten odvoz tvými drsnými chlápky byl šmėčko. Navíc, tuším, že její manžel, který ji sem nejspíš poslal, hraje roli v tom případě oběšených kněžích. Něco mi říká, že na něm právě děláš.“

Pavelkovou polilo horko. Kde se proboha klientky dozvěděly, na jakém živém případě právě Pavelková pracuje. Vždyť církvi se na tento případ daří úspěšně udržovat mediální embargo. Vzápětí jí došlo, že přece není co tajit. Navíc, Lucie si o tom určitě povídá se zmocněncem Lázníčkou, se kterým má právě milenecký poměr. To ale Pavelková dnes zmiňovat nebude. Místo toho zahrála překvapenou: „Šmėčko, říkáš? To mě velice zajímá.“

Lucie se rozpovídala: „Vlítli k ní do baráku, to jo. Akorát, že milostpán právník Dušek jim sám otevřel. Pak jim Lauru v úplném klídku předal. Ona rovněž úplně klidná k nim nastoupila do auta a tradá sem do hor. No, co koukáš? Je to pravda. Když jsem zmínila, že to musela být pořádná bitka, čuměla na mě, že nechápe o co jde.“

Pavelková si podepřela hlavu. „Lucko, teď se ti přiznám, že jsi mě dostala. Moji chlapi taky říkali, že se strhla strašná mela. Proto ji sebrali hned, ačkoliv jsem s nimi byla domluvená, že budou jejího muže ještě pár dní sledovat. Když přijeli, ukazovali mi svoje respirátory, celé od krve.“ Spiklenecky se podívala na Lucii. „Tady vidíš, jak jsem jim nalítla.“ Vstala a zalomila rukama. „Podrazáci hnusní! Já vím, je to ode mě děsně neprofesionální. Ale budu potřebovat tvoji pomoc, abych jim to mohla vytmavit.“

„Ty jsi Lauře věřila, když jsi ji sem brala?“ vyhrkla Lucie. „To tě nenapadlo, že Dušek, kterému Velen platí, aby nás zlikvidoval, nám poslal infiltrantku?“

„To víš, že jsem si ji proklepla,“ opáčila Pavelková. „Právě proto, že Dušek rozhodně není náš kamarád, věřila jsem jí. Věřila jsem, že je to psychopatický manipulátor, co s chirurgickou přesností řídí její vůli i vědomí. Psychické násilí je také násilí, dost možná horší než to fyzické. Proto jsem nepochybovala, že je oprávněna tu s námi být.“

„Vlastně jo,“ hlesla Lucie. „Co když je Laura viníkem i obětí zároveň?“

„Proto ji musíme dostat na naši stranu!“ řekla rozhodně Pavelková.

Inženýr Čížek pokračuje ve vyšetřování nálezu oběti č. 9 v rožnovské smuteční síni.

„No tak, z těla toho moc nezjistíme,“ prohlásil inženýr Čížek. Také proto, aby se vyhnul zbytečně dlouhým a pro něj slabost přinášejícím pohledům na mrtvolu.

„Také jsem toho názoru,“ na to zmocněnec Láznička. „Musím uznat, že s Vámi se mi spolupracuje mnohem lépe než s Vaší kolegyní. Máte úplně jiný úhel pohledu. Zatímco ona, jak tak cítím, to vidí příliš jednostranně. Snad bych řekl, že až ideologicky.“

Inženýr Čížek mu uhnul pohledem. „No, vyšetřovací verze zatím komentovat nebudu.“

„Jak bych také od profesionálního vyšetřovatele očekával,“ dodal Láznička.

„Ale něco Vám řeknu, pane Láznička,“ významně se zatvářil inženýr Čížek. „Zjistili jsme, že forenzní pitva v arcibiskupské nemocnici nám také příliš nepomůže. Vámi vybraný patolog prokazatelně bere peníze za psaní protokolů, aniž by na dotyčné tělo vůbec sáhl. Ani tam žádné takové tělo téměř jistě nedorazí. A kdyby to přece jen nebyla pravda, k tomuto případu se nedostane, protože je zcela jistě zavalen koronavirovými případy. Jediný patolog na celou nemocnici. To jste netušili, že na kriminální případy nemusí mít dostatek času?“

„Ano,“ usmál se Láznička. „Výběr forenzně lékařského ústavu není moje práce. Ale já jsem také něco zjistil. Ta těla jsou totiž převážena na Mniší vrch.“

Inženýru Čížkovi se podlomila kolena. „Ty vole!“ neovládl se. „Jaktože jsme si ničeho nevšimli? Vede k nám jen jedna příjezdová cesta.“

Zmocněnec Láznička doplnil: „A také bezpočet starých těžebních štol, které jsou propojeny s původními klášterními katakombami a dokonce i kryptou. O té snad víte, že navazuje na zodolněný prostor pod Mniším vrchem.“

„Ano, velice dobře vím,“ přitakal inženýr Čížek. „Takže tam může lézt takřka kdokoliv? Velen si to fakt špatně hlídá.“

„Prostě – je to tak,“ pokrčil rameny arcibiskupský zmocněnec. „A teď mě na chvíli omluvte.“ Načež zmizel za hlavními vstupními dveřmi do sálu a následně se objevili na hudební galerii. Na místě zavěšení oprátky se sehnul k podlaze a pozoruje temeno oběti. Prstem rozhrnul vlasy, načež zvolal: „Pane inženýre!“

„Našel jste něco?“

Zmocněnec Láznička vysvětlil: „Střelná rána, velice umně zašitá. Jen díru v lebce jaksi nevyplnili.“

„Jak moc vysoko?“ zajímá inženýra Čížka. „Ukažte mi to na vaší hlavě.“

Podle toho, jak zmocněnec Láznička ukázal, inženýr Čížek vyhodnotil: „To je pořádně vysoko. Odpovídá to střelbě do úst. To silně nasvědčuje sebevraždě.“

„Proč myslíte?“ ptá se Láznička.

Inženýr Čížek na to: „Oběť by musela svému vrahovi hodně důvěřovat, aby si od něj nechala strčit pistoli do pusy a ještě pod správným úhlem.“

Lucii na gauči v detektivní kanceláři vystřídalá Laura. Zrovna, když Pavelkové zvoní telefon.

„Ano, miláčku... Promiň, mám teď jednání. Zavolám za chvíli,“ ozvala se. Jen, co položila telefon, Laura na ni vychrlila: „To snad nemyslíš vážně! Mlátila mě jak šílená. A ty ještě věříš jejímu výmyslu, že mě sem můj manžel nasadil jako agentku.“

„A ne snad?“ řekla Pavelková klidně. „Sama ses s tím Johaně svěřila.“

Laura se nezmohla ani na slovo.

Pavelková se na ni významně zadívala. „Lauro! Ať je to jak chce, co s tebou dělal tvůj manžel, není normální. V žádném případě tě nechci vyhodit. Věř mi. Dobře, že jsi tady. Potřeboval tě do toho zaplést a tím tě učinit vydíratelnou. Mimo jiné má co do činění se sérií podivných sebevražd kněžích z Mladých křesťanských konzervativců? Víš něco o tom?“

„Vím, chystám se o tom psát článek,“ hlesla Laura.

„Výborně,“ na to Pavelková. „Když budeš potřebovat k tomu cokoliv vědět, přijď za mnou... Nebo za mým mužem.“

„Děkuji,“ hlesla Laura.

Pavelková pokračuje: „A my dvě uděláme dohodu. Můžeš tady bydlet, ale musíš s námi všemi táhnout za jeden provaz – říct nám opravdu o všem. Souhlasíš?“

„No počkej!“ vyhrkla Laura. „Ty mi jako chceš říct, že jsem si tu nakládačku zasloužila? A že bude všechno v pohodě, když budu kamarádka s tou nevzdělanou mrchou, co v životě skoro nesáhla na práci? Místo toho si hraje na agresivní feministku? Náhodou, ona si taky pěkných pár facek zasloužila.“

„Podívej se,“ obrátila se na ni Pavelková. „Jsi v pořádku? Udělala ti něco? Jestli chceš, zavolám doktora, aby ti vystavil posudek. Nechceš? Naopak Lucie měla dnes čerstvého moncla. Ten jí zaručeně neudělal některý z jejich bývalých. Takže nějakou vaši strkanici opravdu nechci řešit. Zato mě zajímá, co té strkanici předcházelo. No tak, povídej.“

„Jak, nechceš řešit?“ obořila se Laura na Pavelkovou. „Já si můžu taky stěžovat, podat trestní oznámení.“

„Mohlo by se to obrátit proti tobě!“ překřičela ji Pavelková. Poté chytila Lauru za ramena a řekla naprosto klidně. „Co si myslíš, že udělá tvůj manžel, když začneš kopat kolem sebe? Potopí tě. Všechnu svoji špínu hodí na tebe.“

„Ty mi vyhrožuješ?“ procedila Laura mezi zuby.

„Ne tobě, tvému manželovi. Vím, že má prsty v těch záhadných sebevraždách. Tobě chci pomoci!“

„Tak dobře,“ hlesla Laura bez známek ironie. „Můj manžel dobře ví, kde jsem. Proto mu musím každý večer reportovat, co se tu děje. Jinak by bylo zle. Takže ano, bylo to domluvený.“ Tím nezávisle na Lucii potvrdila verzi se záměrnou infiltrací.

„Tak odteď, s trochou nadsázky, děláš pro nás,“ usmála se Pavelková. „Ty teď půjdeš za Lucií a odpustíš jí. Věř mi, že ona ti taky odpustí.“ Sáhla si na křížek na krku. „Dělat blbosti je lidské. Ale odpouštět – je božské.“

Hned jak Laura odešla, Pavelková splnila svůj slib a zavolala inženýru Čížkovi do auta.

„Lásko, chyt' se něčeho pevného, nebo to s tebou sekne!“ vykřikl inženýr Čížek do telefonu. „Za prvé, víme, kde je skladiště mrtvol. U nás – v krytu pod Mniším vrchem.“ Na chvíli se odmlčel. Má dojem, že to s jeho partnerkou nic zvláštního nedělá. „Cože? Ty to víš?“

„Ano, je to jedna z věcí, kterou jsem ti nepověděla, abych chránila zdroj,“ odpověděla.

„Jen se nedělej. Stejně vím, že tím zdrojem je slečna Johana.“

„To jo,“ dodala. „Ale zapadá to do sebe. Další, kdo to zjistil, je arcibiskupský zmocněnec Láznička. A to proto, že udržuje milostný poměr s Lucií a tajně se s ní schází v krytu.“

Inženýru Čížkovi se udělalo jasno. „Aha, to je to, kvůli čemu bys mě musela zabít, kdybys mi to řekla. A vidíš – co se změnilo, že teď už mi to říct můžeš?“

Pavelková se usmála: „Daří se mi posouvat věci kupředu.“

„Oukej,“ na to inženýr Čížek. „Ta druhá věc je, že u nás v bunkru ty mrtvoly nejen skladují, ale také s nimi manipulují – zahlazují stopy. Například dnes si Láznička všiml dobře zaretušovaného průstřelu lebky. Skutečná příčina smrti všech obětí tedy mohla být naprosto jakákoliv. Taky je zvláštní, že po tolika dnech skladování vypadají těla tak čerstvě. Asi je tam balzamují jak Lenina v mauzoleu.“

„Pravda, mohli zemřít úplně jakkoliv,“ přemýšlí Pavelková. „Pokud tedy bereme pouze sebevraždy – skok z mostu do dostatečně hluboké vody se na těle nijak vzhledově neprojeví. Oběšení na druhou už jsme tu prokazatelně měli. Otravu či jiné selhání orgánů nezaznamenáme,

protože chybí laboratorní vyšetření. Průstřel hlavy, popálení elektrickým proudem nebo podřezání žil zřejmě nemají problém zakamuflovat.“

Laura se stala potenciální členkou Sesterstva. Na utajenou schůzi ji sice ještě nepustili, ale dostala aspoň právo být přítomná živému vysílání další písně skupiny Sisters of Magdalena. I tak ji Johana vede do podzemního velitelského sálu raději s nasazenou škraboškou na očích.

Cestou říká Laura. „Johanko. Víš, že jsi tady ze všech jediná normální?“

„Já vím,“ hlesla Johana. „Jsi mi vděčná, že to na tebe nepovím. Ale, prosím tě, řekni mi, jak to máš s manželem doopravdy.“

„Skončím to s ním, slibuji!“ vyhrkla Laura. „Že to nikomu nepovíš, je teď už stejně jedno, protože díky Lucii to ví všechny – i Martina. Takže nemůžu couvnout.“ Ještě zeptala: „Kde je Lucie?“

„V šatně,“ odpověděla Johana. „Už jsme tady.“ Jde s Laurou po podzemní chodbě kolem prosklené stěny velitelského sálu. Sundala Lauře škrabošku a zaklepala na dveře šatny. Hráčky ze Sisters of Magdalena jsou jedna jako druhá oblečeny v černém v kombinaci se stříbrnými futuristickými doplňky. Vlasy mají poseté třpytivými flitry a make-up záměrně zkrasluje rysy jejich tváří. Lucie ladí svůj syntezátor a na chvíli vstala od pilné práce.

Johana spustila: „Vedu vám jednu, která už nechce mít nic společného s nebezpečným tajemstvím svého muže.“

Lucie kouká podezíravě. V ruce nervózně žmoulá paměťovou kartu připravenou k zasunutí do syntezátoru. Ozvala se kytaristka a zpěvačka Zuzana: „Snad ne vražedné tajemství. Přesně tak, mimochodem, zní název naší dnešní písničky.“

„Lucko, chtěla bych se ti omluvit. Slibuju, všeho nechám a večer vám všem ukážu, co jsem musela odeslat manželovi.“

„Jestli je to opravdu tak,“ promluvila Lucie. „Potom tedy – v pohodě!“ Aniž by to Laura čekala, Lucie ji pevně objala kolem krku a navrch přidala poplácání po zádech. „Vítej mezi námi – sestro!“

Přistoupila k ní Zuzana a významně se jí zadívala do očí. „Je ti snad jasný, že už pro tebe není cesty zpět? My si tě pohlídáme.“

Poté už nic nebránilo živému streamu písně Vražedné tajemství. Zpívá se v něm o muži, který měl právě svoje vražedné tajemství. Byl zbožný křesťan se smyslem pro čest a spravedlnost, který miloval umění včetně toho moderního a toužil zachránit jednu architektonickou památku tím, že jí nechá vysvětit na kostel. Jak už to bývá, nikdo není bez viny. Na každém se něco najde. Akorát, že zdaleka ne na každém se najde takové vražedné tajemství, které tento dobrý muž nosil v sobě. To tajemství se jmenovalo Mária, obyčejná dívka ze slovenského pohraničí a z jedné velmi zbožné rodiny. O tom už se ale v písničce nezpívá. Stejně jako se nezpívá o tom, že ji znásilnil v jejích dvanácti letech.

Hned jak se inženýr Čížek vrátil na hotel, zavedl Pavelkovou na místo, kde se cítí nejvíce jako doma – ve své dílně. Musel jí prozradit, na čem po večerech pracuje a co měl být původně vánoční dárek pro ni. „Teprve to vzniká,“ vyjádřil svoje upřímné nadšení pro věc. „Pracovní název: klíště. Vleze do superpočítače a stane se jeho dalším modulem. Vidí mu do procesoru a bude to tajně odesílat nám, aniž by o tom šlo cokoli softwarově zjistit.“

„Neber si to zle. Ale potřebovala bych něco, co je funkční okamžitě a co má kameru,“ zchladila jeho tvůrčí elán.

„V tom případě bych mohl posloužit starším dronem. Obraz z kamery umí vysílat i online přes wi-fi,“ navázal inženýr Čížek, který si v nejmenším nenechal zkatit svoji náladu.

„Ten je pro naše účely moc velký a hlučný,“ opáčila. „Mám lepší nápad. Pojď. Ale kamera

z dronu a mechanická ruka z klíštěte se hodí.“

Vhodné technické řešení se našlo v Kryštofově pokojíčku. Vůbec ho nemuseli dlouho prosit, aby jim půjčil svoje autíčko na bezdrátové ovládání. Ani když může očekávat, že jej nejspíše už nikdy neuvidí. Kryštof, jak roste, má čím dál více jiných starostí než nějaké hračky. Byť mončičák Emzák má stále svoje vyhrazené místo na polici. Ani mu už nikdo nemusí číst před spaním pohádky. On si totiž pohádky vymýšlí sám.

Maminka si od něj vyslechla další sci-fi příběh, určitě vymyšlený ve spolupráci s farářem Michálkem, velkým fandou Star Treku a Stopařova průvodce po galaxii. Hned poté skočila do sprchy a následně do postele, kde na ni čeká inženýr Čížek.

„Tak co? Jak se ti dnes válčilo s Lázníčkou?“ zapředla hovor.

„Představ si,“ začal. „Pochvaloval si, jak se mu se mnou dobře pracuje. Já si myslím, že je to rovnej chlap. Jenom ty mu někdy připadáš zaujatá, což si ale myslím, že je pravda.“

„No jasně,“ řekla rozpačitě. „Má rád takový, co s ním jen souhlasí a o ničem nepochybuje. O to víc musíš takové lidi konfrontovat. Klást jim i nepříjemné otázky.“

„Hele,“ navázal. „Když mi sám řekl o té tajné balzamovně osm pater pod námi, a o tom, že má něco s ženskou od nás, určitě nebude mít nic za lubem.“

„O to jde,“ na to Pavelková. „Ten jejich vztah je zatraceně divný. Kde se mohli spolu seznámit? Jedině ve zdejší protiatomovém krytu, nebo snad v gotickém sklepení. Musel tady mít už dávno nějaké zájmy. Stejně tak musel vědět už delší dobu, co se tu děje. Navíc, když je Lucie extrémně nervózní z toho, že by se měl její vztah provalit, bude to asi nerovný vztah, kde ji Lázníčka drží v nějaké nevýhodě.“

„No jo, ale v jednom měl pravdu,“ podotkl. „Že radikální levičáci, co chtějí absolutní rovnost mezi lidmi, a dogmatictí konzervativci, jejichž mrtvoly teď nacházíme v kostelech, jsou jedno a totéž. Obojí je ideologická zaslepenost, která znemožňuje vidět pravou podstatu. A ty, když v tom hned vidíš velkej byznys...“

„Ale samozřejmě,“ zapitvořila. „Přesně tááák! Mít jasný názor je ideologie. Klid na práci, jak se říká. Anebo držet hubu a krok, jak se říká. Tak až s ním budeš mluvit mezi čtyřma očima příště, vyříd' mu, že chtít férový jednání za všech okolností není žádněj komunismus. A taky mu vysvětlí, že zavírat oči před tím, že většina nespravedlnosti na světě má svoji příčinu v systému, v samotné podstatě fungování nás všech spolu, je taky pěkně zatemňování pravé podstaty.“

„Jinak, co ta dnešní věc s holkama?“ změnil inženýr Čížek téma. „Teď mi zas pověz ty, jaký máš z toho pocit.“ Něžně se dotkl její kůže na ruce. Ona nechala spadnout ramínko krajkové košilky a přitáhla si ho nohou k sobě.

„Uvidíme zítra,“ zašeptala. „Ale zatím mám dobrý pocit.“

Složil hlavu na její ňadra. „Tak ať nám ten dobrý pocit vydrží,“ zašeptal. Pavelková to pocítila jako krev vlévající se do žil. Vzápětí ale tento pocit vystřídala potřeba se vyzpovídat, či spíše pochlubit. „Právě jsem jedné nejspíš rozvrátila manželství.“

„Duškové?“ ujistil se.

Souhlasně zamručela.

„Patří mu to!“ zahřímal inženýr Čížek. „Jen mu to nandej, korporátnímu grázlovi, co je placenej za ničení životů druhých.“

Přitáhla si ho pevně k sobě a pocítila, jak je připraven. Vnímá tlukot jeho srdce. „No tak už nekecej a pojď na to, ty můj soudruhu!“

Čtvrtek 10. 12. 2020

Pavelková dlouze zívla, protáhla se na posteli. „Co je? Proboha! Sedm pryč.“ Bleskurychle přišla k sobě a sáhla po mobilu odpočívajícím na nočním stolku. Po pár vteřinách bez jakýchkoliv emocí ohlásila: „Dobříš.“

„Kde to je?“ zajímá inženýra Čížka.

„Až u Prahy,“ hlesla. Vstala z postele. Zatímco si oblékala župan, řekla. „Neboj, vystřídáme se. Dnes jedeme spolu, jako normálně.“

Inženýr Čížek vstal také a jemně ji vzal za ruku. „Já klidně pojedu sám. Ty se prosím tě postarej o holky, ať se z toho nevyvrbí nějaký průšvih.“

„Myslím, že holky si poradí samy,“ usmála se Pavelková. „Díky za starost, ale...“

Přerušil ji. „Krom toho, měla by sis chvíli odpočinout – dát si home office. Zítra zůstanu tady třeba já a zapojím do akce tu Kryštofovu hračku.“

„Počkej!“ zastavila ho. „Když mám teda dneska to home office, jak říkáš, pustím se do toho já.“ Hned na to dala inženýru Čížkovi pusu. „Jsi tak strašně hodnej. Mám tě ráda. Opravdu.“

Lucie si pozvala zbylé osazenstvo pokoje, Johana a nově přijatou členku Lauru, do své sekce. Johana si k ní přisedla na postel. Laura dostala přidělenou značně nepohodlnou židli přemístěnou ze společné části pokoje. Nesmí se zbytečně pohybovat, protože tím ruší ostatní hlasitým vrzáním.

„Měly bychom si sladit noty,“ uvedla Lucie. „Martina je dnes zase v kanclu.“

„Možná si nás bude jednu po druhé volat,“ navázala Johana.

„Ano,“ přitakala Lucie. „Já vím, hraje si na nejlepší kámošku. Dolejzá a podlejí jak může. Ale pochopte – chce si nás zavázat. Nesmíme jí na to skočit, víte? A hlavně, musíme udržet v tajnosti Sesterstvo.“

„Sesterstvo!“ vyhrkla Laura. „Jak dobře chápu, včera jsem se stala jeho součástí. Ale pořád nevím, co je jeho smyslem.“

„Dozvíš se včas, děvče,“ pronesla Lucie. „Tak za týden, nebo za dva. Až zjistíme, že máš opravdu vůli jít do toho s námi. Stále máš na vybranou.“

„Na vybranou?“ ptá se Laura podrážděně.

Lucie jí okamžitě odpověděla: „Buď tvůj manžel a jeho promyšlená psychomanipulační technika, anebo my a naše sesterská láska.“

„To je teda fakt sesterská láska,“ zaironizovala Laura. Načež strčila Lucii přímo před oči svoji modřinu na pravém boku.

Lucie si svlékla tričko. „Koukej! Tohle mi udělali moji bývalí a tohle dokonce ještě můj otec. Ty za chvíli nebudeš o ničem vědět. Ber to tak, že jsi dostala hobla na uvítanou.“

Do pokoje náhle vešla Zuzana. „Lucko, vidím, že empatie fakt není tvoje silná stránka. Ale máš pravdu. Lauro, opravdu ti nedoporučuji vracet se domů za manželem.“

„Je to lump!“ vykřikla Lucie.

Laura se napřímila a hodila na Lucii pořádně naštvaný pohled. „Cože?“

„Klídek, holka. Klid!“ chlácholí ji Lucie. Johana ji zlehka podržela. Opět ukazuje, jakou je Lauře oporou.

„Pochop to, Lauro,“ vložila se Zuzana. „Tvůj manžel hájil pedofilní kněze. To by možná nevadilo, protože je to jeho práce. Jenže jede i v tom, co se děje po tom.“

Lucie dodala: „Jasně, vždyť i Martina říkala, že jede v té vyvražd'ovačce Mladých křesťanských konzervativců. Ne, že by si to ti úchylové nezasloužili. Ale tohle smrdí!“

Zuzana si stoupla k Lauře blíž. Zatlačila jí na ramena, aby neměla vůli se postavit. Pokračuje ve vysvětlování. „Velenovi vadí, že o těch úchylech něco víme. Co, víme? Nestydíme se

to křičet do světa. Vadíme i církvi, které to tady aspoň papírově patří. Duškovým úkolem je provést naše odstranění v souladu se zákony naší republiky.“

Laura rezignovaně sklopila hlavu: „Takže mi naznačujete, že nemám na výběr? A když budu chtít odejít, abyste tedy mohly být klidné, že vás nešpehují... Tak potom co? Zase mi vaše zde přítomná velitelka pokoje dá nakládačku?“

Lucie vstala a pohladila Lauru po tváři. „Neboj se. Promiň. No tak nám oběma jednou ujely nervy, to se tak v životě občas stává. Mimochodem, ty taky umíš dát pořádnou ránu. Ale fakt... Odpusť mi to, prosím. Jenže, pochop. Budeme velice smutné, že do toho nejdeš s námi.“

„Víte,“ hlesla Laura. „To byste mi nejprve musely říct, do čeho mám vlastně jít.“

„Zničit patriarchát,“ pronesla Zuzana.

Laura se nejprve pousmála, poté propukla v hlasitý smích.

„Prosím tě, ber to vážně,“ promluvila na ni Johana. Laura se přestala smát a spiklenecky se podívala na tu, které z celého Sesterstva důvěřuje nejvíce. Johana pokračuje: „Chceme dostat odsud Velenovy lidi. Dělají skoro stejně hnusné věci jak estébáci za komunistů. Vymanit to tu z moci katolické církve, která náš dům skrze církevní restituce de facto legálně ukradla státu – nám všem. Namísto toho to tady chceme převzít do demokratické samosprávy.“

„Krásně jsi to řekla, Johanko. Z tebe jednou něco bude,“ pochválila ji Zuzana. „Jak by taky ne, když jsi naše vedoucí koordinátorka. Ale teď prosím opravdu všechny své přítomné. Nikomu ani muk.“

„Ani Martině?“ pípla Johana.

„Tak té obzvlášť ne!“ rozhodla Lucie.

Inženýr Čížek zaparkoval v Dobříši na prázdném parkovišti u zámku a otevřel dveře auta. Potřebuje chvíli, aby po dlouhé cestě opět přišel k sobě. Krátce potom, co vstal, musel se vrátit pro klíče zapomenuté v zapalování. S nalezením kostela ale žádný problém neměl, docela obyčejná barokní církevní stavba s jednou věžičkou. Rychle vylovil z kapsy roušku a už se žene k arcibiskupskému zmocněnci Lázničkovi, který na něj čeká v otevřených dveřích kostela. Ze slušnosti se ho zeptal: „Jaká byla cesta?“

„Čtyřhodinová,“ odpověděl inženýr Čížek. Popošel dál do kostela a marně hledí nahoru ve snaze najít dnešní oběť. Pak mu to došlo. „Proč je dole?“

Zmocněnec Láznička vysvětlil: „V šest ráno jsem tu přistihl dva Ukrajince, kteří ho sundávali. Když jsem na ně zavolał, co tu dělají, beze slova se rozprchli, jako když do nich střílí.“ Na chvíli pomlčel. „Jistě, Vaše paní kolegyně by se okamžitě podezíravě zeptala, jak jsem poznal, že jsou to Ukrajinci, když jsem od nich neslyšel ani slovo. A ještě by si určitě myslela, že jsem latentní rasista s hlavou plnou zpátečnických předsudků. Jenže věc se má tak, že zrovna kolem jeden pán venčil psa, a ten je poznal. Pracují pro místní stavební firmu.“

„Manipulace s mrtvolou?“ vyhrkl inženýr Čížek. „To jste je nechal jen tak utéct? Ani policii jste nevolal?“ Po chvílce dodal: „To by se moje žena zeptala mnohem pravděpodobněji.“

„Vaše žena?“ pousmál se arcibiskupský zmocněnec. „Vy jste v tomto týdnu stihli svatbu?“

„To máte fuk,“ na to inženýr Čížek. „Já vás totiž prosím, abyste přestal přede mnou Martinu znevažovat. Dokážu si představit, jak se cítí, když se jí někdo pokouší číst myšlenky. A teď prosím přikročme k práci. O jakou stavební firmu se jedná?“

„Dostáváme se k jádru věci,“ řekl významně zmocněnec Láznička. „Na sundání a nejspíš i odstranění visícího těla zdejšího faráře Karla Černého měl zájem Mojmír Pondělek, majitel stavební firmy Blue Monday, která staví velké developerské projekty v širokém okolí Prahy. Mimo jiné rekonstruoval i zdejší kostel a faru. Jednoho dne, jeho syn Roman Pondělek, v té době patnáctiletý, se svěřil, že byl farářem sexuálně zneužit.“

Inženýr Čížek doplnil: „Jeho otec si samozřejmě nepřál žádný skandál. Hlavně nechtěl

přijít o cenné kontakty z církevní zakázky. A tak záukoloval svoje chlapy, aby zavčasu odklidili připomínku případu, která se náhle vynořila. Jenže jste je vyrušil.“

„Máte pravdu,“ řekl arcibiskupský zmocněnec. „Byť přímočařejší vysvětlení by bylo, že pan Pondělek chtěl svého syna pomstít. Tak tomu ale v žádném případě nebylo. Krátce po tom, co se to údajně stalo, Pondělek mladší utekl z domova. Vydal se do Prahy, kde se mu nedařilo sehnat práci ani bydlení. Samozřejmě, byl a stále je neplnoletý. A tak se spustil se špatnou partou a stal se z něj narkoman.“

Inženýr Čížek pohlédl na ležící mrtvolu. Když už se dále dívat nemohl, prohlásil: „Tady už asi moc dalšího nezjistíme.“

„Také jsem toho názoru,“ na to zmocněnec Lázníčka.

„Já se tedy prozatím rozloučím. A půjdu zjistit informace od majitele stavební firmy.“

„Dobrý nápad,“ ocenil jeho iniciativu Lázníčka. „Asi půl kilometru odsud má vilu. Poznáte ji snadno. Je celá obložená modře natřeným plechem.“

Pavelková zatím vyzkoušela zařízení sestavené a zapůjčené oběma jejími chlapy. Umožní jí vykonat průzkum podzemního lazaretu. Není to obyčejné autíčko na vysílačku, spíše v souladu s Kryštofovou ještě nedávnou zálibou je to kosmické vozítko, které by s trochou představitosti mohlo brázdit Mars nebo třeba Proximu Centauri. Projede vším co nemá na šířku i na výšku méně než deset centimetrů. Díky odpruženým kolečkům a pogumovanému tělu nemá problém spadnout třeba z dvoumetrové výšky. Spolu s kamerou a mikrofonem z dronu je to pravé, co se může nepozorovaně pohybovat ve ventilačním potrubí podzemního zodolněného objektu. Tedy nepozorovaně, dělá hluk podobný bzúčení komára.

Nejprve je nutné najít správné místo, kudy sondu zavést. Pavelková se tedy zvedla a pro jistotu si udělala samotest na koronavirus. Testovací kartridž si vzala s sebou. Než dojde o tři patra výše, možná bude výsledek.

Když ji test opět uklidnil ukázáním jedné modré čárky, vítězoslavně si sundala roušku a vstoupila na oddělení. Zamířila do troj pokoje Johany, Lucie a Laury. V pokoji je jen Johana, která si právě láme hlavu s online úkolem z matematiky. Odvrátila se od obrazovky laptopu a promluvila na Pavelkovou: „Jestli sháníš Lucku, má službu v kuchyni. Laura zase fachčí ve sdílené kanceláři. Co tě k nám přivádí?“

Pavelková ukázala sondu, kterou se právě chystá zavést do podzemí. Řekla: „Tady za tou skříní jsou dvířka do kabelové šachty, která vede až dolů. S jeho pomocí se dostanu do ventilačního potrubí a projedu až do bývalého lazaretu.“

„Aha,“ došlo Johaně. „Štěnice na kolečkách.“

„A na dálkové ovládání,“ dodala Pavelková. „Pojď se koukat, jestli chceš.“

Johana s díky odmítla. To, co v lazaretu viděla, jí doteď působí šok. Pavelková pochopila, že pokud bude chtít poslouchat i zvuk, neměla by ho pouštět nahlas, ale do sluchátek. Uvázala sondu na šňůru a už ji spouští šachtou dolů.

„Johanko, mohla bys mi prosím pomoci?“ řekla Pavelková.

„Jistě,“ hlesla Johana.

„Na, vezmi si to tady ode mě. A pomalu spouštěj.“ Pavelková se mezitím odebrala ke stolu patřícímu Lauře a sleduje obrazovku na svém laptopu. „Johanko! Teď pozor! Zpomal, ještě zpomal. Vejš! Pět centů vejš. Sakra, točí se to jak káča. Teď!“

Na svůj povel „Teď!“ stiskla mezerník. Vozítko se odrazilo od stěny šachty do chybějící ventilační mřížky. „Trefa!“ samou radostí Pavelková zatnula pěsti. Rozsvítila čelní světla sondy, čímž se jí odhalila nekonečná temnota ve vzduchotechnických rozvodech. Ani nemusí příliš přemýšlet, kudy má jet. Ví, že teď je někde nad chodbou u velitelských sálů. Kdekdo by dávno přestal mít ponětí o tom, kde se sonda nachází. Naštěstí Pavelková se vzděláním historičky umění

má nejen fotografickou paměť, ale i výbornou prostorovou představivost.

Dojela se sondou na konec dlouhého potrubí, načež narazila na první propast. Díky ní může klesnout o patro níž. Sonda se dala do volného pádu. Najednou na monitoru zhasl obraz. Ztratila signál.

Pavelková zlostně zavrčela. „Doprkvančic!“ Poté poprosila Johanu, zda by jí nepůjčila sponku do vlasů. Velice ráda. Pomocí sponky do vlasů připnula anténu dálkového ovládání na kolík uzemnění v elektrické zásuvce.

Johaně, která přece jen neodolala a užasle na to kouká, Pavelková vysvětlila. „Můj muž – bedna přes elektriku, o tom ví nejlíp. Na uzemnění nejsou napojeny jen zásuvky, ale i všechno kovové v hotelu.“

„Pro případ, že by to nějak probíjelo?“ zajímá se Johana.

„Tak nějak,“ na to Pavelková. „Díky tomu je uzemnění něco jako podhoubí, které propojuje všechna místa v celém domě. Tedy i plechové větrací potrubí. Tedy, doufám, že to zafunguje... Počkej. Právě naskočil obraz.“

Kola se točí, jenže vozítko se ani nehne. Dopadlo jako mrtvý brouk břichem vzhůru. Pavelková tedy opět použila odpich. Poprvé, podruhé, potřetí, sonda už opět stojí na svých. Zhasla osvětlení, protože skrze četné větrací mřížky pronikají kužely ostrého světla. Navíc mikrofon začíná zaznamenávat neurčité hlasy. Není pochyb. Je na místě. Přijela k mřížce co nejdříve. Vidí chodbu lazaretu, a na ní dvě pochodující postavy v igelitových oblecích a ochranných maskách na obličejích. Hlasy jsou bezpochyby mužské. Přiběhla k nim třetí postava, které rovněž není vidět do obličeje.

Hlasům najednou začalo být rozumět: „Hele! Problém na desítce... To je dneska, že? Někdo ho sundal, naštěstí Lázníčka je včas vyrušil. Nějakej soukromej fízl čmouchá u otce té smažky!... Co navrhuješ? Zítra střídačka a změna s jedenáctkou, ať se tomu čmucharovi nezkrátí žíly... Cože, ona je s ním ta ženská? Tedy, není, už podruhé... Ty vole, ty máš teda mezery! Radši běž zkontrolovat čtrnáctku, jestli to zabralo.“

Z předzahrádky vily pana Pondělka v Dobříši vyvedla inženýra Čížka ochranka. Marně jim vysvětloval, že může odejít po svých. Popadli ho za ramena, každý za jedno, a šup s ním zpět na veřejné prostranství. Aspoň, že roušky podle předpisů měli. Zavolal Pavelkové.

„Promiň, teď nemůžu,“ byla její odpověď.

Pavelková totiž řeší vážný problém se sondou. Už se chystala odjet. Vtom muži na chodbě lazaretu nejspíše zaslechli podivné bzučení. Až jeden z nich vytrhl ventilační mřížku ze zdi a sápe se po vozítku. Pavelková mu plnou rychlostí ujela. Když dojela na konec trasy, bez přemýšlení zabočila doleva. Ale ne! Vjela do bývalého záznamového sálu.

V době vzniku první verze superpočítače, tedy v polovině osmdesátých let, byl záznamový sál plný páskovacích přístrojů a záznamových médií, což byly poněkud překvapivě obyčejné videokazety. Dnes jsou datová úložiště superpočítače mnohem modernější a jsou součástí samotného těla obřího stroje. Záznamový sál ztratil smysl. Navíc je v něm obrovská spoušť.

Když si pro někdejší firmu Coufal Analytics přijela na příkaz Veleny policie, rozhodli se při svém ústupu ještě zlikvidovat své úhlavní nepřátele – Pavelkovou a její spolupracovnice. Uvěznili je v záznamovém sále a zapálili magnetické pásky, které jak známo dobře hoří. Po podzemí se však jako zrádce zrádců pohyboval inženýr Čížek. Ano, on osobně. Podařilo se mu závčas uhasit požár tím, že zavedl mohutný proud vody do ventilačního potrubí. To se pod obrovským tlakem vyrvalo ze stropu. Z kdysi důmyslného záznamového zařízení se stala hromada šrotu. Pavelková je díky tomu dosud naživu.

Sonda se nezadržitelně sune po spadlém potrubí do zmíněné hromady šrotu. Propadla se

dírou až na zem, nejnižší úroveň podlahy v celém Mniším vrchu, pokud tedy nepočítáme dosud neprozkoumanou zatopenou skalní kavernu pod kryptou. Vozítko je pojízdné. Ale je mu to vcelku na nic, protože na ty hromady haraburdí nemá šanci se vyškrábat.

„Tak co?“ ze zájmu zvedla Johana oči od učení.

Pavelková pokrčila rameny. „Třeba Kryštof najde svoji hračku, až bude velké – třeba až tam dole bude randit se svojí láskou.“ Náhle si uvědomila, že nad ní stojí Lucie. Ta, se kterou na stejném místě randí zase její láska.

„Já... už jsem na odchodu,“ hlesla Pavelková polekaně.

Konečně má Pavelková čas zavolat inženýru Čížkovi. Za jízdy, na cestě domů přijal hovor prostřednictvím vlastnoručně vyrobené hands-free sady. „Nazdar, miláčku,“ ozval se natěšeným hlasem. „Nebudeš věřit, co se dneska stalo.“

Ironicky se zeptala: „Cože? Ty jsi chytil vraha?“

Zažertoval: „No jasně! Spoutal jsem ho tažným lanem a vezu ho v kufru. Ale teď vážně, lásko moje. Ten dnešní mrtvej farář má na svědomí znásilnění dalšího dítěte, tentokrát kluka. Jeho fotr má velkou stavební firmu, co staví všude kolem Prahy satelitní městečka. Představ si, že dnes ráno normálně poslal svoje Ukrajince, aby tu mrtvolu sundali a zlikvidovali. Lázníčka je načapal, když odřezávali lano. Jak se o tom ten Pondělek dozvěděl, mi pochopitelně neřekl.“

„Takže jsi mluvil s tím místním podnikavcem,“ vyhrkla. „Řekl ti něco dalšího?“

„Moc ne,“ hlesl inženýr Čížek. „Jen mě dost důrazně požádal, ať se to opováním rozmazávat, protože si žádný skandál nemůže dovolit. Co na tom, že si dávno povídá celá Dobříš, že jeho syn je feťák. O tom, že nejpravděpodobnější příčinou toho, že jeho syn je feťák, je znásilnění ze strany právě nalezeného místního kněze, se nejspíše nepovídá.“

„Zkusím zjistit, kde je tomu klukovi konec,“ navrhla Pavelková. „Pondělek senior asi není příklad milujícího otce.“

„To není,“ potvrdil inženýr Čížek. „Tomu už od pohledu jde jen o prachy. A hele, mohl by mít docela silný motiv k vraždě.“ Jen to dořekl, z čista jasna ho předjelo v zatáčce auto. „Debile!“ zařval. Přitom vši silou dupl na brzdu, větší silou než schválně dupl na brzdu ten před ním. Ruce na volant mu ztuhly. Auto trhlo předkem a sune se po namrzlé vozovce místo do zatáčky rovně do stromu.

„Děje se něco?“ ptá se Pavelková zděšeně.

„Spojka,“ řekl si sám pro sebe inženýr Čížek. Když už nic, dá se aspoň vyšlápnout spojka. Pravé přední kolo sjelo z krajnice a zdá se, že něco škrtklo o podvozek. Konečně se kola chytla. Prudce zatočil, aby vyjel ze škarpy zpět na silnici. Vybral to, dobrá práce. Že by se ale v duchu plácal po ramenech, to rozhodně ne. Srdce mu buší jako splašené a motor řve, protože ještě nenašel sílu přeradit ze dvojky na trojku. Auto, které ho vybrzdilo, je očekávatelně dávno pryč.

„Dobrá? Jseš v pohodě?“ zeptala se Pavelková.

„Snad jo,“ řekl.

„Prasák jeden!“ ulevila si. „Hlavně, že se ti nic nestalo. Když tak mám jeho espézetku.“

„Jak to?“

Vysvětlila: „Víš, že máš zapnutý videohovor?“

Inženýru Čížkovi to došlo. Má za čelním sklem mobil fungující jako navigace. A díky moderní sledovací technice neměla Pavelková nejmenší problém napojit se na jeho kameru.

Johana následovala Lucii do šatny kapely Sisters of Magdalena.

„No copak, Johanko?“ mrkla na ni Lucie trochu podrážděně.

„Víš,“ hlesla Johana. „Měly bychom o tom Martině říct.“

„O čem?“ podrážděně se ptá Lucie.

Odpověděla: „Přece o tom, co děláme, o co nám jde, o naší kapele...“

„Takže o Sesterstvu!“ vykřikla Lucie. „Neboj, do Vánoc času dost,“ zapitvořila. Poté se otočila na svoje spoluhráčky. „Pokud do té doby vydržíme na svobodě. Vidíte, dámy.“

Do debaty se nesměle vložila Zuzana. „Já si myslím, že to klidně Martině můžeme říct. Neděláme přece nic špatného.“

„Co ty víš a nevíš,“ zpražila ji pohledem Lucie. Poté houkla na ostatní: „Koukejte sebou hodit. Za pět minut hrajeme.“

Johana se nenechala odbýt. „Ty mi něco tajíš. Jestli ano, koukej mi to říct. Jsem přece hlavní koordinátorka a mám právo vědět o všem. Úplně o všem.“

„Slečna je nějaká asertivní,“ pronesla Lucie ironicky. „Za to zasloužíš pochvalu. A já ti teď asertivně řeknu, že ti nic neřeknu. Akorát bys to vykecala Pavelkové. Ta ženská mě štve čím dál víc. Má nám pomáhat a místo toho nás fízluje,“

Přidala se Zuzana. „Vlastně – začínám mít pochybnosti o jejich schopnostech. Dodnes toho mého neusvědčila z toho, co mi udělal, ačkoliv důkazy jsem jí naservírovala pod nos. Takže z něho pochopitelně nedostala ani korunu. Tím se vysvětluje, proč je věčně švorc a dělá tak pro prachy případy bokem.“

Lucie se zatvářila, že o tom něco ví. Nemusí ale ostatním říkat, že se zdrojem jednoho takového případu bokem má tento večer další důvěrnou schůzku. Raději přizvukuje ostatním. „Jasně! Místo toho, aby se pořádně věnovala nám, jede svoje kšefty. Třeba ten, jak si ti úchylní pámbíčkáři jeden po druhém hodili mašli. No a? Je to snad dobře – boží spravedlnost!“

Bubenice Sandra připomněla: „Tím spíše, že o obětech jejich zvráceností, skutečných obětech, zpíváme písničky.“

„Tím spíš!“ zakončila Lucie.

Dnes je na programu živého vysílání píseň s názvem Cizí světy, s podtitulem Roman. Snad každá správná rocková skupina má ve svém repertoáru písničku o drogách, o úniku do jiných světů, kde je všechno možné a zároveň nemožné. Příběh v textu písně má i svého hlavního hrdinu, který do cizích světů unikal před nezájmem a pohrdáním ze strany svého otce. Stává se typickým rockovým rozervancem, který nade vše miluje svoji svobodu, ačkoliv je věčně bez peněz a nemá kde bydlet. Písnička, jak je zvykem, opět není zdánlivě o nikom konkrétním. Ale zasvěcení ví na první poslech. A to díky tomu, že jako předehru Lucie zabrnkala na klávesy titulní melodii z písně Blue Monday od kapely New Order, legendární skladby pionýrů elektronického popu. A tato ústřední melodie, byť ve značně obměně, se následně stala dominantním kytarovým riffem. Blue Monday – modré pondělí, mladý pan Pondělek z modré vily na kopečku nad Dobříší.

Inženýr Čížek na Mniším vrchu vylezl z auta s pohledem upřeným do země. Pavelková na něj čeká, a když viděla, jak zle vypadá, podržela mu dveře. „Tak co? Auťák v pohodě?“

„Promiň mi to, Martinko...“ našel odvahu podívat se jí do očí. „Je to špatný. Celou cestu táhlo řízení doprava. A vzadu to jaksi divně lupe.“

„No jo, francouzský pérování,“ prohodila Pavelková. Následně se posadila na místo řidiče a opět nastartovala. „Jdu ho projet.“

Před domem už několik minut stojí zpěvačka Romana, která si šla zapálit. Všimla si o kousek dál stojícího inženýra Čížka a jeho ztrápeného postoje. „Nějaký problém s autem?“

Pokrčil rameny.

Romana na to pověděla: „Možná bych dokázala pomoci.“

„Cože?“ zvedl obočí inženýr Čížek. „Vy jste automechanička? Nebo snad máte nějakou takovou ve svých řadách.“

„Tykej mi, jsem Romana,“ vybědla ho. „Tady v hotelu si všichni tykáme. A koukej, támhle je moje auto. Za celý půlrok, co jsem tady, neujelo ani metr.“

Pavelková se právě vrátila se svým veteránským Renaultem. Hned jak vystoupila, ohlásila: „Špatný. Čepy jsou v háji a stejně tak i stabilizátor u zadní nápravy. Ty držky jedny ukrajinský!“ Stoupla si přímo naproti inženýru Čížkovi a pohládila ho po tváři. „Buď v klídku. Tobě to za vinu v žádném případě nedávám. Naopak, jsi borec, že jsi ten smyk vybral.“

Inženýr Čížek pocítil husí kůži. Jakoby od ní slyšel ještě: Na to, že jsi ještě nedávno skoro neuměl řídit. Vzala ho kolem ramen a kráčí s ním do hotelu. „Musím ho dát do servisu. Horší věc je, kde na něj seženou díly, když už se třicet pět let nevyrábí. No jo. Tohle fáro mělo stát opečovávané v garáži a občas se ukázat na srazu youngtimerů. A ne s ním každý den najezdit skoro pět set kiláků. Akorát, že jiné auto nemáme.“

Po příchodu domů Pavelková rozložila na kuchyňském stole papíry vytištěné z internetu. „Moje dnešní pátrací akce,“ uvedla. „Tak za prvé, mladý pan Pondělek. Je o něj kupodivu dobře postaráno. Přes svoji síť zdrojů v pečujících profesích jsem zjistila, že tatínek mu zaplatil léčbu v soukromém protidrogovém sanatoriu na Orlíku.“

„Takže je o něj dobře postaráno,“ dodal inženýr Čížek. „Kupodivu.“

„Proč kupodivu?“ diví se Pavelková.

„Nic. Jen, že papínek ho má nakonec docela rád, když mu platí drahou odvykačku.“

„Hele,“ pohlédla na něj. „Ty si asi myslíš, že má motiv k vraždě kněze, kterej mu to udělal a kvůli čemu pak kluk do toho spadl. Svěho syna pomstil, jak jednoduché. Ale co když ho jen uklidil lidem z očí? Když má prachy, může si zaplatit i za diskrétnost.“

„Máš pravdu,“ seznal inženýr Čížek.

„K seznamu podezřelých se ještě dostaneme. Teď ještě k těm pirátům silnic, co nám pochroumali auto. Tak tady hora porodila myš.“

Inženýr Čížek na ni mrknul, že ho to vážně zajímá.

„To auto je z půjčovny,“ pokračovala. Podařilo se mi vytelefonovat, že si ho půjčily dvě úkáčka, co makají přes agenturu pro Pondělkovu firmu. Dost možná ti, kteří dostali od šéfa příkaz sundat toho oběšence.“

„Úkáčka?“ pozastavil se inženýr Čížek. „Není to rasistický?“

„Možná jo,“ hlesla. „Do televize bych to neřekla, našim holkám taky ne. Ale dobře víš, jak to je a že si myslím svoje. Ti kluci ukrajinští za nic nemůžou. Naopak Pondělek je lotr, co je zneužívá jako levnou pracovní sílu. Má je v hrsti, takže jim snadno a levně zadá téměř jakýkoliv úkol.“

Navázal: „Třeba odklidit mrtvolu – nebo se postarat, aby nepohodlný čmuchal měl autonehodu. Ale podstatné je, že ten Pondělek, pro všechny okolo pilný a poctivý podnikatel, má potřebu dávat takovéhle úkoly. Co potřebuje on, běžně potřebují vrazi.“

„Proč?“ na to Pavelková. „Ti jeho otroci udělají na písknutí cokoli a za pakatel. A hlavně. Podezření z vraždy je u Pondělka vyvráceno od samého začátku. Jestlipak víš, proč.“

„Možná...“ zamyslel se inženýr Čížek. „Kdyby tedy kněze Černého zabil Pondělek, proč by se těla nezbavil hned na začátku? Z jakého důvodu by se nějakou dobu po tom, jeho tělo objevilo v dokonale zachovalém stavu v kostele? Proč by si teprve potom vzpomněl, že je něco potřeba udělat s mrtvolou?“

„No vidíš. Úplně přesně. Ty jsi hlavička!“ pochválila ho Pavelková a pohládila ho po zádech. Pro inženýra Čížka je to pochvala, která na duši nehladí, ale dře. Cítí, že si jeho partnerka opět dokazuje svoji převahu nad ním. Jen se pohlédte na toho šikovného kluka, tak on není tak hloupý jak občas vypadá.

Spolkl svoji malou křivdu a promluvil: „Ale to neznamená, že to nemá smysl. Vrah se může objevit v okolí kteréhokoliv dalšího. Měli bychom prověřit všechny lidi, kteří měli cokoli společného s oběťmi z minulých dní. To jsme nějak podcenili, myslím si.“

„To ano,“ uznala. „Vždyť vidíš, že ani nekontaktujeme ty, které ti mrtví kněží znásilnili

nebo jim jinak ublížili. Natož pak jejich rodiny.“

„Není to chyba?“ pochybuje inženýr Čížek.

„Možná to je chyba, ale není to v našich lidských silách,“ odpověděla mu Pavelková. „Tyto kontakty ráda přenechám policii, která přece jen na to má víc lidí. Navíc je velmi nepravděpodobné, že by pachatel vražd, pokud to tedy jsou vraždy, vzešel z řad okolí postižených – jako mstitel. Jestlipak víš, proč.“

Tentokrát už si inženýr Čížek svůj nepříjemný pocit nenechal pro sebe. „Lásko, prosím tě, buď tak hodná a nezkoušej mě jak u tabule.“

„Promiň,“ mrkla na něj. „Chtěla jsem, aby ses víc zapojil, a necítil se upozaděný.“

Nabídl se, že raději uvaří večeři. „Tím budu určitě mnohem užitečnější.“ Zapnul elektrický sporák, připravil si hrnec, olej a pustil se do krájení zeleniny.

Pavelková s úsměvem řekla: „Aby ti šla práce lépe od ruky, já ti teda povím, k jakému závěru jsem došla. Kdybychom uvažovali vraha jako osobu, které nějakým způsobem záleželo na jednotlivé oběti jednotlivého kněze, má takový pachatel motiv opět jen k vraždě toho jednoho konkrétního kněze. Chápeš?“

„Chápu,“ byla automatizovaná odpověď inženýra Čížka.

Pokračovala: „Co ti ostatní? Ti mrtví faráři toho mají příliš mnoho společného.“

„Jasně,“ ozval se inženýr Čížek. „Jeden den, jeden mrtvý. Všichni mají něco společného se znásilňováním nezletilých a všichni jsou z Mladých křesťanských konzervativců. A taky měli co do činění s Coufal Analytics.“

Navázala. „Přesně tak. Proto mám důvod se domnívat, že pachatelem je jeden člověk nebo jedna skupina lidí, samozřejmě s motivem odstranit všechny, ne jen jednoho. To mě vede k myšlence, že motiv může být v zásadě jen dvojí. Buď ideologický, anebo ekonomický.“

„Jinými slovy – uražená ješitnost nebo kšeft,“ dodal inženýr Čížek a shrábnul nakrájenou zeleninu z prkénka do hrnce s rozpáleným olejem. Mezitím vaří rýže. Po pár okamžicích už nic nebránilo tomu, aby byl Kryštof ze svého pokojíčku zavolán na večeři,

Kryštof se přihnul ke stolu a plácnul na něj svůj tablet. „Oddělej ten blbostroj,“ houknul na něj inženýr Čížek. „Aspoň u jídla si s tím nemusíš hrát.“

„Něco jsem zjistil!“ vyhrkl Kryštof. „Tak kapela, jak jsem vám ukazoval.“ Spustil na něm dnešní klip skupiny Sisters of Magdalena. „Já to říkal, je to na beton! Tady ta klávesačka je teta Lucka. Na kytaru hraje a zpívá teta Zuzka. A tady bubnuje zrzavá Sandra. Vidíte?“

Přisunula si tablet k sobě a dělá, že to vidí poprvé. „No jémine! Tak z našich děvčat jsou rockové hvězdy. Že se mi nepochlubily.“

Kryštof pokračuje: „Jo, a taky jsem slyšel, že mají tajný spolek – Sesterstvo. Něco jako holčičí armáda. Mají za úkol bojovat proti všemu na tomto světě, co ubližuje ženám. Nebo jak to říkaly. Moc mi to hlava nebere.“

Maminka Pavelková se mu zadívala do očí a pohládila ho po ruce. „Prozradíš mi, jak jsi to zjistil?“

Kryštof řekl: „Každý odpoledne, zhruba tak ve tři hodiny, ty velký holky mizí kamsi dolů. Snad do protiatomového krytu – k superpočítači. Pak si mě vždycky bere Lukáš a jdeme spolu probírat trolly a elfy. Dneska jsem se jedné holky zeptal, kam mizí. Všechno mi vyklopila.“

„Která holka?“ vyhrkla Pavelková. „Víš, jak se jmenuje?“

Kryštof se na chvíli zasekl. Pak pronesl: „Nevím. A nikdy vědět nebudu.“

Maminka popadla Kryštofa a vzala si ho na klín. „Ty náš špione! Dobře ty!“

„Tak přece jen, bude z tebe dobrej polda,“ poznamenal inženýr Čížek.

Pavelková políbila Kryštofa na tvář. „Ty můj tajnej agente! Mise splněna, jak se říká.“

„Tak počkejte!“ vypískl Kryštof. „Jsem polda? Nebo tajnej?“

Pátek 11. 12. 2020

Pavelková už je na nohou a budí stále tvrdě spícího inženýra Čížka.

„Cože? Nějaký sesterstvo?“ byla jeho první slova po probuzení. „Ani pusy mi nedáš?“ Stále ležící, už se trochu probral. „Takhle drsně mě tahat z postele.“

„Drsně? Je půl osmé. A jede se až do Hustopečí,“ pronesla. Načež popadla inženýra Čížka za obě ruce a švihem ho zvedla na nohy. Následně si ho přitáhla k sobě a věnovala mu polibek, jak si přál.

„Já tě... miluju!“ zamumlal a protřel si oči. Následně se přitiskl k Pavelkové ještě pevněji a ještě něžněji. Ona ze sebe nechala spadnout pyžamovou košili, protože se stejně musí jako každý člověk jako každé ráno převléct. „Miluju tvoji mentální výdrž. Už víš, kde je další mrtvola. A bereš to naprosto profesionálně.“

„Co ty víš,“ pošeptala mu. „Třeba budeš zítra takhle tahat z postele ty mě.“

„Já vím, jsi profesionálka,“ řekl. „Máme za to prachy. Ale nemáš někdy pocit, že na tebe už z toho leze depka?“

Vyklouzla z jeho objetí a zmizela v koupelně. Jen co se už oblečená vrátila a dala vařit vodu v konvici, řekla: „Náhodou. Občas mám pocit... že na mě z toho leze depka.“

Inženýr Čížek se opět k ní přiblížil a zlehka se jí dotkl. „Máš mě. Já nenechám, aby tě to skolilo. Však dneska už konečně jedeme spolu...“

Zamyslela se. Poté řekla: „Vlastně, teď mě napadá...“

„Co tě napadá?“

Dokončila: „Že by sis dnes měl dát home office ty.“

„Proč?“ vyhrkl. „Bojíš se, že budu na Láznicku moc měkkej?“

„To zrovna ne,“ navázala. „Ale pokusím se z něj konečně vytáhnout, o co jde jeho šéfům na arcibiskupství. Znáš ty naše role? Hodnej a zlá.“

Dožvýkal sousto snídaně a podotkl: „Určitě máš ještě jiný důvod, proč mě s sebou nebereš. U výslechu Láznicky přece můžu být taky.“

„Pravda,“ hlesla. „U toho klidně můžeš být. Ale mám pro tebe dva akutní úkoly.“

Významně se na ni zadíval.

Pokračovala: „Jako první tě poprosím, abys nastražil fotopasti ke vchodům do bývalých těžebních štol. Musíme zjistit, kdo a kudy nám sem ty nebožtíky vozí.“

Inženýr Čížek se zděsil. „Jéžíšmarja! Těch vchodů bude aspoň dvacet.“

„Vím plus minus autobus o sedmi,“ na to Pavelková. „Některé jsou zasypané, jiné zatopené a v dalších by neprošli s nosítky.“ Ukázala. „Však tady na zdi visí výkres. Měl bys ho mít i v počítači. A ten druhý úkol: řeknu Johaně, ať se zase přijde učit k tobě. Ty jí nějak nenápadně naznačíš, že jsme se dozvěděli o Sesterstvu.“

„Aha, to sesterstvo,“ opakuje si inženýr Čížek. „No nazdar!“ Po chvíli vyhrkl: „Nenápadně naznačit? A nešlo by to nějak tak, abych u toho nevypadal jak úplnej vůl?“

Usmála se: „Nechám to na tobě. Nehodlám podceňovat tvoje intelektuální schopnosti.“

Venku na parkovišti čeká na Pavelkovou slečna Romana, mimo jiné zpěvačka jí nedávno odhalené kapely. „Martino,“ spustila na ni. „Rozhodly jsme se, že budeš mít právo využívat naše auta. Tedy, můžeš už dávno, od samého začátku. Jen ti to dnes připomeneme. Víš, že máš závažnější poruchu. Je nás celkem šest, které jsme přijely vlastním autem. Takže – jednak tu nebudou zbytečně stát a rezivět. A jednak – budeš je moct v zájmu nenápadnosti střídat.“

„Děkuju moc, jste tak hodné,“ zvolala. „Ale já to vyřeším sama. Do servisu v Jeseníku mi to ještě jakž takž dojede. Tam si půjčím náhradní auto. Fakt díky, ale už musím jet.“

Cestu jí zastoupila Zuzana. „Jen ti musíme připomenout, že při těch tvých každodenních

výjezdech máme trochu strach...“

Pavelková dořekla za ni. „Že vám sem zatáhnu koronák? Jasný! Však víte, každý den si dělám testy. A musím to zaklepat, stále jsem s největší pravděpodobností čistá. Ale pro sichr. Klidně si můžu nandat roušku, když se budu pohybovat po baráku mimo kancelář a svůj byt.“

„Sichr je sichr,“ dodala Romana s poťouchlým úsměvem. „Přesně to si řekla jeptiška a navlékla šprcku na svíčku.“ Zuzana se na ni s úkosem podívala. Nechápe tento chlípny vtípek, který neradi slyší ani hluboce věřící lidé, ani feministky.

Pavelková se ale zasmála. Načež vylovila roušku z kapsy a řekla: „A vaše jistě milovaná šéfová Martinka si zase navlíkne hadr na tlamu, který je prostý všech sexuálních podtextů.“ Nakonec přece jen přijala od Romany klíče od auta, nasedla a odjela směr Hustopeče.

Zatímco je Pavelková na dlouhé cestě, Inženýr Čížek brouzdá v arcibiskupských lesích kolem Mnišího vrchu. Jde s ním i Kryštof, který dostal do ruky jednu fotopast, aby ji hlídal jako oko v hlavě. Nejspíše proto, aby se cítil aspoň trochu užitečný. Zbylých devět fotopastí z inventáře detektivní kanceláře své partnerky táhne v batohu. K tomu celou cestu bedlivě sleduje mobil, kde si do GPS navigace promítl výkres se starými těžebními štolami.

„Tady to je,“ ohlásil inženýr Čížek.

„Je to zamčený,“ všiml si Kryštof a zacloumal zámkem na litinové mříži. „Petře, ty by ses tím protáhl?“

„Horko těžko, ale nějak jo,“ opáčil inženýr Čížek. „Projít tudy s mrtvolou musí být pořádné záhul. Koukneme se, co tam je. Anebo ne...“ Chystá se, že vytáhne z batohu štípačky, s jejichž pomocí zámek na poklopu prolomí. Předtím pořádně zkontroloval, zda něco nenavědčuje možnému spuštění alarmu při narušení vchodu. Nakonec si řekl, že ne. Obyčejný visací zámek, navíc celý zrezivělý, není dostatečným zabezpečovacím opatřením pro tak tajnou akci, jako je vystavování těl mladých křesťanských konzervativců. Nakonec dal pokyn Kryštofovi: „Ukryj fotopast támhle do kroví. Tady to sice moc nevypadá, ale pro jistotu.“

Zatímco Kryštof hledá vhodné místo pro uložení fotopasti, inženýra Čížka vyrušilo čvachtání mokrého listí, které se zhmotnilo v povědomou dívčí postavu.

„Johano? Kde se tu bereš?“ probral se z nepozornosti. „Taková kosa, takový bláto, a ty tady bloncáš po lese. A mimochodem, ty nemáš dneska školu?“

„Mám,“ řekla. „Ale až od desáté. Ráno dvouhodinová tělák. A tak si dávám do těla na čerstvém horském vzduchu.“ Na chvíli se odmlčela. „Ahoj, kluku!“ vykřikla, když se z roští vynořil Kryštof. „Pojď ke mně, ty mazlíku!“ Vzala ho do náruče, aby se s ním mohla, jak ráda říká „poňochmat.“

„Nejsem žádné mazlík! Jsem už velkej!“ pronesl rázně Kryštof.

„Ty a velkej?“ řekla Johana s poťouchlým úsměvem. „Fakt? Prd'ola jseš.“ Začala po něm z legrace šermovat rukama. „No co koukáš, braň se. Prd'ola! Prd'ola!“ Poté se obrátila na inženýra Čížka. „Co se týče tebe, tuším, co tu máš za práci.“ Kývla na ně oba. „Pojďte, hoši!“

Zavedla je oba dva docela pohodlnou cestou k plotu s ostnatým drátem. Na něm visí cedule s nápisem: „Ochranné pásmo vodního zdroje III. stupně. ZÁKAZ VSTUPU!“ Přes plot je vidět les, skalní výchoz a kolem něj se vinoucí šterková cesta.“

Johana ukázala do uzavřeného areálu. „Vidíte? Támhle ta kamenná zeď a vrata. To je pramen, ze kterého bere vodu celá Žulová a Vápenná.“ Poprosila inženýra Čížka, aby jí půjčil mobil s výkresem na displeji. „No jasně! Tady je čerpadlová komora. A tahle docela široká štola to propojuje s klášterními katakombami.“

„Normální vodárenský objekt,“ pokouší se inženýr Čížek o myšlenku.

Johana na to: „Nemyslíš si, že nám ty mrtvolky vozí do podzemní ošetřovny přesně tudy? Proč by se s nimi trmáceli lesem a procpávali je nějakou dírou, když tady můžou pohodlně přijet

autem? Dokonce můžou nacouvat dovnitř. Navíc to tu těžko objeví nějaký náhodný kolemjdoucí. Když půl kilometru té cesty je za plotem? A kdyby si přece jen někdo něčeho všiml, dodávka u vodárenské boudy nebude žádné podezření.“

„Máš pravdu,“ ocenil Johanin postřeh inženýr Čížek. „Kryštofe, ty teď prosím sežeň nějakou dlouhatánskou haluz. Já budu hledat taky.“ Staršímu z obou chlapců se to povedlo jako první. Kryštof mu aspoň pomohl větev urvat od povaleného kmene. Johana duchapřítomně prostrčila fotopast dírou v plotě. Inženýr Čížek ji tou větví dostrkal dostatečně blízko šterkové cestě.

Hned po skončení akce se inženýr Čížek významně podíval na Johanu. Teď jí to musí říct. Namísto toho se rozloučila. „Už musím běžet. Nebo přijdu pozdě na anglinu.“ Myslela to doslova, protože se rozběhla. K Mnišímu vrchu je to odsud aspoň kilometr a pořád do kopce. Učitelka angličtiny si jistě pomyslí, že předcházející dvouhodinová tělocviku byla extrémně náročná, když uvidí na webkameře dokonale zpocenou a zadýchanou studentku. Obzvláště, když tělocvik v době uzavření škol se oficiálně vůbec nevyučuje.

Pro Inženýra Čížka a Kryštofa však akce ještě nekončí. Ještě pro jistotu projdou čtyři možné vchody do důlních chodeb a vybaví je fotopastmi.

Pavelková po příjezdu do jihomoravského městečka Hustopeče zaplatila za parkování. Chvilí hledala parkovací automat a chvíli strávila přemýšlením, zda škrábenec na levém zadním blatníku už tu byl nebo se právě stal jejím přičiněním. Přiklonila se k první možnosti, ale nebude mít klid, dokud tyto pochyby nepřebijí jiné myšlenky. Dobře ví, že o půjčené auto se člověk mnohdy bojí více než o svoje vlastní. Obzvláště, když je půjčené člověkem, na kterém jí záleží.

Najít místo činu už pro Pavelkovou nebyl problém. Kostel svatého Václava v Hustopečích, lehce brutalistický a ranně postmoderní projekt z počátku 70. let, který ale došel realizace až těsně po sametové revoluci. Kostel má kruhový půdorys, což je pro moderní sakrální architekturu docela typické. Po II. Vatikánském koncilu konaném v 60. letech se církev aspoň proklamativně otevírá lidem. Proto se začaly stavět i takové kostely, kde lidé nesedí v řadě před oltářem jako v autobuse, nebo jako ve škole. Nýbrž sledují obřad z více stran, třeba z lavic uspořádaných do kruhu. Za jiných okolností banálně působící tvar kostela je akcentován trojicemi svislých oken zvýrazněných štíhlými betonovými pilastry, možná připomínka gotických oken. Střešní atika po spirále exponenciálně stoupá až ke věži. Nejprve pozvolna, potom jako vystřelená raketa k nebi.

Veškerá originalita skončila v momentě, kdy Pavelková vstoupila dovnitř a spatřila před sebou dalšího mrtvého kněze. Jak je v tomto případě obvyklé, je oběšen na zábradlí varhanické galerie.

„Kde pořád jste?“ byla první slova zmocněnce Lázníčky k ní, tichá, ale rázná. „Už hodinu na vás čekám.“

Odpověděla lehce ironicky: „Tak to se omlouvám, že kvůli mně musíte čekat. Víte, autozávody nejsou zrovna můj velký koníček. Jezdím podle předpisů. Ale nemějte obavy. Ten, kvůli kterému tady jsme, nám zcela jistě neuteče.“

„Vidím, že máte dobrou náladu,“ usklíbl se na ni. „Tak se laskavě dejte do práce. Jistě nebudete mít problém s ohledáním těla dnešní oběti. Protože jak dobře vím od vás, pitevním protokolům a policejnímu vyšetřování nemůžeme ani za mák věřit.“

Významně se zadívala na něj místo na mrtvého. „Myslíte – abych na něm našla zašitou střelnou ránu? Nebo podřezané a zase zalepené žíly? Anebo nenajdu nic, protože do sebe vyklopil ampulku kyanidu draselného? Není to v tuto chvíli podružné? Tedy, možná mě přesvědčíte, že je to důležité, když mi řeknete, o koho se jedná.“

„Dobře,“ hlesl zmocněnec Lázníčka. „Jan Josef Skála. Zdejší aspirant na faráře.“

„Mladý křesťanský konzervativce?“ ujistila se.

„Ano.“

„Z něčeho podezřelý?“ ještě se ujistila.

Odpověděl: „Ano, ze zneužití tehdy čtrnáctileté dívky.“ Řekl to suše, jakoby na tom snad nebylo nic divného.

„Jméno?“ vpálila mu do očí. „Té holky!“

„Karolína Johnová,“ zněla odpověď zmocněnce Lázničky.

Ukázala zamýšlený výraz. „To mi něco říká. Dovolíte? Půjdu si ven zavolat.“

Když vyšla ven z kostela, pomyslela na originální uměleckou výzdobu, které si skoro vůbec nevšimla. Za normálních okolností by ji profesně fascinovala. Obzvláště, když se jedná o pozdně moderní kostel projektovaný za socialistické éry. Nyní je ale ráda, že je venku z toho těžkého vzduchu uvnitř. Navíc si může tady pod stromem sundat respirátor, který tu tíživou atmosféru ještě ztěžuje. Zavolala své kamarádce doktorce Podlipné, povoláním gynekoložce.

Podlipná řekla do telefonu. „Ráda tě slyším. Ale doufám, že si uvědomuješ, že po mně chceš vyzrazení lékařského tajemství.“

„Vyšetřuji možnou vraždu. Však víš, že ten případ před třemi lety policie naprosto nepochopitelně odložila. Právě se naskytla šance, že se slečna Johnová dočká spravedlnosti.“ Uvědomila si, že trochu lže. Účel světí prostředky, jinak se to lékařské tajemství nedozví.“

V telefonu bylo slyšet, jak doktorka Podlipná říká pacientovi „Promiňte,“ následovalo zabouchnutí dveří. „Martino!“ promluvila gynekoložka. „Byl to ten nejhorší pohled v mém životě. Kdepak zneužití, znásilnění! A pořádný! Vždyť ji tam skoro roztrhal zaživa. Musela okamžitě na operaci. Krátce po ní se ukázalo, že otěhotněla. Zcela očekávatelně poté samovolně potratila a musela na další operaci.“

Pavelková dobře odhadla, že se její kamarádka rozplakala. „Teď je jí sedmnáct. A já se pořád připravuji na to, až jí řeknu, že nikdy nebude moct mít děti.“

„Tohle policie odložila pro nedostatek důkazů, že se jednalo o nedobrovolnou sexuální aktivitu!“ zvolala Pavelková.

„Je to tak,“ vzlykla doktorka Podlipná. „Tolik posudků jsem napsala a s ničím to nehnulo. Celé to ještě chtěli hodit na ni! Že ho prý svedla. V ten večer s ním totiž byla na vesnické zábavě. Taková drzost, bohužel nic neobvyklého v téhle zemi. Byly klíčové důkazy, jenže ty taky nepochopitelně zmizely.“

„Jaké důkazy?“ okamžitě se zeptala Pavelková.

„Ten hajzl! Jinak to říct nemůžu,“ na to doktorka Podlipná. Slyšitelně se rozplakala. „Sledoval ji na internetu, pak jí vyhrožoval. Jako na potvoru se v klíčový den Karolínce rozbil počítač. Policie pak tvrdila, že všechno zmizelo. Data od operátora ani soudní odposlech k ničemu nevedl. Zase lhali!“

„Náhodou,“ opáčila Pavelková. „Tohle bych těm policajtům věřila. Vím, že pachatel patřil k jisté organizaci, která měla možnost mazat si svoji digitální stopu. Nejspíš tak zavčasu učinil.“

Po skončení hovoru vedoucího k otevření děsivé vzpomínky jedné dobré kamarádky, se Pavelková vrátila do kostela a opět se věnuje arcibiskupskému zmocněnci Lázničkovi.

Změřila si ho pohledem. „Pane Láznička! Pochybuji, že jste to nevěděl. Znásilnění je sice pro mě jakákoliv nedobrovolná sexuální praktika, ale tohle je opravdové zvěrstvo.“ Mrknutím oka ho vybídla, aby dál mluvil sám.

Láznička mlčí.

Pavelková stěží udržela slzy. Rovněž zapoměla, že je v kostele a měla by mluvit potichu. „Vždyť on té holce nadosmrtně zničil život. Do konce života se bude trápit v bolestech. Policie to nechala jen tak, prý nejsou důkazy. Proč by také byly, když se o jejich zmizení postarala firma Coufal Analytics? Vynálezci převratné technologie na modifikaci osobní digitální stopy.“

Láznička se na ni zle podíval. „Vy si myslíte, že s tím mám něco společného? Proč si ze mě

neustále utahujete? Proč mě chytáte za slovo?“

Ironicky se usmála. „Jsem už taková.“

Arcibiskupský zmocněnec se zamračil. „Proč si se mnou hrajete? Proč máte pořád potřebu na mě chrlit hlášky jak z laciného gangsterského filmu a svůdně se přitom tvářit?“

„Já a svůdně se tvářit?“ pronesla tiše. „To vy se se mnou snažíte manipulovat. Uvědomte si! Tady jde o brutální znásilnění. A vy si tady na půdě boží léčíte svoje pochroumané ego!“

„No dobře,“ řekl zmocněnec Láznička sklesle. „Kam tím míříte? A odkud víte, že za to zmizení důkazů může Coufal Analytics?“

„Stačí, že právě mluvíte s majitelkou naprosto unikátní detektivní kanceláře v naší republice. Kterému soukromému očku se poštěstí, že bydlí přímo na místě činu,“ přednesla. „Také díky Vám, pane Láznička...“ Dobře se soustředí na svoji řeč. „Zde přítomný velebný pan Skála byl z toho místa činu převezzen – přesně sem, kde stojíme. Na zmíněném místě ho dokonale připravili k dnešnímu vystavení. Ostatně, na to skladiště mrtvol v podzemí Mnišího vrchu jste sám upozornil mého kolegu. Sídliła zde firma Coufal Analytics, s jejichž muži jsem měla mockrát tu čest. Stejně tak vím, že Mladí křesťanští konzervativci byli jejich vážení zákazníci. A do toho všeho tam, přesně v tom podzemí, si dáváte rande s mojí velice dobrou kamarádkou.“ Vrhla na něj ostrý pohled. „Takže chlape zatracená, přestaňte na mě hrát, že o ničem nevíte!“

Tentokrát to byl arcibiskupský zmocněnec, kdo se neovládl. „Ven!“ křičí. „Zmizte!“

„Neodpověděl jste mi,“ mrkla na něj.

„Miluju ji! To snad není protizákonné!“ vykřikl, až to po celé kostele zařinčelo. „Do toho vám nic není!“

Ještě naposledy si ho změřila pohledem. Načež se vytratila, jak si pán přál. Nasedla do půjčeného auta a míří zpět na inkriminované místo zvané Mniší vrch.“

Jak bylo domluveno, Johana sedí u inženýra Čížka v dílně a účastní se online výuky gymnázia Jeseník. Právě jí skončil přenos hodiny chemie. Zavřela okno na počítači a vstala ze židle, že se jen protáhne. Inženýr Čížek před ní zhasl obrazovku svého počítače a zaklapl blok s poznámkami. Přitom na sobě cítí její neutuchající zvědavý pohled.

„Pokoušíš se rozluštit náš superpočítač?“ zeptala se.

„Hele! Co tě to tak zajímá?“ obořil se na ni. Prudce vstal ze své židle a postavil se přímo naproti ní. „Mám ale na tebe něco mnohem důležitějšího!“

Johana nastražila uši. „Povídej!“

„Včera se moje žena dozvěděla o tom vašem Sesterstvu. A taky o tom, že máte gothic-rockovou kapelu, co zpívá o těch mrtvých kněžích. Každý den jeden.“

„Dozvěděla? Odkud?“ dostala ze sebe. Podlomila se jí kolena, div se udržela na nohách.

„Chráním její zdroje,“ pronesl. „Takže vy víte, kdo zemře zítra. Nebo jste tak dobrý, že zvládnete napsat písničku během jediného dopoledne?“

„Kapelu, to fakt máme,“ hlesla Johana. „A Sesterstvo... Víš, měla jsem v plánu dnes o tom Martině říct. Ale teď už, zdá se, nemusím.“

„Mohla jsi to říct mně,“ zvolal inženýr Čížek. „Celou dobu, co tu u mě sedíš na zadku a co mě dokonce táhneš do lesa ukázat mi svůj úžasnej objev. Neříkej, že o ničem nevíš.“

Odpověděla: „Tobě to nemůžu říct.“

„Proč?“ zajímá inženýra Čížka.

„To bys nepochopil,“ řekla. „Jsi chlap.“

„Aha!“ křikl inženýr Čížek ironicky. „Feministky jak vyšitý. To je samá rovnoprávnost. Ale my jsme přece ti pánové tvorstva a musíme pykat jen za to, že jsme muži.“

Johana se zamyslela. Pak dořekla: „Jsi chlap, kterému bych se nesvěřila ani se jménem mého pejska. Přesně tak na mě působíš. Konkrétně ty, ne všichni.“

„No tak pozor, slečno!“ pronesl důrazně. „Vraťme se k jádru věci. V tom podzemí, kde schůzujete a zkoušíte s kapelou, preparují mrtvoly těch fland'áckých úchyláků a pak je odsud rozváží do kostelů. Ty máš určitě někde jejich seznam. Teda, ne, že bych tu vaši prácičku neoceňoval, ale tohle je svinstvo. Z toho koukají pořádný želízka.“

„Z čeho koukají želízka?“ chytla ho za slovo.

Inženýr Čížek si povzdechl. „Nedělej ze mě vola! Přece pomsta těm hnusákům, co drží při životě tu děsně reakcionářskou a patriarchální instituci jménem katolická církev! A které shodou okolností patří tenhle barák a která se díky tomu o vás všechny tak hezky stará.“

„Já to vím,“ řekla Johana sebevědomě. „Sama jsem katolička. To, čeho se to týká, byla zvrácená sekta, která měla podivné čachry s firmou provozující zdejší superpočítač. S tím nemám nic společného. Objevila jsem to úplnou náhodou. Když vidím mrtvolu, dělá se mi zle! Věříš?“

„Věřím,“ řekl inženýr Čížek po prudkém vydechnutí. „Co mám s tebou dělat, holka jedna bláznivá!“ Po dalším hlubokém výdechu dodal: „Uvědomuješ si, kam nás tím všechny táhneš?“

Johana vyhrkla: „Říkala jsem, že s tím nemám nic společného!“ Popadla svůj laptop i s nabíjecím kabelem. Ještě ve dveřích řekla: „Ale zasloužili si to, ničemové!“

Dnes jde opravdu do tuhého, alespoň pro kapelu Sisters of Magdalena. Dámy vtrhly na pódium, chopily se svých nástrojů a zahrály zatím nejtvrdší píseň své kariéry. Řídící sál se ztemnělými světelnými tably a s výhledem na poklidně si broukající superpočítač zaplnily explozivní kytarové riffy a mrazivě neprostupné ambientní stěny syntezátorových rejstříků. To všechno proto, že téma písně je rovněž tvrdé – Tvrdá pravda.

Laura se potají vytratila ze sálu. Vnikla do prázdné šatny hráček kapely. Ví, po čem má jít. Rámus na pódiu jí zajišťuje vynikající klid.

Vytáhla z kabelky kladívko a planžetu. Jedna rána, druhá, třetí. Zámek skříňky patřící Lucii povolil. Pod jejími složenými civilními šaty našla papír. Tak tohle je ten seznam mrtvol, řekla si pro sebe. Stránku papíru A4 složila na čtvrtiny a zasunula do kapsy od džínů.

Tvrdá pravda, pronikavě medovým sopránem zpěvačky Romany zazpívaná do uší neznámé dívky, to Laura slyšela, když se po dvou minutách vrátila do sálu. Ignoruje udivené pohledy členek Sesterstva upřené na ni. Zpívá se o kruté pravdě, že ona dotyčná jako žena skončila, bude nadosmrti pochroumaná na tom, co jí dělá ženou. A jen tak mimochodem, nikdy nebude mít děti. Čí je to vina? Není to ničí vina, takový už je svět. Anebo že by přece jen?

Když na konci písně zaznělo věnování jistě dívce jménem Karolína, která právě prochází nejtěžším obdobím svého života, téměř všechny přítomné už ví. Dobře ví, jak se jmenuje ten ničema, který jí to udělal.

„Jaký to bylo s Lázničkou?“ byla první otázka inženýra Čížka, když ho Pavelková překvapila v dílně, jako každý den usazeného u strojů.

„Já to tušila od samého začátku. Lítá v tom a z nás dělá užitečný idioty – gauner jeden! Okamžitě volám arcibiskupovi a končím!“

„Až tak?“ diví se inženýr Čížek.

„Přesně tak,“ pohlédla mu Pavelková do očí. „Jakou to má cenu, když mi zatajuje klíčové informace, které zcela evidentně ví?“

Inženýr Čížek zneklidněl. „Takže jsem dneska ty fotopasti kladl úplně zbytečně?“

„V žádném případě ne,“ odpověděla rázně. „My sami pro sebe samozřejmě vypátráme, kdo si udělal z našeho hotelu prznírnu mrtvol. Mimochodem, nechtyl se někdo?“

„Zatím nikdo... nic!“ prohlásil poté, co pečlivě zkontroloval obrazovku počítače.

„Jinak,“ zapřemýšlela. „Dnes to byl první případ, ve kterém prokazatelně figurovali Coufal Analytics.“

Inženýr Čížek si následně od ní vyslechl případ brutálního znásilnění slečny Karolíny Johnové. A také to, co následovalo po činu – kyberšikana oběti, zničení počítače Johnové na dálku a smazání veškeré digitální stopy o případu.

„Můžu ti potvrdit, že technologie na to měli,“ zakončil rozhovor inženýr Čížek.

Pavelková ale řekla ostře: „Dám krk na to, že tyto technologie byly použity ve všech ostatních případech.“

Inženýra Čížka něco napadlo: „Jasně! Všechny případy totiž skončily nedostatkem důkazů. A kde policie v dnešní době získá nejvíc důkazů? Přece z digitální stopy zúčastněných. Tuto digitální stopu je ze zákona povinen policii vyklopit poskytovatel internetu. Na žádnou diskrétnost hrát nesmí. Proto jediná možnost, jak se bránit, je tu svoji digitální stopu nějakým způsobem zlikvidovat. Coufal Analytics vynalezli, jak na to.“

„Navíc,“ dodala. „I policie je nečinná. Není se jí moc co divit, pokud systém Coufal Analytics zabral a zničil jim důkazy. Stále to funguje a srdce toho se nachází...“

„U nás ve třetím suterénu,“ dořekl za ni.

Na něco si vzpomněla: „Víš, tehdy předloni v létě, to jsme ještě spolu nechodili, ale už jsme byli partáci. Jednoho dne jsem ti nechala na krku Kryštofa s osmatřicítkami horečkami a sama jsem čirou náhodou zmizela do Polska?“

„Krucinál!“ zaklel. „O tom mi ani nemluv, lásko. V ten den mě někdo Kryštof nekryštof, horečky nehorečky, fláknul do hlavy. Probral mě majitel bytu, který mě vzápětí z bytu vyhodil. Docela pochopitelně. Ty věci kolem mě a tebe začínaly smrdět. A tak jsme se v noci opět všichni šťastně shledali na horské chatě Staříč, kam jsem se dočasně odstěhoval.“

„Ty asi dodnes netušíš, co se dělo celou tu dobu se mnou,“ navázala. „Přijela jsem sem, na Mniší vrch. Tehdy ještě býval sídlo Coufal Analytics. Zjistila jsem, že mě taky vyhodili z bytu. To mi ale nebránilo jít za stopou do podzemí a narazila jsem na chlápka z Coufal Analytics, který tam dole něco programoval na superpočítači. Žádný gentleman, nasadil mi policejní klepeta a v jedné špeluňce kousek od té dnešní pitevně mě přivázel ke kabelovému žebříku. Ale dobrý, dostala jsem se z toho.“

Inženýr Čížek už se chytá. „Náhodou, já to vím. Ten šmejd ti ukradl auto. A ještě sis všimla, že zdrhal s nějakými papíry v ruce. A tak jsi nějakým zvláštním způsobem překecala šéfy z Coufal Analytics, že ti půjčili auto, kterým jsi se za nimi pustila.“

„Jo,“ na to Pavelková. „Nabulíkovala jsem jim, že ten chlápek jim vynáší cenné informace. A já jim ho velice ráda chytím.“

„Světě div se, zabralo to,“ přikývl. „Později jsi zjistila, že ti to auto chtěli dát, aby si tě zavázali. Kdyby jim totiž ten chlápek opravdu dělal škodnou, pustili by se za ním sami. Nebo by to vyřešili jinak, ale rozhodně ne s tebou.“

„Zabíháš moc do detailů,“ napomenula ho. „Každopádně, dohnala jsem ho na lesní cestě a pověsila se na něj. Sledovačka skončila v jedné rozpadlé faře v Polsku, kde ten prašivec skasíroval prachy od Wronského, toho prvního mrtvého úchyláka a druhého nejvyššího zvířete Mladých křesťanských konzervativců hned po Tesárkovi. Chápeš? Doteď mi pořád vrtalo hlavou, za co Wronský platil. A co mu ten vzácný host nabízel. Myslela jsem si, že na Coufal Analytics parazitoval a nechával si platit za vynášení důvěrných informací ze superpočítače.“

Navázal: „Jenže díky za podivných okolností půjčenému autu a celkové liknavosti šéfů Coufal Analytics, dostává tato teorie značné trhliny.“

„Ale teď mi to začíná dávat smysl,“ zvolala s úsměvem. „Ve skutečnosti pracoval pro Coufal Analytics velmi dobře. Byl něco jako manažer zakázky od jejich významného zákazníka. Totiž Mladých křesťanských konzervativců, kteří platili za smazání svých hříchů – doslova.“

„Takový novodobý prodej odpustků,“ zakončil inženýr Čížek. Za svoji pohotovou glosu si vysloužil láskyplnou pusku na rty.

Nakonec si ještě Pavelková povzdechla: „Teď ještě mít v ruce nějaký hmatatelný důkaz.“

Laura vešla s ukořistěným papírem do sdílené kanceláře na svém patře. Probudila svůj stále puštěný počítač ležící na erárním stole. Současně vložila papír do kopírky a spustila skenování. Na počítači pak vytukala e-mailovou adresu svého manžela a hned na to mu zavolala. Přitom papír vyjmula z kopírky a opět ho ve složeném stavu ukryla v kapse.

„Právě jsem ti poslala seznam jmen z případu Mladých křesťanských konzervativců,“ ohlásila. „Ivane, já vím, že nemáš nejmenší důvod se se mnou bavit, že jsem tě podrazila. Ale prosím tě! Přestaň s tím – dokud je čas! Ti chlapi zemřou! Už jedenáct z nich je mrtvých! Fakt tě moc prosím! Udělej něco, aby to nepokračovalo!“

Ani neslyšela, co na to její manžel říká. Do sdílené kanceláře vpadla Lucie. Přihlnula se k ní rychlostí blesku a telefon jí vytrhla z ruky.

„Tak tady jsi! Já myslela, že jsme se na něčem domluvily!“ pronesla Lucie zlověstně tiše a pomalu. „Nemyslí si, že nevím, proč jsi odběhla z koncertu. Vloupala ses mi do skříňky, že?“ Ukázala jí před obličejem zařatou pěst. „Ten seznam! Dělej!“

Laura, zatím zcela klidná, vytáhla značně zmačkaný papír z kapsy a předala ho Lucii. „Prosím. Ale nevím, k čemu ti bude, protože jsem ho už odeslala.“ Poté sebrala veškerou odvalu, zostra pohlédla Lucii do očí a vykřikla: „Můj manžel o všem ví. Poprosila jsem ho, ať s tím vražedným šílenstvím něco udělá. Tohle je zvěrstvo!“ Po chvíli mlčení vykřikla ještě hlasitěji. „Nemyslí si že nevím, o čem zpívá ta vaše kapela!“

Lucie se podívala stranou. „Ano. Zpíváme o děckách, kterým tihle úchylové nadosmrti zničili život. Snad ti jich není líto. Stejně už jsou dávno všichni mrtví.“

Pavelková a inženýr Čížek už mají dnes po večeři a využili chvíli, kterou mají jen pro sebe. Sedí spolu na sedačce v tichém pokoji, ve vzájemném objetí. Vzájemně se beze slov svěrují, jak něžné dotyky působí na jejich těla.

„To bude dobrý, to bude dobrý,“ přistihla Pavelková inženýra Čížka, jak si bezděčně brouká pod vousy. „Zopakovala: „Snad to bude dobrý.“

„Copak?“ přiměl ji inženýr Čížek ke zvěcnění jejích, respektive svých pocitů.

„Pořád mi něco říká, že to nejhorší teprve přijde,“ řekla. „Anebo, objeví se něco, vůči čemu je tenhle případ malichernost nestojící za řeč.“

„Třeba, že se tu rozšíří koronáč?“ úplně automaticky napadlo inženýra Čížka.

„No jéžiš!“ vzdychla. „To by opravdu byla kosa na kámen. Ale, víš? Na tohle zrovna nemyslím, protože je to ke zbláznění. Mnohem víc očekávám.“

„Copak?“ opět použil inženýr Čížek svoji univerzální otázku. Se zájmem jí pohlédl do očí. Zpevnil svaly na paži, kterou ji objímá, aby cítila, jakou je jí oporou.

„Že přijde katarze,“ řekla.

„To je co, katarze? Miláčku, jsem technik, ne filozof nebo co?“

Pokračovala: „Stále čekám, že přijde něco, co všechno naše snažení a naše duševní rozpoložení převrátí vzhůru nohama – kdy všechno, oč usilujeme, najednou ztratí smysl.“

„Všechno bude najednou jinak,“ hlesl inženýr Čížek.

„Přesně,“ usmála se na něj a pohladila ho po tváři. „Nastane prostě totální výmaz, restart. Ocitneme se tu sami s démony z historie tohoto domu, které nikdy neporazíme. Pánbůh to nechce.“ Vzhlédla k nebi. „Ale to je právě ta katarze. My se s tím totiž smíříme a přijmeme věci takové, jaké jsou. Bude to sice pro nás zlé, ale zbaví nás to trápení. Osvobodí nás, pročistí naši mysl.“

Povolil svoje objetí, načež se od ní úplně odtáhl. „Prostě,“ vyhrkl. „Jednoho krásného dne zjistíme, že to co, teď prožíváme, je zlej sen – jedna velká blbost.“

Přešla to mlčením. Vtom se do ticha a přítomnosti ozvalo zapípání mobilu. Pavelková po něm

skočila a hned na to jej ukázala inženýru Čížkovi přímo před nosem.

Přečetl jména. „9 – Šimon Ferenčák... 10 – Karel Černý... 11 – Jan Josef Skála... 12... Ludvík Lenárt. Počkat! To je zítra!... 18 – Antonín Klicpera.“

„Končí to 23,“ čte také Pavelková. „Páter Tomáš Bělík. Cože? Bělík? Vždyť ten je přece čistej. Navíc náš spojenec.“

„Je teplej!“ podotkl inženýr Čížek. „To je přece hřích. Tedy, pokrytectví – v případě katolické církve, když si to definuje jako hřích.“

„Vražedný seznam,“ zhodnotila. „A s tím Bělíkem, co by zrovna ten dělal u Mladých křesťanských konzervativců?“

„Mají všichni přístup k superpočítači,“ napadlo inženýra Čížka. „A vůbec, chybí číslo 24.“

„To jako štědrý den?“ vyhrkla.

„Ano, když volí tento myšlenkový koncept, přece ho neutnou před vyvrcholením.“

Pavelková nahlas přemýšlí: „Advent? Vánoce jako den vykoupení, den narození spasitele, absolutní dobro, které ruší všechno zlo na světě? Nepopírám, že tak zvrácený vrah či sekta může mít takové zvrácené vidění. Ale to by potom znamenalo...“

„Že poslední jsme na řadě my!“ vykřikl. Po chvíli si všiml: „Poslala to Laura Dušková.“

„Musíme za ní!“ zavelela.

Inženýr Čížek zabouchal na dveře pokoje Johany, Lucie a Laury. Když mu bylo otevřeno, pustil před sebe Pavelkovou.

„Lucka má důvěrnou schůzku,“ usmála se Johana. „Však víš.“

„Co Laura?“ ptá se dál Pavelková.

To už úsměv na tváři Johany zvadl. „Netuším. Někam šla.“

„Děkujeme a nemáme zač,“ řekla Pavelková a mile se zatvářila. Cestou zpátky s inženýrem Čížkem po boku nakoukla do kuchyňky a společenské místnosti. Dámy mají veselou zábavu s dětmi. Laura samozřejmě nikde. Inženýru Čížkovi připadá trochu divné, že ho Pavelková nevede po schodech nahoru, ale dolů.

Pošeptala: „Vsaď se, že šla špehovat Lucii při její schůzce s Lázníčkou, do sklepení.“

Svraštěl čelo. „Co já vím? Může se toulat úplně kdekoliv.“

„Tak jo,“ vmetla mu do tváře. „Rozdělíme se. Já sklepy, ty hotel. Vem to přes parkoviště a zkontroluj auta, jestli jsou tu všechna.“

Z trezoru v kanceláři si Pavelková vzala klíče do mírového vstupu do podzemního zodolněného objektu, následně sešla po schodech o dvě patra dolů. Poté, co ztěžka otevřela těžké protitlakové dveře, pomyslela si: Když tak to od Veleny slíznu já. Chudáka Peťánka do toho tahat nebudu. Načež zahrnala všechny myšlenky na infrasenzory a kamery, díky kterým Velenovi zaměstnanci dost možná sledují každý její krok. Rozsvítila si zářivky. Nikdo tu není. Jen ve ztemnělém velitelském sále svítí kontrolky přístrojů v pohotovostním režimu. Z chodby je do něj krásně vidět přes celoprosklenou stěnu.

Vtom ji to trklo. Část prosklené stěny je zakrytá černým plátnem. Je jí jasné, že toto musí být pódium, na kterém každý den koncertuje zdejší gothic-rocková, či spíše synth-rocková kapela.

Vzala za kliku dveří na protější straně chodby. Je otevřeno. Po rozsvícení světla se jí odhalila pootevřená šatní skříňka. Nahlédla do ní, načež identifikovala skříňku jako patřící Lucii. Všimla si též vypáčeného zámku. Opět nechala promluvit svoji intuici. Pokud má Laura vražedný seznam, byla si pro něj zde. Ještě chvíli spočinula pohledem na arzenálu kytar a klávesových syntezátorů. Pak přidala do kroku až na konec chodby. Opět seběhla schody a prošla dlouhou chodbou do takzvaného Terminálu Gama, kde měli svoje pokoje i někdejší programátoři estébáckého superpočítače. Nikdy tu však žádný programátor nebydlel, protože tato nejmladší část Mnišího vrchu byla dokončena až v roce 1989, krátce před koncem totalitního režimu. I když, kdo

ví, co přinesla divoká léta devadesátá.

Přistoupila ke dveřím podzemního pokoje. Ženskému hlasu uvnitř nerozumí, ale poznala, že patří Lucii. Po pár vteřinách intimní konverzace se ozval další známý hlas, pochopitelně patřící arcibiskupskému zmocněnci Lázníčkoví.

Na chvíli se zastavila a jakoby chtěla vidět skrz dveře. Má tam vpadnout a konfrontovat Lázníčku před milostným aktem? Anebo si aspoň může na něj počkat. Mohla by ovšem čekat až do rána. A nejspíše tím docílí leda toho, že ho ještě víc vytočí. Raději se dala na zpáteční cestu.

Ta, kvůli které sem šla, Laura Dušková, není samozřejmě nikde. Zato na chodbě u Velína uslyšela Pavelková rachot. Zní jako typický zvuk zabouchávajících se těžkých plynotěsných vrat. Zkusila vejít přes prosklenou stěnu do velitelského sálu. Přistoupila k oknu do superpočítačového sálu. Proniká přes něj trochu světla.

Najednou se nad superpočítačem rozsvítilo úplně. Uviděla tři ženské postavy. Nesou kovové krabičky s neznámým obsahem a za chůze se spolu hlasitě baví o něčem zajisté velmi důležitém.

Pavelková se zděsila. Proboha! Ty jsou od nás! Jdou z ošetrovny! Jdou z té ošetrovny, ze které se evidentně stala balzamovna těl mrtvých kněžích – přesněji těch na papíře od Laury.

Má co dělat, aby se opřená o zeď nesesunula k podlaze druhého suterénu. Že by byl případ tak rychle vyřešen?

Ještě se podívala z okna do haly. Tři ženy vešly do útrobu superpočítače. Ven už vycházely bez krabiček v rukou. Podařilo se jí dvě z nich poznat. Jedna se jmenuje Zuzana. Je jednou ze šesti, které si sem přijely autem. Ne svým, ukradla ho tomu svému za to, že ji týral. A ta vedle ní, drobné podsadité postavy, to je polská ajiťačka Alicja, která sem utekla před nepřízní rodiny i režimu.

Pavelkovou stále polévá horko. Tohle musí se svými děvčaty probrat! Ale ne teď. V tuto chvíli musí odsud co nejrychleji zmizet.

V hotelové recepci se Pavelková střetla s inženýrem Čížkem. „Nenašel jsem ji,“ ohlásil.

„Já taky ne,“ opáčila.

Inženýr Čížek pokračuje v hlášení: „Žádné auto nechybí. Spíš naopak, je tu navíc jeden velký šedý bavorák.“

„To je Lázníčkovu SUV,“ vysvětlila. Upoutaly ji otevřené dvoukřídlé dveře v mozaikové stěně za recepcí. Vedou k její kanceláři.

„Jsi v pohodě?“ vyhrkl, když pohotově chytil Pavelkovou, aby nepadla. Je to totiž Laura Dušková, která čeká před detektivní kanceláří a právě cvakla vypínačem, díky čemuž vystoupila ze tmy. „Co se děje?“ zeptal se nervózně.

„Martino,“ promluvila na ni Laura. „Já ti celou dobu volám. Jsi nedostupná.“

Je jí to jasné. V zodolněném podzemí není signál, tam se jí opravdu nikdo nedovolá.

„Jo, to jsi ty Lauro?“ koktavě se probrala ze zamyšlení. „Ten seznam, že?“ Následně si uvědomila, že musí odeslat inženýra Čížka domů, protože bude muset mluvit s Laurou o samotě.

Po osaměle strávené hodině v bytě si inženýr Čížek ani nevšiml, že jeho partnerka právě přišla. Zamířila totiž rovnou do Kryštofova pokojíčku. Přesněji, inženýra Čížka upoutal až pronikavý Kryštofův hlas: „Není ti něco, mami?“

Nesměle vstoupil do pokojíčku. Tam ji uviděl v těsném objetí s Kryštofem. Dítě očividně uklidňuje svoji matku, která má slzy na krajíčku.

Suše položil otázku: „Tak co?“

Vrhla na něj hodně rozladěný pohled. Její syn prokazuje na sedmileté dítě obdivuhodnou citlivost. Ne tak jeho o pětadvacet let starší kamarád. Ten se s ní baví jako kolega v práci. Tohle všechno vycítila z jeho dvou slůvek.

Rovněž suše ohlásila: „S tím papírem to je, jak jsem čekala. Jsou to výpisy tajných klientů Coufal Analytics, kteří si u nich objednali pozměnění své digitální stopy a diskreditaci svých obětí.“

„Kde to Dušková vzala?“ zajímá dál inženýra Čížka. „Od svého manžela?“

„Proč od manžela?“ diví se Pavelková. „Našla to u Lucie. Odkud to má ona, netuším.“

Konečně si inženýr Čížek všiml, že jeho milou něco trápí. Povyprávěla mu, koho všechno viděla v podzemním zodolněném objektu. „Chápeš? Jsem tu naprosto zbytečně. Já vím, že je to jen domněnka, ale cokoliv ostatní vyžaduje příliš složité vysvětlení na to, aby to mohlo být pravdou.“

„Co myslíš... konkrétně?“ pohlédl jí inženýr Čížek do očí a pohládl ji po obou ramenech.

Vykřikla: „Prostě naše ženský chodí do lazaretu manipulovat s mrtvolami! Pak si ještě tykají se superpočítačem, se kterým teď Velen dělá stejné zlé věci jako tehdy Coufal Analytics. A Lucie? Ta to celé kryje v duchu hesla Je to jen rock'n'roll a za tím účelem svedla Lázničku! Slyšela jsem, jak si před tím povídají. Moc jsem tedy nerozuměla. Ale z tónu hlasu mi bylo jasné, jak si s Lázničkou pohrává. Vůbec se mu nedivím, že je při zmínce o Lucii nervózní.“

„Že Lucie utáhla Lázničku na vařené nudli,“ pozastavil se. „Divný, ne?“

„Ale možné,“ špitla Pavelková. „Ztrácím sílu si dále namlouvat, že je to všechno jinak. Že jsou to nevinné duše, co jsou jen tady na nesprávném místě. Petře... Miláčku, porad' mi. Pověz mi, co budeme dělat, když zjistíme, že je to pravda? Jedou v tom všechny. Všechny, co jim chodí na koncert a prokazují Sesterstvu své feministické uvědomění. Dokonce i Johanka. Chudák holka, ta Lucie si ji úplně omotala kolem prstu. Co budeme dělat?“

„No tak, já nevím,“ hlesl. „Odstěhujeme se, zavčasu... A budeme žít jako normální rodina.“

Pavelková mlčí.

Inženýr Čížek pokračuje: „No, normálně. Necháme je všechny plavat. K čemu jsme tady vlastně my? Přece církvi ten barák patří. Ať se církev postará o ty, o které se nepostará policie.“

Pavelková našťavaně vydechla. „Já to věděla. Tvoje připodělanost nezklamala. Tohle musíme, hošánku, dobojovat!“

„I kdyby nás to mělo zničit?“ hlesl inženýr Čížek. Poté zvýšil hlas: „I kdybych měl kvůli tomu tvému boji o tebe přijít?“

Zpražila ho pohledem: „A proč bys jako měl o mě přijít?“

Inženýr Čížek absolutně netuší, co má na to říct. Svoji hlavu mu položila na rameno a zlehka ho objala.

Vyškulbl se jí. „Co? Chceš si mě taky omotat kolem prstu, ty jedna bláznivá bojovnice, co absolutně netuší, za co bojuje? Zkoušíš to na mě?“

„Ty víš, o co mi jde,“ vybídla ho pohledem k zamyšlení. V tom si ji přitiskl k sobě. „Promiň... Promiň. Zvládneme to. Nenechám tě ve štychu... Když půjde do tuhého, podržím tě.“

Trochu se jí rozzářily oči. „Opravdu?“

„Myslím to vážně,“ prohlásil. „Můžeš se na mě spolehnout.“

Inženýr Čížek pocítil, jak se uvolnila. Její kůže už není tak suchá, její svaly už nejsou tak napjaté, na důkaz úlevy se jí do tváří vlila zdravě růžová barva. Tak nějak samospádem se s ním ve vzájemném objetí položila na pohovku v obýváku. Plně se mu poddala, tak nějak sama od sebe z ní sjela sukně pod jeho dlaní. Pronikl do ní a ona nechala průchod své vášni.

Sobota 12. 12. 2020

Ačkoliv je sobota, Pavelková se probudila už po třetí ráno. Měla zlý sen. Zdálo se jí, že kdesi ve sklepě mezi gotickými kamennými zdmi mučí inženýra Čížka. Sedí přikurtovaný na křesle, úplně stejném jako v její ložnici. Lucie do něj píchá štíplavou tekutinu. Zuzana ho řeže skalpelem při plném vědomí. Přihlíží tomu Johana. Ano, Johana, to dítě s andělskou tváří. Spokojeně se usmívá. Pavelková tomu také přihlíží. Ale nemůže s tím nic dělat. Leží na posteli, úplně stejně jako v ložnici. Vedle leží ještě někdo, snad dvojník inženýra Čížka. Nemůže se hnout, jakoby byla k posteli přilepená. A nemůže hnout ani pusou. Nemůže mluvit, natož křičet. Najednou, jako cvaknutím vypínače ztuhlost povolila. Vzbudila se a vykřikla: „Petře! Petře! Jsi v pořádku?“

Inženýr Čížek okamžitě rozsvítil lampu a popadl ji do náruče. „Martino! Není ti nic? Co se děje?“ Slyší i uchem, jak jí srdce mlátí jako splašené.

„To je dobrý,“ hlesla. „Jen blbej sen.“

Zprudka vydechl. Hladí ji na ruce, přitom opakuje: „To bude dobrý, to bude dobrý...“ Kdo ví, jestli pro ni nebo sám pro sebe.

Řekla tiše: „Ještě pořad je mi příjemně z toho, jak jsme se spolu milovali. Jenže tím ničemu neuteču. Holt, krutá pravda.“

Když se probudila o tři hodiny později, ještě za tmy, má hlavu jako ve svěráku. V puse cítí hnusnou pachut'. Bezděčně se podívala na mobil, kde jí svítí nová zpráva. Vylekal ji hlas inženýra Čížka, který se rovněž právě probрал. „Co ti přišlo?“

„Spíme dál,“ řekla. „Dneska je to kousíček, Vrbno pod Pradědem.“ Ještě rozespale dodala: „Víš, co mi dává naději? Že holky k tomu mají nějaký dobrý důvod. Jen bych ráda věděla, jaký.“

„No vidíš,“ usmál se na ni. „Tak se k té naději upni a bude ti fajn. Já ti udělám snídani. A silný kafe k tomu.“

„Jéžiš! Jen to ne,“ vzdychla.

Opět se usmál: „Anebo je libo horká vana?“

Pohnula se na posteli a polekala se. Dnes po ní zůstala krvavá skvrna a v místě, odkud krev vyšla, jí to pěkně bolí. „Ještě to mi scházelo. Invaze rudé armády.“

Zasmál: „V tomto bývalém estébáckém doupěti nic neobvyklého.“

Promluvila na něj: „Víš, potřebovala bych spíš panáka.“

Pro inženýra Čížka to není žádný problém. „Dneska řídím já!“ prohlásil.

Stačilo, aby Pavelková přijela do Bělé pod Pradědem o něco dříve než obvykle a jiným autem než svým, a uviděla co běžně nevidí. Minula neobarokní kostel v podhorském městečku silně poznamenaném z většiny zaniklou průmyslovou výrobou. Stoupá do kopce dál, až cesta končí. Dnešním místem činu je opět smuteční síň. Zběžně si prohlédla novostavbu se špičatou lomenicovou střechou, s věží a celoproskleným štítem. „Urbánková,“ řekla si pro sebe jméno umělkyně, která je autorkou sochy anděla nad katafalkem, respektive nad oltářem, kdyby tato stavba velice podobná kostelu byla opravdu kostelem. „Tesárek,“ řekla si pro sebe hned poté, když spatřila muže v družném hovoru s arcibiskupským zmocněncem Lázničkou.

„No fakt,“ zamumlal si pod rouškou inženýr Čížek, který ji následuje jako stín.

Muž si ji všiml a dal se na útěk.

Pavelková ještě stihla dát inženýru Čížkovi instrukce: „Beru si ho. Ty si vem Lázničku.“ Rozběhla se za ním přes otevřený zadní vchod. Dohonila ho u silnice, kde se musel zastavit před projíždějícím autem. Zezadu ho chytila za ruce. Napoprvé se jí vysmekl.

„Co je? Co blbneš?“ syčí Tesárek.

Chytila ho ze zadu tak, že se skoro nemohl hnout. Celá zadýchaná na něj vykřikla: „Celou dobu... po mně toužíš! A najednou přede mnou zdrháš. Co? Už se ti nelíbím?“

„Co chceš?“ vyrazil ze sebe.

„Popovídat si s tebou!“ Zase se jí chce vysmeknout. Proto s ním šklubla. Pokračovala: „Za nějakých důstojnějších podmínek. Pojď se mnou do auta, tam budeme mít klid.“

Po zacvaknutí centrálního zamykání je Tesárek klidnější. „Kde máš svoji osmdesátkovou káru?“ zahájil konverzaci.

„V garáži,“ konstatovala. Vytasila mu před oči seznam mrtvých. „Jsou tam všichni, kdo si objednali vylepšení svého digitálního profilu u Coufal Analytics. Poznávací znamení: Mladí křesťanští konzervativci. Ale ty můžeš být v klidu. Ty na tom seznamu nejsi.“

„Odkud to máš?“ vykřikl zděšeně Tesárek.

„Super,“ zvolala. „Takže víš, že to existuje. Našlo se to ve skřínce mojí klientky Lucie. Netušíš náhodou, jak se to tam dostalo?“

Zarazil se. Po dlouhých deseti vteřinách trapného ticha se zasmál. „Martinko! Je to jen rock'n'roll. Klidně se ti přiznám, že jsem to dal tvým holkám jako inspiraci. Ony teď podle toho píšou písničky. Slyšela jsi je, že jo? A dobrý, co?“

„Takže ty jsi vlastně nehrající a jediný mužský člen kapely Sisters of Magdalena. Po hudební stránce slušné. Po ideové stránce to už tak slušné být nemusí,“ prohodila. Přísně se na něj zadívala: „Kdes to vzal?“

Tesárek mlčí.

„No tak, já čekám. Mám času dost,“ pobídla ho. Znovu stiskla tlačítko centrálního zamykání. Zvuk cvaknutí zámku má Tesárkovi jasně sdělit, že zmizet odsud nebude jednoduché.

Opět ho vybídla. „Možná bys mi měl konečně prozradit, jak to opravdu bylo s tvými kšefty, s tou tvojí šmėčkovou, jak říkáš, ultrakatolickou organizací, a s Bělíkem, co tě, jak říkáš, v pravý čas vytáhl z bryndy.“

Pavelková váhá, jestli se rozjet. Riskovala by tím, že by případná policejní kontrola u ní odhalila zbytek ranního panáka na zahrnutí úzkosti. Ale takhle Tesárkovi stačí, aby v pravém okamžiku zatáhl za kliku a zmizel. Z jedoucího auta těžko vyskočí. Nakonec se rozhodla, že to riskne. Chvilku ho povezí po Bělé pod Pradědem.

„Já vím,“ promluvila hlasem filmové herečky před zrcadlem v maskérně. „Takovej čestnej hoch, přitom věčně v pěkné kaši. Ovšem ani to ti nebere odvahu vzepřít se Velenovi, církvi, té divné tajné službě a postavit je před ty jejich hříchy mocných.“ Pohlédla přímo na něj. „Vážně nechápu, proč se mně to stydíš přiznat – zrovna mně. Že ty jsi s tou mojí partou feministek kamarád.“

Tesárek zamručel. Neuhnul pohledem, takže mohla z jeho očí snadno vyčíst, že má smůlu. Tohle jí Tesárek nehodlá ani potvrdit, ani vyvrátit. Okamžitě nasadil milý úsměv.

„Tajná služba, říkáš?“ chytil se. „Není to ani tak tajná služba, ale soukromá firma. Respektive, je to skryté konsorcium firem s anonymními vlastníky, co plní funkci tajné služby.“

„Pro stát? Anebo pro Vlena?“ zajímá Pavelkovou.

„Pro Vlena. Což v reálných podmínkách znamená i pro stát,“ upřesnil.

„Díky,“ řekla a zatvářila se, že Tesárkovu výpověď bere s rezervou. Zní jí ještě bizarněji než angažmá tajné služby. Pokračovala: „Aby mi to začalo dávat smysl, budeš mi muset zodpovědět dvě otázky – ideálně obě záraz. Za první: Proč jsi předal holkám ten seznam z Coufal Analytics? A za druhé: Co řešíš s arcibiskupským zmocněncem Lázničkou?“

„Tak to ti řeknu jasně,“ vyhrkl Tesárek. „Chceme, aby policie konečně začala konat. Coufal Analytics je všechny podrazili. Tím je fakticky přiměli k sebevraždě. Proto s Lázničkou schválně manipulují s místem činu, abych pro policii vytvořil podezřelé okolnosti. Proto dávám inspiraci té kapele z Mnišího vrchu, aby to všechno vešlo ve veřejnou známost.“

Pavelková poděkovala. „To jsi mi už říkal. Ale co, už tě trápit nebudu, aspoň pro dnešek.“ Zastavila a pokynula mu, aby vystoupil. Na jeho nechápavý pohled odpověděla: „No tak! Dál po svých.“

„Jsem zpátky,“ ohlásila se Pavelková zmocněnci Lázničkově, který stále uvnitř smuteční síně společně s inženýrem Čížkem ohledává místo nálezu.

„Ludvík Lenárt,“ ohlásil inženýr Čížek. „Nikoho našťestí neznásilnil. Ale i tak to byl pěkný syčák. Má na svědomí případ přímo pro tebe – z uměleckého prostředí, jak to máš ráda. Víš, ta stavba, ve které se právě nacházíme, se začala stavět už v osmdesátých letech. Zastavila to ale sametová revoluce. Zdejší sochařka Urbánková se velice zasazovala o dostavění smuteční síně. Jak by taky ne, když sama pro ni vytvořila nejdůležitější sochu.“ Ukázal na anděla v čele síně. A dnešní mrtvý, zdejší farář Lenárt byl urputně proti. Nepřál si, aby na kopci za kostelem vznikla nějaká komunistická hrůza. Chtěl ochránit aspoň tu trochu, co zbyla z historického panorámatu městečka.“

Pavelková ukázala Lenártovo jméno na seznamu. Diví se: „A to byl takový průšvih, že si kvůli tomu koupil odpustek u Coufal Analytics?“

Slovo si vzal zmocněnec Láznička. „Vyhržoval Urbánkové, že provalí její styky s StB. Byla to bohužel do značné míry pravda. Jak víte, Coufal si to na Mniším vrchu vedl dost svérázně.“

Pavelková se chytá. „Právě. Coufal byl velký milovník umění. Držel kolem sebe kruh umělců a umělkyní, které mu mimo jiné pomáhaly s vývojem audiovizuální šifry využívané superpočítačem. Jednou z nich byla i moje matka, jen tak na okraj.“

Láznička pokračuje. „Lenárt jí zničil dlouholeté manželství. Poštval proti ní její přátele.“

„Historicky nepohodlná svědkyně,“ poznamenala Pavelková.

Láznička na to: „Spíš ideologický nepřítel, ačkoliv většinu života neměla s komunisty nic společného.“

Okamžitě navázala: „Stála v cestě jeho svatému boji proti reziduím komunismu více než třicet let po revoluci. Nepřekvapivé, že symbolem přežívajícího zla se stalo toto architektonické a výtvarné dílo. Jen proto, že vzniklo v osmdesátých letech. No nic, historii už nezměníme. Ale jen tak mimochodem, pane Láznička. Dnes jsem se viděla s Antonínem Tesárkem – když byl na cestě od vás.“

Arcibiskupského zmocněnce zajímá: „Co vám pověděl? Že to tak dlouho trvalo.“

Usmála se, snad poprvé v tomto chmurném dni. „Asi nejdůležitější věc je, že s ním sdílíte zájem, aby policie začala konat.“

„To ano,“ přiznal Láznička. Pavelková cítí, že ho právě dostala. Nicméně, rozhodla se, že aspoň dnes ho nebude trápit. Tak jako nebude trápit sama sebe případnou hádkou s ním. Už se dnes natrápila dost. Ovšem Láznička také na sobě nedává znát žádné rozpaky. Naopak se před Pavelkovou poníženež zatvářil.

„Paní Pavelková. Byl jsem na Vás v poslední době značně nevrlý. A neomaleny. Za to se Vám samozřejmě omlouvám. Ale pochopte mě, prosím. Arcibiskup na mě tlačí. Nejen arcibiskup. Čekají ode mě výsledky. A ty zatím nejsou žádné. Téměř žádné. Já před Vámi opravdu nic neskrývám. Jsem rovněž obyčejný smrtelník jako Vy a jsem s Vámi na jedné lodi. Víte?“

Přikývla.

Zmocněnec Láznička pokračuje: „Stejně jako Vy si přeju, aby tohle morbidní šílenství skončilo. Někdo se snaží zničit pověst církve, stejně tak i Vás. Vadí jim, že pomáháte ženám v nouzi, které se provinily proti odvěkému patriarchálnímu řádu. Stejně jako jim vadí ta celá řada dobrých věcí, co dělá církev pro společnost a nejspíš proto nemá čas si uhlídat svoje zhýralé a ideologicky horlivé kněží.“

„Krásně řečeno,“ shrnul to inženýr Čížek, který už nechce jen poslouchat. „Jo, a ve sklepení Mnišího vrchu jsme přišli na něco zajímavého.“

„Prosím tě, ne, Peťánku,“ řekla ztrápeně Pavelková. „Teď ne.“ Po chvíli se opravila: „Anebo jo, klidně. Musíme přece hrát férovou hru, jak tady pan Láznička.“

Lucie a Johana s nasazenými respirátory prochází tzv. koronáriem, tedy snad ne navždy bývalým společenským sálem v přízemí Mnišího vrchu, kde teď probíhá testování na koronavirovou nákazu.

„Tak,“ dává Lucie Johaně instrukce. „Tyhle starý testovací sady vyhod'. Jsou děravý jak cedník. Místo nich budeme používat tyhle. To víš, holky to strčí do mašiny...“

„Do superpočítače?“ zeptala se Johana.

„Ty, nebud' zvědavá!“ napomenula ji Lucie. „Prostě, do dvou hodin mají výsledky pro celej barák. A my snad konečně budeme moct sundat ty trapný náhubky, když senzitivita je 97 procent.“

„Nazdar, Terezko!“ pozdravila Johana zdejší pracovníci a snad někdy i budoucí manželku faráře Michálka.

Lucie se na ni poťouchle zasmála: „Co tě sem vede, takhle brzy? Snad tě nepřestalo bavit dělat s děckama Rybičky rybičky rybáři jedou?“

„Vybiša je lepší,“ v dobrém rozmaru opáčila Terezka. „Ale je čas dát se do práce.“

„Tak jo, práci zdar!“ provolala Lucie a plácla si s Terezkou dlaní. Poté ještě spolu s Johanou svoji kolegyni sleduje, jak schází po schodech dolů do podzemí.

Arcibiskupský zmocněnec Láznička se právě z úst inženýra Čížka a se svolením Pavelkové dozvěděl o krajně podezřelých aktivitách tří žen v podzemí Mnišího vrchu.

„Opravdu jste si ničeho nevšiml?“ ptá se Pavelková. „Vaše drahá slečna Lucie určitě musela o něčem vědět.“

Láznička vzdychl. „Nemám tušení.“

„Stejně tak, jako jste nevěděl, že má kapelu Sisters of Magdalena,“ dodala Pavelková. „Anebo vám snad pouští svoje písničky? Není to moc vhodná muzika pro chvíle intimity.“

„Něco jsem tušil,“ řekl Láznička tiše. „Vím, že Lucie má určitý hudební talent,“ pověděl s dost pohrdavým tónem. „Říkala mi o tom, jak ve volných chvílích brnká na tu svoji samohrajku.“

„Samohrajka?“ poťouchle se Pavelková zadívala Lázničkovi do očí. „Jestlipak víte, že je to Roland Jupiter 8, originál z roku 1982. Legendární nástroj, na který hráli například Queeni, Peter Gabriel svoje poslední roky v Genesis, Duran Duran a samozřejmě Depešáci. Můj kamarád ho musel nechat na střeše hotelu, když jsme prchali před Coufal Analytics.“

Zmocněnce Lázničku nějaký útěk před Coufal Analytics nezajímá. Stejně jako jej zřejmě nezajímá, k čemu potřebovali syntezátor na střeše. Jen nezávazně promluvil: „Víte, pro mě ten popík moc není. Nemám rád, když je muzika na elektriku jako třeba vysavač. Zajímá mě spíš vážná hudba a jazz. Opravdové umění.“

Inženýr Čížek se zasmál: „Ve Vašem autě jsem viděl cédéčko Lady Gaga.“

Vtom se na něj Láznička obořil: „Proč jste sledoval můj vůz?“

„Běžný postup,“ nenechal se inženýr Čížek vyvést z míry. „Měli jsme podezření na zmizení jedné klientky. A tak jsem kontroloval auta na parkovišti, jestli jsou všechna. Žádné nechybělo, právě naopak – bylo tam o jedno víc, to vaše.“

„No dobrá,“ řekl Láznička v o trochu lepší náladě. „Trocha nevinné chlapské ješitnosti nás snad nezabije.“ Hned poté zvážněl: „Takže říkáte, že Lucie přede mnou něco skrývá?“

„Obávám se, že ano,“ pověděla se vši vážností. „Víte vůbec, jaké má kamarádky?“

„Johana? To nevinné děvče?“ odhaduje zmocněnec Láznička.

„Mimo jiné,“ přisvědčila Pavelková. „A také zmíněná mikrobioložka jménem Zuzana. Hraje s ní v kapele – na kytaru.“ Nechala ho chvíli s jeho myšlenkami. Pak na něj vypálila: „Nevypadá, že by vás to zvlášť překvapovalo. Já vám totiž klidně řeknu, že je to pro mě strašlivý šok. Holky, kterým pomáhám a ke kterým cítím laskavost, a ony se přímo účastní zvrhlého zločinného plánu. Obdivuju vás, že jste tak klidný. Mně se třeba z pomyšlení, že se za chvíli vrátím na Mniší vrch mezi ně, doted' svírá hrdlo. Jak já se jim podívám do očí?“

„Pane Láznička,“ ozval se inženýr Čížek. „Příznejte se, že jste něco takového čekal.“
Sotva viditelně přikývl.

Inženýr Čížek pokračuje: „Neříkal jste náhodou, že to může být i pomsta radikálních feministek?“

Láznička neurčitě zamručel.

Pavelková mu pohlédla do očí. „Jistě pro vás nebude problém mi říct, jaký byl opravdu váš vztah s Lucií Kruntorádovou.“

Dnešní písnička skupiny Sisters of Magdalena se jmenuje přesně tak jako socha ve smuteční síni ve Vrbně pod Pradědem: Anděl naděje. Hrdinkou písně je autorka sochy, která se zamlada zapletla s gangstery – jaká to metafora pro estébáky a ruské vojenské inženýry. Socha byla ztělesněním jejího snu. Jenže ten sen na ni vytáhl dávno zapomenuté gangsterské tajemství.

Ještě předtím, než písnička začala, Zuzana s kytarou na krku nezapomněla uvést, že hrdinka této písně to tady nejspíš zná. Určitě se vyskytla spolu s dalšími zapletenými umělci a umělkyněmi zde, v podzemním zodolněném objektu Mniší vrch. A aby těch provázaností nebylo málo, určitě se znala s maminkou té, která to tady teď vede a dělá vše pro odčinění temné historie místa. Přitom ona zmíněná matka byla ta, která zapletení se zdejšími gangstery nepřežila. Zemřela v době po sametové revoluci, kdy se z někdejších státních zaměstnanců a spřátelených sovětských vojáků stali opravdoví gangsteři.

Koncert si, jako vždy, všechny zúčastněné užily. Také díky tomu, že živá vysílání Sisters of Magdalena už nejsou na internetu úplně neznámý pojem. Takže původní světelné tablo ještě z doby, kdy zmínění gangsteři naprosto podle zákona pracovali pro socialistickou vlast, a úspěšně napojené na současný laptop slečny Johany, ukazovalo narůstající počty lajků a srdíček od fanoušků a fanynek – těch především.

Když se celá kapela po písničce sešla v šatně, Lucie ukázala Zuzaně klíč, který měla schovaný v kapse.

„Pokoj číslo 114,“ poznala Zuzana. „Proboha, na co to potřebuješ?“

Lucie vysvětlila: „Čmajzla jsem to Pavelkové v kanclu.“ Poté zapitvořila: „Pro naši Laurinku. Dostane chambre separée!“

„Proč?“ diví se Zuzana. „Tak ona nás opravdu špehuje?“

„To si piš, že jo!“ vykřikla Lucie. „Posledně to bylo fakt o fous. Představ si, má ten papír od Tesárka. Už ho stihla poslat tomu svému manželkovi, a taky Pavelkové.“

Zuzana se chytla za hlavu. „Krucinál! Tos nemohla říct dřív?“

„Hele, v klidu,“ usadila ji Lucie. „Dokud se to nedostane dál, nic zlého se neděje. Ale bacha na Pavelkovou.“

Zuzana se zamyslela: „Vlastně – mám pocit, že nás má v merku. Něco chystá. Laura jí na nás bonzuje, anebo ne?“

„To se dá řešit,“ sebevědomě pronesla Lucie. „Na šéfovou nasadíme Johanu. Vždyť si spolu krásně rozumí. A ty, počkej... Co takhle Terežka? S tou je přece taky velká kámoška.“

„To těžko,“ zamračila se Zuzana. „Víš, kolik má práce?“

Láznička se vážně a mile zatvářil. „Na důkaz své důvěry vás dnes večer zvu k sobě domů.“

Pavelková s úsměvem poděkovala. Poté řekla: „To asi nepůjde. Je přece celostátní karanténa. Na návštěvy do cizích domácností se nesmí.“

„Je to pracovní návštěva,“ vysvětlil Láznička. Načež Pavelkové i inženýru Čížkovi dal do ruky vlastnoručně podepsané potvrzení na hlavičkovém papíře Moravskoslezské diakonie.

„To je charita!“ upozornila Pavelková.

„Ano,“ přikývl zmocněnec Láznička. „Oficiálně pracuji pro charitu.“

„Ale i tak to nepůjde,“ řekla mu do očí. „Co Kryštof? Nemůžu ho nechat přes noc samotného.“

Láznička se usmál. „Pro Vaše přátele jistě nebude problém jej pohlídat trochu déle. Aspoň tím otestujeme vaše klientky, jak zareagují na nenadálou situaci.“

Vážně se zatvářila: „Nešlo by to s jiným testovacím kusem, než je můj syn Kryštof?“

Arcibiskupský zmocněnec se stále nenechá odbýt. „Tak, víte co? Já zavolám Lucii. Je na pokoji s kamarádkou, která má velice ráda děti. Kryštofa obzvlášť, jak jsem se dozvěděl.“

„Johanka?“ ujistila se Pavelková. „To by se dalo. Té věřím.“

„Takže jedete s námi!“ chytl ji za slovo Láznička. „Mimochodem, víte proč to všechno?“

Inženýr Čížek se podíval do seznamu Mladých křesťanských konzervativců. „Další na řadě je ze Šumperka.“

Zmocněnec Láznička okamžitě navázal: „Ano, tam bydlím. Možná se nám podaří chytit řidiče s mrtvolou při činu.“

Lucie, Zuzana a Johana vedou Lauru po schodech dolů, k hotelovým pokojům v prvním patře. „No pojd', drahoušku. Máme pro tebe milé překvapení.“ Když Johana otočila klíčem v zámku, Lucie ji s úsměvem vybidla, ať pokračuje dál.

„Jéžiš! Děkuji,“ hraje Laura dojetí.

Lucie se jí opět usmála do očí. „Vím, že v tom našem umakartovém kutlochu je ti těсно. Taky pořád pracuješ, potřebuješ mít klídek. Tak jsme ti zařídily exkluzivní pokoj, který budeš mít jen a jen sama pro sebe.“

„Tady je to ale hezký!“ vyjádřila Laura radost. „Ještě celý v původním designu 70. let.“

„Přesně tak,“ přitakala Zuzana.

Laura se usmála: „Hele, neměli tu náhodou Rusáci nevěstinec?“

„Jak jsi to uhodla? Nejen Rusáci, nejen za komunistů,“ pochválila ji Zuzana. „Ale neboj. Matrace v posteli je nová.“

„Všechny šrouby řádně utažené,“ dodala Lucie a názorně předvedla, že postel opravdu není rozvrzaná.

„Tak to by bylo,“ obrátila se Lucie na Johanu a Zuzanu, když zanechali svoji novou kolegyni o samotě na hotelovém pokoji 114. Poté všem zavelela: „Aby bylo jasno! Nesmíme ji pustit na žádné oddělení, pochopitelně ani do podzemí. Do kuchyně taky nesmí. Hadr a kýbl jí nesmí padnout do ruky. Má přece plno práce s novinářinou.“

„A navíc,“ dodala Zuzana. „Wifina v jejím pokoji je napíchnutá.“

„Vidíš, Johanko?“ obrátila se Lucie na svoji mladší kamarádku. „Takhle se na ně musí! Ne ta tvoje empatie za každých okolností!“

Inženýr Čížek i Pavelková poznali skrovný příbytek arcibiskupského zmocněnce Lázničky. Je to udržovaně působící vilka kousek od centra Šumperka, očividně po sudetských Němcích. V přízemí bydlí Lázničkovi rodiče, patro pod mansardovou střechou patří synovi.

„Kolegové z práce!“ ohlásil Láznička návštěvu svým rodičům, kteří zatím sedí v přízemním obýváku u televize. Načež pan a paní Lázničková okamžitě vstali, nasadili si roušky a Pavelkovou s inženýrem Čížkem pozdravili zvednutím dlaní. Běžně používané podání ruky totiž může způsobit přenos infekce.

„Jste určitě unavení. Máte hlad?“ řekla mile paní Lázničková. „Práce u charity musí být strašná dřina. Zvlášť teď, když řádí korona. Tolik nemocných a mrtvých, tolik dětí přichází o rodiče.“

„Ano, mami,“ ozval se zmocněnec Láznička. „Jedeme rovnou z nemocnice. Jinak, děkuji. S jídlem si nějak poradíme.“ Staří Lázničkovi raději vyklidili prostor a vytvořili průvan otevřením

okna v obýváku. Nechtějí přece chytit koronavirus od těch, kteří pracují v první linii. Láznice pak s hosty vystoupal po dřevěném schodišti lemovaném tematickou výzdobou. Čím výše, tím méně loveckých trofejí a tím více obrázků s křesťanskými motivy.

Lázníkův byt je zařízen opravdu spartánsky. Zato stěny předsíně osvětlené střešním oknem ve stropě jsou po celé ploše pokryté knihami. Většina z nich je náboženské a teologické povahy, ovšem jsou tu i spisy klasických literátů a filozofů. Nechybí všem na oči vystavená sbírka desek s vážnou hudbou. Celou tu kulturní výsost narušuje však s klíčky od Láznického SUV. To možná něco říká o Lázníkově vztahu k planetární klimatické krizi. Kdoví, co by na to řekli levicoví myslitelé jako Slavoj Žižek, Alain Badiou a David Graeber, jejichž díla jsou rovněž obsahem Lázníkovy knihovny.

Pavelková byla Lázníčkou uvedena do pokoje sloužícího jako ložnice. Kromě postele a staré skříně jsou tu jen bílé stěny. Nade dveřmi ale nesmí chybět krucifix. Postel je jen pro jednoho. Díky tomu je Pavelkové jasné, že Láznice žije sám. Tudíž pro něj není žádný problém si dnes ustlat ve svém obývacím pokoji.

Jako druhý se dočkal inženýr Čížek. Arcibiskupský zmocněnec mu vlastnoručně rozložil a ustlal pohovku v pracovně. Ta je zařízena už o něco bohatěji. Jejím srdcem je starožitný mahagonový psací stůl, na němž je příkladný pořádek. Jako kdyby snad stůl ani nesloužil svému účelu. Zdejší knihovna zabírající dvě celé stěny je ještě mnohem větší než ta v předsíni.

Láznice se otočil na podpatku: „Ještě se dnes uvidíme.“ Hned na to sešel po schodech dolů. Hned, jak byl vzduch čistý, Pavelková okamžitě přešla do pracovny k inženýru Čížkovi a rozložila na secesním stole svůj laptop.

„Výborně,“ zvolal inženýr Čížek. „Konečně zkontrolujeme fotopasti.“ Hned na to se podíval na Pavelkovou proviněně. „Vůbec jsem se k tomu ještě nedostal.“

„To je v pohodě,“ usmála se. „U třinácti ze čtrnácti uložených fotopastí žádná reakce.“

Dodal: „Mohl jsem si myslet, že ty díry do zapadených štol jsou těm vrahům na nic.“

„Ale čtrnáctka, podívej, ta u vodárny,“ ukázala na obrazovku laptopu.

„Spustila se,“ všiml si. „Jenže nic nevyfotila. Každopádně, zaznamenala otřesy. Takže sem museli přijet autem.“

Pavelková ukazuje další zachycené obrázky. „Nic, stále nic. Tady cosi rozmazaného, a tady úplný nesmysl, vyfotilo to listí na zemi.“

„Někdo do toho kop,“ napadlo inženýra Čížka.

„Patrně,“ přitakala. „Všiml si jí. Proto zastavil v dostatečné vzdálenosti, aby nevjel do záběru. Vymakané, že?“

„Takže máme velký kulový!“ oznámil.

„Ne tak docela,“ na to Pavelková. „Sice nevíme, kdo je ten někdo. Ale známe cestu do lazaretu – přes vodovodní kolektor. Fujtajbl! Ta voda teče z kohoutků i u nás a my ji pijeme.“

Ušklíbl se. „Snad jsou ty trubky dost těsné. Jinak, promiň. S tou fotopastí jsme to s Kryštofem pěkně zblbli. Není vůbec jednoduché ji prostrkovat přes plot s ostnatým drátem.“

„Právě proto, že to není jednoduché, ti nic nevyčítám,“ řekla suše. Pak se mu přísně zadívala do očí. „Ty taky někdy občas pochop, že mnohé věci jsou pochopitelné. A přestaň se tak blbě tvářit. Na ty tvoje smutné pohledy je fakt smutný pohled.“

„Ano, moje paní!“ odsekl inženýr Čížek mírně našťavaně.

Vstala a položila mu dlaň na rameno. „Tak jo, miláčku. Ty, prosím tě, drž stráž na hradě. Já vyrazím do terénu sledovat dodavatele mrtvol.“

„Ale,“ zarazil se inženýr Čížek. „Je zákaz vycházení přes noc.“

„Máme přece bumáčku, ty trdlo,“ něžně ho popíchla. „Když tak, bude optimálně liduprázdno.“

Ačkoliv je to ke kostelu na náměstí jen pár kroků, Pavelková nešla pěšky ale jela půjčeným autem. V zájmu nenápadnosti ho nechala na placeném parkovišti rovněž pěkných pár kroků od jejího stanoviště. Našla si roh za plotem farní zahrady, odkud je dobrý výhled na hlavní průčelí kostela. Strávila tu přes jeden a půl hodiny, než za kliku kostelních dveří vzali dva muži.

Pavelková ani neřeší, kde vzali klíč, když v čase celostátní karantény je i tento kostel zavřený jako všechny ostatní v zemi. Je jí to jasné. Přišli si obhlédnout místo činu. Navíc mají tu drzost zaparkovat svoji tmavě šedou dodávku uprostřed prostranství před kostelem. Tu dodávku, kterou už přece viděla, jak vezla tělo z Kutné Hory kamsi za Olomouc.

Když vycházeli ven, Pavelková už má připravený fotoaparát s teleobjektivem. Přikrčila se za zdí. Aniž by viděla na displej, pořizuje jeden snímek za druhým. Povedlo se. Měla velké štěstí. Úspěšně zachytila tváře návštěvníků kostela, když přímo do nich zasvítla lampa veřejného osvětlení. Je jí to jasné, její ostří hoši – Boris a Luděk.

Jakoby šla jen kolem, zmizela za rohem. Zde si počkala na zvuk startujícího motoru. Rozběhla se do svého půjčeného vozu a rozjela se za nimi. Ještě poslala inženýru Čížkovi zprávu, že se zdrží a že ji možná do půlnoci neuvidí. Sledovací akce začíná.

Cestou si ještě Pavelková povídá přes hands-free s inženýrem Čížkem. „Tak co? Jak na tebe působí, náš milý kolega Lázníčka?“

Zamyslel se. „Kdyby nám aspoň pomohl. A ne, že to celé nechá na tobě. Já bych ti pomohl, ale když myslíš...“

„Už jsme se domluvili takhle a změnit se na tom nic nedá,“ řekla rozhodně. „V klidu, lásko. Nezabývej se tím víc než je zdravo. Jinak, myslela jsem spíš, jak na tebe působí Lázníčka jako člověk.“

„Studenej jak psí čumák,“ hlesl. „Tohle není byt, ale klášter. Já vím. Je něco jako Tesárek – agent s nejasnou funkcí a na nejasné straně, co se schovává za náboženské důvody. Jenže tenhle to na rozdíl od Tesárka myslí smrtelně vážně. Žádný kšefty, žádný šmécka. Á propos, na tohohle by mě fakt nenapadlo žárlit.“

„Vidíš,“ povzdechla si. „Mně to bylo hned jasné, když tvrdošijně opakoval, jak Lucii miluje. Kdoví, jestli je něčeho takového vůbec schopen. Něco mi říká, že ji sbalil čistě účelově. V rámci plnění svého špionážního úkolu.“

„Takže si nás objednal jen proto, aby mohl s námi závodit,“ shrnul inženýr Čížek. Načež musel okamžitě končit. Zbrkle se snaží ukončit hovor. Telefon mu vyklouzl z ruky a spadl na podlahu. Naštěstí se ozvalo pípnutí oznamující zavěšení.

V místnosti se zjevil Lázníčka. V jedné ruce má láhev vína, ve druhé desku s Beethovenovou devátou symfonií. Bez jakéhokoliv ptaní položil desku na gramofon v obýváku a vrátil se do pracovny pro inženýra Čížka, kterého pohybem ruky vyzval, aby jej následoval.

„Pane Lázníčka,“ vyhrkl inženýr Čížek překvapeně.

Zmocněnec Lázníčka ho s úsměvem vybídl, aby se posadil na křeslo. Z vitríny vytáhl dvě sklenice, do kterých nalil víno. „Když tak,“ prohodil. „Můžeme si tykat. Jaromír.“

„Petr,“ opětuje inženýr Čížek představení. Beethoven opanoval prostor. Host není na klasickou hudbu vůbec zvyklý. Ostatně, jakákoliv hudba je pro něj sváteční zážitek. Naposledy slyšel gotický syntezátorový rock od Sesterstva z podzemí Mnišího vrchu. A musí uznat, že se mu to líbí mnohem víc než ty elitářské kompozice někdy z osmnáctého století, které ho naprosto vyvádějí z míry.

„Tak jo, Petře. Tvoje kolegyně se mě ptala, jak to mám s Lucií Kruntorádovou. A připadlo mi, že mi nevěří, jak je to prosté. Také ti neznělo úplně věrohodně, když jsem po několikáté opakoval, že ji opravdu miluji?“

Inženýr Čížek vytěsnil ze své hlavy jakékoliv zvuky vycházející z gramofonu, a nadechl se

k promluvě: „No, vy dva jste úplně jiní. Co vím, tak Lucie je rázná a ostrá jako břitva. A vy, teda pardon, ty, Jardo – ty takový distingovaný intelektuál.“

Lázníčka mu odpovídá otázkou. „Úplně stejně bych se mohl pozastavovat u tebe a u tvé věrné partnerky. Ona tak nezávislá, emancipovaná, drsná. Dokonce dělala bojové umění, jak jsem se dozvěděl. Při tom všem je, opravdu vzdělaná, na úrovni, ale občas po čertech mazaná. Taky jistě budeš trvat na tom, že ji opravdu miluješ. A já se budu tvářit, že ti to úplně tak nevěřím.“

„No a? Co je za problém?“ zajímá inženýra Čížka.

„Já nevím, jak bych to řekl.“ Lázníčka svráštěl tvář. „Kdybych řekl, že tě po všech stránkách přesahuje, bylo by to nepřesné. Máš přece také svoje kvality – úplně jiného druhu. Víím, že si navzájem ve všem pomáháte. Ale stejně ve výsledku ona pomohla tobě mnohem víc než ty jí.“

„Kam tím míříš – Jardo?“ vyhrkl inženýr Čížek.

Lázníčka mlčí.

Slovo si tedy opět vzal inženýr Čížek. „Zřejmě se ptáš, jestli se ve vztahu necítím méněcenný. Jestli její emancipovanost nepřerůstá v nadřazenost.“

„No, mám problém uvěřit, že tomu tak není,“ na to Lázníčka.

„Jaromíre,“ řekl významně inženýr Čížek. „Vidíš to moc ideologicky. A krom toho, silné a nezávislé ženy, jako je Martina, mě přitahují.“

„Petře, poslyš,“ pronesl významně arcibiskupský zmocněnec. „Byl bych velice nerad, kdyby se základem vašeho vztahu stal chtíč...“

Inženýr Čížek ho přerušil. „Jasně. Pán bůh to nevidí rád. Ale já nevěřím v boha, byť Martinka ano. Ale oba dva se shodneme, že s něčím takovým si hlavu lámat nebudeme.“

Také Lázníčka ho málem nenechal domluvit. „Jde o to, že chtíč není jen hřích proti bohu, ale především zbraň vůči tomu, kdo je ve vztahu slabší. Nemáš pocit, že necháváš sebou vláčet? Že tě tvoje partnerka tlačí někam, kde nechceš být, kde se necítíš dobře?“

Inženýru Čížkovi to právě doklaplo. Ne ona, ale Lázníčka se jej právě snaží kamsi vmanipulovat. Kdyby byl normální chlap a měl aspoň tolik síly jako ona, jistě by mu jednu vrazil. Ve skutečnosti se ale nezmůže na sebemenší pohyb i hlásku.

Když se vzpamatoval, řekl Lázníčkově pěkně od plic. „Vím, že Martina je pro tebe špatná křesťanka. Stejně tak vím, že zatím všechno, k čemu mě dotlačila, bylo pro mě dobré. Víš? Člověk občas potřebuje být proplesknut a plavat, když je hozen do vody. To všechno proto, aby si konečně uvědomil, co vlastně od života chce.“

První část sledovací akce dopadla pro Pavelkovou očekávatelně. Dodávka zajela do brány střeženého vodárenského objektu. Vystoupila z auta a prodírala se lesem kolem plotu. Díky tomu zjistila, že dodávka nacouvala k vratům, kde byl do ní naložen neurčitelný náklad. Cestou dále od plotu se vrátila do auta. Dala jim chvíli náskok a pustila se za nimi opačnou cestou.

Co mám dělat, říká si, zatímco nervózně svírá volant. Co má proboha dělat? Je si téměř jistá, že sledovaná dodávka veze mrtvolu. Má zavolat policii? Anebo ne?

Rozhodla se, že policii nezavolá. Mohlo by to vést k celé řadě nezamýšlených důsledků. Sesterstvo složené z jejich klientek je v tom sice bezpochyby namočené. Ale teď není vhodná doba na to, aby svoje klientky, které jí daly důvěru, posílala do vězení.

Tuší, že řidiči dodávky si jí museli všimnout. Necelých padesát kilometrů a na prázdné silnici uprostřed noci mají za sebou jen jedno jediné auto. Myslí si, že ani toto jim nebrání jejich úkol dokončit. Funguje to jako namazaný stroj, který se prostě a jednoduše nesmí zadržnout. Ale co kdyby ano? Rozhodla se. Bude je konfrontovat.

Podřadila o dva stupně dolů, náležitě přidala plyn a s vytočeným motorem dodávku předjela hned za serpentýnou. Následně jim takřikajíc hodila myšku. Donutila je prudce zabrzdit, a také ji následovat. A to díky tomu, že si najela doprostřed poměrně úzké silnice.

Mužům v dodávce došlo, že něco nehraje. Proto raději sami zastavili u kraje. Ona také zastavila a míří si to rázným krokem ke kabině dodávky.

„Nazdar, šéfová,“ pozdravili ji dvouhlasně ostří hoši. „Co blbneš?“ Okamžitě vyskočili z kabiny přímo jí před nosem.

Boris přicházející z místa spolujezdce dodal: „No jo! Ženská! Neumí řídit.“

Spustila na ně: „Neříkejte mi, že jedete na trénink. Víím, že vezete mrtvého kněze Ivana Maříka. Stejně tak víím, že ho nedovezete.“

„Co prosím?“ volí řidič Luděk obvyklou taktiku hrané nechápavosti.

Využila jejich pomalejší reakce a bleskurychlým pohybem sebrala klíče ze zapalování. Hlasitě vzdychla, když unikala oběma mužům, kteří se jí snaží zadržet. Doslova se mezi nimi a dodávkou proplazila po zemi. Pak jen strčila menší klíč ve svazku do zámku zadních dveří nákladového prostoru. Otevřela dveře. Přitom se vysmekla Borisovi, který se jí snaží popadnout.

V tom okamžiku padla do náruče Ludčkovi. Sjela zadkem na zem. Snaží se proti němu zapřít nohama, přitom druhého ze svých mužů znehybnila paži. Přestože napjala všechny schopnosti, se svými přibližně 55 kilogramy nemá vůči dvěma bojovníkům polotěžké váhy nejmenší šanci. Jako když ji zatýká policie. Jeden jí klečí na stehnech, druhý na krku.

Pavelková sotva dýchá. Obličej má zabořený v hnus vyvolávající hmotě z napůl zetlelého listí. Trochu ji zvedli ze země a už jí omotávají kolem těla instalátorskou pásku. Konečně vidí, co je uvnitř dodávky. Je to mrtvý Tomáš Horváth, přikurtovaný k podlaze, aby se cestou neválel sem a tam. Leží těsně vedle něj.

Neděle 13. 12. 2020

„Pane Láznička! Teda, Jardo – vstávej!“ budí inženýr Čížek svého kolegu, kterému vpadl do pokoje, kde spí. Jsou necelé dvě hodiny ráno.

„Co je?“ ztěžka přichází arcibiskupský zmocněnec Láznička k sobě.

Inženýr Čížek okamžitě vysvětlil: „No tak snad pokračujeme v našem plánu. Proč si myslíš, že jsi nás sem vytáh?“ Hned poté se na chvíli ztratil. Šel zkontrolovat pokoj, kde je ubytována Pavelková. Její postel je prázdná. Proto, když se vrátil k Lázničkovi zpět do obýváku, zahlásil: „Moje žena stále pryč. To se mi zatraceně nelíbí.“

„Tak jí zkus zavolat,“ dal mu Láznička radu.

Inženýr Čížek se na něj úkosem podíval. „Myslíš si, že mě to nenapadlo?“ Hned sáhl po mobilu, ze kterého se po pár vteřinách ozval hodně nepříjemný zvuk.

„Nedostupná?“ ptá se Láznička.

„Co asi?“ sykl inženýr Čížek podrážděně.

„Podívejme se na to logicky,“ nenechal se Láznička v nejmenším vyvést z míry. „Říkala přece, že jde dělat co teď my. Možná zachytila u kostela pohyb podezřelých osob a je jim právě na stopě. Tudíž má nejspíš stejnou cestu jako mrtvý Ivan Mařík. Když u kostela zastihneme jeho, určitě zastihneme i ji.“

„Už jsme dávno měli jet,“ podotkl inženýr Čížek. „Protože mluvíš o ideálním a nereálném případě. Vždyť má vypnutý telefon. To není normální!“

Zmocněnec Láznička se následován inženýrem Čížkem konečně vydal po schodech dolů. Hodil na sebe pěřovou bundu, načež oba muži opustili dům a nasedli do Lázničkova SUV. Během několika minut byli na Kostelním náměstí u kostela svatého Jana Křtitele, nevelké barokní stavby na samém okraji historického jádra města. Cestou řekl Láznička svoji domněnku: „To nemusí znamenat nic zlého, že nebere telefon. Třeba si během sledovačky nepřejde, aby ji podle zapnutého mobilu vystopovala policie – anebo Velenova korporace.“ Díky tomu si inženýr Čížek vzpomněl, že by jí mohl zkusit zavolat ještě jednou. Výsledek je stejný. Nedostupná.

Přijeli právě včas. Dodávka stojí utopená ve tmě na neosvětleném parkovišti za kostelem. Láznička a inženýr Čížek se schovali za zdí schodiště před vstupem do kostela.

„Mají klíče,“ oznámil inženýr Čížek, když vidí dva muže stoupat po schodech z druhé strany nahoru a odemykat si vstup. Pochopitelně mu vrtá hlavou, kde ty klíče vzali. Pravděpodobně si stejným způsobem otevřeli i ostatní duchovní stavby v minulých dnech. Žduchl do Lázničky. „Foť to! Voláme policajty.“ Jak předpokládal, dva muži se k dodávce vrátili a něco z ní vykládají.

„Jak to mám asi tak fotit, když je to všechno černý?“ tiše zasyčel zmocněnec Láznička.

„Tak je vyrušíme!“ změnil inženýr Čížek plán. Schválně to řekl nahlas.

Dva muži dělají jako že nic a pokračují v plnění svého úkolu.

Boris vzal mrtvého kněze Maříka za nohy. Luděk skočil dovnitř dodávky, ztěžka se protáhl podél ležící a svázané Pavelkové, načež vzal nebožtíka za ramena. Pokrčením ramen dal Borisovi smluvený signál znamenající otázku: „Jsi si jistý, že vzduch je čistý?“

Boris stále držící mrtvolu za nohy se kolem sebe rozhlédl. Následně pokýval hlavou, jako že ano. Pokračuje se dál.

„Co šefová?“ ptá se Boris.

Luděk promluvil: „Klid, píchnul jsem jí ketamin. Spí jak mimino.“

„Sakra! Pust' mě!“ křičí inženýr Čížek na Lázničku, který mu nechce dovolit vrhnout se na dva muže nesoucí tělo mrtvého. Následuje Borise a Luděka do kostela. Řekl nahlas: „Cože? Kdo tady spí jak mimino?“

Boris se zastavil a drze se mu podíval do očí. „Kdo asi? Tvoje učitelka sexu!“

Luděk dodal: „Vodprejskni, máme tady práci! Jestli cekneš, věci půjdou rychleji než jsme plánovali.“ Inženýr Čížek je rádoby bez povšimnutí nechal zmizet uvnitř kostela. Naprosto se nestará o Lázníčku. Zajímá ho jediné – ukořistit dodávku, ve které se ještě donedávna vezla mrtvola, a ve které je s největší pravděpodobností jeho partnerka uvedená do umělého spánku.

Boris a Luděk nechali Ivana Maříka ležet ve vstupu do kostela. „Ty vole! Dodávka!“ najednou zařval Luděk a spolu se svým kumpánem zběsile běží na parkoviště. Lázníčka se tiše přesunul do kostela.

Inženýr Čížek ucítil, že ho někdo zezadu chytil za ruku. Tou rukou se právě snažil za pomoci kamene sebraného na parkovišti rozbít sklo dveří řidiče. Vzápětí zjistil, že mnohem lepší bude tím kamenem vši silou praštit po hlavě toho, kdo ho za tu ruku chyt. Úspěšně tím získal půl vteřiny, ve které zjistil, že dveře dodávky jsou kupodivu otevřené. To by ale hrálo, kdyby ho Boris s Luděkem nechali jen tak nastoupit. Borise vyřídil kopem mezi nohy. A Luděkoví aspoň vši silou přibouchl prsty do dveří. Ačkoliv je opět chycen za nohu, podařilo se mu položit se břichem na sedadlo řidiče, načež úspěšně stisknul tlačítko startování.

Jakoby zezadu slyšel ženské vzdychnutí. Dodávka poskočila dopředu a rozjela se. Jaké štěstí, že má automatickou převodovku a k jejímu uvedení do pohybu nejsou potřeba nohy. Inženýr Čížek však stále nevidí před sebe. Auto rychlostí kroku míří přímo do stromu za parkovištěm. Vtom tlak na nohy trochu polevil. Mohl si poposednout výše, aby aspoň něco viděl přes černí sklo. Už dosáhne na volant.

Luděk se ho chytil i druhou rukou. Jeho kolega Boris se stále vzpomíná z kopance pod pás. Inženýr Čížek má pravou ruku volnou. S její pomocí zařadil na automatické převodovce zpátečku a strhnul volant doprava. Vytočil motor, aby ho náhodou nenapadlo zhasnout. Opět, jaké to štěstí u moderních aut. Dodávka je vybavena bezklíčovým startováním, díky čemuž není třeba ukořistit klíče. Stačilo, že jeden z ostrých hochů má čipovou kartu u sebe v kapse a nacházel se těsně u auta. Jak stále pokračuje v couvání, osvalený uchvatitel se konečně pustil. Díky tomu se inženýr Čížek konečně normálně posadil.

„Cože? Kde to jsem?“ poprvé se ozvala Pavelková.

„Martino,“ promluvil inženýr Čížek. „Miláčku – teď už v bezpečí, se mnou. To ti tvoji ostří hoši. Píchli ti narkózu.“

„Ale... Vždyť jsem pořád – tady,“ řekla Pavelková nepřítomně.

„Sebral jsem jim dodávku,“ na to inženýr Čížek.

„Zastav,“ zasténala. „Chce se mi čůrat. Je mi strašně zle!“

„Klidně to pusť,“ řekl. „Nesmíme zastavit. Jsou nám v patách.“

„Kdo?“ zajímá ji.

Odpověděl: „No, kdo? Přece ty tvoje vymláčený držky.“

„Rozřež mě! Nemůžu se hnout!“ ještě prosebně zasténala.

Opáčil, že by velice rád, ale nemůže. Opravdu nemůže. Nebo to aspoň tuší. Neodjel ještě dost daleko na to, aby je nemohli doběhnout.

Pavelková zakřičela bolestí. Jak auto v zatáčce cuklo, převalila se na rameno, kam jí píchli narkotikum. Má tam určitě pořádnou modřinu. Chce se jí zvracet, ale ovládla se.

„Dobrý?“ ptá se inženýr Čížek. Najednou se v ukradeném autě cosi rozhoukalo, strašlivě rozhoukalo. Alarm!

Ještě to mi scházelo, pomyslel si. Auto je určitě napojeno na GPS a pult centrální ochrany. I přes ten ječák Pavelková zívla a postěžovala si, že se jí chce spát.

„Sakra ne! Nespi! Nesmíš usnout!“ křičí inženýr Čížek. Kdoví, zda je to přes alarm slyšet.

Arcibiskupský zmocněnec Láznička si ani nevšiml, že Boris a Luděk v tichosti vyklidili pole. Právě za ním přijel Tonda Tesárek. „Do pytle!“ byla jeho první slova, když uviděl mrtvolu kněze Ivana Maříka ležet v kostelních dveřích.

Láznička pokrčil rameny: „Vyrušil jsem je.“

„No tak se zdejchneme,“ navrhl Tesárek.

„To nejde,“ hlesl Láznička. „Bude to na nás. Nebo aspoň na mě. Nebyl jsem tady sám.“ Zamyšleně se chytil za bradu. „Asi to nebudeme lámat přes koleno. Zavoláme policii.“

Inženýr Čížek drží kradenou dodávku pod plynem. Pověsilo se totiž na ně zásahové vozidlo bezpečnostní agentury. Pavelková opět vzdychla bolestí a zívla. „Můžu už sakra konečně spát?“ zakřičela.

„Ne! Nesmíš spát!“ překřikuje motor inženýr Čížek. „Miláčku! Kdo ví, jakým svinstvem tě napíchali! Musíme k doktorovi! Nemocnice! Inženýru Čížkovi blesklo hlavou, že ten dům, kolem kterého náhodou jede, je asi šumperská nemocnice. Strhnul řízení do brány pro sanitky. Dodávka se s pištěním kol přetočila napříč ulicí. Brzdy skřípou také zásahovému vozidlu. Obrovská rána! Následuje jakot nedobrovolné pasažérky a sprostá nadávka z úst inženýra Čížka.

Náraz naštěstí neměl vážné následky. Pracovníci bezpečnostní agentury bez problémů vystoupili ze svého havarovaného auta. Dodávka s promáčklym bokem se ještě jakž takž došourala k závoře.

„Honem! Moje žena!“ křičí inženýr Čížek na nic netušícího pracovníka vrátnice.

„Blázníš? To chceš teď volat poldy?“ promlouvá Tesárek na zmocněnce Lázničku. „Vždyť ti za to dají padáka!“

„Ano,“ hlesl Láznička zamyšleně. „Teď už to nebude soukromé vyšetřování. A kvůli tomu si mě arcibiskup neplatí. Jenže teď už je to úplně jedno.“

„Proč?“ zajímá Tesárka.

Láznička hlesl unaveně: „To byl zatraceně špatný nápad – vyrušit je. Ale to on! Ten magor Čížek. Vrhł se přímo proti nim a ještě jim ujel s dodávkou.“

„No a?“ na to Tesárek.

„Co, no a?“ nechápe Láznička.

„To ho tady nemůžeme jen tak nechat?“

„Vždyť jsem to sakra říkal!“ zasyčel Láznička. „Policajti ho tu tak jako tak najdou. Stejně tak najdou moje stopy a půjdou po mně.“

Tesárka napadlo: „Uklidíme ho!“

„Proboha ne!“ vykřikl Láznička. „Tím spíš ho dříve či později najdou. Nejsem vrah, abych měl potřebu zbavovat se těla. Ostatně, Pavelková si stejně udělá, co chce. Pokud to tedy přežije.“

Tesárek se zděsil. „Pane bože! Co se jí stalo?“

Láznička odpověděl: „Byla v té dodávce. Píchli jí snad nějaké drogy, nebo co.“

„Kdo?“ chce vědět Tesárek.

„Přece ti, co vozí ty mrtvoly,“ na to Láznička. „Prý se jim nalepila na paty, ženská bláznivá. A vůbec, poslyš ty, Tondo! Neříkal jsi, že schválně aranžuješ místo, aby to vypadalo jako vražda?“

„To ano,“ hlesl Tesárek. „Ale tady to všechno okamžitě vede k nám.“

Láznička se rozkřikl: „Tak teda urychleně zavolej ty bengal! Jako, žes ho tady náhodou našel, sám!“ Máchnul rukama a vyklidil pole.

Šumperská nemocnice je v obležení kašlajících a dusících se pacientů s koronavirózou. Pavelková má dost síly, aby se postavila na nohy. Její partner ji vede do dveří urgentního příjmu. Přitom odhání dorážející zaměstnance bezpečnostní agentury. „Copak nevidíte? Je jí zle!“

Na chvíli přišla k sobě. Otočila se. „Jak by mi asi zachránil život, kdyby nečórnul tu káru?“ Ta „kára“, jejich vinou nabouraná, totiž patří možným vrahům, kteří tak tak nepřipravili inženýra Čížka o jedinou lásku jeho života. Pochopili to, až jim sanitář v ochranném obleku svým tělem znemožnil následovat Pavelkovou a inženýra Čížka do prostoru urgentního příjmu.

Jaké je to být na ketaminovém tripu? Právě to zažívá Pavelková na vlastní kůži. Zahalená respirátorem a ještě pro jistotu s hlavou převázanou šátkem se přimáčkla k inženýru Čížkovi. „Kamínku, ty můj kamíněčku do mozaiky. Jsem tvoje sklíčko, elektrofloatové sklíčko.“

„Jaké sklíčko?“ poněkud nechápe inženýr Čížek.

„Elektrofloat,“ zopakovala jakoby nic. „Taková krásná osmdesátková, lehce postmoderní budova. To jsou ta skla s hnědým pokovením po celé fasádě. A já jsem v nich, uvnitř, jsem tu všude. Jsem součástí architektury. Nemohu z ní uniknout. Přitom je mi tak lehce, tak lehce.“

Z tripu ji vyrušil lékař, který právě vyšel z ambulance. „Intoxikace ketaminem, téměř jistě. Bohužel, to bude na dlouho. Jak jistě víte, máme tu spoustu mnohem závažnějších případů.“

„Mohl bych jí sundat respirátor? Potřebuje vzduch,“ ptá se lékaře inženýr Čížek.

Lékař zakroutil hlavou. „Nebojte, my se o Vás postaráme, kdyby se Vám udělalo mdlo.“

Sama se do debaty vložila: „Ne, díky. Nepotřebuju vzduch. Sama jsem lehká jako vzduch.“ Nějaký respirátor na sobě vůbec nevnímá. Cítí se, jakoby existovala mimo svoje tělo a byla jen metafyzickou entitou všudypřítomnou v téhle pozdně moderní architektuře, na kterou se ve svém vzdělání specializovala.

Policie si inženýra Čížka pozvala na místo kolize, kde stále stojí havarovaný vůz bezpečnostní agentury. Potvrdil jim, že je opravdu účastníkem a téměř jistě i viníkem dopravní nehody, a také, že se vozidla násilně zmocnil.

„Říkáte to, jako kdybyste k tomu všemu měl velice dobrý důvod,“ zhodnotil jeho výpověď vyšetřující policista.

„To teda mám!“ vykřikl. „Majitelé té dodávky se úplně stejně násilně zmocnili mé ženy.“

Druhý policista prolustroval jeho občanku. „Vaší ženy? Váš rodinný stav je svobodný.“

„No tak, hernajs! Moje ...eeehm, přítelkyně. V noci ji podle všeho unesli, svázali a uspali ketaminem. Řeknu vám přesně, kdo.“ Když na sobě ucítil zaujatý pohled obou policistů, uvedl jména spolupracovníků její detektivní kanceláře.“

Dorazilo další houkající policejní auto. První policista, který z něj vystoupil, okamžitě podal hlášení: „To vozidlo souvisí s nalezeným tělem u Jana Křtitele.“

„No tak samozřejmě, že souvisí,“ prohlásil inženýr Čížek. Čeká, že každou chvíli dostane na ruce pouta. „Ale rád bych upozornil, že cokoliv dalšího řeknu až po poradě se svojí... přítelkyní.“ Jak jen to slovo nesnaší. Vždyť je mnohem víc než její kamarád.

„Ona je právnička?“ ptá se jeden z policistů.

„Ne, historička umění,“ způsobil inženýr Čížek zmatení myslí přítomným vyšetřovatelům. Na to byl chycen za svoje tělo a naložen na zadní sedadlo policejního vozu. Nechápe proč. Vždyť by zvládl nastoupit sám. Následovala ho jeho zmíněná přítelkyně, která se právě teď rozhodla utéct z nemocnice.

Většina lidí v tuto třetí adventní neděli ještě spí. Někteří možná zapalují třetí svíčku na adventním věnci. Ne tak Pavelková a inženýr Čížek, kteří se vezou policejním mikrobusem. Jedou směr služebna Jeseník, kde si je převezme jim dobře známý nadporučík Chlup. Je zde i nezpochybnitelná souvislost s podivnými nálezy mrtvých v kostelech odstartovanými právě

v Jeseníku.

Stále drží svoji partnerku za ramena. Ucítil, jak na ni přišla slabost. Když ji podržel o trochu silněji, promluvila: „Fakt mi nic není. No co, páni policajti, můj trip skončil. Ráda vám povím o dnešním mrtvém – o knězi Ivanu Maříkovi.“ Hned na to si uvědomila, že trip možná ještě neskončil. Co když ketamin podobně jako skopolamin funguje v pozdním stádiu intoxikace jako sérum pravdy?

„Klidně si ten respirátor sundejte, ať se vám neudělá slabo,“ vyjádřil s ní soucit dohlízející policista. „Nebojte se. Já jsem čistý, každé tři dny mi dělají test.“

Inženýr Čížek si s úlevou masku na obličej sundal. Ona se však rozhodla si ji ponechat předpisově nasazenou. „Opravdu jsem v pohodě,“ řekla. „Dnes se mi rýpali v hlavě. Stihli to, než jsem šlápla na zmizík. Výsledky ale budou během několika nejbližších dní. Takže ochranu si s dovolením ponechám. Teď ke zmíněnému Ivanu Maříkovi. Takový typický český rasista to byl. Ten, komu zkazil život, byl zdejší šumperský rodák Tomáš Horvát, dnes dvacet sedm let – příslušník romské menšiny. Jsou tomu dva roky a osm měsíců. To byl termín jeho svatby, ze které díky zmíněnému Ivanu Maříkovi sešlo.“

„Jak to tak přesně víte?“ diví se policista.

„Hele,“ nadechla se. „Když tedy ketamin není totéž co skopolamin, dost možná jako lehké psychedelikum napomáhá vybavování si vzpomínek včetně těch marginálních. Tak třeba, víte, kdo postavil ten kulturák, kolem kterého teď jedeme?“ Po chvíli mlčení odpověděla: „Architekt Bohumil Kapitán, rok 1973. Autory mozaiky ve vstupní hale jsou manželé Josefíkoví.“

Policista ji vyzval, aby přistoupila k věci.

Dala se do vyprávění: „Ten kluk jeden osmahlá se provinil tím, že se zamiloval do bílé holky. Chtěl se s ní oženit, a to v kostele. V tom samém kostele, ve kterém byl jejich potenciální oddávající dnes nalezen mrtvý. Byl totiž proti. Tu svatbu si ve svém kostele nepřál. Prý, co by řekli lidi. A to je všechno.“

Dozorující policista už si také vzpomněl. „To vím, tehdy z toho byla pěkná aféra. To děvče totiž pracuje v jedné proromské neziskovce a postaralo se o pořádné mediální rozmáznutí.“

„Právem!“ upozornila Pavelková.

„Říkám snad, že neprávem?“ podotkl policista trochu dotčeně. „Ale co asi netušíte, že ten kněz dostával ještě víc než dva roky nenávistné zprávy na internetu. Nejspíš tak nenávistné, že letos v létě spáchal sebevraždu. Proto byl případ odložen.“

Pavelková se mu usmála do očí: „Jste si opravdu tak jistí, že to byla sebevražda? To by mě fakt zajímalo, kdo měl potřebu ho kvůli tomu dohnat k sebevraždě? Nepovažuji to za dostatečný motiv. Stejně jako tu nevidím dostatečný motiv pro vraždu.“

„Co tím chcete říct?“ podíval se na ni úkosem policista.

„Že v tom musí být něco jiného, o čem jste určitě nepřemýšleli. Říkají vám něco Mladí křesťanští konzervativci? A jejich styky s Coufal Analytics?“

Tentokrát ji policista zpražil pohledem. Řidič a jeho kolega na předních sedadlech se s pohoršenými pohledy otočili za přepážkou z bezpečnostního skla. Pověděl: „Tohle si prosím nechte pro nadporučíka Chlupa. Ten vás velice dobře zná a jistě bude mít pro větší pochopení pro ty vaše dojmy.“ Po chvíli dodal: „To, na co narážíte, se mimochodem šíří po internetu jako nebezpečná konspirační teorie – dezinformace,“ zanotoval. „Tomu šíření nejvíce pomáhá jistá, řekněme, rocková skupina sestávající z klientek Mnišího vrchu. Takže vám radím pečlivě vážit vaše výpovědi.“ Jen to Pavelková doposlouchala, vyřídila si hovor.

Jen co slečna Johana dohovořila s Pavelkovou, zburcovala Lucii. Spolu s Lucií následně zburcovala i ostatní členky kapely Sisters of Magdalena. Urychleně se přesunuly do podzemí a živé vysílání může začít. Je teprve devět ráno, ale když je ta adventní neděle. Odpoledne si určitě

fanoušci a fanyanky vyhradí na pečení cukroví.

Ještě před začátkem zvukové zkoušky ke všem promluvila Johana. „Martinu sebrali policajti. Jejího přítele taky. Vezou je na služebnu do Jeseníku k nadporučíku Chlupovi. Takže můžeme čekat, že v horizontu několika hodin sem vlítnou a udělají šťáru.“

Lucie pronesla následující slovo: „Omlouvám se za vyrušení v tak časnou dobu. Ale musíme tu písničku stihnout natočit dřív, než začne ta šťára. Pokud máte strach a vyčítáte si možné chyby, žádná z vás chybu neudělala. Může za to Pavelková. Nejen, že se šťourá ve věcech, které jsou tu jen mezi námi. Ale teď nás ještě napráská fízlům.“

Název protirasistické písně je jednoduchý: Černá a bílá. Nemá sloky, jen refrén v pár větách – miloval jsi ji, nemoh jsi ji mít, nikdo si to nepřál, co by řekli lidi. Instrumentální složka je pojatá jako souboj černé kytary, resp. baskytary a bílé osmistrunné kytary hrající vysoká sóla. Je to souboj nesmiřitelných protikladů, kde klávesová linka vyjadřuje beznaděj. Ten souboj je nesmiřitelný, věčný, nelítostný a nikdy nebude mít konec. Syntezátorové rejstříky v podání Lucie postupně mění svoji roli. Stále více vyjadřují hlas toho, kdo si přeje tu beznaděj, kdo chce, aby to bylo normální, kdo tu udává tón. A pak zase: miloval jsi ji, nemoh jsi ji mít, nikdo si to nepřál, co by řekli lidi.

Nevyřčené jméno toho, kdo udává tón beznaděje, je kněz Ivan Mařík.

„Tak abychom si to ujasnili – jsme svědci nebo podezřelí?“ zeptal se inženýr Čížek nadporučíka Chlupa.

„Máte snad být z něčeho podezřelí?“ usmál se nadporučík Chlup. Poté zvažněl: „Uvědomte si, že jste v režimu svědků pod přísahou a křivá výpověď či odepření výpovědi je trestné podle paragrafu 346 trestního zákoníku. Bavíme se o situaci, kde případnou křivou výpovědí může vzniknout značná škoda. V tom případě může být trestní sazba až deset let nepodmíněně. Výpověď však můžete odmítnout, pokud byste díky ní způsobili újmu nějaké osobě Vám blízké.“

„O to právě jde,“ zvolala Pavelková. „Jako osoby blízké vnímám všechny svoje klientky. My jsme na Mniším vrchu vlastně všichni jako jedna velká rodina.“

Nadporučík Chlup se zamyslel. Poté promluvil: „No dobrá, paní Pavelková. Nebudu na Vás vyvíjet nátlak. Ale potom si poradíme bez Vás. My teď s vámi pojedeme na Mniší vrch a provedeme vyšetřování na místě.“

Pavelková je tím zaskočena. Po chvílce přemýšlení svolila, s čímž svolit bezpodmínečně musí. „Prosím, já a moje holky nemáme co skrývat.“ Vzápětí se zastyděla, až se jí zatočila hlava. Nejen, že s největší pravděpodobností má zatraceně co skrývat. Ale tímto také vrazila kudlu do zad všem, kterým dosud obětavě pomáhá.

Nadporučík Chlup na ni ještě promluvil. „Vy a Váš partner se vyšetřování nezúčastníte. Ve Vašem bytě vyčkáte příchodu zdravotnické služby, která Vám provede test na koronavirus. Vaše každodenní výjezdy jsem nucen považovat za rizikové chování. Proto do negativního výsledku testu berte, že máte nařízenou karanténu. Kolegové provedou hlášení na hygienu.“

„Ale to přece nejde!“ křikl inženýr Čížek. „Policie není oprávněna rozhodovat o uvalení karantény.“

„Ne ne, jde to,“ pronesl nadporučík Chlup. „My totiž víme, že jste se setkali s primářem psychiatrické léčebny ve Vidnavě. Je pozitivní. Co, pozitivní? Dnes ho napojili na plicní ventilátor. Takže v mezích, ve vlastním zájmu, zavolejte na hygienu a nahlaste jim všechny osoby, se kterými jste se během toho vašeho soukromého vyšetřování setkali.“

Inženýr Čížek přikývl. Ale má dotaz. „Co to vaše vyšetřování? Nemůže být pro naše klientky rizikové?“

„Při vyšetřování budeme samozřejmě důsledně dodržovat všechna bezpečnostní opatření. Ale musím vás upozornit, že povinnost nošení respirátorů v celé budově mimo vlastní pokoje

ubytovaných a zákaz jakéhokoliv mimopracovního setkávání se vztahuje i na vás. I když se cítíte jako jedna velká rodina, nejste společná domácnost. Nebo je snad Mniší vrch největší rodinný domek v celé Evropě?“ upozornil nadporučík Chlup.

Pětičlenný vyšetřovací tým ve vší slušnosti vstoupil do hotelu Mniší vrch. Z nepoužívaného konferenčního salonku se stala improvizovaná výslechová místnost. Nadporučík Chlup rozkázal dvěma svým mužům, aby přivedli všechny členky skupiny Sisters of Magdalena. Další byl odeslán na hotelový pokoj za Laurou Duškovou.

Pavelková dala nadporučíku Chlupovi nevyžádanou radu: „Zaměřte se na třetí suterén. Tam se možná přímo setkáte se skutečnými pachateli, kteří si z toho udělali nelegální pitevnu.“

Nadporučík Chlup se obrátil na svoji kolegyni. „Máme povolení k domovní prohlídce?“

Policistka přikývla. „Ale jen na část budovy ve vlastnictví církve. Na bunkr to neplatí.“

Na to se nadporučík Chlup zatvářil, že takové soudní povolení je mu na dvě věci. Spiklenecky mrknul na Pavelkovou.

Zachytila signál. „Copak? Že by ty skutečné pachatele kryla tajná služba?“

„Tajná služba? Určitě ne. Něco jiného. Vím to, ale povědět to nemůžu,“ zakroutil hlavou nadporučík Chlup. „Hlavně mi tu prosím vás, paní Pavelková, nezačněte vykládat o tom, že ta tajná služba je ve skutečnosti soukromá firma napojená na Velen.“

Pavelková promluvila na inženýra Čížka: „Ke skutečným pachatelům by nemuselo být daleko. Miláčku, prosím tě, řekni tady pánům policajtům, před kým jsi mě to dnes ráno zachránil.“

„Až na vás přijde řada,“ zpražil je oba přísným pohledem nadporučík Chlup. „Už jste měli být dávno doma v karanténě.“

„Je to jen rock'n'roll,“ říká s klidem kytaristka Zuzana, která je právě u výslechu vedeného nadporučíkem Chlupem.

„Nesnažte se mi cokoliv zatajovat!“ křikl vyslychající. „Víme všechno. Víme o té vaší radikálně feministické organizaci, která chce pomstít utrpení dětí zneužívaných katolickými kněžími. Šikanujete je na internetu. Když spáchají sebevraždu, necháte si je dovézt sem do bývalého podnikového zdravotního střediska, nabalzamuje je a necháte je vystavit v kostele. Jako třešničku na dortu o každém z nich napíšete písničku. To proto, abyste se pomstily nejen jim osobně, ale i celé církvi, která je pro vás reakcionářská, či přímo fašistická organizace. Jak prosté.“

„Tak za prvé,“ řekla Zuzana. „Sama jsem věřící. Za druhé, nikoho na internetu nešikanujeme. To mi vysvětlíte, jak jste na to přišli. A za třetí, vím o spoustě mnohem efektivnějších způsobů, jak řešit problém sexistické podstaty fungování církve, než prznit mrtvolu. K čemu nám to bude dobré – takhle hloupě riskovat kriminál? Navíc nejde zdaleka jen o církve. Je to celá trojjediná moc, shodou okolností nikým nevolená: náboženské tmářství, velkokapitál a nacionalismus. A máte svatou pravdu, to co církve v dnešní době občas provádí, je opravdu fašismus.“

Nadporučík Chlup bouchl do stolu. „Můžete laskavě mluvit k věci? Já se vás neptám na vaše politické názory!“

„Zajistě, jak si přejete,“ zapitvořila Zuzana. „Ale vy mi na oplátku povězte, čím zdůvodňujete vaše domněnky.“

Pavelková mezitím rozevívá na kuchyňském stole laptop.

„Je ti dobře?“ má starost inženýr Čížek.

„Ale jo,“ hlesla. Ve skutečnosti jí moc dobře není. Žaludek i nervová soustava se sice dávno uklidnily. Jenže připadá si, že je klidná až nějak moc. Je unavená jak kotě. Má pocit, jako kdyby na ni něco lezlo.“ Na laptopu právě nabíhá operační systém.

„No, nestyd' se, lásko,“ pobídl ji. „Já taky, jak jsem slyšel o té karanténě, začal jsem trochu

cítit, že na mě leze koronák.“

„Zatracená karanténa!“ zaklela. „Tomu říkám kosa na kámen. Aspoň máme šanci Chlupatému vypálit rybník. Nikdo z těch poldů si nevšiml, že v konferenčním salonku je kamera. A tak se budeme chvíli koukat na televizi.“

„Dobřej nápad,“ zhodnotil to inženýr Čížek. Obraz z inkriminované kamery jako na zavolanou naběhl na obrazovce počítače.

Z přímého přenosu je slyšet, že nadporučík Chlup podlehl naléhání Zuzany a odtajnil svoje zdroje. Jinak se výslech nepohne dál. „Takže kyberšikana! Zjistili jsme, že nenávistné signály věnované členům ultrakonzervativní organizace vycházely ze superpočítače v této budově. Rovněž z dat od operátora jsme zjistili, že superpočítač ovládáte vy a vaše kamarádky prostřednictvím svých soukromých výpočetních a komunikačních zařízení. To mě taky velice zajímá, kde zrovna vy, v takové nouzi a týrané svými partnery, berete svoje drahé počítače. A za další...“

Inženýr Čížek zapojil obraz z kamery do televizoru v obýváku. Pavelková se při sledování přenosu neudržela. „No tak jasná páka! Operátor je Velen. Ten to velice rád nabonzoval a ještě trochu přikrášlil!“

„Přesně, aby se zbavil otravných feministek,“ sdělil svůj dojem inženýr Čížek.

„Když mu tak krásně naběhly do rány,“ na to Pavelková. „Hele, já pořád nemůžu uvěřit, že by v tom Zuzka, Terezka a spol. měly prsty. Jen se z nich staly ideální osoby, na které může Velen celý ten skandál hodit.“

„Nechci tě trápit zlověstnými myšlenkami,“ podotkl inženýr Čížek. „Ale co když to opravdu mají celé na svědomí?“

Pavelková opáčila: „Miláčku, každopádně koukej, jak Zuzka nedává svoji kůži lacino. Chlupatej je vůči ní v pěkné defenzívě, až je mi ho trochu líto... A hele, další účelová láska. Právě vidíme tu šťastnou, se kterou se bude ženit námi obdivovaný a tajemný Tonda Tesárek.“

Obraz náhle zmizel. Nadporučík Chlup si všiml, že je snímán kamerou. A tak svému asistentovi přikázal vystoupit na stůl a kameru umlčet odpojením kabelu.

Další na řadě u výslechu byla Lucie Kruntorádová. Ta se od nadporučíka Chlupa dozvěděla, kdo zajišťoval logistiku převozu mrtvol mezi Mniším vrchem a vytipovaným kostelem. „Spolupracovníci doktorky Martiny Pavelkové.“

„Myslíte Borise a Lud'ka – ty její gummy osvalený?“ ujistila se Lucie.

„Ano, křestní jména souhlasí,“ potvrdil nadporučík Chlup. „Sami se mi přihlásili. O všech svých zakázkách mi řekli. Dokonce nám poskytli svoji havarovanou dodávku, kterou k převozům používali.“

Do salonku vtrhla Johana. Zřejmě už nějakou dobu poslouchá za dveřmi. Spustila přímo na nadporučíka Chlupa. „Říkali vám ti ostří hoši taky, že tou dodávku nedobrovolně svezli taky Martinu? Myslím – Pavelkovou, naši správcovou.“

Lucie na ni vrhla udivený pohled. „Odkud to víš?“

„Zeptala jsem se, sama mi odpověděla,“ usmála se Johana.

Lucie promluvila: „Víte, v poslední době jsem měla na Pavelkovou docela pifku. Myslela jsem si, že nás sleduje a donáší – že jí nějak překáží můj vztah s Lázníčkou, se kterým spolupracuje při tom svém pátrání na vlastní pěst. Ale ty mrtvolky, ty ti chlapi určitě vozili bez jejího vědomí. Tady se musím Martiny zastat. V tomhle určitě nejede.“

Nadporučík Chlup vykřikl: „Proboha, ženská! Mě nezajímá, jestli v tom jede Pavelková, mě zajímá, jestli v tom jedete vy! Mimochodem, byl to vámi zmiňovaný Lázníčka, kdo to dnes celé ohlásil. Zmiňoval se i o Vás.“

„Schválně! Co říkal?“ vyhrkla Lucie. Vstala a opřela se rukama o stůl. Dva hlídkující policisté ji důrazně přiměli se posadit.

„Říkal, co se dozvěděl díky poměru s Vámi,“ opáčil nadporučík Chlup. Lucie zrudla a slyšitelně se jí rozbušilo srdce.

Chlup pokračuje: „Vidíte, pan Láznička svými činy dokazuje, že církev se ke svým problémům staví čelem a hodlá s policií plně spolupracovat.“ To už Lucie neposlouchá. „Ten hajzl!“ zařvala a vzteky kopl do stolu. Jak prudce vstala, spadla za ní i židle. Vtom ji uchvátili dva Chlupovi podřízení. „V klidu, prosím. V klidu! Nebo vás budeme muset spoutat.“

„Poslouchejte, vy chlupatá šarže, co zas o Lázničkovi vím já!“ řekla Lucie o malou trošku klidněji. „O žádné stavění se k věci čelem mu nikdy nešlo. Myslela jsem si, že mě jen a prostě miluje. A on je to prachsprostý bonzák! Že jste ho na mě nasadili? Anebo ne, nasadili ho na mě úchylní ultrapánbíčkářští flandáci, co chtějí definitivně pohřbít svoje tajemství a teď jim to někdo kazí, když tahá jejich mrtvolu na světlo boží.“

Lucie byla na chvíli odeslána do vedlejší místnosti pod dohled dalších ozbrojených policistů. Když se zeptala, zda se může už vrátit na pokoj, bylo jí řečeno, že ne. Právě se totiž vrátili policista a policistka, kteří skončili s výsledkem Laury Duškové. Se svým šéfem Chlupem si vyměnili svá zjištění. Lucie se ještě bude muset k některým zjištěním vyjádřit.

„Nic moc neví. Vlastně, neví toho více než kterákoliv z dnes vyslychaných,“ ohlásila policistka. „Ale přiznala se nám, že je tu nasazená svým vlastním manželem.“

Lucie to slyšela přes sice polstrované, ale špatně přibouchnuté dveře. Opět se jí krev valí do hlavy. Opět vidí rudě. „Já to říkám od samého začátku!“ Dohlížející příslušníci to asi viděli i přes dveře a okamžitě škvíru přibouchli.

„Já ji zabiju!“ procedila Lucie mezi zuby. Vůbec neslyší, jak hlášení paní policistky pokračuje: „Její muž, coby advokát Mladých křesťanských konzervativců, je rovněž na seznamu smrti. Schválně nafingovala psychické týrání z jeho strany, aby se dostala sem, a svého manžela mohla ochránit. Ale tady je asi na špatném místě. Tady na vraha nenatrefí, že...“

„Naopak, milá kolegyně,“ pronesl Chlupův podřízený. „Já si zase myslím, že je tady naprosto správně! Třicet let ve svobodě a demokracii, v bývalém estébáckém doupěti, tu zase bojí komunistické spiknutí!“

„Važ slova,“ upozornil ho nadporučík Chlup. „Komunistické, či spíše neomarxistické živly v tom možná také hrají svoji roli. Ale cítím, že ta podstata vede na pěkně vysoká a taky svatá místa. Vede to k tomu bývalému estébákovi Coufalovi, bůhví proč chráněnému samotnou církví svatou. Zvláště když přesně v této budově před půldruhým rokem za nevyjasněných okolností zemřel.“

Lucie využila nepozornosti dozorující hlídky a pláchla jim před nosem. Stejně tak přímo před nosem jim přibouchla prosklené dveře ze sálu na chodbu. Celá rozlícená se valí do schodů, pot za ní div nenechává kapky na podlaze. Zastavila ji Johana. „Kam letíš?“

„Za Duškovou!“ vykřikla Lucie. „Zpřelámat jí všechny kosti v těle.“

Johana, nehledě na svoji křehkou a útlou postavu, ji ze všech sil popadla.

„Co blbneš? Pust' mě!“ zmítá se Lucie v dívčině náruči.

„Kašli na to!“ zakřičela na ni Johana. „Chtějí jí zabít manžela. Musíme jí pomoci!“

Lucie už mluví o poznání klidněji. „Myslíš toho manžela, co nám jde po krku, co nám to chce celé zavřít a kterej vytáhl z lochu ty flandácký devianty? Patří mu to! A jí taky!“

„Víš co?“ navrhla Johana. „My za ní půjdeme – obě dvě. Dáme jí šanci.“

„Jasně,“ na to Lucie. „Bud' on, a nebo my. Jako už tolikrát!“

Pavelková, když uléhá do postele, tuší, že nadcházející pondělí bude kupodivu klidnější než dnešní rušná a krušná neděle. Bude muset. „Padá na mě deka,“ svěřila se inženýru Čížkovi. Vzápětí ho poprosila, aby jí přinesl kapesník.

„Rýmička?“ zeptal se.

„V té dodávce byla strašná kosa,“ odpověděla. „Ale, kdyby rýmička? Co já bych za ní dala. Dobře víš, že žádná rýma ani chřipka teď prostě nejsou. Roušky a zákaz mezilidského stýkání je spolehlivě zastavily, ne tak tu koronasvini.“

Inženýr Čížek ucítil pohmatem její velice suchou pokožku a všiml si jejího růžového obličejce. „Měla by sis změřit teplotu.“

Udělala, jak jí poradil. „37,2! Tak přece – skončili jsme.“

„Až tak?“ snaží se inženýr Čížek zlehčit situaci.

„Přesně toho jsem se bála – ze všeho nejvíc,“ vzdychla. „V baráku se nám rozšířil koronavirus. Takže to znamená, že to můžeme rovnou zabalit.“ Naštvala se: „Za to můžou ty benga, co nám nekontrolovaně běhají po domě!“

„Náhodou,“ ozval se inženýr Čížek. „Mně taky docela dost lechtá v nose.“ Hepčí! Hepčí! Ještě jednou hepčí! Do ložnice tiše vkročil Kryštof.

„Mami,“ vypískl.

„Copak, miláčku? Nechoď sem, jsme možná nemocní,“ upozornila ho.

„Mami, mě strašně škrábe v krku,“ sdělil Kryštof.

„No tak vidíš, je to rýma!“ řekl inženýr Čížek chlácholivým tónem. „Kluku, já ti teď dám cucavou pastilku, ráno ti uvařím čaj s medem a citrónem a bude to dobrý. Je to fakt jenom rýma!“

Pondělí 14. 12. 2020

Inženýr Čížek se vzbudil s ucpaným nosem. Ale vzhledem k tomu, že z něj teče jako z kapajícího kohoutku, asi moc ucpaný nebude. Nechce smrkat, aby nevzbudil Pavelkovou po svém boku. Jen co přišel trochu s myšlenkami k sobě, uviděl ji, jak je vzhůru a sápe se po mobilu.

„Lanžhot,“ ohlásila unaveně.

„Tak co? Jedeme?“ hlesl.

„Nejedeme! Marodíme,“ rozhodla. „Bolí mě celej člověk.“

„To můžeme?“ trochu nechápe inženýr Čížek.

„Co, můžeme?“ na to Pavelková. „Musíme. Máme příznaky.“

„Takže co?“

Odpověděla: „My teď, milej zlatej, zavoláme na hygienu, ať vezmou vzorky všem v domě. Mě testovali už včera ve špitále a dnes se dozvím výsledek. Drž mi pěsti.“ Vzápětí se trochu lekla. „Cože? Už jsou tady?“ Ozvalo se hrčení aut. Je to zvuk, který v těchto končinách vždy znamená něco důležitého. Podívala se z okna, načež zahlásila: „To je zas Chlupatej a jeho hvězdná sestava. Jedou na celodenní šichtu.“

Inženýr Čížek pochopil, že to nevěstí nic dobrého. „Co s tím podnikneme?“

Podala mu bezkontaktní teploměr. „Na, sejmi mě.“ Na povel namířil laserovou tečku na její čelo, zmáčkł spoušť, ukázalo se 36,6 °C. Pro kontrolu učinil totéž ještě jednou. Opět 36,6 °C.

„Klídek, jsi jenom přetažená,“ chlácholí ji inženýr Čížek.

„Tos uhod!“ svěřila se. „A taky je mi to všechno jedno. Ať Chlupatej klidně sebere pár našich ženských. Aspoň budu konečně vědět, kdo je pachatelem těch vražd nevražd a Láznička mi bude úplně volnej. O starost míň.“ Potěžkala v ruce pistolový teploměr. „Jdu zastřelit Kryštofa.“

„Výstřel“ odhalil, že Kryštof je na tom poměrně dobře. Teplotu má těsně nad 37. Přestože se mu právě spouští rýma jako trám, je veselé nálady. Možná i proto, že může klidně celý den zůstat v posteli a může si odpočinout od online výuky.

Po snídani si Pavelková a inženýr Čížek rozdělili úkoly. Když od ní uslyšel: „Včera jsem zachytila něco takového, že se Sesterstvo zmocnilo superpočítače,“ nabídl se: „Mohl bych zkusit znovu zachytávat signál. Velená se bát nemusíme, když si s tím zcela normálně někdo hraje. Podívám se tomu na zoubek.“

„Díky,“ ocenila jeho iniciativu. „Já co nejdřív udeřím na Terezku, než nám zmizí do práce. Laskavě a nenápadně se jí zeptám, co dělala v pitevně. Pak... Tady zatím končí naplánovaná část mého dne.“

Připomněl: „Co Láznička a Tesárek? Co takhle konečně zjistit, kdo je pase? Měli bychom pokročit, co se týče té soukromé tajné služby.“

„Tak pokroč,“ popíchla ho. „Jestli víš, za co to chytit. Já teda nevím. A klidně se ti přiznám, že pasivně čekám, co z toho vyleze.“

Jak si Pavelková naplánovala, zabouchala na dveře průchodu do bytu faráře Michálka. Zkontrolovala, zda jí dobře sedí respirátor. Byť v koutku duše cítí, že je to v této chvíli už stejně docela jedno. Obzvláště, když farář Michálek také mluví trochu přes nos.

„Mohla bych mluvit s tvou nastávající?“ požádala ho co nejmilejším hlasem.

Farář Michálek se zamračil. „Těžko, před chvílí odešla pomáhat.“

„Škoda,“ povzdechla si. „Ty se s ní asi celý den moc neuvidíš, že? Zjistila jsem, že když se zrovna nestará o děti, něco kutí ve sklepení. Ve společnosti dalších dvou klientek tam pobíhá s deskami jako nějaká velká paní vědkyně. Řeší něco strašně důležitého, o čem nemám tušení. Nemáš to tušení náhodou ty?“

Farář Michálek ze zamračené tváře vyloudil pousmání. „Vždyť sis odpověděla sama. Ano, pracuje na soukromém vědeckém projektu. Stejně jako Zuzka...“

„Mikrobioložka,“ doplnila Pavelková.

„A ta z Polska – Alicja,“ pokračuje farář Michálek.

„Ajt'áčka,“ na to Pavelková. „A tvoje Tereza coby sociální antropoložka. Opravdu multidisciplinární vědecký tým. Na čempak dělají?“

„Nevím,“ zpevnil svůj postoj. „Respektuju, že Tereza o tom nechce mluvit.“

Pavelková rovněž zpevnila svůj postoj a zadívala se mu zpříma do očí: „Že by výzkum balzamace mrtvých těl včetně zahlazování příčin smrti? Anebo snad post-mortem analýza sexuálních deviací a psychopatických poruch osobnosti?“

„Na co narážíš?“ značně zvážněl farář Michálek.

Řekla tiše: „Nemůžu si pomoci, ale to co v poslední době vidím, mě vede k jedinému. Minimálně dvě naše dámy a tvoje milá k tomu jsou nějakým způsobem zapojené v případě manipulace s těly mrtvých Mladých křesťanských konzervativců.“

Michálek si podepřel bradu. „Martinko. Zní to teda zatraceně bláznivě – jen co je pravda. Ale co? Mladí křesťanští konzervativci, s těmi prašivými zneuct'ovači božího jména jsem si užil teda pořádně. Vždyť kdo mě potřeboval odstranit? Kdo ze mě potřeboval udělat pedofila? Kdo prásknul arcibiskupovi, že mám holku? Byli to Mladí křesťanští konzervativci. Jestli teď hromadně páchají sebevraždy... samozřejmě, jsou to taky naši bližní. Ale člověku se tak uleví.“

„Jasně,“ vpálila mu do očí. „Slečna Tereza ze samé lásky k tobě maká na tom, aby ta úleva byla co největší.“

Opět se zamračil. „No počkej... Co tím chceš říct? To jako, že ji podezíráš ze zločinu?“

„Je mi to líto, ale nemohu vyloučit, že tomu tak není,“ pronesla Pavelková sebevědomě.

„Tak to pr!“ vyhrkl farář Michálek. „Myslel jsem, že jsme kamarádi.“

„Hele!“ zvýšila hlas.

Nedovolil jí promluvit. „Dělá ti dobře, vrážet druhým kudlu do zad? Měla bys nám všem pomáhat, tak jak to dělám já s Terezkou. Místo toho nám chceš kdoví co přišít. Co? Chceš to naprášit těm poldům, co teď promořujou celej barák? Dostala jsi strach? Někdo tě zmáček? Anebo si chceš jen zajistit klídek na duši?“

„Chci jen vědět, jak se věci mají,“ hájí se Pavelková.

Řekl nahlas: „Tak to si laskavě domluv s Terezkou. Ale teď ne. Jsi nemocná, tak ať někoho nenakazíš.“ Načež před sebou přibouchl dveře a zmizel.

Pavelková ještě na ty přibouchnuté dveře zabušila pěstmi. „Lukáši! Počkej! Promiň! Já to tak nemyslela!“

Neozývá se nic než ticho.

„Tak fajn,“ řekla si Pavelková jakože pro sebe, přitom dost nahlas. „Děláš babu, co? To si říkáš psycholog?“

Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka a Antonín Tesárek se setkali nad další mrtvolou. Prvnímu jmenovanému neustále vyzvání telefon, protože se mu Pavelková marně snaží dovolat. Už to nevydržel a jediným stisknutím tlačítka přístroj ztišil. Nebude přece rušit hlukem v kostele, byť v naprosto prázdném.

„Novodobý Jan Nepomucký?“ byla první otázka Tondy Tesárka.

„Ano,“ přikývl Lázníčka. „Občanským jménem Josef Outrata. Byl zpovědníkem ve zdejší kostele. A zpovědní tajemství, to držet uměl.“

„Tak proboha co spáchal za hřích?“ ptá se Tesárek roztřeseně. Je na něm znát strach, zda tentokrát neudělal kardinální botu.

„No co by?“ pokrčil rameny zmocněnec Lázníčka. „Krom toho všeho byl členem Mladých

křesťanských konzervativců.“ Po chvíli mlčení navázal: „Politická korektnost a pokrokařská církevní lobby. Vyštípali ho ze svého středu, nikdo si o něj ani neopřel kolo. Můžu potvrdit, že s církví to po lidské stránce spěje k zániku. Pro opravdu slušné a zásadové jedince tu přestává být místo. Zřejmě nesl velice těžce, že se díky své pravé víře přidal do tvójí, podotýkám, tvójí konzervativně křesťanské organizace, a ocitl se ve společnosti pedofilů, pokrytců a politických oportunistů. Motiv k sebevraždě je tu naprosto pochopitelný.“

„A já ti furt říkám“ zvýšil Tesárek hlas. „Že Mladí křesťanští konzervativci byli od počátku šmėčko. Byla to past na lidský odpad zneužívající jméno boží. A z mé hlavy to teda fakt není.“

„Já vím,“ na to Láznička. „Progresivistické křídlo, páter Bělík – liberál všech liberálů. Jak by nebyl, když sám je teplouš? Na špinavou práci má tebe.“

„Hele!“ vykřikl Tesárek. „Bělík do toho vstoupil až později.“

„No tak samozřejmě,“ opět si ví rady Láznička. „Předtím tě pásl jeho nejlepší kámoš nebožtík Koloušek. Učebnicový prototyp bezcharakterního a chamtivého politika, který coby někdejší ministr financí ožebračoval lidi. Ale to ponechme stranou. Zřejmě jsi nepochopil to nejdůležitější. Všichni členové tvé organizace nebyli prašiví. Snad mi dáš za pravdu, že občas se tam objevili i ti, kteří opravdu měli pevnou víru a charakter, a považovali podobně jako já konzervativní pohled na svět za správný.“

„Možná,“ odsekl Tesárek. „Dokud nepoznali mocnou firmu Coufal Analytics, které se stali váženými klienty.“

„Co jsi čekal, vlastně?“ vyhrkl Láznička. „Tvým druhým úkolem od Kolouška bylo ochočit Coufal Analytics pro něj. Měl jsi na něj kompro, držel jsi je v šachu. Tvoji hoši z Mladých křesťanských konzervativců u tebe náhodou našli jejich vizitku a oproti tvým záměrům se jim vetřeli do přízně – úspěšněji než Koloušek.“

„Ano, přiznávám, v tom momentě se mi to vymklo kontrole,“ na to Tesárek. Po chvíli dodal: „Proto jsem tady. Tenhle dost možná zemřel nevinně, i mým přičiněním.“

Zmocněnec Láznička pronesl zasněně: „Opravdu zásadový člověk, pro kterého zpovědní tajemství bylo vším. Neprozradil hříchy svých kolegů kněžích. Dokonce neprozradil ani manželskou nevěru jedné z žen, která se mu přišla vyzpovídat. Ovšem stejně tak neprozradil policii, že za tu nevěru ji začal manžel surově fyzicky trestat. Vyšlo to najevo až díky jisté Martině Pavelkové, která tu dnes s námi z neznámého důvodu není. Ona dotyčná, paní Anna Novotná, je nyní v péči jejího zařízení na Mniším vrchu.“

Pavelková prostřednictvím videohovoru zpovídá svoji klientku Annu Novotnou. Nejprve se omluvila, že se s ní nemůže sejít tváří v tvář. „Viš, pocítuji právě mírné respirační příznaky. Jinými slovy – rýmička. Bohužel, v dnešní době to může i znamenat, že jsem přenašečka nejobávanější nemoci naší doby.“

„To mi povídej,“ povzdechla si paní Novotná. „U nás na cé trojce jsme nachrmlaný úplně všechny. Nejvíce děcka. Musíme furt kolem nich skákat, přitom nám samotným není nejlíp. Promiň... Chvilíčku.“ Potřebovala se vysmrkat.

Pavelková všem popřála brzké uzdravení. Potom přikročila k věci. „Potřebovala bych se tě zeptat na kněze Outratu z lanžhotské farnosti, pokud tě to tedy nebude nijak zvlášť trápit.“

„Klidně,“ na to paní Novotná. „Jsem ráda, že si na něj můžeme společně zanádat.“ Načež připojila několik opravdu sprostých nadávek. „Vždyť to víš. Všechno jsem mu vyklopila a ještě ho prosila o pomoc. Taky, že mi helpnul – samozřejmě jen duchovně. Prý, ať mi a mým dětem pán bůh žehná. Ted' už naštěstí bývalej mě tak naflákal a řval u toho jak šílenec, že sousedi zavolali policajty. Navrhla jsem jim velebného pána jako svědka. Nic jim neřek, protože zpovědní tajemství. Nemám mu to za zlý, jeho práce. Vlastně, co je s ním? Že se na to po roce zase ptáš?“

„Je po smrti,“ konstatuje Pavelková. Načež kýchl. „Promiň, chvilíčku... Byl nalezen

oběšený v lanžhotském kostele.“

„Jo, takhle!“ uvědomila si paní Novotná. „Když tak, včera v noci jsem s Josífkem a Alenkou spala na pokoji. Moc silné alibi to není, ale oni mi to dosvědčí. Stejně tak jako ostatní ženský, který tu noc ve skupinovce sjížděly seriály. Jestli bude potřeba, klidně dám vzorek DNA.“

„To je v pohodě,“ uklidňuje ji Pavelková. „Ty určitě nepadneš do podezření. Každopádně, díky moc. Jestlipak víš, že ten kněz byl členem Mladých křesťanských konzervativců?“

„Aha, těch co právě teď páchají kolektivní sebevraždu,“ prohodila paní Novotná.

Pavelková se trochu zděsila. „Takže to víš?“

„Prosím tě,“ vyhrkla paní Novotná. „O tom si povídá celej Mniší vrch. Dobře víme, na čem teď děláš. Akorát nějak tak úplně netuším, proč zrovna tenhle má být taky mrtvej. Otec Outrata sice byl pěkná konzerva, to jo. Ale jinak normální člověk – docela.“

„Mladí křesťanští konzervativci rovná se Coufal Analytics,“ konstatuje Pavelková.

Paní Novotná se už chytá. „Takže ti bývalí estébaci? Ti mafiáni, co pak dělali pro politiky ve volbách? Fujtajbl! Do Outraty bych vážně neřekla, že v těch čachrech jede taky.“

„Mimochodem,“ podotkla Pavelková. „Víš, že váš pokoj byla původně kancelář čtvrtého Inženýra? Byl to šéf přes kádrové profily uživatelů internetu. Dost možná věděl o tvójí nevěře.“

Paní Novotná si dlouze povzdechla. „Martino! Ani nevíš, jak moc před tebou smekám. Vypakovat odsud tu bandu sviňáků a ještě jim ten barák osobně znárodnit pro bohubilé účely. To snad ani nemůže být pravda.“

Pavelková se usmála: „Znárodnit? Říkejme tomu třeba legální squat. A upřímně, to teda máš proč mě obdivovat! Á propos – všude policajti. Jak to probíhá u vás. Neptali se tě na něco?“

„Ne, vůbec!“ zakroutila hlavou paní Novotná. „Už nejmíň hodinu tu žádní nejsou. Asi když viděli, jak tu smrkáme a pčíkáme, vzali strachy nohy na ramena.“

„To chápu,“ na to Pavelková. „Počkej... Něco slyším. Že by se přece jen vrátili?“ Vykoukla z okna. „Ale ne. To jsou vojáci v kuklách. Jdou nás hromadně testovat.“ Po milém rozloučení ukončila videohovor. V rychlosti překlikla na zprávy.

Do očí ji praštil titulek. „Policie v Jeseníku ochromena. Nadporučík Chlup má koronavirus.“ Rozklikla článek. Trochu je jí divné, proč náčelník policie kdesi v Jeseníku se dostal do denního přehledu zpráv. Dokonce je tak slavný, že je jmenován přímo v titulku.

Ani článek nedočetla, vzteky zabouchla laptop. Zařvala, přitom sebou kecla na pohovku a chytla se za vlasy, až jí pár vlasů zůstalo v ruce. Ne, vůbec jí nevádí, že jí „Chlupatej“ vzal zásluhu za rozprášení internetové špionážní mafie a trollí farmy zvané Coufal Analytics. Ať si je mediální hvězdou. Aspoň většina republiky konečně ví, kde leží Jeseník. A především, jaké štěstí, že ona není ta mediální hvězda.

Důvod jejího namíchnutí je mnohem prozaičtější. Ta divná rýma řadící na Mniším vrchu nemůže být nic jiného než právě zachycený koronavirus nadporučíka Chlupa. Zatímco včera vedl vyšetřování, všechny nakazil. Je to na beton! Z Mnišího vrchu se stala zamořená zóna.

Kryštof, i když je nemocný, se přestěhoval do dílny inženýra Čížka. Jeho bezpapírový otčím a reálný starší kamarád ho tak může snadno hlídat. Právě dotykem dlaní na čelo orientačně zjišťuje, zda nemá teplotu. Dává mu napít čaje s medem a zázvorem.

Poté se inženýr Čížek přesunul k počítači, který dnes podle instrukcí své milé změnil už ve skutečný terminál napojený na superpočítač v podzemí. Než se však stačil jen dotknout myši, ba dokonce než si stačil utřít kapesníkem zaslzené oči, rozletěly se dveře.

Vešly dvě postavy v protiinfekčních oblecích s nášivkami Armády ČR. Na chodbě mezitím stojí úředník z hygienické stanice něco zapisující do svých poznámek. Mladý voják si mu stoupl za záda a pevně mu chytil hlavu.

„Nemusíte mě držet, já to zvládnu,“ řekl inženýr Čížek.

Přes průhledný obličejový štít poznal milý úsměv jeho kolegyně. „Nezvládnete, docela to bolí! Ale určitě to vydržíte. Jste přece chlapi,“ sdělila. Vytáhla z pouzdra dlouhou vatovou tyčinku, kterou mu pečlivě zasunula nejdřív do levé, potom do pravé nosní dírky. V obou případech v jeho nosní dutině zmizela téměř celá délka takzvaného štouradla. Konečně mladý muž pustil hlavu testovaného a na zkumavku s úspěšně odebraným vzorkem lepí štítek s počítačem vygenerovaným čárovým kódem. Jeho kolegyně se mezitím přesunula ke Kryštofovi. Rovněž velice mile mu řekla: „Tebe to bolet nebude. Ty jsi malej! Koukni na mě, řekni ÁÁÁÁ!“ Vzala si na něj o poznání kratší tyčinku, kterou mu vytřela ústa.

Inženýr Čížek ani nemá sílu přemýšlet nad tím, jaká to nespravedlnost. Jemu připraví muka a malé děti mají privilegia. V krku ho škrábe čím dál víc. Aspoň, že jeho ucpaný nos byl dokonale prošťouchnut a dýchá se mu o něco volněji. Jenže krátce na to dostal takový záchvat kýčání, až řinčí zářivky na stropě.

„Tak desetkrát, tedy dvanáctkrát zdravíčko, mladí pánové. Hlavně si to tady pod sebou nezbojurejte,“ řekla slečna vojákyně na rozloučenou. Na její poněkud drsné povolání zněl inženýru Čížkovi její hlas jako esence něžnosti. Snad štěstí, že se k nim už nedonesl Kryštofův pokus o vojenský humor, když vypočítával stále pokračující kýčání svého kamaráda: „Hepčík... Kulometčík! Bombometčík! Nadporučík! Podpraporčík! Kontrarozvědčík! Aparátčík!“ Na jeho kýčání už mu zřejmě došly hodnosti i funkce.

Sama se svými myšlenkami, tak je na tom Pavelková ve svém bytě. Nazrál čas, aby spolkla další prášek proti teplotě a bolesti. Docela ji překvapilo, že u ní žádná návštěva vojenského testovacího útvaru neproběhla. Asi mají informace, že hloubkový odběr z nosohltanu u ní proběhl už včera. Výsledek bude až kdoví kdy. Což o to, už má výsledek z nového systému hromadného testování, který zde načerno zavedlo Sesterstvo. Prý plivnout na připravenou vatičku, pak to dámy strčí takříkajíc do stroje a totéž odpoledne jsou výsledky pro všechny zde bydlící. Její výsledek je negativní, jako u všech. Pavelková tomu ale ani za mák nevěří. Za prvé, kde je ten stroj. A za druhé, určitě ne nadarmo jsou profesionální testy prováděny důkladnou, leč bolestivou metodou.

Dodala si odvalu k výpravě do podzemí – zákaz nezákaz, Velen Nevelen, rýma nerýma. Stejně je teď všechno jedno, když Sesterstvo se pohybuje po zodolněném podzemí jako doma.

Nasadila si respirátor a opustila byt. Jelikož má rýmou přiučpaný nos, s další překážkou před nosem se jí špatně dýchá. Zařekla se však, že něco vydrží. Sjela výtahem do přízemí, a hned poté speciálním nákladním výtahem do druhého podzemního podlaží.

S vynaložením veškerých sil odtlačila těžké betonové dveře oddělující relativně nechráněnou výtahovou šachtu od chráněného prostoru zodolněného podzemí. Červeně na ni zablikalo oko ve tmě, načež se rozsvítilo světlo. Kupodivu je to velice moderní LED osvětlení. Také se před ní otevřela výsuvná průmyslová vrata.

Všechno je jako při její předchozí návštěvě. Velitelský úsek je liduprázdný. Na prkenném pódiu za černou oponou jsou vyskládané kytary, bicí souprava a stojany na mikrofony. Je tu dokonalé ticho, kde i cvaknutí vypínačem zní jako ohlušující rána. Vrátila se zpět do manipulační haly. Otevřela se před ní další automatická vrata, za kterými se před ní rozprostřela superpočítačová hala. Právě prochází po galerii v její horní úrovni. Tady už takové hrobové ticho není. Hučí chladicí okruhy a do toho zvuk podobný cvrčkům, jehož zdrojem jsou drobné motorky v modulech superpočítače. Přestože historická struktura produkuje spoustu technologického tepla, je tu zima. Výkonné tepelné čerpadlo totiž toto teplo účinně recykluje a posílá do radiátorů v celém domě.

Přítímí ozvláštňuje blikání snad až milionů červených a zelených kontrolkek. Celé to působí jako kulisa ze sci-fi filmu osmdesátých let. Pavelkové je dobře známo, že kompozice superpočítače nese znaky postmoderního uměleckého díla. Estébáci, kteří toto soustrojí s dosud tajemným účelem vybudovali, si naprosto jistě potpěli i na uměleckou stránku díla. Je to obří plastika sestávající

z jednotlivých modulů, věží s jehlancovými stříškami. Mezi nimi se vine soustava žebříků a lávek z ocelových roštů. Celé je to protkané trubkami chladících okruhů splétajících se ve výměníky. Právě díky nim, zdaleka ne kvůli své nemoci, se Pavelková třese zimou.

Přešla přes otevřenou galerii do navazující chodby, která poskytuje výhled na superpočítač. Na druhé straně chodby jsou rovněž okna. Z místností, do kterých okna vedou, jakoby se ozývaly kroky, snad i velice tichý šelest podobný běžnému lidskému hovoru. Dovnitř vidět není. Čirou náhodou si však Pavelková všimla, že jedna z poměrně nově vypadajících plně zatemňujících rolet se hýbe. Na nic nečekala a na okno zaťukala. Dámy pohybující se uvnitř dělají, že neslyší. Proto na bezpečnostní sklo zabouchala pěstmi. Ještě jednou. A potřetí.

Ženu, která šla otevřít, poznala naprosto bezpečně. Zuzana Loucká, jedna ze tří, kterou zde viděla minule. A také kytaristka skupiny Sisters of Magdalena. „Prosím tě, zmiz!“ naléhá na ni. „Dávám vzorky do stroje a narušíš mi výsledky!“

„Co tady děláš?“ nenechá se Pavelková odbýt.

„To ti řeknu později!“ odsekla a zase zabouchla dveře. Pavelková tedy udělala, jak si přála. Vzdálila se. Ne ale zpátky do budovy, nýbrž po schodech dolů do třetího suterénu. Cestou teprve ve své hlavě vyhodnocuje, co zjistila. Zuzana je vědkyně, uznávaná odbornice na mikrobiologii. Přes škvíru ve dveřích viděla, že je v laboratoři sama. Ale nejspíše jen v tuto chvíli, soudě podle bund a pláštů přehozených přes židle, a také celkem tří spuštěných počítačů. Prý dává vzorky do stroje. Jenže nemá na sobě žádné ochranné prostředky. I přes to, že také nejspíše trpí rýmou, což Pavelková odhadla podle jejího začervenalého nosu. Pokud tady je ten stroj, který vyhodnocuje vzorky na koronavirus, se vzorky je nakládáno velmi nezodpovědně s rizikem falešně pozitivních výsledků. To by si přece taková kapacita jako je Zuzana nedovolila. Musí tedy pracovat na něčem jiném. Trochu ji uklidnilo, že k tomu nejspíš vůbec nepotřebují žádné vzorky tkání ze zemřelých kněžích. Co když si jen hrají s počítači?

Ocitla se ve spodní úrovni superpočítačového sálu. V čele místnosti se nachází další průmyslová vrata. Rozsvítla si pracovní osvětlení. Načej zjistila, že tato vrata, která jsou jediným přístupem do tzv. lazaretu mimo nouzové průlezy a gotickou kryptu, jsou neprostupná. Nikdo s nimi ani nehne, protože jsou po celém obvodu pevně zavařená.

Vzpomněla si, jak při poslední návštěvě viděla Zuzanu, Terezku a Alicju vycházet jakoby směrem od těchto vrat. Kdoví co viděla, říká sama sobě. Vrata jsou pod širokou železobetonovou deskou galerie a z vrchu téměř nejsou vidět. Vysvětlení je určitě prozaické. Třeba tu jen tak stály a bavily se o vědeckých problémech.

V mozku jí hlodá další otázka. Proč Velenovi nijak nevadí, že zmíněný trojlístek vědkyň využívá i přes zákaz jeho majetek. Nejjednodušší odpověď je, že výzkum sám platí. To rovněž poskytlo Pavelkové uklidnění. Ani sebevíc dravý a sebevíc bezohledný oligarcha přece nebude prát svoje peníze na něčem, co by ty peníze učinilo ještě více špinavými.

Popošla ještě kousek. Vedle sebe má dvojkřídla tmavě červená vrata do záznamového sálu. Toho, co na nich uviděla, se pořádně polekala. Polovinu jejich plochy zabírá žlutočerný trojúhelník se světově standardizovaným znakem Pozor! Infekce!

Dosud měla za to, že v záznamovém sále dosud zůstala spoušť po akci na záchranu jejího života. Někdo jej však oživil, doslova. V prostoru se nachází život, který je s životem člověka těžko slučitelný. Nicméně, také jí došlo, že je to docela pochopitelné. Pokud tady vyvíjí léky či vakcíny proti koronaviru, musí je také mít na čem testovat.

Přidala do kroku, aby se z podzemí dostala zpět domů. Jen co vyšla ze zodolněného prostoru a její mobil opět chytil signál, přišla jí SMS. Výsledek včerejšího testu provedeného v šumperské nemocnici je... negativní!

Zatímco Pavelková je smutná, že odchází s prázdnou, Kryštof v dílně inženýra Čížka něco odhalil.

„No co je? Nevidíš, že se tvrdě soustředím?“ vyjádřil svoje polekání inženýr Čížek.

„Peťane! Sonda žije! Spojil jsem se s ní!“ nedá Kryštof pokoj.

Inženýr Čížek zapomněl, na co se tak hluboce soustředil a velice rád se podíval na monitor Kryštofova počítače, na kterém by měl správně mít spuštěnou online výuku. „No fakt!“

Poplácal Kryštofa po ramenech. „Já myslel, že mu dávno došly baterky.“

Kryštof pohnul joystickem a vozítko se s vrčením dalo do pohybu. Uviděl na kameře, jak se zčista jasně vynořila ze tmy postava v ochranném obleku a s plexisklovým štítem na obličej. „Kde to jsme?“ ptá se.

Inženýr Čížek mu bez odpovědi vzal ovladač z ruky. Naklopil kameru, co nejvýše to jde. Ještě k tomu zapnul stroboskopické snímkování. Na obrazovce se mihla ženská tvář za plexisklem.“

„No tak, kde to je?“ naléhá Kryštof. „A kdo to je?“

„Co říkala mamka, skončilo to někde v záznamovém sále,“ konečně se dostal k odpovědi inženýr Čížek. „A tahle ženská, vydrž...“ Zobrazil na počítači snímky ze stroboskopu. V jednom z necelých osmdesáti snímků identifikoval postavu podle jejího obličej, vyděšeného i našťavaného zaráz. „Sakra! To je ta polská ajťáčka!“ Vtom si uvědomil, že obraz z kamery zhasl.

Ona polská ajťáčka, klientka Mnišího vrchu jménem Alicja Gluchowska, právě zneškodnila robotické vozítko prostým vyjmutím baterie.

Kapela Sisters of Magdalena se v šatně pilně připravuje na další živé vysílání. Zuzana odhodila svůj bílý plášť a z vědkyně v laboratoři se opět stala kytaristka.

„Co ta naše rýmička?“ zeptala se Lucie.

„Vem ji čert,“ na to zpívající bubenice Sandra. „Snad se rockovej pánbůh nebude moc zlobit, ale tentokrát to výjimečně zazpíváme na playback.“

Lucie hned navázala. „Jinak, od našeho týmu pokrokářek máme informaci, že na nás někdo nasadil robota s kamerou.“

Zuzana k ní okamžitě přiskočila a ukázala obrázek robotického zařízení na svém mobilu.

„Jéžíš!“ vykřikla Lucie. „To je dětská hračka! I když, trochu vytuněná. Viděla jsem to jednou u malého Kryštofa.“ Zahleděla se do země, potom řekla zdrceně. „Pavelková! Já to říkala, že jde po nás. I s tou Duškovou. To je ta tajná služba, že?“

„Spíš ten její nabíječ,“ dodala první zpěvačka Romana.

„Inženýr Čížek?“ ujist'uje se Lucie.

Zuzana potvrdila. „Ano, říká se mu tak. Bývalej internetovej fašoun, co teď seká latinu. Vyklubal se z něho nerd přes elektroniku. Hele, kdo jinej by takovouhle hračku sestrojil? Kdo jinej ji umí ovládat?“

Lucie se na ni významně zadívala. „Tak co? Získáte ho pro spolupráci?“

„To nech laskavě na nás!“ řekla Zuzana podrážděně. „Tady naši práci řešit nebudeme!“

Poté, co se hudebnice přesunuly do sálu, zbývá ještě chvíle na zvukovou zkoušku. Ta se ale poněkud protáhla. Lucii se nedaří naladit sestavu syntezátorů. Je vidět, jak ji do značných rozpaků přivádí sál plný snad všech klientek Mnišího vrchu. Všechny netrpělivě čekají, až konečně bude moct začít hrát. Johana ji celou dobu pozoruje. A vidí v jejím obličej, jak ji to celé frustruje.

„Luci, jseš v pohodě?“ vykřikla Johana.

„No, jsem... Co je?“

„Prosím tě, máš to dobrý! Můžem klidně začít jet naostro,“ ozvala se bubenice Sandra.

Dámy v publiku si špitají, že Lucie má být proč zničena. Policie ji při výslechu rozhodně nešetřila a prý ji málem obvinila ze sériových vražd kněžích. Samozřejmě, že neoprávněně. Tedy, aspoň si to většina přítomných myslí.

„Už druhý den se mi zdá taková... přejetá,“ pošeptala Johana své sousedce.

„Drsná životní minulost ji naučila,“ připomněla šeptem její kamarádka.

„Jenže já vidím, že se s něčím trápí,“ pošeptala Johana. Ta její sousedka a další dobrá kamarádka je totiž Laura Dušková. Když Lucie z pódia sleduje, jak se tyhle dvě baví, zamračila se ještě víc – mnohem víc.“

Světla ve velitelském sále zhasla a vysílání začalo.

Píseň se jmenuje Láska a čest. Jejím tématem jsou tyto dvě hodnoty, které dal do kontrastu příběh jedné bezejmenné ženy v publiku. Dostala se sem poté, co si vytrpěla peklo od svého muže, když ho podvedla. Od toho, s kým svého právoplatného manžela podvedla, se mohla konečně ve svém životě dočkat lásky. A onen manžel se mohl dočkat spravedlivého trestu. Jistý kněz, o němž se v písni přímo nezpívá, upřednostnil svoji čest před její láskou. Stál si za nedotknutelností zpovědního tajemství, čímž jí sebral šanci na pomoc. Pro mnohé, včetně policistů pod vedením nadporučíka Chlupa, je jméno kněze vystupujícího v písni známé. Je to Josef Outrata. Což ale nikdo nepotvrdí ani nevyvrátí, prý se nechal slyšet, že je to celé naprosto správně. Utrpení a bolest rukou manžela je prý zkouška pevnosti její lásky – druhá šance pro ni, když svoji první šanci promarnila.

Pavelková si šla s rýmou aspoň na chvíli lehnout na pohovku do obývacího pokoje. Ze střešní terasy najednou uslyšela divný šramot. Hodila na sebe bundu a roušku, a šla se podívat ven.

Její klientka Lucie Kruntorádová stojí na střešní atice a těká pohledem nahoru a dolů, do nebe pokrytého neprostupnými olověnými mraky a před sebe, přes špičky smrků do Polska.

Okamžitě chytila Lucii za nohy a svalila se s ní na kamínky pokrytou střechu.

„Co blbneš?!“ vykřikla na ni Lucie.

„To bych se měla ptát já tebe!“ rovněž vykřikla Pavelková. Stále ji pevně drží, aby jí nevyklouzla.“

„Jen jsem si sakra užívala ten krásnej výhled,“ procedila Lucie mezi zuby.

„To ti tak budu věřit!“ na to Pavelková. Zvedla se a pomohla Lucii vstát. Stále ji nepustila a táhne ji do svého bytu. Když byly obě dvě uvnitř, svým tělem jí Pavelková zastoupila dveře.

„Já se ti tak budu s něčím svěřovat!“ odsekla Lucie. „Já to tušila. Těm policajtům, co mě málem obvinili z mnohonásobné vraždy, jsi donášela ty. Ty a ta kráva Dušková, kterou jsi nasadila mezi nás jako agentku! Už ti to mohlo bejt všechno jedno. A ty... Místo toho se mnou flákneš o zem. Aneb, kdo se tady rád pere s holkama?“

„Zachránila jsem ti život!“ pronesla rozhodně Pavelková.

„No tak samo! Mrtvá bych ti byla prd platná!“ na to Lucie. „Koho bys pak předhodila Lázníčkově jako strýčkyni protikřesťanského spiknutí?“ Zadívala se na křížek na jejím krku: „Jseš katolička, že?“

„Jsem,“ potvrdila Pavelková.

„Takže jsi jedna z nich,“ řekla Lucie naprosto klidně. Poté se vzteky rozkřikla. „Jsi stejná jak ta banda pánbíčkářů, co šuká malý kluky! Je to ta banda, co už od svého vzniku vidí ženský jako podlidi, vyvolává války a vraždí ve jménu pravé víry! Jste horší než ti islámští teroristé. Narozdíl od nich jste naprosto legální! Jediná legální zločinecká organizace na světě!“

Pavelková se ušklíbala. „Tak kvůli tomu jsi chtěla skočit ze střechy.“ Chytila ji za ramena. Ovšem ne proto, aby ukázala převahu své síly nad ní, ale aby jí poskytla pocit bezpečí. „Lucko, nedělej, že nevíš co jsem zač. Hodná mezi zlými, to zní pěkně blbě, že? Prostě, dobře víš, že jsem vždycky šla po krku těm, kteří zneužívají svoji víru pro politické i jiné zločiny. Zmínila jsi Lázníčku, že? Dokonce jsi s ním byla určitou dobu ve vztahu, že? Tak společně s ním pátrám po těch, kteří zneužívají boží jméno pro zotročování slabších. A jak teď díky tobě tuším, Lázníčka určitě není ten pravej parťák pro tuhle věc.“ Chytila ji pevněji. „Chápeš? Jde nám oběma o totéž!“

„Lázníčka,“ špitla Lucie. Poté se rozplakala. Pavelková ji usadila na sedačku a vzala její ruce do svých dlaní. Lucie vykřikla: „Hnusnej zrádce! Ještě k tomu fízl.“

Mrknutím oka vybidla Lucii, ať se vypovídá.

„Myslela jsem si, že je to první normální chlap v mém životě, milej a pozornej. A hlavně, první, kdo mě nemlátí. Ale sbalil mě jen proto, aby nás všechny mohl sledovat.“

„Sledovat koho? Sesterstvo?“ tipuje Pavelková.

Lucie přikývla hlavou. Opět zavzlykala. „Chápeš? Bůh mě podrazil. Díky tomu všemu teď dobře vím, že takové jako já není v životě žádná láska souzená. Že mě to nenapadlo dřív a jak ta nána pitomá jsem zas naletěla! Jsem s tím smířená. Ale nejsem smířená s tím, kdo o tom rozhodl.“

„S pánem bohem?“ pozeptala se Pavelková.

„Přesně!“ na to Lucie. „Celou dobu jsem proti bohu nic neměla. Navíc, v poslední době jsem byla stále více přesvědčená, že existuje. Teď už to vím na beton. Existuje! A nepočítá se mnou. Jsem pro něj furt ta kurva, co si to navždy podělala!“ Významně se podívala na Pavelkovou: „Co ty si o tom myslíš? Začneš teď jako pravá katolička říkat, jak je bůh úžasnej? Že mi to všechno patří?“

Pavelková se zamyslela. „Vraťme se k jádru problému jménem Lázníčka.“ V duchu to cítí jasně – nešťastná láska. Jak typický důvod pro sebevraždu. Pokračuje: „Já jsem sice s Lázníčkou nikdy nic neměla, ale taky mám s ním problém. Od začátku vím, že hraje nefér hru. Je placen za to, že to celé ututlá a pověst církve svaté zůstane zachována.“

„Nefér hru?“ pozastavila se Lucie. Poté zakřičela: „Svinstva to jsou!“

„Máš naprostou pravdu. My dvě ho společně dostaneme, budeš-li chtít,“ pronesla Pavelková. Na to se na ni Lucie zadívala vlídněji. Vida, jak nádherně funguje vidina společného nepřítele.

Vtom slabé vrčení motorů aut donutilo Pavelkovou vzdálit se od Lucie a podívat se z okna. Lidé vystupující z aut jsou z výšky pátého patra jako mravenci a jejich auta se zhasnutými modrými majáky jako dětské hračky. „Policajti,“ oznámila.

Lucie se zděsila: „Tak oni nedají pokoj. Myslela jsem, že jsou všichni nachcípání.“

„Klid,“ špitla Pavelková. „Určitě jedou vrátit auto, které jsem musela nechat u Šumperka.“

Inženýr Čížek rozhodl, že jemu i Kryštofovi právě skončila směna v dílně. Moc toho nevyzkoumali a vůbec netuší, zda má svojí partnerce říct o příhodě s obživlou a poté zase umrtvenou sondou. Rýma už mu ustupuje, ostatně ani pořádně nezačala. Proto si cestou píská, aby zvedl náladu Kryštofovi, který na tom zas tak dobře není.

Vzal za kliku dveří bytu. Zamčeno.

„Miláčku!“ zakřičel z plných plic skrze dveře. Slyší jen ticho.

„Nevíš, kam maminka mohla jen tak odběhnout?“ ptá se inženýr Čížek Kryštofa. Ten jen krčí rameny. Přitom si stále drží kapesník u nezastavitelně tekoucího nosu.

Ona zmíněná maminka je dole před hotelem a řeší spolu s garážmistrovou Romanou půjčené a nevrácené auto.

„Dobrá,“ ustoupila Pavelková. „Odkud víte, že jsem to auto řídila já?“

„V tuto chvíli nesmíme sdělovat.“

Pavelková i Romana ale tuší, odkud vítr vane. Boris a Luděk! Podrazili ji, díky tomu má právo to s nimi definitivně skončit. Třeba hned. Ví, že vypovídají na policii, aby sami vyvázli bez obvinění. Inženýra Čížka co nejdříve obviní z loupežného přepadení s výsledkem krádeže jejich dodávky a ještě ze způsobení dopravní nehody. O ní samotné už určitě dávno řekli, že se jim do dodávky vloupala sama a ještě jim tam s pomocí jejích kamarádek ze sesterstva nastrčila mrtvolu.

Inženýra Čížka a Kryštofa si vzal k sobě otec Pavelka.

„To nemůžeme, dědo!“ oponuje inženýr Čížek. „Oba dva se necítíme úplně dobře a mohli bychom tě nakazit.“ Urychleně si nasadili roušky.

„Prosím vás, roušky fakt nepotřebujete. Pojd'te za mnou a dozvíte se proč,“ pronesl vlídně otec Pavelka. „Konec konců, já mám taky rýmu jak trám.“ Uvařil staršímu i mladšímu chlapci čaj se zázvorem. Tomu staršímu do čaje kápnul i trochu rumu.

„No, to nás velice zajímá,“ řekl inženýr Čížek, stále s nasazenou rouškou. „Řadí tady epidemie rýmy a podle testů jsme prý všichni negativní. Co se tu k čertu děje?“

„O to právě jde,“ na to otec Pavelka. „Žádný boží zásah, ani osud, ale věda. Nic než věda. A nedělejte, že o ničem nevíte, protože si o tom povídá celý Mniší vrch.“

Inženýr Čížek zprudka vydechl. Otec Pavelka si posadil Kryštofa na klín a říká: „Kluku, víš na co je dobrá taková rýmička? Tedy přesněji virus, který tu rýmičku způsobuje?“

Kryštof tipuje: „Dědo, že by proto, abychom mohli být nemocní, nemuseli do školy nebo aspoň na tělocvik? Ale ne zas úplně moc nemocní, aby se nám něco stalo?“

Hned na to inženýr Čížek vyhrkl: „Takže tím chcete říct, že tu někdo záměrně způsobil epidemii rýmy, aby s její pomocí potlačil nákazu koronavirem? Jako menší zlo?“ Popadl se za hlavu. „To musí být totální hovadina.“

„Kryštof má úplnou pravdu. Jak říkám, nic než věda,“ na to otec Pavelka. „Už skoro od počátku téhle hrozné pandemie je známo, že jeden z tisíců virů způsobujících rýmu je schopen bránit nákaze koronavirem. Je zjednodušeně řečeno silnější a konkurenci nového viru vytěsňuje.“

„No dobrá. Blbost to možná není. Ale to přece nejde! To je proti veškeré lékařské etice!“ říká nahlas inženýr Čížek.

Otec Pavelka přistoupil k inženýru Čížkovi o něco blíže. „Chápete, hoši? Musely to udělat! Z medicínského hlediska riskantní. Ale v danou chvíli pod touto střechou jediné opravdu účinné řešení. Jinak by si tu koronavirus dávno vybral svoji krutou daň.“

„Kdo, musely to udělat?“ vykřikl inženýr Čížek. Napůl našťavaně a napůl vyděšeně.

„Přece zdejší vědecký a výzkumný tým navazující na tradici tohoto domu. Jak jistě víš, hodně jsem pochyboval o smyslu žití nás všech tady pod touto střechou. Ale teď je mi to jasné. Nesmíme se tomu bránit. Pochodeň tradic Mnišího vrchu musíme hrdě nést dál.“

„Pěkné tradice,“ usklíbl se inženýr Čížek. „Tajný výzkum estébáků a ruské armády za účelem ovlivňování lidských duší pomocí nejmodernějších počítačových technologií. Výzkum pokračoval i po revoluci. Sám jsem se na něm podílel coby infiltrant zločinecké organizace maskované jako firma Coufal Analytics. A ten vědecký tým se skládá z koho? Že by mikrobioložka Zuzana, antropoložka Tereza a ajťáčka Alicja?“

„Ano, dobro a zlo, dvě strany téže mince byly v tomto domě vždy spolu neoddělitelně spjaty – zdánlivě. Ve skutečnosti ale neustále spolu sváděly krutý boj. Ironií osudu je, že to byly právě ženy, včetně matky mojí dcery – například, které ztělesňovaly tu dobrou stránku. Souvisí to i s dávnější historií. Nacházíme se na místě nedostavěného pozdně gotického kláštera. Málokdo ví, že to měl být ženský řád. Posláním tohoto kláštera mělo být šíření vzdělanosti. To se v této době zcela očekávatelně nelíbilo Vratislavskému biskupství, které stavbu kláštera zastavilo z obav z možného ohniska čarodějnictví.“

„Dědo!“ připomněl inženýr Čížek. „Ptal jsem se tě konkrétně na tyto tři ženy, které jsme s Martinou načapali v bunkru. Jo, a hned potom mi prosím tě řekni, odkud to všechno máš.“

„Výdrž,“ řekl otec Pavelka. Přesunul se k psacímu stolu, klíčkem odemkl zásuvku a vytáhl z ní tlustou zažloutlou složku. „Svazek StB, ve kterém jsem byl, jak jsem se právě dozvěděl, v roce 1989 veden. A ke zmíněným ženám? Zcela jistě mohu říct, že Martinu oklamaly. Ale je to jen dobře. Dostaly se sem, protože údajně trpěly domácím násilím. Ve skutečnosti prožívají šťastné lásky.“

Inženýr Čížek mrknutím naznačil, že tohle ho hodně zajímá.

Otec Pavelka začal vyjmenovávat. „Zuzana? Ta je zasoubená s jistým Antonínem Tesárkem, který mojí dceři už tolikrát pomohl. Terezu snad připomínat nemusím, je životní láskou našeho kněze a psychologa Michálka. A Alicja? Ta se seznámila se svojí jedinou pravou právě zde na Mniším vrchu. Ano, je jiné orientace. Ale to není ani trochu podstatné.“

„Tak tedy, domluvme se,“ chce zakončit debatu inženýr Čížek. „Byly bys schopen teď hned zajít za Martinou a všechno jí to říct do očí? Vůbec nechápu ty tajnosti!“

„A já zas nechápu, že moje dcera, taková chytrá žena, na to doposud nepřišla. I když, nemám jí to vůbec za zlé. Žije prostě tady a teď, nohama na zemi a v našem systému. To, co totiž zmíněné dámy dělají je navzdory všem zájmům kapitálu i národů, proti všem církevně morálním dogmatům. Tak tedy, chlapi – řeknu jí to, pěkně od plic. Ale bude nejlepší, když se na to všichni dobře vyspíme.“

Pavelková je už dávno ve svém bytě. Lucie je tam spolu s ní. V rámci protisebevražedné terapie jí pomohla připravit večeři pro celou rodinu.

„Prosím tě, kde pořád vězíš?“ spustila Pavelková na svého milého. „Teda, kde pořád vězíte, kluci moji?“

„Vidím, že máš společnost,“ všiml si inženýr Čížek. „Jinak, co se stalo? Byla jsi pryč a bylo zamčeno.“

„Jen chvíli,“ prohodila Pavelková. „Promiňte, kluci, že jsem vás nechala čekat. Ty, Lucko, taky promiň. Musela jsem rychle odběhnout a ze zvyku jsem za sebou zamčela... No dobrá, Lucko. Tak teda jo. Zamčela jsem tě tady schválně, protože mnohé velmi důležité věci jsme ještě spolu nedořešily.“

Úterý 15. 12. 2020

Ráno moudřejší večera, nebo také „ráno připodělanější večera,“ jak občas ráda říká Pavelková. Přesně takový pocit teď zažívá její muž inženýr Čížek. „Ty vole!“ byla tento den jeho první slova.

„Nezdálo se ti to,“ na to Pavelková. „Normálka, večerní intelektuální opojení vystřídala ranní kocovina.“

„Myslíš ten utajenej výzkum?“ unaveně dostal ze sebe. „Syntetický virus rýmy?“ Hned poté kýchnul, čímž zmíněný produkt nelegálního výzkumu rozprášil po celém pokoji.

Zasekla se. „Co, cože?“

„Tvůj táta ti to vysvětlí líp. Říkal, že přijde.“ Tím ji nijak neuklidnil. Spíše naopak. Podrážděnost zahrnala nacvičeným úsměvem. Je to přece její detektivní selhání, že teď vůbec neví, která bije.

„Ta... Lucie,“ sykl inženýr Čížek. „Pěkně nás do toho zatáhla.“

„Pšššt!“ napomenula ho. „Spí u nás v obýváku.“ Poté skoro šeptem řekla: „Jinak máš asi pravdu. Něco mi říká, že ten pokus o sebevraždu jen sehrála.“

„Prosím tě,“ zapřemýšlel inženýr Čížek. „Taky si nemyslím, že by neměla nic za lubem. Ale ta a něco sehrát? Vždyť zatím každé její chlap ji mlátil, její otec taky. Když si představíš, čím si prošla...“

Zamyslela se nahlas: „V tom může být ta zrádnost. Výborně umí proplouvat životem, kde není důležité, co je pravda a co je lež – co je skutečnost a co jen pocit. I když... proč by to dělala, že? Dost možná proto, že tomu, co dělají její kolegyně, věří. Považuje to za správné, víš? A tak je schopná pro to něco udělat.“

„Tak ať nám to vyklopí na rovinu,“ na to inženýr Čížek. „Odkud ví, že je Lázníčka takový podrazák. Na čem přesně se v něm zklamala?“

Pavelková uslyšela z chodby otevření dveří a spláchnutí záchodu. Lucie právě vstala. Poté dva kroky a podezřele znějící ticho. Lucie poslouchá za dveřmi.

Inženýr Čížek se chystá vystartovat z postele. Pavelková ho jemně chytla za ruku, čímž ho přiměla, aby radši počkal. On se jí ale vytrhnul a přece jen vstal. Potkal Lucii stát na chodbě jen ve spodním prádle. Žádnou noční košili ani čisté prádlo si nebrala, protože nepočítala, že tu bude nocovat. Ona dost možná ani nepočítala, že bude žít.

Inženýr Čížek si jí vůbec nevšimá, prosmýkl se pár centimetrů od ní směrem na záchod. Tím pádem ani vůbec nevnímá, jakým ostrým pohledem si ho změřila. Jak se za ním zaklaply dveře, vrátila se do obýváku, kde hodila na sebe, co měla na sobě včera – džíny a mikinu s nic neříkajícím nápisem, zřejmě tu nejlevnější ze stánku.

„Posad'te se!“ zavelela Lucie. „Oba!“ Tím Pavelkovou i inženýra Čížka vyrušila z jejich myšlenek na přípravu snídaně.

Když splnili její příkaz, řekla ironickým tónem: „Tak já vám teda vyklopím, čím mě Lázníčka podrazil.“ Ale před tím zpražila Pavelkovou hodně ostrým pohledem. „Martino! Začínala jsem si myslet, že jsi přece jen férová ženská. Po tom, co jsem slyšela od tebe z ložnice, si teď naopak začínám myslet, že jsi stejná jak Lázníčka.“ Na chvíli se podívala na jejího partnera: „U Vás, pane inženýre Čížku, to docela chápu. Není to Vaše věc. Nevíte o tom nic, takže si mě můžete podezírat, z čeho chcete. Konec konců, u bývalého věčného panice a internetového trolla s extrémně zpátečnickými názory na ženy, to není nic zvláštního. Ale že zrovna ty, Martino...“

„No dobrá,“ přerušila ji Pavelková. „Teď prosím k jádru věci.“

„Copak ty to nevidíš?“ rozkřikla se Lucie. „Děláš s ním soukromé vyšetřování. Vždyť je jeden z nich!“ Rozrušením sotva dýchá, snad se i rozbřečela.

„Jeden z nich?“ okamžitě Pavelková vypálila otázku. Poté se ironicky ušklíbala: „To by mě fakt nenapadlo. Co tím myslíš přesně?“

„Nedělej blbou!“ na to Lucie. „Přece síly temnot.“

Pavelková na ni vyloudila milý úsměv. „Lucko, fakt promiň. Síly temnot – my tady přece vedeme seriózní vyšetřování. Tohle není žádá béčková fantasy.“

Lucie opět promluvila svým silným hlasem: „Martino! Jseš blbá nebo zmanipulovaná? Chceš snad říct, že tvůj život, tvoje rodina, že příběh tohoto rusácko-estébáckého baráku je nějaká béčková fantasy? Ne! Laskavě to pochop! To je realita. Nemysli si, že o tobě nic nevím. Naopak, sama jsi mi toho spoustu řekla. A když ne ty, velice ochotně to řekl tvůj otec – už včera večer.“

Inženýr Čížek šel právě vařit kávu. Došlo mu, že bude potřebovat čtyři šálky. Právě totiž přišel zmiňovaný otec Pavelka.

Lucie si stoupla přímo naproti němu. „Pane Pavelka! No, jen osvěžte Vaší dceři paměť. O co tady jde celá ta léta, co Mniší vrch stojí?“

Otec Pavelka se opřel o kuchyňskou desku a zcela klidně promluvil. „Také mi trvalo, než jsem to přijal za své. Také mi to celé ty roky připadalo jako úplná fantasmagorie. Jenže jediné s touto fantasmagorií to celé začíná dávat smysl. Ano! Na Mniším vrchu se odjakživa střetávala světlá a temná stránka téhož. Světlo a temnota socialistického režimu, světlo a temnota umělé inteligence, světlo a temnota umění, světlo a temnota katolického náboženství, potažmo křesťanského boha jako takového. Koho by napadlo, že důstojník StB Coufal, který to tu za peníze zemí Varšavské smlouvy vybudoval, nebyl totéž co všichni ostatní estébáci a jiné bolševické mlátičky. Šlo mu o dobro celé společnosti.“

Lucie ho doplnila: „Přesně. Když jsem o Coufalovi poprvé slyšela, pořádně se mi otvírala kudla v kapse. Před násilnickými chlapy mě zachránili novodobí komouši – stejní hajzlové jak nacisti, ti aspoň nekradli lidem majetek, že? Ale nezbylo mně, než to pochopit.“

Otec Pavelka pokračuje: „Tím dobrem celé společnosti, jak jsem se dozvěděl, měla být umělá inteligence, Coufalem budovaná za peníze z tajných fondů KGB v tomto třetím největším podzemním zodolněném objektu v celé republice. Třípatrový bunkr na zdánlivě nesmyslném místě v horách byl od počátku koncipován jako světově unikátní biokybernetická laboratoř. Coufalovým posláním bylo stvořit něco jako elektronického ducha svatého, který bude analyzovat povahy všech lidí, a výsledky těchto analýz využívat ke stimulaci kolektivního duchovního vědomí. Můžeme si o tom myslet co chceme, ale tento neskonalý utopismus, snad až popkulturní představa z 80. let o světové superinteligenci propojující a řídicí vědomí všech lidí, byl zcela jistě prostý jakýchkoliv zištných či mocenských úmyslů.“

Vložil se inženýr Čížek, který právě dává na stůl pečivo, máslo a med. „Ta superinteligence je dnes holá realita – mnohem spíše její temná než světlá stránka. Superinteligenci totiž vlastní světové korporace, které nás špehují na každém kliknutí a ke každému z nás vytváří druhé já, elektronickou kopii duše s cílem prodávat zboží, ovlivňovat názory nebo nedejbože vynucovat poslušnost a trestat.“

„To je právě ta odvrácená stránka, která má v dnešní době drtivě navrch,“ navázal otec Pavelka. „Ještě jako estébácký důstojník Coufal k sobě přitahoval světlo i temnotu. Umělce a umělkyně fascinované silou ultramoderních informačních technologií, kněze a disidenty z polské Solidarity – ale také kšeftaře, kariéristy i podlé ničemy z řad ruské armády i světové bolševické nomenklatury.“

„Jasně,“ přikývla Pavelková. „Tohle všechno se mezi těmito zdmi těsně potkávalo.“

Otec Pavelka se přímo zadíval na svoji dceru. „Do zdejší světlé strany patřila i tvoje matka, jak jistě dobře víš. Pracovala na Coufalově superinteligenci jako multimediální výtvarná umělkyně a programátorka. V den sametové revoluce si mě našla jako čerstvého absolventa tajného kněžského semináře. Svedla mě, já jsem jí podlehl. Díky tomu se později narodila tady Martina. Chtěla se

mnou zmizet. Chtěla se mnou začít nový život. Její volání jsem nevyslyšel a tím ji navždy budu mít na svědomí. Ta zlá stránka, ti bolševici přetransformovaní na zabijácké mafiány si ji stáhli s sebou. Pár let poté zemřela při autonehodě. Bohužel, teď už nikdo nic nikomu nedokáže. Ale jsem přesvědčen, že kágébáci se o to postarali. Spunktovali tu nehodu, anebo ji utrápili k smrti.“ Chytil se svojí dcery za rameno. „Martinko! Chápeš to? Posloucháš mě?“

S pláčem mu položila dlaň na tvář. „Tatínku! Proč mi to děláš? Vždyť víš, že myšlenky na maminku mě dohání k nesnesitelnému smutku!“ Náhle ji Lucie popadla za rameno a promluvila jí přímo do tváře: „Samozřejmě – zdrhnout před tím! O to ti jde! Ta největší blbost!“

„Takže vy jste si vzaly do hlavy, že pomstíte moji mámu?“ promluvila Pavelková na Lucii pořádně uplakaným hlasem.

„To taky!“ vyhrkla Lucie. „Sama jsi přece do toho šla. Z těch komoušů, kšeftařů a mlátičů se po revoluci stala soukromá firma – Coufal Analytics. Zmocnili se inkriminovaného Coufalova superinteligentního stroje, průběžně modernizovali jeho osmdesátkovou technickou podstatu a dělají s ním to, co teď ty globální korporace: špehují lidi! A podle toho, co na nich vyšpehují, jim tlučou do hlavy politickou propagandu. Pane inženýre Čížku, Vy o tom zcela jistě budete vědět víc.“

„No jasná páka!“ prohodil inženýr Čížek. „Jako mladej, teda mladej, skoro třicetiletý kluk jsem nalít na jejich propagandu, když jsem zapadl do jedné fašounské internetové komunity. Dokonce jsem u nich byl jednu chvíli zaměstnaný. Naštěstí jen fiktivně – jako agent krysa, na radu zde přítomné mojí drahé. Protože ta si mě tehdy našla a dala mi vůli se z toho dostat.“

Pavelková navázala: „To byly asi ty temnoty, že? Nikdo nemůže potvrdit ani vyvrátit, že je financoval nám velice dobře známý oligarcha Velen. Mimo jiné velký sponzor církve a podporovatel nesvobodných režimů založených na moci ultrakonzervativního náboženství. Každopádně, když už skandály začaly být neúnosné, sám Velen se jich zbavil. A majitel budovy, hrou osudu zrovna katolická církev, přijala moji nabídku.“

Lucie dodala: „Takže od té doby mají chvíli na vrch jakože síly světla. Mniší vrch slouží dobré věci a církve si díky němu buduje svůj pozitivní obraz. Jaké to křehké vítězství, protože v církvi razantně posiluje její temná, reakcionářská a k nám všem ženám nepřátelská stránka. S Coufal Analytics taky není konec, jak tady všechny tušíme. Určitě tu jsou. Jinak by po nás nešli a nechtěli si vzít zpátky, co jim patří. To oni, mimo jiné, se na nás snaží hodit ten masakr Mladých křesťanských konzervativců.“

„Jinými slovy,“ zapřemýšlela Pavelková. „Že by oni byli ta soukromá tajná služba?“

„Uhodla!“ vítězoslavně zakřičela Lucie. „Chytrá holčina!“ Jak to řekla, najednou se vyjevilo, že je Pavelková o šest let mladší než Lucie.

Poslední slovo si vzal otec Pavelka. „Dceruško. Dobře poslouvej, co ti říkám jako tvůj táta. Přestaň si hrát na rádoby zdravý rozum a hledat v tom křivárny. Buď tak laskavá a začni svým kamarádkám věřit. Jsi tu proto, abys jim věřila. Jde o všechno. Nesmíme vyklidit pole stále žijícím temným silám. To je všechno!“

„Ale tati,“ špitla Pavelková. „Ještě před nedávnem jsi říkal, že všeho necháme, odstěhujeme se a budeme žít jako normální lidi.“

„Já vím,“ na to otec Pavelka. „Nedávná zjištění o naší minulosti i přítomnosti mění situaci – od základů. Nemáme jinou možnost. Cokoliv jiného by bylo nemorální – zrada našich předků! Přinejmenším kudla do zad tvojí nebožky maminky, kterou jsem už jednou zradil a nechal všanc zlu. A taky všem, kteří zde v tomto domě obětovali svoji pověst a položili své životy v boji proti temnotám!“

Není čas na přemýšlení. Pavelková i inženýr Čížek byli okamžitě pozváni na prohlídku podzemí. Před tím se ale staví za Laurou Duškovou, které Sesterstvo se chystá dát důležitou nabídku. A ještě před tím musela vyřídit telefonát s Lázníčkou. Ani ne tak našťvaný jako udivený.

„Kde jste?“

„No co by? V karanténě,“ rázně odpověděla. „Jak určitě víte, nemohu za sebe poslat ani kolegu. Je taky v karanténě, protože je se mnou v mileneckém poměru.“

„Vidíte?“ na to Lázníčka lehce výsměšným tónem. „Já měl za to, že máte oba dva negativní výsledky oficiálních testů. Tudíž karanténa vám skončila. A i kdyby, zakázka je důležitější – pro mě i pro vás. Od začátku víte, že není pro mě problém vám obstarat negativní výsledky testů. Nebo snad chcete říct, že máte horečky?“

„Mám zvýšenou! 37,3!“ řekla jasně. „K tomu opravdu pořádnou rýmu.“ Inženýr Čížek jí poskytl zvukový důkaz, když na jedno vysmrkání spotřeboval půl balíčku papírových kapesníků. „Přece nás nebudete nutit chodit nemocné do práce. Nic takového ve smlouvě nemáme, že?“

Lázníčka zvýšil hlas: „Vy totiž nemáte žádnou smlouvu!“ Lehce škodolibě se usmál: „Z podstaty věci ani žádná smlouva nepřipadá v úvahu, že?“

Také se ironicky usmála: „Takže nám dáte padáka! To by nebylo až tak špatný. Ba dokonce by nám to teď před Vánoci bodlo. To víte, pečení cukroví, shánění dáreků pro Kryštofa, a tak...“

„Ne, to já neudělám,“ řekl Lázníčka. „Arcibiskup cosi naznačoval, že kdybyste nesplnila své závazky před církví i před bohem... však víte, jak by to mohlo dopadnout s vámi a s vašimi ženami utíkajícími před nebezpečím. Já bych byl také velice smutný, kdyby to podezření z likvidace Mladých křesťanských konzervativců padlo na vás a vaše kamarádky.“

„Však už padlo!“ téměř zaspívala Pavelková.

Lázníčka se leknutím zakoktal. „C-co-cože?“ Položila mu telefon, čímž ho nechala o samotě s jeho nevědomostí.

Lucie a Pavelková vešly do hotelového pokoje Laury Duškové.

„Vypadni!“ zakřičela Laura. „Ty máš tu drzost po tom všem ještě za mnou lézt?“

„Lucko,“ obrátila se na ni Pavelková s milým úsměvem. „Nebude ti vadit, když počkáš na chodbě?“ Poté pronesla rozhodně směrem k Lauře. „Ještě jsem tady já a mě jen tak vyhodit nemůžeš. Podfoukla jsi mě! Tvůj manžel ti ve skutečnosti nic zlého nedělá. Naopak, máš ho stále ráda. Uvedla jsi mě v omyl proto, abys ho zbavila smrtelného nebezpečí. Takže tu malou habaďuru ti nejen odpouštím, ale i plně schvaluji.“

„Co chceš?“ procedila Laura mezi zuby.

„Domluvit se!“ okamžitě opáčila Pavelková. „My všechny tvému muži zachráníme život. Ty nám zase na oplátku řekneš, co přesně dělal pro Velen a proč hájil takzvané Mladé křesťanské konzervativce.“

Laura jí rukou naznačila, aby zavřela dveře hotelového pokoje, polstrované a ještě potažené stříbřitým plyšem. Od dob nevěstince pro sovětské důstojníky tu zůstalo křeslo ve tvaru vajíčka a hranatý lustr svítící oranžově. Dala se do vykládání: „Prosím tě, byl to pěšák! Sice byla pro něj velká čest pracovat na vysokém místě ve Velenově korporaci; Dařilo se mu stoupat po žebříčku nahoru, ostatně tím si taky vydělal na vilu...“

„Jasně,“ přerušila ji Pavelková. „Ale to by to nebyla Velenova korporace, kdyby si někoho nechala přerůst přes hlavu.“

Laura přikývla. „Dali mu nevděčný úkol. Vyřešit případ Mniší vrch. Ani mu pořádně neřekli, co je tu za problém.“

„Já vím,“ chápe Pavelková. „Asi byla Velenova korporace našťvaná, že mu to tady vyfoukla církev. Místo některé jeho dceřinné firmy sem uklidila jakousi ženskou,“ ukázala na sebe. „Co jiné ženské tahá z bryndy. Ta církev, do které přece Velen tolik investuje.“

„Manžel došel k myšlence,“ pokračuje Laura. „Že problém se skrývá v superpočítači někdejších Coufal Analytics. Proto nechal uzavřít celé podzemí – pod hrozbou vězení každé myši, která proklouzne. Proto tlačí na úřady, aby vás odsud vystřnadili.“

„To zní představitelně,“ shrnula to Pavelková. „Každopádně, kdo ví o superpočítači, ví příliš mnoho. Proto se vydal po stopě za Mladými křesťanskými konzervativci, kteří prostřednictvím Coufal Analytics využívali superpočítač k osobně cílené hromadné propagandě a k mazání svých hříchů. A že těch hříchů bylo.“ Po chvíli přemýšlení dodala: „Tím si u Velenovy korporace docela šplhnul, že? Získal šanci dostat pod kontrolu naprosto nevyzpytatelnou organizaci plnou pedofilů.“

„Naopak,“ na to Laura. „Tím se stal jedním z nich.“

„Jedním z těch, kteří věděli příliš moc?“ ujistňuje se Pavelková.

„Ano,“ potvrdila Laura.

Pavelková zaujala místo v zasedací místnosti hned vedle velínu superpočítače v podzemním zodolněném objektu. Po její levici sedí inženýr Čížek, po její pravici Lucie. Místo v čele před bílou tabulí si vzala Zuzana. Respektive, jak Pavelková už dávno ví, paní docentka Loucká. A jak také Pavelková dobře ví, její specializací je mikrobiologie. Na svoji přednášku speciálně pro ni a jejího partnera se připravila i tím, že si vzala na sebe tričko s logem „Femmes de science – sans frontières.“

Svým tričkem zahájila svoji přednášku: „Můj dnešní outfit, ačkoliv na to úplně nevypadá, si mohu vzít jen při vzácných příležitostech. Také ho nemůžu mít jen tak u sebe ve skříni, musí být pod zámkem ve zdejší zodolněném prostoru.“

Pavelková dobře ví, co je na tom tričku tak tajného. Organizace s francouzským názvem Vědkyně bez hranic je ilegální. Nejvíc jí jde po krku katolická církev, a také světoví boháči, kteří se snaží výsledky jejich práce buď zabavit pro sebe anebo zničit.

Zuzana pokračuje: „Staly jsme se součástí celoplanetární sítě, řekněme ženského vědeckého undergroundu. Podílíme se na projektu řešícím aktuálně největší problém celého lidstva: koronavirovou pandemií. Využíváme výpočetní kapacity superpočítače pro vývoj bioinformatické zbraně, která zbaví svět koronaviru a jeho de facto fašistické diktatury nad celým lidstvem.“

Dosud klidná a tichá Johana se přihlásila s otázkou: „Proč se vlastně musíme s tak dobrou věcí skrývat? To nás za to zavrou? Nebo snad pošlou najaté zabijáky?“

Zuzana se usmála: „I toho byl Velen schopný.“ Významně mrkla na Lucii: „A někteří lidé pracující pro církev.“ Lucie jí toto významné mrknutí se zmínkou o bývalém milenci a zrádci oplátila pořádně bodavým pohledem. To však Zuzanu v nejmenším nevyvedlo z míry. „Přinejmenším. Ten superpočítač není náš. Velenovi je v tuto chvíli k ničemu, tak díky nám slouží celé společnosti. Další věc, jak jste určitě pocítily na vlastní kůži, podotýkám – virus nachlazení s upravenou genetickou informací jsme tu rozšířily záměrně. To proto, aby odsud vytlačil koronavirus. Díky tomu náš výzkum může bez obav pokračovat dál. To je samozřejmě proti veškeré vědecké etice. Takové etice, která je založená na křesťanských hodnotách i zájmech kapitálu.“

Inženýr Čížek se ozval: „Takže vy vlastně děláte špinavou vědeckou práci?“

„Ano,“ přikývla Zuzana. „Děláme takovou vědu, která je v oficiálních podmínkách nerealizovatelná. Další podmínkou je, že zmíněné prolomení etických pravidel je jedinou možností splnění cíle výzkumu naléhavě pomáhajícímu všem lidem na světě bez rozdílu.“

Inženýr Čížek vyjádřil svoje náhlé hnutí myslí: „Tuším, proč Velenovi ta vaše věda vůbec nevádí. Sleduje vás. Má to tu celé pod kamerami. Na superpočítač se připojí i ze svých hodinek. Ale nijak proti tomu nezasahuje, že?“

Zuzana s úsměvem přikývla.

„Právě proto! Bojí se, aby s tím nebyl spojován,“ dokončil inženýr Čížek.

„Přesně tak,“ zanotovala Zuzana.

Pavelková se také pokouší o úvahu: „Ale ne, že je to Velenovi úplně fuk. Ty narafičené mrtvolky jsou informační válka. Cílem je, aby to všechno bylo na vás – aby mohl na vás všechny

poslat soukromou zásahovku, tak jako ji už jednou poslal na svůj servisní personál z Coufal Analytics.“ Postavila se. „A s ostudou mohl odsud nás všechny vystěhovat. Vymkly jsme se mu z rukou. Velenova korporace si sice zakládá na účtě ke schopným lidem. Kdo jí však přerostl přes hlavu, fatálně narazil.“ Na závěr tiše shrnula: „To je podstata té temné síly!“

Zuzana navázala: „No, a podstata té naší světlé síly je, že Velen si výsledky našeho výzkumu ještě rád vezme za vlastní a udělá z nich svoji zásluhu. Já vím, je to nečestné, je to proti zájmům celé světové vědy. Ale my na to nehrajeme. Prioritou je, že se to díky Velenovi dostane do praxe. A my konec konců budeme stále připraveny vše zveřejnit, kdyby z toho nový soukromý vlastník chtěl udělat luxusní zboží pro vyvolené... Copak, Johanko?“

„Já jen...“ hlesla Johana nesměle. „Není to k tématu. Volala Majga. Převezli k nim na oddělení nadporučíka Chlupa, protože v Jeseníku už je plno.“

„Takže je to pravda?“ vypískla Lucie vystrašeně a zároveň trochu radostně. „Ten fízl má koronavirus?“ Pak sklopila hlavu a na rostoucí napjatosti jejich vlasů stažených do culíku je vidět nárůst její tiché našťvanosti.

„Ano, je v kritickém stavu,“ potvrdila Johana. „Právě ho napojili na mimotělní oběh.“ Poté si povzddechla: „Bude zázrak, jestli přežije.“

„To není možný,“ procedila mezi zuby Zuzana, když odešla od tabule a posadila se do hloučku mezi všechny přítomné. „Celá ta policejní skvadra se stala nechtěnou součástí experimentu s virem nachlazení. Všechny paralyzovala rýma a nejméně do Vánoc jsou chráněni před koroňákem. Ne tak nadporučík Chlup. Ten to chudák musel chytit už dřív.“

„Ale takovej smrt'ák... Mimotělní oběh,“ pochybuje Lucie.

Přihlásila se Pavelková: „Co když ho někdo nakazil úmyslně?“

„Můžeš se zeptat Lázníčky,“ promluvila na rovněž přítomná bubenice Sandra. „Třeba bude vědět.“ Na to schytala od Lucie řádně ostré a řinčivé: „Drž hubu!“ Do tváře se jí nalila červená.

Zuzana promluvila o poznání klidněji, o to však vážněji: „Nejhorší je, že my jsme první podezřelý zdroj jeho nákazy. Hygiena po nás půjde.“

„A objeví, co tady děláme,“ dodala Pavelková.

Lucie s potlačeným vztekem dostala ze sebe: „Blbost! Proč by to Lázníčka dělal?“

„My neříkáme, že to udělal Lázníčka,“ podívala se jí zpřímá do očí Zuzana.

„To je fuk!“ vykřikla Lucie. „Velen, anebo církve. Tímhle nás můžou vypnout okamžitě! Proč by to krucinál dělali, když investovali tolik energie do té akce s mrtvolami?“

Zuzana se zamyslela: „Ty mrtvolky asi sloužily k něčemu jinému. My jsme se jen blbě nachomýtly. Z hlediska Lázníčky to vůbec nemusí spolu souviset!“

„Lázníčka, furt Lázníčka,“ mumlá si Lucie se svrštělým obličjem. Poté rozhodila rukama a dala se na odchod. „Dejte mi všichni pokoj!“ zakřičela z plných plic.

Práskla ocelohliníkovými dveřmi, div tím nevysklila celou prosklenou stěnu.

„Co jí je?“ krčí bubenice Sandra rameny.

Zuzana rozhodla: „Johanko, jdi za ní. Na tebe přece vždycky dá.“

„Možná vím, co ji tak vytočilo,“ hlesla Pavelková. „Jdu taky.“

Lucie doběhla až na konec gotické krypty. Zamířila za kamenný oltář, kde vši silou vyrvala ze země kamenný poklop. Zaskvítila do ní mobilem a uviděla, jak se dole leskne vodní hladina. Čupla si na okraj díry a hledí dovnitř. Jak je ta voda jen hluboká. Může to být pár centimetrů spodní vody na blátivém dně, anebo i několik metrů hluboké podzemní jezero.

Podloží pod základy nedostavěného kláštera je stále záhadou naší historie. Možná by tuto otázku Lucie rozlouskla, kdyby se přece jen odhodlala skočit. Buď by to přežila, anebo nepřežila a policie pátrající po jejím těle by tuto záhadu zaručeně objasnila. Stali by se nechtěnými průkopníky poznání architektonické historie.

Pavelková tuší, proč Lucie chtěla spáchat sebevraždu. „Nešťastná láska, možná. Ale něco jí říká, že tohle dostatečný motiv není. Skutečným motivem bude, že v důsledku svého nešťastného románu s arcibiskupským zmocněncem Lázníčkou vystavila celý vědecký underground riziku vyzrazení.“

Spolu s Johanou ji dohnala, jak stále klečí u otevřeného poklopu do podzákladí krypty. Nahýbá se nad ni, jakoby do ní opravdu chtěla spadnout. Obě ženy ji bez váhání chytily zezadu a odtáhly dál od díry.

„Co blbnete? Vypadněte!“ vykřikla Lucie. Následně ze všech sil objala Pavelkovou a rozplakala se. Druhou rukou si k sobě přitáhla Johanu.

„Promiň, Martinko. Promiň mi to, Johanko!“ vzlyká Lucie. „Zradila jsem vás.“

„To nic, to je pochopitelný,“ pohladila ji Pavelková po tváři. „Nemůžeš za svoji lásku.“

„O to až tak nejde,“ na to Lucie. „Vykecala jsem to! Ví o mých, tedy vlastně společných snech nás všech. Na oplátku slíbil, že bude mlčet o naší práci v podzemí i o naší kapele – a že bude nad námi držet ochrannou ruku. O to víc jsem se na něj nalepila. Vždyť jsem ho ani nějak zvlášť nemilovala. Spala jsem s ním, i když jsem nechtěla. Celou dobu jsem myslela, jak tím všem okolo sebe pomáhám.“

„Ty opravdu za nic nemůžeš. Přestaň si cokoli vyčítat,“ promluvila jí do duše Pavelková. „A hlavně, ať tě nenapadne kvůli tomu kamkoliv skočit.“

Lucii opět vyhrkly slzy. Přitiskla si k sobě Johanu a Pavelkovou také. „Vždyť já nechci skočit. Přece tomu zbaběle neuteču, zvlášť když tím uteču akorát tam nikam.“

„Žádné nebe ani peklo, žádný život po není,“ snaží se do ní vcítit Johana. Na to ji Lucie objala ještě pevněji.

„Jsem tak ráda, že vás mám,“ říká dojatě Lucie.

Inženýr Čížek a Pavelková jdou po dlouhé době spolu na koncert. Jsou poprvé pozváni do podzemního sálu na živé vystoupení kapely Sisters of Magdalena. Vzpomněl si, že takhle s Pavelkovou dosud v životě nebyl. Až teď, kdy jsou jakékoliv kulturní akce oficiálně zakázány. Tedy, respektive – jednou. Byli spolu na koncertě v předloňském létě. Po jeho skončení se poprvé spolu milovali.

Nerd a gotička, tak by se daly označit styly, které pro tuto událost zvolili. Inženýr Čížek vytáhl svoji flanelovou košili, pod kterou si vzal tričko, na které by nejraději zapomněl. Je na něm obrázek diskety a text: „I love Windows 3.11.“ Tohle nosil ještě ve svém fašounské internetové trollí a věčně panické životní fázi. Teprve teď zjistil, co je díky tomu vlastně zač.

Pavelková zvolila lehkou image fanyanky temné, tzv. gotické muziky, leč na spořádaný způsob. Žádné upíří zuby ani řetězy na sadomaso kostýmu, jako na fotkách z internetu. Jen si vzala svoje oblíbené černé krajkové tričko, pod kterým trochu prosvítá podprsenka, k tomu koženkové černé kalhoty a vysoké, rovněž černé boty. Nezapomněla ani na tmavé linky obočí a černě nalakované nehty, což dobře ladí s její bledou pletí.

„Ty bys mohla jít na depešáky,“ ohodnotil její vzhled inženýr Čížek.

„No pozor! Depešáci,“ pronesla nevázně. „Teď už na ně chodí kdejaký korporátní manažírek. Připadám si trochu jak ta pro komouše neškodná gotická mládež, co šla v osmdesátém osmém na první koncert Depeche Mode v Praze. Dnes už trochu pozapomenutá událost, byť srovnatelná s porevolučním koncertem Rolling Stones.“ Vzápětí posmutněla: „Moje maminka na nich byla taky.“

„Teda, Martino, to mi vykládej, co jsi zažila s dnešní obětí,“ spustila Johana na Pavelkovou, když ji vede do šatny kapely Sisters of Magdalena.

„O které dnes zahrajete písničku?“ ujistil se inženýr Čížek jdoucí po jejím boku.

„Svým způsobem ano,“ na to Johana. „Ale to se zeptejte Lucky – nebo Zuzky. Já jsem nehrající členka.“

Pavelková tedy provedla, co se po ní žádá a dala se do vyprávění: „Není to žádný katolický kněz, ani zvláště hluboce věřící. Je, tedy byl to docela obyčejný chlápek z Mladé Boleslavi.“

Inženýr Čížek ji přerušil: „Kde ho našli? Asi ne v kostele.“

„V kostele, kupodivu,“ opáčila. „V tom kostele, ve kterém v životě nebyl. Temným silám dnes asi došla inspirace – jen tak na okraj. Důležité je, že ten týpek dělal ajtáka ve škodovce. Dokonce to dotáhl na vedoucího útvaru. Jenže jednoho dne se na to vykašlal, třebaže tam měl slušné prachy. Sebral se a odjel sem – na Mniší vrch. Dostal práci u Coufal Analytics. Díky tomu jsem s ním měla tu čest.“

„Povídej,“ na to Johana celá napjatá.

Pavelková pokračuje: „Asi tak jako dnes jsem šmejdila tady v podzemí u superpočítače. On mě chytil, zavedl do kumbálu o patro níž, kde mě přivázel policejními klepety ke kabelovému žebříku. Vzal si na mě dokonce i bouchačku. Ale kupodivu, podařilo se mi vyklouznout. Dokonce jsem ho sledovala autem až do Polska, kde se v jedné rozpadlé faře setkal s Wronským – první obětí. Dal mu nějaké papíry a vzal si za to peníze.“

Inženýr Čížek navázal: „Dlouho jsme si lámali hlavu, o co vlastně šlo. Tušili jsme, že Kulhánek vynesl nějaké informace ze superpočítače. Docela pochopitelně si za to nechal zaplatit – shodou okolností od kněze podezřelého ze sexuálního zneužívání. Ale o jaké šlo informace? Navíc, když byly tak drahé? Teď už to víme.“

„Co víte?“ přerušila je Lucie, která je zastavila před dveřmi do šatny.

„Za co dnešní mrtvý zkasíroval Wronského,“ opáčila Pavelková.

„Náhodou, já taky,“ na to Lucie. „Prodavač odpustků. Byl to ten, kdo mazal ze superpočítače kompromitující data na Mladé křesťanské konzervativce.“

„Jedno mi stále nejde do hlavy,“ zvědavě se zadívala Pavelková na Lucii. „Vydělával slušné peníze. Místo toho šel dělat za mrzký a nejistý plat sem mezi profesionální trolly.“ Inženýr Čížek ji ze zadu objal a položil jí svoji hlavu na rameno. Opět uvědomila, že je tou klíčovou skutečností, která inženýru Čížkovi zamezila následovat neslavný osud dnešní oběti Kulhánka.

Lucie se usmála, tak jak ji zřejmě nikdo v životě neviděl se usmívat. „O tom bude naše písnička.“

Písnička se jmenuje Klíčník. Zpívá se v ní o mladém muži, který odešel z dobře placené práce. Místo toho se rozhodl stát se klíčníkem. Stal se tím, kdo stráží tajemství v nepovolaných rukou schopné i zabít. Zpívá se o tom, že všemu co dělal, věřil. Dělal to proto, aby zůstal čestný v podle něj beznadějně zhýralém světě. Zvrácenost společnosti kolem něj mu podle jeho názoru způsobila, že v životě nepoznal lásku. Proto se rozhodl té zvrácenosti nepodvolit, nýbrž bojovat s ní. Tím se stal klíčníkem – strážcem smrtícího tajemství takřka na kohokoliv ze země.

Pavelková a inženýr Čížek se navzájem něžně objímají, přitom se pohupují v rytmu hudby i v trvalém vzájemném dotyku. „Vzpomínáš si? Tehdy na koncertě Elfi ženy?“ pošeptal jí do ucha.

Tiše vzdychla. V záplavě temných tónů to samozřejmě zaniklo. Co ovšem nezaniklo, byla její noha vsunutá mezi jeho nohy – a její nadra muchlající nápis „I love Windows 3.11“ na jeho tričku. Inženýr Čížek doslova stojí a padá na ní. Kdyby povolila svoje něžné sevření, spadnul by jako ty Windows 3.11.

„Možná vypadám jako sexuální vyděračka,“ přerušila Pavelková ticho hezkého večera s inženýrem Čížkem. Chytila si ho nohama, aby ji nepřestal těšit svým jazykem právě tam, kde ji právě těší.

Na chvíli přestal a řekl tiše. „Náhodou, nikdy jsem se necítil tak svobodně jako teď. I když neděláme nic jiného, než že se poddáváme osudu.“

„I ty jeden můj filozofe,“ zaskřehotala tím, jak je celá roztoužená. V hlavě jí stále zní temně dunivé syntezátorové tóny i zlověstně zvonivé kytary z písně Klíčník. Nevadí jí to. Naopak ji to nabíjí energii a neutralizuje vzpomínky na to, jaké to tehdy bylo pro ni s inženýrem Čížkem poprvé – pro něj úplně poprvé. Dotykem nohy se přesvědčila o v žádném případě neklesající míře jeho vzrušení.

Ne, není to jako tehdy, kdy měl problém uvědomit si svoje první opravdové sexuální vzrušení a předčasně odpadl. Takže první milování s ženou jeho života skončilo fiaskem. Poté, co trochu opadl její orgasmus, opět jí pošeptal do ucha: „Spáchala jsi hřích – křesťanko.“

„Ty taky,“ rovněž zašeptala.

„Já?“ promluvil už nahlas. Jeho hlas se chvěje přetrvávajícím slastným brněním celého těla. „Jsem chlap. A taky ateista. Díky tomu zatracenému náboženství jste to vy ženy, které jste nuceny nést v těchto situacích vinu.“

„Je to jinak, logiku v tom nehledej,“ řekla a zprudka vydechla. Pocítil, jak jí teprve teď polevuje napětí svalů a celá se nějak tak zvedá. V pro něj naprosto nečekaném okamžiku vstala, aby se šla osprchovat. „Měli jsme na vybranou,“ pronesla. „Buď počestný život smířený se zlem dějícím se nám před očima. Anebo hřích jako nutná podmínka postavení se tomu zlu.“

V duchu se zeptal sám sebe, co z toho je příjemnější. A konečně si uvědomil, že spolu s ní patří k té menšině lidí, kterým smysl života i slast přináší ta druhá možnost.

Středa 16. 12. 2020

Je pár minut po půlnoci. Pavelková ze sprchy nezamířila do postele, nýbrž oblékla se do svého běžného denního oblečení a vydala se na cestu po schodišti dolů, tiše jako myška až do třetího suterénu. Její tělo stále neopouští slast po zdařilém sexu s inženýrem Čížkem. Snaží se ale tuto slast poslat někam. Musí se tvrdě soustředit. Má šanci zachránit aspoň jeden lidský život.

Protáhla se nouzovou únikovou šachtou spojující průlez do gotické krypty s bývalou ošetrovnou. Vida. Průlez vede přímo do původního i nynějšího inspekčního pokoje tzv. lékařů. Od chodby ho dělí luxferová stěna, za kterou je černočerná tma. Zatím dobré. Musí sebou hodit. Dnešní mrtvý na seznamu pochází z Ostravy. Sice je to odsud necelá hodina cesty, ale kdoví kdy řidiče napadne přijet, aby mrtvého muže dopravili na místo ještě ve velmi brzkých hodinách. Na chvíli pocítila zárodek soucitu se svými zrádci Borisem a Lud'kem. Takové brzké vstávání jim nezávidí.

Nasoukala se do ochranného obleku, který snadno našla v plechové skříni. Pachatelé zřejmě natolik spoléhají na dokonalost utajení, že skříň ani nezamykají.

Opatrně a především tiše vzala za kliku dveří vedoucích do ošetrovny a dále na operační sál. Jsou zamčené. Na druhé straně je však slyšet cinkání nástrojů a tlumené hlasy. Jsou to mužské hlasy. Proto pocítila závan radosti z toho, že Sesterstvo je v tom nevinně – pravděpodobně. Vzápětí radost vystřídalo zklamání z toho, že jde téměř jistě pozdě. Má vykopnout dveře a stůj co stůj tam vpadnout?

Vtom na chodbu úplně odjinud vpadli dva muži v protiinfekčních skafandrech. Ani nemusela luštit jejich obličej za ochrannými štíty. Prozradili se sami. „Nazdar, šéfová!“ Boris a Luděk, kdo jiný.

Předem uznala, že nemá smysl klást odpor. I kdyby se s nimi zkoušela prát, stejně by prohrála a stejně by jí svázali ruce a nohy instalátorskou páskou. Stejně jako teď by jí popadli, jeden za nohy, druhý pod rameny a odnesli by ji, kam chtějí. Nemá ani smysl křičet o pomoc, když jí tou stejnou instalátorskou páskou zalepili ústa.

„Nějaká klidná, co?“ utrousil přes ochrannou masku Luděk.

Nechala se pohodit na podlahu místnosti označené jako patologie. Přesněji, nachází se v části klášterních katakomb. Nepotřebuje chlazení, protože teplota se tu drží něco pod deset stupňů. Krom toho je tu nesnesitelné vlhko. A je to první případ, kdy tato místnost je využita ke svému zamýšlenému účelu. Estébáci si ji nechali vybudovat jako součást krytu pro případ úmrtí během izolace v podzemním krytu. Anebo možná, kdyby se potřebovali někoho zbavit. Nebáli se ji dokonce stylově sjednotit se zbytkem pozdně moderního zodolněného objektu. Historie je ale za jejich bohorovnost potrestala. Původní kamenné zdi a gotické klenby nastříkali betonem, který značně praská. Není ale nutno se bát, že díky tomu spadne celý Mniší vrch. Nad místností je druhé podzemní patro krytu ležící na nejméně dva metry tlusté železobetonové desce. Bílé kachličky ze stěn se už skoro všechny válí na zemi.

Došlo jí, že Boris s Lud'kem opravdu moc rozumu nepobrali. S pomocí úlomku kachličky, kterých je tu habaděj, docela snadno přeřeže pásku na rukách. Ale ne teď, až potom. Nejprve počká, až ti dva odsud vynesou plechový sarkofág. Je nachystaný na dnešní oběť, jejíž balzamac je nejspíše těsně před dokončením.

Trvalo asi deset minut, než se vysvobodila z okovů instalátorské pásky. Hromadu stavební suti na zemi také obarvila svojí krví. Musela pořádně zabrat, čímž nešlo zabránit, aby se neporezala na zápěstí. Aspoň v něčem je tu příkladný pořádek. Plechové přepravní boxy na sobě nesou čísla 1 až 24. Jeden, s číslem 16, tu celkem pochopitelně chybí. Vybavila si, že tohle je snad nejběžnější typ regálu na skladování těl před pitvou. Docela pochopitelně mu nikdo z oboru forenzního lékařství neřekne jinak než adventní kalendář.

Nahlédla do každého z přepravních boxů. Ty z předchozích dnů jsou už prázdné, jak jinak.

A okénka z následujících dnů? Ta ještě nejsou plná.

Vzteky zařvala a sprostě zaklela. Vzápětí jí došlo, že něco takového přece mohla čekat. Tady prohrála. Ale co? Může se pokusit ještě vylézt bývalou štolou k čerpadlové stanici a tam dodávce s naloženou mrtvolou zabránit v odjezdu. Třeba tím, že jim propíchá gummy. Pak, ať jí ty její gummy klidně utrhnou hlavu.

V mokré zdi našla červí díru – rezavá dvířka akorát tak na protažení se. Ví, že se jimi dostane do zbytku klášterního sklepení pod bunkrem, ze kterého se v běhu staletí stala další těžební štola. Dál to vede do gotické krypty. Moc se jí ale nechce zkrvavenou rukou bojovat se zarezlými dvířky. Proto raději přešla k řádnému vstupu, samozřejmě že zamčenému. A začala vši silou bušit o pomoc.

V zámku strašlivě luplo, dveře se otevřely a objevila se Lucie.

„A co tu děláš ty?“ zeptala se Pavelkové poté, co jí povyprávěla, jak se sem dostala.

„Ten mrtvej!“ zakřičela Lucie vyděšeně. „Můj bratranec. Něco mi říká, že jsem ho včera po koncertě viděla živýho. Venku před hotelem.“

„Prosím tě! Ještě řekni, že ho přivezl taxík,“ ironizuje Pavelková. „A vůbec. Copak ho nechají jen tak chodit po baráku, když ho chtějí zabít?“ Popadla Lucii za rameno. „Pojď! Vezou ho pryč. Třeba je ještě chytáme.“

Lucie se jí vyškubla. „Kašli na to!“

„Proč?“

Lucie zakřičela: „Copak nevíš, že tím v tom budeme tuplem namočený? A vůbec, zasloužil si to! Zrůda, lidskej odpad!“

Dobrá, tak tedy Pavelková půjde sama. Tentokrát jí ale Lucie popadla za ruku. „Ne! Copak ty nevíš, že kvůli němu jsem tady?“

„Ty nebudeš vstávat? Je skoro sedm,“ diví se inženýr Čížek. Vytáhnout svoji milou z postele, když za okny je ještě tma, se mu nepodařilo. Zvláště, když po nezdařené, respektive úplně zbytečné noční akci spala všeho všudy necelé tři hodiny.

„Nikam nemusíme,“ konstatovala. „Konečně se pořádně vyspíme.“ Její plány po pár minutách narušilo škrcení zvonku. Tak nějak vypadá, když někdo takříkajíc zvoní jako hasič. Či spíše, zvoní jako policajt. Na strop se promítá blikání červenomodrých policejních majáků. Vykoukla z okna. Ano, stojí tu dvě policejní auta a jedna služební škodovka tmou znejasněné barvy karoserie. Z ní vystoupily dvě úřednice s rouškami a štíty na obličejích. Horlivým gestikulováním sdělují Pavelkové, aby šla okamžitě dolů, a že nesmí zapomenout na respirátor.

Po schodech dolů se kromě Pavelkové valí i desítky klientek Mnišího vrchu poháněné přirozenou zvědavostí. Dva policisté vstoupili dovnitř. Pištěním na píšťalky a mlácením obušky do ocelového zábradlí se snaží všechny přinutit, aby zanechaly srocování a vrátily se na své pokoje.

Úřednice z hygieny promluvila: „Ve Vašem objektu bylo zjištěno podezřelé ohnisko nákazy. Proto Vám musíme oznámit, že pro celou budovu je nařízena karanténa. Nikdo nesmí dovnitř ani ven. Potraviny a další nutné potřeby smíte zajišťovat pouze prostřednictvím rozvážkové služby.“ Rukou v gumové rukavici podala Pavelkové papír. „Pro komunikaci s námi využívejte naši datovou schránku. V případě zhoršení zdravotního stavu okamžitě volejte záchrannou službu. V žádném případě se nesnažte vyhledávat lékařskou pomoc sami.“

Po úřednici promluvil policista: „Jsem nucen Vám připomenout, že porušení podmínek karantény je trestným činem s horní hranicí trestní sazby v nouzovém stavu až dvanáct let odnětí svobody.“

„Na jak dlouho je ta karanténa?“ ptá se Pavelková.

Hygienička jen pokrčila rameny.

„Smím vědět,“ ptá se dále Pavelková. „Co přesně myslíte tím podezřelým ohniskem? Všichni přece máme negativní testy.“

„Podrobnosti nesmíme sdělovat,“ odpověděl i neodpověděl policista. „Snad jen, že kromě jednoho případu vážné nákazy koronavirem jsme zaznamenali v tomto objektu přes osmdesát a v okrese Jeseník přes tisíc případů dosud neznámé virové infekce...“

„Připomínající obyčejné nachlazení,“ skočila mu do řeči.

Policista velmi nenápadně přikývl. Slovo místo něj si vzala hygienička: „Tato infekce sice zatím není smrtelná, ale má neznámé účinky na lidský organismus. A co je nejhorší, je nezachytitelná testy.“

Pavelková by chtěla říct, že je to asi tím, že na rýmu zatím nikdy nikoho netestovali ani nikoho kvůli rýmě nedrželi v izolaci. Raději pomlčela, načež se vydala po své cestě dál – do kanceláře. V hlavě jí zuří doslova hromadná bitka jako z Brueghelových obrazů. Karanténa! Celý hotel je obklíčen. Bude toho muset spoustu zařídit a vůbec netuší, odkud začít.

Inženýr Čížek pokračuje po své zamýšlené cestě do dílny ve čtvrtém patře. Kryštof po jeho boku ani nedutá. Když spouštěl 3D tiskárnu, oba dva vyrušil dívčí hlas: „Na čem pracuješ?“

Inženýr Čížek se otočil. Je to Johana. Na chodbě těsně za dveřmi dílny stojí ještě Zuzana a Terežka. Značně znejistěl: „Já tady dneska... jen...“

Zuzana rázně vstoupila do místnosti a pronesla rozhodným hlasem: „Myslím si, že máme pro Vás mnohem užitečnější práci – pane inženýre! Pojd'te s námi.“

Když oba dva mladíci následovali tři ženy do výtahu, Kryštof se ozval: „To jako jdeme někam pryč? To nejde. Já musím do školy.“

Zatímco výtah jede, Terežka si ke Kryštofovi klekla a pohládila ho po vlasech. „Za prvé, nikam nejedeme, protože celý hotel je ode dneška v karanténě. Jinak, stále ti platí omluvenka za tu tvoji rýmu, takže se školou si aspoň prozatím nemusíš dělat hlavu.“ Promluvila na něj také Johana: „A já si myslím, že tady s paní docentkou dostaneš takovou školu, že samý jedničky na vysvědčení máš jistý.“

Ona paní docentka, neboli Zuzana, také chce Kryštofovi něco říct. „My totiž z tebe uděláme opravdového vědce.“

Inženýr Čížek i Kryštof byli usazeni ve velitelském stanovišti ve druhém suterénu. Starší z chlapců dostal první úkol. A Kryštof? Ten se zatím bude pozorně dívat, aby se něco přiučil.

Tím prvním úkolem je zjistit situaci s obklíčením hotelu. Vysvětlil dámám z vědeckého týmu, jak to provede. Využije jednu z otočných antén na střeše, která tu zůstala ještě z doby StB. S její pomocí lokalizuje signál vysílaček policistů. Tím určí, kde jsou strážní perimetry kolem objektu. K tomu všemu má ještě hlavní úkol. „Jestlípak víte, pane inženýre, co je tím úkolem,“ popíchla ho Zuzana. Ještě mu nabídla tykání.

„Tak dobře, Zuzko...“ zamyslel se. „Hlídat, kdo všechno se napojuje do superpočítače.“

„Ano,“ potvrdila ajťačka Alicja, která se právě objevila. Její kulatý obličej zvýrazňují kostěné brýle a vlasy stažené do ohonu jak nejpevněji to jde. Podivným česko-polským přízvukem řekla: „Superpočítač je nás nejdůležitější pracovní prostředek, stejně tak i naše největší nebezpečí díky informacím, které ukrývá a díky těm, kteří mají k nim přístup. Staneš se našim hlídacím psem, kterému nesmí uniknout žádné připojení. Zvláště od bývalých Coufal Analytics. Ti jsou nejhorší.“

„To jsou ty temné síly,“ dodala Johana.

„Přesně,“ na to Alicja. „Musíš je zastavit. Jak? To je na tobě. Třeba náhodnými chybami v přenosu.“

„Já už si poradím,“ usmál se. Neusmívá se proto, že by že by tento úkol byl pro něj v naprosté pohodě, ale cosi ho nutí se smát výstřednímu vzezření ajťačky Alicji. Musí pořád myslet na to, že je lesba a zároveň by si zasloužila zvláštní kapitolu v atlase předsudků o queer ženách.

„Á propos,“ vložila se Zuzana. „Právě jsme ti daly práci, takže tě normálně zaplatíme.“

„Proboha, z čeho?“ vyhrkl inženýr Čížek mírně zděšeně.

„My už si poradíme,“ parafrázuje ho Alicja s úsměvem, který inženýru Čížkovi přivodil husí kůži. Představil si ji v roli estébačky, co jej zatkla a chystá se mu provést strašlivou torturu.

Pavelková ve své vyšetřovací kanceláři, kde nebyla ani nepamatuje, už pár minut hledí do stropu. To proto, aby si aspoň trochu utřídila ten strašlivý mišmaš ve své hlavě. Jako duch se vkradl arcibiskupský zmocněnec Láznička.

„Co tu chcete?“ vykřikla napůl polekaně a napůl našťavaně.

„Na něčem jsme přece domluvení!“ pronesl rázně.

Podívala se mu zpřímá do očí a řekla naprosto klidně: „Vy máte ještě tu drzost sem chodit? Nebudu pátrat po tom, kdo vás sem pustil, když celý hotel je v karanténě. Ani myš nesmí proklouznout. Vy však nejste žádná myš, že? Jinak, nedělejte, že netušíte, proč jedna moje dobrá kamarádka kvůli vám málem skočila ze střechy.“

„Myslíte Lucii Kruntorádovou?“ řekl Láznička pohrdavým tónem. „To Vás přece vůbec nemusí zajímat, drahá kolegyně.“

Zlověstně se usmála: „Neřekla bych, že mě to nemusí zajímat. Lucie se díky poměru s vámi dozvěděla, že patříte k nim – ke konsorciu firem následujících po Coufal Analytics, které zpracovává zakázku pro českou tajnou službu.“

Láznička se postavil těsně nad ní a zatvářil se, že chce pěkně od plic něco říct. Také vstala a rukou mu naznačila, aby se usadil a zklidnil. „Pane Láznička. Chápu, co chcete říct. Určitě to všechno chcete popřít. Prosím vás tedy, abyste nic neříkal. Je otázkou času, kdy si tyto domněnky ověřím, popřípadě vyvrátím.“

Arcibiskupský zmocněnec se na chvíli zastavil. Poté klesl hlavou. „No tak dobrá. Nezbyvá mi, než vám to říct. Ano, byl jsem donucen ke spolupráci.“

„Kým?“ zní otázka Pavelkové.

„Prostě to tak musí být,“ na to Láznička. „Arcibiskup, Velenova firma, policejní prezídium a další zainteresovaní – ti všichni musí být k dispozici tajné službě. Jistě tušíte, že jen a jen kvůli tomu eeehm – hotelu, ve kterém právě jsme. Musí to tu být pod trvalým dohledem, protože ruská mafie a ruská rozvědka nikdy nespí. Stačí, aby se zmocnili zdejšího superpočítače...“

„A hned mají církev i Velen v hrsti,“ dořekla za něj Pavelková. Ráda by připojila kousavou poznámku, že když už stát neví coby, vždy se to dá svést na „Rusáky.“ I kvůli evidentně xenofobnímu označení pro ruské občany si to raději nechala pro sebe.

Láznička navázal: „Vůbec to Lucii nemám za zlé. Naopak, velice mě mrzí, že se pokusila o sebevraždu. I vy si stěžíte představíte, jakými hrůzami ve svém životě prošla.“

Opět dokončila myšlenku za něj: „Jak to má asi tak vzít, když ví, že nás tady všechny fízluje? Že pro naše dobro jsme pod trvalým dohledem kontrášů – kvůli údajným starým kontaktům s ruskou špionáží, která se tu prý i přes třicet let po revoluci povážlivě roztahuje. Ve státním zájmu jsme tu všechny nuceny trpět takzvaně diskrétní sledování.“ Na chvíli se odmlčela: „Je to tak rutinní sledování, že ho ti naši tajní klidně svěřili soukromé firmě. Navíc takové firmě, která tu zná každý vypínač i kohoutek na vodu. Zeptám se Vás. Vy osobně – věříte té firmě, respektive firmám?“ Na to Pavelková velice ráda uvěřila, že Láznička nemá tušení. „Mimochodem,“ řekla významně. „Jak bylo v Ostravě?“

Láznička se přiznal, že nemá moc co říct. Jako obvykle.

Hned, jak Láznička odešel, Pavelková takříkajíc zvedla zadek a chystá se strávit zbytek dne mezi svými, tedy s Vědkyněmi bez hranic. Cestou do podzemí si rovná myšlenky, především její dnešní pocity z nezvykle příjemného setkání s Lázničkou. Daly by se charakterizovat jako

pocity, že někomu pomalu skáče na špek. Tak trochu by si ráda nafackovala. Beztak je to ničema, co to na ni a na holky celé navlékl. Přejmenším jedné její obzvláště důležité klientce brutálně zlomil srdce. A ona si s ním ještě bude vyměňovat milé úsměvy.

Jakoby snad podvědomě očekávala, že tu najde inženýra Čížka – a také Kryštofa, kterého okamžitě popadla do náruče a ocenila jeho svědomité budování chlapské identity.

„Co ty, trochu větší chlapáku,“ obrátila se na inženýra Čížka.

Rekl: „Dobře, že mě ženský do toho zatahly. Protože ti Coufal Analytics sem lezou furt.“ Demonstrativně se postavil k oknu z podzemní kanceláře do superpočítačového sálu, aby jasně vysvětlil, co znamená to „sem.“

„Ale žádný strachy,“ pokračoval. „Hodil jsem jim tam skriptík, že jo – Kryštofe! Díky němu jim jakékoliv stahování dat vždycky zavčas spadne.“

„Bum bác!“ názorně vysvětlil Kryštof, jak vypadá, když spojení spadne.

„Řekněme si, co víme,“ nadhodila Pavelková téma. „Víme, že mrtvoly vozí k nám sem na balzamovnu a potom do kostelů ty moje gumy – Boris a Luděk. Stejně tak považují za vysoce pravděpodobné, že je platí konsorcium firem pracující pro tajnou službu, které zjednodušeně nazýváme Coufal Analytics.“

„Neboli síly temnot,“ doplnil inženýr Čížek. „Je to zatraceně pochopitelné, když tihle dva týpci dělali Coufal Analytics ostré hochy. Pamatuju si je. Spali na ubytovně o tři postele dál. Jen ty ses ne úplně pochopitelně rozhodla udělat z těchhle kozlů zahradníky.“

Na IT pracoviště náhle přiběhla Johana. „Chcete slyšet zprávy z nemocnice v Zábřehu? Ozvala se Majga. Nejspíš ví, kde se nakazil nadporučík Chlup.“

„No tak, povídej, nenapínej,“ vybidla ji Pavelková.

„Máme ji na drátě, jako fakt na drátě,“ řekla Johana a podala Pavelkové sluchátko obstarožního telefonu ještě s točícím ciferníkem. Zde v podzemí jsou mobily úplně na nic.

„Zdroj nákazy je pravděpodobně zavřená posilovna na náměstí v Jeseníku,“ ohlásila zdravotní sestra přezdívaná Majga. „Říkáme si, že někdo to musel dát panu nadporučíkovi do pití. Jinak to nedává smysl. Taková extrémní virová nálož. Říkali v laborce, že se s tím nikdy nesetkali.“

To Pavelkové stačí, aby mohla dále skládat svůj obrázek o věci. „Peťánku, vzpomněla jsem si, že Chlupatej, kamkoliv šel vyšetřovat, si všude poručil vodu z kohoutku.“

Inženýr Čížek na to: „Takže ty tvoje gorily daly Chlupovi do pití extrémní dávku koronaviru. Blbost, co? Kde by ji asi tak vzali? A vůbec, když se v rámci svojí kolosální zrady rozhodli spolupracovat s policií, proč by vraždili policajty?“

„To je to,“ zapřemýšlela Pavelková. „Řekli jsme si, že to byli dubléri, co to hráli pro nás i pro Coufal Analytics. Když se mi rozhodli dát za vyučenou...“

Inženýr Čížek ji okamžitě přerušil: „Za vyučenou? Vždyť tě chtěli zabít!“

„Kdyby mě chtěli zabít, dávno by to udělali,“ opáčila. „Teď ti ale musím znovu vřele poděkovat, protože tím, jak jsi jim ukradl dodávku, a odvezl jsi mě s ní do nemocnice, jsi je dostal do maléru.“

„Jasně,“ dodal. „Oni se tak ve svém zájmu rozhodli práskat policii. A proto je blbost, že by zavraždili svého hodného policajta. Krom toho, jak říkám – kde by asi tak sehnali ampuli s koronavirem, kterou mohou aplikovat, aniž by tím ublížili sami sobě?“

„To znamená jediné,“ pokouší se o shrnutí Pavelková. „Boris s Luděkem nevědomky splnili příkaz svých šéfů – sil temnot. Motiv pro odstranění horlivého policajta nerespektujícího příkaz tajné služby je nasnadě.“

Johana je oba dva stále trpělivě poslouchá. Náhle se ozvala: „To by znamenalo, že my jsme z té karantény venku!“

Pavelková smutně zakroutila hlavou. „Prokazatelnost této hypotézy se limitně blíží k nule.“

Z vedlejší místnosti se ozvala Lucie. „Krom toho, milánkové moji, ta karanténa je tu hlavně proto, aby nás mohli fyzlovat – mnohem líp než Láznička.“ Pavelková na to připomněla, že prokazatelnost Luciiny hypotézy se rovněž limitně blíží nule.

Lucie zrudla. „Jinými slovy? Můžu za to já!“ Hlas se jí chvěje a její tělo také.

Pavelková ji vřele objala. „Nemáš si co vyčítat. Prostě je to takový, jaký to je. Kdo s koho, chápeš? My proti silám temnot tvořených mocí kapitálu, církevního zpátečnictví a nacionalismu. Mají nad námi navrch, to jo. Ale my zas máme šanci je porazit, pokud si přestaneme cokoliv vyčítat, nebudeme se navzájem podezírat a začneme tu všechny táhnout za jeden provaz.“

Lucie, jakoby ani Pavelkovou neposlouchala a ani nevnímala její objetí. Polévá ji studený pot a cítí stále větší mravenčení. „Za chvíli mám koncert,“ hlesla.

Pavelkové to došlo. Ten Luciin živý nebo mrtvý přízrak má příjmení Kruntorád. Proto jí v noci říkala, že kvůli němu je tady. Zcela jistě ano.

„Dnešní písničku jsem napsala já,“ řekla Lucie se slzami na krajíčku. „Moje terapie. Asi funguje, protože se cítím, jako že jdu na lumbálku bez umrtvení.“

„Jsmo všechny s tebou,“ chlácholí ji zrzavá bubenice Sandra, přičemž se stále souká do svého upnutého černostříbrného koncertního kostýmu. „Neboj,“ řekla jí nehrající členka Johana a jemně ji vzala za ruku. Zuzana mezitím Lucii nalila panáka whisky, a druhého. Lucie je oba po chvilce váhání vypila na ex.

„Budu to muset zazpívat já,“ řekla Lucie o poznání uvolněněji.

„Já vím,“ na to zpěvačka Romana. „Nemůžeš to slyšet od nikoho jiného.“

„Akorát, že neumím zpívat,“ zhodnotila Lucie svoje možnosti. „Skoro nikdy nezpívám.“

„Neboj,“ uklidňuje ji též Zuzana. „Proženeme to vokodérem a bude to fajn.“

Lucie vyhrkla: „Jen to ne! Ať to zní třeba hnusně, ale autenticky.“

Hardcore, tj. prolnutí punku a metalu, jeden z nejbrutálnějších hudebních žánrů, v tomto případě zcela neobvykle postavený na tvrdé a nekompromisní synezátorové lince. Lucie do kláves doslova řeže a do světa přes živé vysílání křičí svoji zkušenost se znásilněním ve svých čtrnácti letech. Nejsou zde žádné básnické obraty, žádné jinotaje. Lucie naprosto otevřeně zpívá o tom, jak nový přítel její matky, kterého poznala v zakouřené putyce, s ní za bílého dne a v jejím pokojíčku fláknul o zem, stáhl si kalhoty a prostě jí ho tam strčil. Zacpával jí hubu, aby nemohla křičet. To on naopak křičel, že jestli něco cekne, zabije ji. Stalo se to v momentě, kdy nový muž její matky si pozval na návštěvu svého bratra, katolického kněze Jaromíra Kruntoráda. Při tom všem ho stíhal tahat za ruku a hučet do něj, ať nedělá buznu a taky si „zapíchá.“

Kněz Jaromír Kruntorád osobně zůstal čistý, a z jistého úhlu pohledu také čestný. Všechno viděl, nic nepověděl. Naopak, když viděl, jak Lucie po činu pláče a škube sebou, dal jí za vyučenou důtkami vyrobenými podle biblického vzoru. Upozornil ji, že pokud se cokoliv dozví její maminka, teprve dostane co proto. Dalo se čekat, že tento její nový manžel jí z jejich problémů s alkoholem asi těžko vytáhne. Tak Lucie nechtěla svojí mamince ublížit, že to nikdy neřekla. Až teď, kdy už je stejně všechno jedno. O byt dávno její matka přišla v exekuci. Aktuálně je o ni takřikajíc dobře postaráno na náklady státu – ve věznici Světlá nad Sázavou.

Po odehrané písničce Lucie doslova padla. V jejím svalení se na zem není ani špetka teatrálnosti či hysterie. Je to naprosto autentické, ba i fyziologické. Zvládla to. Ale za cenu znovuotevření děsivé pravdy, kterou mezitím stačila docela dobře vytěsnit. Dokud se před ní neobjevil obraz živého kněze Kruntoráda. To on se jí opět zjevil na tom samém místě, kde stojí teď, než padla. Možná dá svým spoluhráčkám pořádně sežrat, že ji do toho uvrtaly. Obzvláště Zuzaně. Kde se v ní najednou vzala ta její potřeba naordinovat jí takhle děsivou šokovou terapii? Možná už nikdy nebude ve svém životě klidně spát. Možná půjde ve stopách své maminky, která v na chlup

stejně životní situaci zvolila fakticky jediné možné řešení. Anebo se bude chtít pomstít celému světu a vyvede něco strašlivého. Stane se revolucionářkou, která dá nakládačku patriarchátu – tomu systému, bez kterého by se tohle všechno zaručeně nestalo. To všechno je jí teď úplně jedno. Teď tu leží jako zakrvácená bojovnice MMA, která dostala málem smrtící K.O. od zmíněného patriarchátu – soupeře, kterého zatím žádná žena na světě neporazila.

„Lucko, jsi v pohodě?“ sklání se nad ní bubenice Sandra, když propleskává její tváře.

Jakž takž přišla k sobě – dostačujícím způsobem k tomu, aby se postavila na nohy, ovšem s nutností opřít se o něco pevného. Chytila se kláves, které se pod ní svalily na zem. Ona samotná zůstává na nohou jen díky bleskové pomoci všech jejich spoluhráček.

Ujala se jí Pavelková. Okamžitě si vzala její levé rameno na svá bedra. Z druhé strany přispěchala Johana, která ale s o dvacet kilo těžším tělem než jejím vlastním stěží něco zmůže.

Do služebního bytu se na večer vrátil inženýr Čížek. Pavelková si nad jeho vzezřením hluboce povzddechla: „Bože! Ty vypadáš hůř jak ta naše Lucie po dnešním koncertě.“

„Tos uhodla, lásko!“ dostal ze sebe.

„Prosím tě,“ připomněla. „Vždyť jsi celý den seděl u strojů, jak je u tebe normální v kterýkoliv jiný den.“

„Představ si,“ začal promluvu. „Že deset hodin denně hraješ Dooma III nebo podobnou řežbu. A do toho všeho vnímáš důležité vědecké informace od toho našeho trojlístku bez hranic. Celej den se o té své věci bavily jak kdyby se nechumelilo.“

Pavelková napjala sluch a vybědla pohledem inženýra Čížka, ať kouká povídat dál.

„Tak za prvé,“ řekl. „Velen o všem ví. Velen vše pečlivě monitoruje. Mým úkolem je sledovat a uzavírat porty, kterými se jeho IT divize se sídlem ve Varšavě trvale spojuje se superpočítačem. Bleskurychle najdou řešení, jak obejít každou blokaci. Navíc když s tím naším zmutovaným zázrakem socialistické kybernetiky se nemůže kamarádit jen tak každý. Jeho způsob zpracování dat, jak jistě dobře víš, není z tohoto světa. Hraje na mnohem víc než jedničky a nuly.“

Řekla mu na to: „Prosím tě, moc toho Veleno neblokuj. Dělej to spíš na pohodu. To proto, abys mi nechodil domů úplně groggy. A taky proto: k čemu nám to bude? Tím Velenovu korporaci akorát tak naštveme.“

„O to právě jde,“ navázal. „Ty ženské si mě pozvaly, abych tomu Velenovu šmírování učinil přítrž. Na jejich triko.“

Pavelková doplnila za něj: „Jasně, aby výsledky výzkumů Vědkyní bez hranic neskončily v jeho rukou a nebyl to on, kdo bude na jejich práci vydělávat. Přestože k těm výzkumům využívají Velenův majetek. Chtějí totiž to Velenovo soukromé vlastnictví zdemokratizovat a jeho celospolečenský potenciál zpřístupnit všem lidem na zemi.“

„Tím se dostáváme k podstatě výzkumů,“ plynule navázal inženýr Čížek.

Opět se zatvářila, že jí to velice zajímá.

Tak tedy pokračoval: „Zdánlivě to není nic moc objevného – další typ vakcíny proti koronaviru. Do klinického testování zatím daleko, ostatní světové korporace jsou s vývojem mnohem dál. Také nezní moc divně, že podstatou této vakcíny je syntetický virus, který přeprogramuje DNA buněk, aby to koronasvinstvo do sebe vůbec nepustily.“

„Syntetický virus rýmy?“ přerušila ho Pavelková.

„Zjednodušeně řečeno,“ na to inženýr Čížek. „Ten jediný pravý z Mnišího vrchu má po třech dnech naprogramované samozničení. To proto, aby na něj samotný nestihl zareagovat imunitní systém. Jak dobře víme, reakce imunitního systému může být nepředvídatelná, v mnoha případech i smrtící.“

Usmála se na něj: „Jasně, koronáč taky většinou zabíjí tak, že vlastně přiměje imunitní systém ke zničení vlastního těla. Sám o sobě by příliš neškodil. No nic, jak jsi sám podotkl, je tu

zásadní otázka: V čem je sakra problém? Proč s tím musí ty naše holky dělat takové tajnosti?“

Odpověděl: „Ta nová vakcína má jednu skvělou vlastnost. Nepíchá se injekcí. Zato se šíří vzduchem. To proto, aby zabránila přežívání a množení viru přímo v místech, odkud se šíří dál: v ústech a na nosní sliznici. Očkování do svalu zabraňuje přenosu infekce jen ve velmi omezené míře. Virus má stále dostatek prostoru se množit a přitom vytvářet mutace, na které pak očkování nemusí fungovat.“

„Jasně,“ přisvědčila. „Normální očkování by se mohlo stát věčnou hrou na kočku a myš mezi lidstvem a virem. Zatímco toto je od počátku vymyšleno tak, aby zarazilo koroňáku tipec jednou pro vždy.“

„V tom je ten problém,“ vyhrkl. Přitom zlehka pohladil Pavelkovou na pravém boku. Ona položila svoji hlavu na jeho rameno. Pokračoval: „Pokud by se to stalo soukromým vlastnictvím Velen a jiné globální či národní korporace, osud států a společností bude plně v rukou těchto soukromých korporací. Je to Velen a jemu podobní, kdo dává státům na vybranou – buď si u něj draze půjčit anebo uvrhnout značnou část svého obyvatelstva do chudoby. Zvláště, když ta zatracená pandemie stojí stát jen a jen prachy. To Velen prostřednictvím svých novin a televize sekýruje lidi za to, jak jsou rozežraní a díky nim stát co nevidět zbankrotuje. Přitom není jiná možnost, pokud nás nechťejí nechat všechny pochcípát. A teď si představ, moje drahá, že tuhle sviňárnu půjde zarazit.“ Zanoval. „Že se opravdu ukáže, kdo je tady parazit.“

„Zhruba tuším,“ řekla. Přiblížila svůj obličej k jeho. „Ty určitě tušíš mnohem líp.“

„Jasně,“ zvolal. „Stačí zmáčknout tlačítko AZ-247.“

Pavelková se svého milého přestala dotýkat. Na sedačce se narovнала jako pravítko a vrhla na něj hodně nepříjemný udivený pohled.

„Normálka, jak v Černobyli!“ pronesl. „Tam se pokusili předejít výbuchu signálem AZ-5.“

Pavelková se už chytá. „Avarijnaja zaščita, havarijní ochrana číslo 5...“

„Žije!“ doplnil. „Stejně jako tehdy v Černobyli nikdo neví, zda to zafunguje, jak je zamýšleno – tedy jako záchranná brzda. Anebo to rozpoutá cyklus zpětných vazeb, který povede naopak k mnohem horší katastrofě.“

„Nech mě hádat,“ věnovala mu Pavelková milý úsměv. „Povel AZ-247 znamená to, že naše výzkumnice všechno zveřejní. Vzdušnou vakcínu tak bude moct vyrábět takřka kdokoliv, kdo na to bude mít potřebné schopnosti. Nebude to moct zůstat utajené jen pro Velen. Na druhou stranu se to celé může vymknout kontrole a posloužit třeba k výrobě smrtící syntetické biologické zbraně.“

„Přesně tak. AZ znamená, že kterýkoliv člověk na planetě Zemi dostane kompletní dokumentaci k vakcíně od A do Z. 247 pak znamená, že každý takový člověk to bude mít k dispozici nonstop – 24 hodin denně a 7 dní v týdnu.“ Už si myslel, že udělal tečku za odbornými rozpravami a teď už bude moct myslet na jedině, jak se tento večer dobře pomiluje se svojí milovanou ženou. Ta ale odtáhla od sebe jeho dychtivé ruce.

Musí totiž stále nad jedním přemýšlet. „Peťánku! Víš, co je divný? Naše holky jsou připraveny na to, že Velen si přisvojí výsledky jejich vědecké práce. Tak proč mu v tom prostřednictvím tebe chťejí bránit?“

Zarazil se. „Vlastně, máš pravdu. Tady něco nehraje.“

Pavelková vstoupila do sdíleného pokoje Johany a Lucie. Uviděla Johanu, jak se ze všech svých duševních sil snaží utěšit svoji starší kamarádku.

„Ne, nabřečela jsem se už dost! Mám sto chutí někoho zmlátit!“ zasyčela Lucie.

Pavelková ji překvapila. „Klidně! Však to o mně víš. Jestli budeš chťit, můžu ti dělat figurínu.“ Na její udivený pohled dále zareagovala: „Ale až zítra. Vždyť víš, jak ti dnes bylo blbě.“

„S tebou se prát nechci,“ na to Lucie. „Ani ne tak proto, že na rozdíl ode mě máš ten...“

modrej pásek. Ale chci si to rozdat s někým, kdo za tohle všechno může... Martinko, dobře vím, co řekneš. Ono to ani nejde, protože je to systém, že? Za to nemůže nikdo, ale přitom vlastně všichni.“

„Říkala jsi: Rozdat si to s někým? To může mít mnohem přívětivější, láskyplnější obsah,“ dodala Pavelková.

„Prosím tě! Lázničku mi nepřipomínej.“

Johana vzala Lucii za ruku: „I mně je jasný, že ten za to teda zatraceně může. Zosobněná trojediná moc: špion tajné služby bránící Velenův kapitál, placenej církví a taky pěkněj konzerva.“

„Taky za to nemůže,“ ohradila se Lucie. „Taky je oběť systému, nebo jak se to říká? Hele, podrazil mě. Já jsem mu odpustila, a tím to pro mě hasne.“

„No nic, holky,“ shrnula Pavelková. „My se teď budeme snažit usnout, anebo aspoň společně myslet na něco jiného, co nám nebude tolik připomínat to trápení.“ Načež vklouzla do postele v sekci oddělené umakartovou zástěnou, která zůstala volná po Lauře Duškové. Lucie se zeptala, zda by se ten umakart nedal nějak oddělat.

„Když mi půjčíte kladivo a páčidlo, klidně,“ řekla Pavelková v dobrém rozpoložení.

„Pojď za náma!“ ozvala se Johana. Všechny tři se následně vešly do jediné stísněné sekce. Lucie spí na posteli. Johana si položila na podlahu matraci ze své postele. A pro Pavelkovou ochotně ustlala na rozkládacím křesle. Usnout není vůbec jednoduché a dost možná ani není proč. Všechny tři se shodly na tématu dnešního večera, které zajisté pomůže odvést pozornost od všech nočních můr. Začaly si povídat o mužích svých životů.

Otevřela se Johana. Pověděla, že svého kluka má stále ráda. Zachoval se sice jako úplný idiot, ale ve skutečnosti také za nic nemůže. Důležité spíše je, proč se stala prašivou a špinavou pro všechny okolo, když zdrhla svému skautskému vedoucímu, který by to s ní rád dělal. Potíž je v tom, že bez jejího svolení. A hlavně, nenechala si to pro sebe. Rozpoutala povyk inspirovaná tím, co pár dní před tím slyšela v rádiu o hnutí MeToo. V tom rádiu, které by podle učitelek z církevního gymnázia neměla vůbec poslouchat.

Otevřela se Pavelková. Pověděla o svém bývalém, kterého poznala v klubu bojových umění; a o svém současném, jemu překvapivě podobném. Dospěla k závěru, že její pečovatelský komplex, snaha dělat terapii vnitřně zlomeným mužům zahořklým vůči světu, vlastně není nic špatného. Je to prý bytostně ženské a sama tak nějak cítí, že na světě by bylo mnohem lépe, kdyby byl celý tak nějak ženský.

Nakonec se přece jen otevřela i Lucie. S pomocí ostatních došla k tomu, že Láznička nebyl rozhodně až tak špatný člověk. Nejen, že jako první v jejím životě ji nebil ani neponižoval. Uměl také uznat, že ona se na svět dívá mnohem odlišněji než on. Přesto byl schopen ji nejen respektovat, ale také mít rád.

Jak se Lucii trochu zlepšila nálada, neodolala a zeptala se Pavelkové na její někdejší náhodnou známost s Tondou Tesárkem.

Zatímco si promýšlela, co odpoví, trochu starostí jí vzala Johana. „Víš, co mně připadne divný? Zuzka je přece paní docentka. Je jí čtyřicet čtyři. Tondovi ještě ani netáhne na třicet.“

„Přesně!“ vyhrkla Lucie. „Je mu dvacet šest. Že je to pravda, Mart’o! Zuzana by mohla být skoro jeho máma! Jenže na to ani trochu nevypadá.“

„Jo, docentka Zuzka,“ povzdechla si Pavelková. „Je opravdu krásná žena. Ve svém věku vypadá líp než kdejaká třicítka. Třeba já,“ ukázala na sebe. Ostatní se zasmály.

Ozvala se Johana: „Fakt, strašná sympat’anda! To říkám i proto, že až půjdu na vejšku, určitě budu chtít studovat mikrobiologii u ní. Počítá se mnou a já trochu vidím, co cítí. Trošičku mi připadne...“

„No... Co ti připadne?“ popíchla ji Lucie.

„Mart’o,“ obrátila se Johana na Pavelkovou. „Že je se Zuzkou ve skutečnosti proto, aby byl na blízku tobě.“

Čtvrtek 17. 12. 2020

Ještě je tma. Inženýr Čížek už nespí, vleže kouká do stropu a zažívá ten pocit, když polovina postele vedle něj je prázdná. Ani se nenadál a už minula osmá. Vstal z postele a prošel celý byt. Jeho partnerka nikde.

Umyl se, převlékl se a začal si chystat snídani. Už nevydržel. Zavolal jí. Ona to okamžitě típla. Vzápětí poslala zprávu: „Prosím tě, už jdu.“

„No prosím,“ přivítal ji lehce nasupeným výrazem. „Kde je ti proboha konec?“

„Co by?“ pokrčila rameny. „Máme přece home office,“ pronesla pohrdavě.

Pohlédl z okna. Uviděl, jak se na dohled od nich v místě dávno zbořeného plotu potlouká dvoučlenná policejní hlídka v reflexních vestách. „Aha,“ okomentoval to. „Jeden umí číst, druhý umí psát – jaká to sehraná dvojka. Lásko, kam že bychom vlastně dneska měli jet?“

„Do Opavy,“ řekla. Vzala si do ruky seznam mrtvých, který se v dost umouněném provedení jakoby nic válí na obývací stěně. „Jan Macháně,“ ukázala řádek číslo 17.“

„Co ten provedl?“

Zamyslela se: „Nevím, jediným jeho hříchem je členství v Mladých křesťanských konzervativcích. Možná nějaké ty reakcionářské názory v jeho palici. Ale jinak, nemám informace, že by někoho znásilnil nebo nějak jinak někomu ublížil.“

„Jasně,“ na to inženýr Čížek. „Měl tu smůlu, že je tu jen do počtu.“

Náhle zpozorněla: „Počkej, tebe ani nezajímá, co bylo s holkama?“

„Žárlit snad na ně nemusím,“ usmál se.

Rovněž s úsměvem popadla jeho hlavu a přitiskla si ji ke své tváři. „Přiznám se ti, že cítím k nim lásku. Podivnou kombinaci sesterské a v menší míře i mateřské lásky.“

V její náruči ztuhl jako zařezaný.

„Ty jelimane,“ pohládila ho po vlasech. „Na světě je nekonečno podob lásky. A tebe zajímá jediné láska romantická – respektive sexuální.“ Přitiskla si ho k sobě ještě pevněji. Pocítila totiž výčitky, že jemu coby svému romantickému i sexuálnímu partnerovi věnuje méně láskyplných dotyků než svým kamarádkám. A to se i přes svoji evidentně introvertní povahu cítí být velice kontaktním člověkem.

Avšak on její dotyky neopětuje. Uvědomil si, že asi odsud pochází ty jeho pocity, že ve vztahu tahá za kratší provaz. Ne, že by mu ta její kontaktnost nebyla příjemná. Ovšem nechává se od ní vést. Nemá náladu na vlastní iniciativu, která by tvořila protiváhu její moci nad ním.

„Copak?“ všimla si jeho poněkud dřevěného vzezření.

„Jedno mi vrtá hlavou,“ svěřil se. Zatvářila se, že ji to velice zajímá. Trochu ale zchladil její očekávání, když dopověděl: „Kde proboha ty naše výzkumnice berou prachy?“

„To mají ošéfovaný,“ na to Pavelková.

„Tím chceš říct... že víš, kdo je pase?“

„Ty – kanče!“ něžně mu zahrozila pěstí. „Tohle není žádný bordel a naše holky jsou snad plnohodnotné lidské entity. Každopádně, vysvětlení je prozaické. Za prvé, dělají na tom jen tři. Není to nic velkého. Jsou jen malou součástíkou celosvětové paralelní vědecké sítě. Tady dělají jen to, že využívají superpočítač k ověřovacím výpočtům. A za druhé, Zuzka to má jako grant od své alma mater. Normálně dělá svoji práci.“

„No dobrá,“ zamyslel se. „Tak co mají v záznamovém sále, když v něm musí chodit ve skafandrech?“

„Kultury kmenových buněk,“ konstatovala

„Ty, které superpočítač využívá jako biopaměť?“ navázal inženýr Čížek?

„Nějak tak,“ přitakala. „Přínos zdejšího týmu je sice malý, ale zatraceně důležitý. Právě na těch kmenových buňkách ověřují, jak na vzdušnou vakcínu budou reagovat živé organismy –

včetně člověka, samozřejmě. To je na tom to nejúžasnější, protože tímhle dokážou ušetřit dlouhá léta klinického testování.“

„V tom je ten morálně zakopanej pes!“ vyhrkl inženýr Čížek. Je to volba, buď dlouholeté pokusy na lidech – na které ale není čas. Anebo rychlejší cesta přes kmenové buňky – ovšem získané z potracených lidských embryí.“

„Názor si na to radši dělat nebudu,“ zamračila se. „Musíme spíš přijít na to, jak to souvisí s těmi mrtvými křesťanskými konzervativci.“

„Podle mě je to jasný,“ má názor inženýr Čížek. „Byli brzdou výzkumu. Z morálních důvodů ho chtěli zastavit za každou cenu. A tak je začali kyberšikanovat skrze data ze zdejšího superpočítače, za jejichž smazání si zaplatili. Sami podvodníci byli však podvedeni. Navíc, když někteří z nich byli vydíratelní jedna radost – za svoje pedofilní zvěrstva.“

„Kdo? Kdo je podrazil? Kdo je vydíral?“ ptá se Pavelková.

„Coufal Analytics! Kdo jinej?“ zvolal inženýr Čížek.

Pavelková ironicky zapitvořila: „Díky za geniální myšlenku! Případ uzavřen! Hned to volám Lázníčkoví – nebo rovnou arcibiskupovi, a jdu mu vypsát fakturu.“ Přiblížila se k němu a něžně ho objala. „Miláčku. Jak bych byla ráda, kdyby to byl Velen. Jak dobře víš, je hlavní cíl našeho pátrání. Jen drobnost – důkazy o spojení Velen a soukromé tajné služby.“ Po chvilce dodala. „To víš, že bych jeho svátost arcibiskupa ráda upozornila na to, že Velenovo sponzorství pro církve zavání rukou ďáblou. Ale máme tu problém. Jestlipak víš, jakej.“

„Ten výzkum taky platí Velen,“ okamžitě ví inženýr Čížek. „Počkej...“ přikázal jí a něco vyhledal na internetu. „Ten grant je normálně uveřejněný. Grantový projekt je uveden jako: Výzkum ověřování a modelování společenských dopadů účinků vakcinace ve stavu pandemické nouze.“

Tím se potvrzují dvě věci. Za prvé, zde na Mniším vrchu se pracuje jen na opravdu malé části celosvětového výzkumu. A za druhé, Velen se s jeho sponzoringem opravdu nijak netají.

Zatímco inženýr Čížek se odebral na další směnu online ostrahy utajeného vědeckého projektu, Pavelková zaklepala na dveře pokoje Laury Duškové.

„Ahoj. Vidím, že pilně pracuješ. Taky máš home office, jako teď já. Že?“ pozdravila. Laura si jí sotva všimla. Sedí u malíčkého stolku pod oknem a sklání se nad obrazovkou notebooku. Dokončila myšlenku a konečně může věnovat pozornost Pavelkové.

„Tak co?“ významně se zatvářila Laura. „Už víš, jak zachrániš mého manžela?“

„Lauro! To záleží hlavně na tobě. Kam se vrátne Dušek, tam se vrátne i já s případnými posilami. Myslím, že pak nebude velký problém jeho vrahům překazit plán. Jen mi zavčas musíš říct, kam že se ten tvůj muž vrátne.“ Vypálila na ni: „Schválně! Víš, kde je teď?“

„Doma,“ okamžitě odpověděla Laura.

„Velen mu dal home office?“ chce vědět Pavelková.

Vysvětlila: „Momentálně je bez práce – oficiálně.“

„Prásk ho!“ vykřikl nadšením inženýr Čížek a udělal pár kliknutí myší na řídicím terminálu. Okamžitě k němu přiskočila ajťačka Alicja. Hned jí vysvětlil: „Tihle nám tu snad odjakživa dělají Saigon. Podezření padá na koho jiného, než tu soukromou tajnou službu. Ale buďme v klidu. Zablokoval jsem port. Ti už sem nějakou dobu nevlezou.“

Alicja mu v česko-polštině věnovala slova díky a uznání. „Dokaž to,“ řekla hned poté.

Sociální antropoložka Terežka, která se místo vědecké práce moentálně věnuje Kryštofovi, také na chvíli pohlédla na inženýra Čížka. „Ano! Zjisti, že jsou to oni. A když ověříš, že je posílá Velen, budeš náš největší hrdina.“

„Hernajs!“ zaklel. „Prioritou bylo sejmout toho špeha! Přece ho tu nenechám šmejdit, jen

abych měl dost času o něm zjistit něco bližšího.“

„No dobře,“ hlesla Tereзка a pokračuje s Kryštofem ve společném čtení čítanky.

„Spíš mě teď zajímá,“ promluvila Pavelková na Lauru. „Mediální obraz oné záhadné nemoci na Jesenicku, co připomíná obyčejné nachlazení a kvůli které máme kolem hotelu po zuby ozbrojené policejní hlídky. Pověz mi o tom něco z pohledu své žurnalistické profese.“

Laura vysvětlila: „Je to veřejné tajemství. Nikdo si ale nepřeje jeho vyzrazení. Přitom by to byla spíše dobrá zpráva. Zde na jediném místě v republice klesá počet pozitivních případů koronaviru, nemocnice v Jeseníku se začíná pomalu uvolňovat. Ale přece jen mají všichni strach. Co, když to není obyčejná rýma, ale nová záhadná mutace, která uniká testům? Proto jsme tady všichni z mediální branže domluvení, že o tom budeme mlčet. Ostatně, to s tou rýmečkou je vlastně průmyslová havárie. Nikdo by o ničem nevěděl, kdyby v onen kritický den nám nenalezli do hotelu fyzlové a neroznesli to pak po celém Jeseníku.“

„Jasně,“ shrnula Pavelková. „Já si nepřeji vyzrazení, nebo praskne ten utajený výzkum. Samozřejmě celé Sesterstvo si nepřeje vyzrazení. Ty si pochopitelně taky nepřeješ vyzrazení, protože jinak ti to Sesterstvo dá pořádně sežrat. Ovšem vyzrazení si nepřeje ani církve, ani Velen.“

„O to právě jde, o Vlena,“ vyhrkla Laura. „Proto manžela vydírají. Dali mu za úkol udržet tajemství stůj co stůj. Musí zabránit úniku jakýchkoliv domněnek na veřejnost. Každému, kdo by mohl ceknout, musí předem pohrozit žalobou za šíření lživých informací. Jinak je mrtvej muž.“

„Kurník šopa! To bylo o fous!“ ulevil si inženýr Čížek. „Nicméně, díru v ochraně jsem zalepil, takže aspoň pár následujících hodin máme od těch soukromých agentů pokoj.“

„Do čeho se pustíš dál?“ opět odhlédla Tereзка od učení hrou s Kryštofem.

Také Kryštof odlepil zrak od obrázkové knížky. „Peťane, no přece ten únik dat. Zjistíš, zda na superpočítači je kompro na ty úchyláky.“

„Kompro na úchyláky,“ zopakoval inženýr Čížek. „Chlape, maminka má pravdu! Z tebe jednou bude dobrej polda. Dík za pomoc.“ Poté pokynul Terezce, aby přišla k němu blíž. Následovala ji Alicja a po chvíli také Zuzana. Vysvětlil jim: „Žádná citlivá data, které měli Coufal Analytics smazat na žádost Mladých křesťanských konzervativců, jsem nikde na zdejší počítačové síti nenašel. Navíc, je to přece jasné. Kde by se tu něco takového vzalo, když tehdy superpočítač ukládal data ještě po vzoru 80. let na speciálně kódované videokazety. Jak dobře víme, úložiště s videokazetami bylo tehdy při té – ehm, havárii, kompletně zničeno.“

„Ano,“ přikývla Zuzana. „Místo něj je teď bioinformační úložiště.“

„S kmenovými buňkami?“ ujist'uje se inženýr Čížek.

„Zjednodušeně řečeno, ano,“ rovněž potvrdila Zuzana.

„No, počkat! Kde je teda to kompro?“ opět se ozval Kryštof.

„To je právě ta záhada, kámo!“ na to inženýr Čížek. „Dámy, vy především poslouchejte. Zvláštní je, že pomocí těchto dat určených ke smazání měli být ti mrtví kněží vydírání – dlouho po zničení původního úložiště. To znamená, že to kompro se musí nacházet ještě někde jinde.“

„To jako, že ho někdo potají zazálohoval?“ přemýšlí Alicja.

„Nejspíš,“ potvrdil. A zadíval se na všechny přítomné pohledem, který vyhodnotily jako otázku, zda o ničem neví. Zuzana asi jeho myšlenku přečetla a zakroutila hlavou, že o ničem neví. Na to si inženýr Čížek do biopaměti svého vlastního mozku uložil její nervózní výraz.

Pavelková za přítomnosti Laury Duškové dostala nápad: „Myslím si, že záchrana tvého muže před smrtí nemusí být nijak zvlášť důmyslná. Stejně tak se může obejít bez násilí.“

„Já vím,“ pochopila. „Pozveš ho sem k nám.“ Poté významně mrkla: „Zbývá drobnost, pod jakou záminkou.“

„Tady tě poprosím o pomoc,“ usmála se. „Jako jeho žena ho znáš přece nejlépe.“

„Tak jo,“ svolila Laura. „Já jenom... pustí ho sem vůbec? Celý hotel je obklíčen.“

„S tím si nedělám starosti,“ na to Pavelková. „Že by si druhořadí pochůzkáři dovolili nepustit zrovna takové Velenovo zvíře jako je Dušek?“

„Vlastně ano,“ hlesla Laura. „Pro každý případ může na ně zamávat pověřením od samotného spolumajitele.“

„A pro každý případ,“ dodala Pavelková. „Klášterní katakomby jsou mimo jakýkoliv dohled. Obzvláště, když kolem čerpačky i přes obklíčení prokazatelně nadále proudí mrtvolky.“

Najít záminku pro návštěvu svého milovaného muže při usilovné práci nebylo pro Pavelkovou nejmenším problémem. Potřebuje vědět to nejdůležitější – zda ze superpočítače z podzemí někdy odešla nějaká kompromitující data.

„Víš, co říkal Coufal?“ vyrušila ho Pavelková ze soustředění.

Vylekal se před zraky Zuzany a Terezky. „Cože? Aha, Coufal. Čest jeho památce.“

„Myslím to zcela vážně,“ zchladila jeho štiplavě humornou náladu. „Říkal, že počítač byl nastavený tak, aby pouze přijímal – a nic nevysílal.“

„To je pravda,“ uznal inženýr Čížek.

„V praxi to úplně pravda není,“ pronesla Tereška.

„Já vím,“ chytá se Pavelková. „Třeba ty sprosté pomluvy na Lukáše Michálka byly odsud. Možná dokonce vygenerované umělou inteligencí. A potom ty hříchy Mladých křesťanských konzervativců, za jejichž utajení si oni Mladí křesťanští konzervativci zaplatili.“

„No dobrá,“ na to inženýr Čížek. „Jenže ta data už neexistují. Přinejmenším ne tady. Všechno přece bylo zničeno, když tě tehdy chtěli upálit jako čarodějnici a já jsem tě z toho dostal. Co v záznamovém sále nezničil oheň, dokonal ostrý proud vody z ventilačního potrubí.“

Zuzana přistoupila blíže a položila svoji dlaň na rameno inženýra Čížka. „Zatím jsi nepřišel na to, že superpočítač má sloní paměť – stejně jako sloní dlouhověkost. Pamatuje si, co kdy kam odesílal, byť obsah těchto zásilek už nezjistíme. Ale je to archivované od roku 1986, kdy byl superpočítač uveden do ostrého provozu.“

„Jasně, metadata,“ pochopil inženýr Čížek. „Do večera to vytáhnu.“ Roztouženě zašmátral Pavelkové po noze. Ty, lásko moje nejláskovatější, se to dozvíš jako první.

„Ne,“ řekla mu rezolutně Zuzana. „Nám to řekneš jako první!“ Hned poté se obrátila na Pavelkovou: „A na tebe, máme prosbu. Potřebujeme toho co nejvíce vědět o dnešní oběti.“

„Kvůli textu písničky, že?“

Zuzana se podívala na hodinky. „Do online koncertu zbývá tři a půl hodiny.“

„Už jdu na to,“ pronesla Pavelková s nadšením.

„Oblastní diecézní charita Slezsko,“ říká si Pavelková cestou do své kanceláře. Nechala rozzářit velkoplošnou obrazovku na zdi, s jejíž pomocí se připojila na videokonferenci zmiňované katolické charitativní organizace. Jednu pracovníci této organizace před pár lety vytáhla z bryndy, když na ni bylo ušito falešné obvinění ze zpronevěry dobročinného fondu. Ta se jí teď odvděčila laskavostí tím, že ji pustila na videokonferenci své organizace.

Hlavním tématem porady je smrt kněze Jana Macháněho. Všichni přítomní ví, že jeho smrt rozhodně nebyla jen tak.

„Říká se, že o mrtvých jen dobře,“ vzal si slovo biskupský úředník zastávající funkci vedoucího charity. „Ale teď už nemůžeme nic skrývat. Byl to Macháně, kdo naším prostřednictvím zorganizoval sbírku na léčbu dcery paní Novotné. Ovšem byl to také Macháně, pod jehož rukama všechny vybrané peníze zmizely a slečna Novotná v důsledku toho zemřela na rakovinu – ve svých pouhých třinácti letech. Nedokážu pochopit, proč zrovna on. Byl přece vždy tak pečlivý a čestný.“

Ozvala se spojenkyně Pavelkové. „Najednou nebyl ani pečlivý, ani čestný. A to proto, že ty prachy vrazil do té pochybné firmy! Zacvakal bandě soukromých špiónů, aby kryla jeho kolegy podezřelé z prznění dětí!“

„Mladí křesťanští konzervativci,“ ozvalo se z houfu účastníků silně opovržlivým tónem.

Slovo dostal opět rozvážný a smířlivý hlas biskupského úředníka. „Udělal to, protože neměl vyhnoutí. Vydírali ho – ať už ta pochybná firma kolem bývalého důstojníka StB Coufala; anebo i sami Mladí křesťanští konzervativci.“ Po chvilce mlčení vystřídaném chrastěním mikrofonů dodal: „Všimněte si, že z té zpronevěry on sám neměl žádný prospěch. Dělal to pro svoje bratry.“

„Jak dojemné!“ pitvoří spojenkyně Pavelkové. „Z toho by se jeden rozbrečel. Jeho důvod je ale prozaický. Splnil rozkaz – sehnat peníze na zaplacení Coufal Analytics. A tak je sehnal.“

Zrovna když Pavelková napjatě poslouchá, zazvonil jí telefon. Volá arcibiskupský zmocněnec Láznička. I přes svoji evidentní zaneprázdněnost hovor přijala. Dočkala se výčitek, že nekomunikuje. Dělá snad mrtvou nebo chytila koronavirus?

„Ano,“ potvrdila Pavelková Lázničkovi do telefonu. „Může za to koroňák, byť ne v mém těle.“ Zapnula sdílení obrazu a kameru mobilu namířila na obrazovku s videokonferencí. „Jak vidíte i slyšíte – pracuji! Pochopitelně na dnes aktuálním případě.“

Láznička do telefonu slyšel zmínky o stále probíraném tématu zdefraudované charity.

„Ne, to není možný,“ zamumlal Láznička do telefonu, že alespoň emoce v jeho hlase byla přes telefon slyšet. Poté vykřikl, aby to bylo slyšet i na videokonferenci. „Ne! Nesmysl! Macháně nic takového neudělal.“

Pavelková pronesla: „Snad se vám nehrouťí vaše přesvědčení o panu Macháně coby jediným morálně čistým Mladém křesťanském konzervativci. Následně ve vši slušnosti ukončila hovor a dále se věnuje videokonferenci. Respektive, bod, který ji zajímá, záhy skončil. Další postup je jí jasný. Jde se volat paní Novotné.“

Kdyby měla Pavelková pečlivě evidovat každý svůj případ, byl by to za prosinec už sedmáctý. Sedmáct tlustých šanonů, které se sotva vejdou na policičku v kanceláři. Snad možná dobře, že na vlastní riziko všechny tyto případy zobecnila na jediný: nevyjasněná úmrtí členů Mladých křesťanských konzervativců. Ostatně, je to jediný případ, za který dostává zaplacení. Jakýkoliv zájem o vedlejší souvislosti si u ní nikdo neobjednal.

Tento boční případ paní Novotné je ale výjimkou. Pavelková se oné dotyčné chystá s radostí sdělit, že její věc má za uzavřenou. Představila se pravdivě, jako jednatelka družstevní detektivní kanceláře zabývající se zpronevěrou peněz na životně důležitou léčbu její dcery.

Paní Novotná u telefonu významně pomlčela. Zřejmě je velice zvědavá na pokračování.

„Víte, že sbírku na léčbu Vaší dcery, která ve svých čtrnácti letech umřela na rakovinu, organizoval katolický kněz Jan Macháně?“ zeptala se Pavelková pro ověření.

„Ano, vím,“ přitakala paní Novotná lehce podrážděným tónem. „Donedávna byl farářem v našem kostele. Proč?“

„V prvé řadě Vám musím vyjádřit upřímnou soustrast,“ pokračuje Pavelková. „Byť obě víme, že jsou to už čtyři roky. Ale jsem nucena Vám sdělit další nepříjemnou pravdu. Kněz Macháně Vás totiž podvedl. Za prvé, tuto potřebnou léčbu pro Vaši dceru by už v té době mohla zaplatit pojišťovna. Ověřila jsem si to.“

Paní Novotná ji přerušila: „Pokud to pojišťovna případ od případu kladně vyhodnotí. Tady ale posudkový lékař neviděl naději a přímo mi doporučil kontaktovat katolickou nadaci pana Macháněho.“

Pavelková navázala: „Takže o tom víte. Pojišťovna od toho dala ruce pryč a místo toho Vás takříkajíc přihrála katolické charitě. Té katolické charitě, jejíž peníze zmíněný pan Macháně zpronevěřil.“

„Ale to já přece dávno vím,“ řekla paní Novotná nervózně.

Pavelková hned vypálila: „Takže víte, kvůli čemu ty peníze zpronevěřil.“

„Ano, daroval je raději sdružení mladých křesťanských konzervativců.“

Pavelková souhlasně zamručela. Dala si záležet, aby z toho zamručení byl patrný údiv.

„Vidím, že máte velice silnou duši, paní Novotná. Zcela jistě jste s tím už dávno srovnaná.“

Paní Novotná na to pomlčela.

„Jestlipak také víte?“ navázala Pavelková. „Na co ty peníze použili vámi zmínění Mladí křesťanští konzervativci? Splatili jim svoje dluhy. Ano, dluhy jedné IT firmě pracující v oboru vytěžování citlivých dat uživatelů internetu.“

„Ta firma se jmenovala Coufal Analytics,“ překvapila ji paní Novotná. „Nebylo to žádné splacení dluhu, ale sponzoring. Ta firma měla za cíl bojovat s hříchem a zvráceností, která zamořila celou naši společnost! Víte, paní detektivová, nebo co to děláte? Nemám nejmenší zájem, abyste mi jakkoliv vstupovala do života. S tím, co se stalo jsem plně smířená. Nechybí mi totiž něco, co dost pravděpodobně chybí vám – pokora.“

„No vidíte,“ řekla Pavelková trochu familiárněji. „Já osobně bych stěží mohla mít pokoru před podvodníky, kdyby mi svými podvody de facto zabili dítě.“

„Nechápete to!“ poučuje ji paní Novotná. „Pokora před bohem? To se v té vaší solidární detektivní kanceláři, nebo jak si vznešeně říkáte, nepraktikuje? Mimochodem, jste ve stejné budově, kde přece sídlila Coufal Analytics. A tak jsem si myslela, že stejně jako oni jednáte v opravdovém zájmu Pána boha.“

„Ne, opravdu nechápu!“ neudržela se Pavelková a zvýšila hlas. „Asi mi budete muset vysvětlit vaše chápání křesťanské pokory. Anebo nemusíte, jestli nechcete. My v téhle věci už víme vše, co potřebujeme. Jen jsem si myslela, že moje zjištění vám třeba v životě pomůžou.“

Paní Novotná rovněž zvýšila hlas: „Copak nevíte? Cokoliv se nám děje, je božím záměrem. A pokud se nám dějí zlé věci, jsou to zkoušky, před které nás Pán bůh staví a prostřednictvím kterých nás činí silnějšími. Poslouchejte! Díky tomu všemu, co jsem si prožila, je mi jedno jasné. Stalo se to proto, že moji dceru potřeboval Pán bůh mít u sebe. V království nebeském má důležitější poslání než tady ve špinavém pozemském světě. Farář Macháně udělal dobrou věc – tím, že se rozhodl vyššímu poslání mojí dcery nebránit.“

Pavelková si to celé vyslechla. Poté s hranou nenápadností hlesla: „Vlastně, jedno mi tu stále není jasné. Jaktože onen kněz Macháně, když tedy dělal tak dobrou věc v zájmu Pána boha... Jaktože byl dnes ve svém farním kostele nalezen mrtvý?“

Časový limit daný hráčkami kapely Sisters of Magdalena se podařil Pavelkové pohodlně splnit. Když vyprávěla kytaristce Zuzaně, co se dozvěděla o případu kněze Macháně a jeho vině na zbytečné smrti mladé dívky, doslova se rozzářila samým nadšením. „Teda, Martino! Fakt díky, máš to u mě. Tenhle text se opravdu píše sám.“

„Co máš na mysli?“ mrkla na ni.

Zuzana vysvětlila: „Bude to přece písnička o té hloupé mamině, co si tím pomazaným, věčně panickým mozkiem nechala nejen zabít dceru, ale ještě i totálně vymýt mozek. Chápeš? Kryje tomu černoprdelníkovi milionovej tunel! A ještě je pro to schopná obětovat svoji jedinou dceru. Že prý její smrt bude vykoupením pro celý svět? Novodobá mučednice, což si chudák holka asi sama nevybrala, že?“ Opřela se o zeď zodolněného prostoru a podepřela si hlavu. „Bože můj! Taková vymaštěná palice. To nevymyslíš!“

„Zuzko!“ přátelsky ji upozornila Pavelková. „Já vím, normálnímu člověku připadá, že paní Novotná je úplný blázen. Mně taky, když jsem si s ní volala. Ale stále více zjišťuji, že je to pro ni naprosto pochopitelné. Zemřela jí dcera, když byla ještě dítě. Naprosto zbytečně. Nemohla s tím nic dělat. Ta její slepě oddaná víra neslouží ničemu jinému, než aby se s tím mohla nějak

rozumně vyrovnat. Prosím vás všechny, holky, napište ten text trochu citlivěji. Zkuste se vžít do toho, co paní Novotná prožívá.“

„Já vím,“ řekla protáhlym hlasem Zuzana. „Ty jsi tak pozorná a citlivá. S každým musíš mít soucit. Jenže, domnívám se, že to nejsou ty správné kompetence pro soukromou detektivní praxi. Měla by sis dávat pozor. Co když nám sem díky tomu svému pečovatelskému komplexu zatáhneš infiltrantku?“

„Však co je moje práce?“ na to Pavelková. „Péče! Nejde mi o nic jiného, než se o vás postarat, pomoci vám všem, kterým společnost z podstaty svého fungování nepomůže.“

„Jasně,“ trochu ironicky přikývla Zuzana. „Ostatně, vím o tvém bývalém i o tom tvém současném. Víme, co mají společného – ztracení kluci, kteří přece potřebují péči. Poprvé jsi chtěla udělat normálního chlapa z notorického pouličního rváče, kterej to teď bez tebe dotáhl na pohádkově bohatého profesionálního mlátiče. A teď díky tobě seká latinu jeden internetový fašoun, co svoje mindráky řešil šířením pěkně hnusných myšlenek. Proboha, Martino! Máme o tebe strach. Svým způsobem taky o nás. Máš nás v první řadě chránit. A ne nám dělat náhradní mámu.“ Změřila si Pavelkovou pohledem. „Zvlášť, když ještě pár let a mohla bys být moje dcera.“

„Důvěřuj mi, prosím,“ řekla Pavelková. „A slib mi, že se nad tím textem ještě zamyslíš?“

„Neboj, zamyslím se,“ slíbila Zuzana. „Ty se prosím zamysli, jestli ta tvoje bezpodmínečná laskavost ke všem okolo – tak jako k Duškové a k jejímu manželovi, kterému chceš zachraňovat krk, taky k těm tvým ostrým hochům z Coufal Analytics, co tě akorát tak podrazili. Chápeš? Ta tvoje starostlivost nás vede leda tak do pekel. My nechceme, aby ses o nás starala. To umíme dost dobře samy. Nejsme žádné chudinky. Chceme něco dokázat. Tak nám laskavě dej k tomu prostor.“

„Něco dokázat,“ tiše zopakovala Pavelková. „Tak povídej. Co dokážete tím, že ještě více zesměšníte jednu nevinou paní, která přišla o to nejcennější. Čemu tím pomůžete. Snad jedině tomu, že na tom bude ještě hůř. Dost možná si to taky hodí – úplně stejně jako ti všichni kněží. To chcete? Ještě víc zničit jeden totálně zničený život?“

Zuzana jasně odpověděla. „Chceme, aby se z osudu té nevinné paní, jak říkáš, stalo chytlavé téma. Chceme, to slyšelo co nejvíce lidí.“

Nemožné se podařilo, aspoň tak Zuzana a Lucie svorně ohodnotily, jak během jedné jediné hodiny stihly napsat a nazkoušet písničku s názvem Vyvolená. Vůbec nevdají, že Zuzana prohrála se svojí verzí úderného, chytlavého a osobně adresovaného textu. Vzhledem k nedostatku času se tvorby textu ujala Johana. Písnička začne věnováním ženě, jejíž dcera se stala vyvolenou – tj, jakože si ji k sobě vzal bůh. Dále ona dcera promlouvá na koncích refrénů jako černé svědomí ziskuchtivého mafiána.

Tedy, ziskuchtivý mafián. Musel nahrabat peníze, protože prostě a jednoduše musel. Najednou přišel čas platit. Jelikož hudba k písni vznikala za pochodu, nejvíce až během živého vysílání, písnička jako celek má charakter improvizace. A proto svým zvukem připomíná jazz. Tak jako slavná, režimem zakazovaná funk-rocková skupina Pražský výběr, která byla na vrcholu slávy v 80. letech. Zní to jako jazz, ovšem nikde žádné žesťe, nikde žádný klavír, místo kontrabasů automatické bicí. Rozevláté kompozice doprovázející neméně rozevlátý text jsou zahrány na běžné rockové nástroje jako dvě elektrické kytary a jeden syntezátor.

Tak jako vždy, předobrazy uměleckého obsahu ztělesněné reálnými lidskými postavami rozpozná jen dostatečně znalá osoba. Pro všechny ostatní, podobnost postav se skutečností je čistě náhodná. V roli mafiána zoufale potřebujícího peníze není nikdo jiný než kněz Jan Macháně. V roli jeho teď už nežijícího černého svědomí je Julie Novotná. Je to dívka, které onen mafián Macháně slíbil sehnat peníze na životně důležitou léčbu.

„Hele, tady je to nějaký divný!“ vykřikl Kryštof a ukázal na jednu z deseti obrazovek ve velitelském sále. Sousedí s hlavním sálem přestavěným na hudební stage. Usilovně pracující inženýr Čížek ale dnešní živý koncert neměl šanci slyšet. Slyšel leda tak nějaké bušení a dunění. Více záměrně odhlučněné polstrované dveře nepustily.

„No tak, Kryštofe! Co máš?“ pobízí ho inženýr Čížek, který takříkajíc dokončil myšlenku, a tak až teprve teď je na příjmu.

„Vidíš?“ říká Kryštof. „To jsou ty metadata, že?“

„Přesně tak, metadata,“ potvrdil inženýr Čížek. „Od loňského podzimu do letošního léta. Přesně v době, kdy se děly ty podivné sebevraždy.“

„Počkej, co? Jaké sebevraždy?“ naléhavě se ptá Kryštof.

Inženýr Čížek jeho otázku ani nevnímá. Místo toho ho poplácal po ramenech. „Ty chlapáku! Máme to!“ Po chvíli mu dal povel: „Víš co? Doběhni pro tetu Alicju. Bude mít radost.“

Kryštof nemusel pro nikoho běhat. Alicja vešla do sálu sama.

„Podívej,“ promluvil na ni inženýr Čížek. „Od tohoto a tohoto data až po tohle datum – prostě, když se děly ty sebevraždy, superpočítač odesílal kompromitující data na ty mrtvé.“

„Od koho?“ ptá se Alicja.

„To jsme tady s Kryštofem zjistili taky,“ zvolal inženýr Čížek plný energie. Načež vešla do místnosti také sociální antropoložka Tereza. Na stůl přímo před počítač naservírovala veganskou večeři.“ Hladově se zakousl, načež pokračoval: „Zdrojem dat je to, pro co máme kódové označení Temné síly.“

„To není jen kódové označení,“ dodala Tereza s přívětivým úsměvem, když byla právě na odchodu. Ani si nevšiml, že odešla i s Kryštofem. A už vůbec neslyšel, jak mu na chodbě říká: „Pojď, kluku! Půjdeme za maminkou. Už je pozdě, bude večerníček a za chvíli je čas spát.“

„Takže je to jasný,“ pokračuje inženýr Čížek. „Máme důkaz, že Coufal Analytics ty Mladé křesťanské konzervativce podrazili. Místo, aby provedli, za co si zaplatili, to jest smazali jejich kompromitující digitální stopu, nakonec všechno proflákli.“ Ve své hlavě si ponechal dvě vyšetřovací verze, proč se tak stalo. Za první: firmě Coufal Analytics jednoduše nezvládli zaplatit. A ta druhá verze: Stali se hrozbou pro právě vzniklé Temné síly a museli být odstraněni stůj co stůj. Tok svých myšlenek ukončil slovy: „Tak co? Je to cajk, ne? Můžu už jít domů?“

„Domů, to jako za svojí milovanou ženou?“ chytla ho slovo Alicja. Vzápětí dodala „To tak!“ a vlastním tělem zabránila inženýru Čížkovi vstát ze židle.

Než se vzpamatoval a zjistil, že je tu proti své vůli držen, vrátila se Tereza. „Jen naprav své chyby mládí,“ pronesla s lehce škodolibým úsměvem.

„Tak to ne! To jsme si nedomluvili,“ pokouší se inženýr Čížek hájit svá práva. „Okamžitě mě pusťte za mojí ženou! A za Kryštofem.“

„Kryštofovi bude nejlépe u maminky,“ řekla Alicja. „A ty, zamysli se nad sebou a nad svými touhami. Jestli náhodou nejsou moc heteronormativní.“

„Co je to za kec?“ vykřikl. Jeho dobrá nálada způsobená radostí z úspěšně odvedené práce se jako hromada střepů sesypala na podlahu, kde zmizela jako sežraná kyselinou.

„No ano,“ pokračuje Alicja. „Nenáviděl jsi ženy. A stále je ta nenávist v tobě zakořeněná. Jsi úplně stejný jako ti, kteří mě vyhnali z domova, poštváli proti mně moje vlastní rodiče a plní moji rodnou zemi nenávidnými cedulemi proti lidem s jinou identitou – jako jsem já.“

„Že nenávidím? Koho nenávidím? Co to sakra melete za blbosti?“ vykřikl inženýr Čížek. Chystá se vstát, nicméně Alicja s Terezou mu opět zatarasily cestu.

Tereza pokračuje v promluvě k inženýru Čížkovi. „To si odpracuješ, hochu! To svoje období, kdy jsi svoje věčné panictví dával za vinu ženám, které tě prostě nechtějí. Že se z nás prý raději stávají lesby, než abychom daly takovým jako jsi ty. Vím to. Martina mi to říkala. Když tě poprvé potkala, hřimal jsi něco o ničivém spiknutí žen odhodlaných ovládnout muže potlačováním

jejich přirozené sexuální touhy. K tomu nějaké to rejpnutí do migrantů, romů, liberálních intelektuálů a samozřejmě homosexuálů – čtyř jezdců apokalypsy národa a tradic. Tehdy jsem se tomu smála, ale teď to přestává být k smíchu.“

„Nedělej nechápavého!“ křikla na něj Alicja. „I když, já vím, ve své myšlenkové omezenosti uznávající jen ty správné tradiční identity, to ani pochopit nemůžeš. Skutečnost je ale jasná. Pojal jsi Martinu jako svůj majetek. Dopouštíš se na ní latentního sexuálního vykořisťování?“

Tentokrát už inženýr Čížek opravdu neví jak dál. „Ale já ji nevykořisťuju! Já ji miluju! Dokážete to pochopit?“

„Já určitě,“ na to Alicja. „Stokrát lépe než ty. Protože tvoje údajná láska je pouhá obhajoba tvého internalizovaného přesvědčení o správnosti nerovností mezi gendery a identitami.“ Pokusil se vstát. Jenže ho popadly za ramena a vedou ho ze dveří na služební chodbičku.

Zuzana přidala rýpavý komentář: „To koukáš, jak dostáváš sežrat svoji medicínu.“

Tiše a chroptivě pronesl: „Ale to už je dávno! S tím přece nemám nic společného. Martina mě z toho srabu vytáhla, chápete?“

„Ne ne,“ zakroutila Alicja hlavou. „Z ničeho tě nevytáhla. Naopak, ty ji do toho taháš. Táhneš ji zpět do toho krásně čitelného světa plného jistot, kde identita a role každého člověka jsou určeny bohem. Údajně bohem, ve skutečnosti to jsou kapitalistické ekonomické vztahy.“

Inženýr Čížek padl na kolena. „Já už fakt nevím. Co proboha dělám špatně? Co mám dělat, abych mohl fungovat v tom vašem podivném světě?“

„Žádný podivný svět, normální svět,“ zakroutila Tereza hlavou. „Určitě normálnější než ten tvůj svět existující jen pro bílé heterosexuální a dostatečně bohaté muže... Tvůj pokoj.“

Sedl si na postel v malinkatém pokojíku bez oken. Vejde se tu ještě skříň a malý stolek s židličkou. Nad stolkem nesmí chybět černá lampa v typickém designu z doby vzniku objektu. Z ventilační mřížky pod stropem se ozývá slabé hučení, které už pomalu přechází v pískání v uších. Naštěstí aspoň trochu útulnosti dodává dřevěný dýhovaný obklad stěn.

Je mu to jasné. Sehrály to na něj. Přesně jak říkaly. Daly mu ochutnat jeho medicínu. Záměrně vyhocené identitárně politická prohlášení: jedna identita lepší než jiná. To právě na něj zkusily paní výzkumnice. Jen to mělo opačné znaménko než jeho někdejší proklamace o očištění a znovuzkříšení národa. Chytil se do identitární pasti.

Zajímá ho jedině: jak se vrátit domů. Uslyšel na chodbě kroky. Proto zakřičel přes dveře: „Jak dlouho tady budu?“

„Do Vánoc zbývá přesně týden,“ dostalo se mu odpovědi.

Pátek 18. 12. 2020

Je krátce po půlnoci a inženýr Čížek ještě pořád sedí v přibližně stejné poloze na posteli. Záměrně se brání spánku, protože se nachází v cizím pokoji, v pokoji bez oken ve druhém podzemním podlaží hotelu Mniší vrch. Dobře ví, že dveře jsou odemčené. Musí ale počkat na chvíli, kdy v okolních prostorách někdejšího velitelského sektoru konečně utichne šramot.

Ta chvíle právě nastala. Při průchodu po chodbě slabě osvětlené nočním osvětlením zjistil, že jsou tu ještě dva takové pokoje. Podle jmenovek s akademickými tituly poznal, že v jednom pokoji bydlí Alicja a ve druhém Zuzana. Jmenovka na „jeho“ pokoji je prázdná. Ještě si stihl odskočit a stále nikým nepovšimnut míří směr východ ze zodolněného podzemí.

Ani ho nenapadlo si rozsvítit. Do chodby přes prosklenou stěnu proniká trocha světla ze superpočítačové haly a především mihotání kontrolky velínu. Nemá ani tak obavy z toho, že někoho potká. Jeho největší starostí je vůbec najít cestu ven. Nakonec vzal za vděk výtahem, který jej vyvezl do nepoužívaného společenského sálu v přízemí.

Oslepilo ho světlo rozsvícené rukou faráře Michálka.

Inženýr Čížek se nezmohl ani na slovo. Farář Michálek mu bez ptaní rovnou odpověděl: „Šel jsem se učit na zkoušky, stranou veškerého ruchu. Co ty, tak pozdě k ránu?“

„Co by?“ na to inženýr Čížek. Z jeho hlasu byla cítit úleva, že se konečně někomu může svěřit s příčinou svého podráždění. „Jdu z práce, od té tvojí... Představ si, spolu s ostatními na mě vytáhla, že jsem byl kdysi fašounskej internetovej troll. Dusí mě, proklepávají si mě. Dokonce mě strčili na v uvozovkách pokoj tam u nich v podzemí. Že prej...“

„Jen povídej!“ Farář Michálek zvedl obočí a ukázal mu úsměv, který inženýr Čížek vyhodnotil jako povýšený. „Copak ty to nevidíš?“ rozkřikl se. „Všude samá politická korektnost. Hele, já oceňuju, co dělá moje žena a všechny ty holky v hotelu, jak se snaží... Ale mám pocit, že přebírají ty dnešní manýry, podle kterých nestačí držet hubu a krok. Ono je zločinem vůbec i pochybovat. Nejhorší je, že v tom jede ta tvoje – je tím úplně posedlá. Ta ukňouraná polská lesba ti ji úplně zblbla.“

„Tak hele!“ přestal se farář Michálek tvářit mile. „Moje Terezka je v pohodě. Alicja i Zuzka podle všeho taky. Jedinej ukňouranej jseš tady ty! Mluv laskavě konkrétněji, protože plácáš úplný kraviny.“

„O co tady jde? Některým tu vadí, že jsem chlap, a ještě k tomu heterosexuál.“

„Mám stejnej problém,“ přerušil ho farář Michálek. „S mým bývalým zaměstnavatelem a majitelem tohoto hotelu – katolickou církví.“

Inženýr Čížek pronesl rádoby chytře: „Otázkou je, jestli obojí není stejné zlo! Či spíše, novodobé progresivní síly by si v tom zpátečnictví a neochotě připustit jiný pohled na věc mohly se středověkým katolickým tmářstvím podat ruce.“

„Jéžíš!“ povzdechl si Michálek. „Jak bychom byli všichni moc rádi, kdyby si věda s náboženstvím konečně opravdu podaly ruce.“

S pěkně nasupeným obličejem opáčil. „Věda? Jaká věda? Svazáctví to je. Pěkně to smrdí. Všichni máte plné huby toho, jak musíme druhého vyslechnout, mít pro všechny pochopení. Samá péče a empatie. A když se jen zeptám, dočkám se za to akorát tak pohrdání.“

„Běž se vyspat! Je pozdě,“ zavelel mu farář Michálek. „Nazdar!“

„Jak nazdar?“ zařval na něj inženýr Čížek. Zůstal tu osamocen. Pípnul mu mobil. Vůbec netuší, proč mu farář Michálek posílá: písničku Future World od své oblíbené metalové skupiny Halloween.

To si farář Michálek říká kamarád? Inženýr Čížek se cítí jako po ráně pěstí. Prý budoucí pan psycholog. Případá mu jako expert na rozbíjení duší, či spíše na tvarování duší údery kladiva,

aby se vešly do módních liberálně pokrokářských škatulek z recyklovaného plastu. A ještě jako ten, který přece vždycky jde příkladem, tu nechal rozsvíceno jako na Prvního máje.

Po cvaknutí posledním ze šesti vypínačů v dobovém šedočerném designu ale inženýru Čížkovi něco doslova docvaklo.

Ano, je to tak, řekl si pro sebe. Když dělá nechápavého osla, asi bude tím nechápavým oslem. Možná, že se od svého pozdního mládí názorově posunul. Ale stále v něm zůstává přestárlý puberták nebo předčasně zestárlý zapšklý stařík, který se nechává ovládat svým strachem ze ztráty duševního klidu. Přitom je to on sám, kdo se může nejlépe postarat o svoji duševní pohodu. Stačí poslat někam svoje běsy, podle kterých ženy přestávají být ženami, děti jsou formovány do nově vynalezených genderových identit a kde se za nesouhlas s tímto vývojem trestá uvězněním do mentálního gulagu.

Hernajs! Žádné stavění světa na hlavu se nekoná. A jsou otázky, na které mu Tereзка, Alicja, Zuzana, ba dokonce i jeho drahá nejsou povinny odpovídat. Myslí se tím otázky záměrné kladené těmi, proti kterým všichni z Mnišího vrchu bojují.

O půl páté ráno se Pavelková a inženýr Čížek vzbudili s pocitem, že buzení telefonem si přece neobjednali. Do toho mu stále v hlavě zní power-metalová vypalovačka Future world z roku 1986. Zpívá se v ní o tom, jak krásný bude budoucí svět, kde se všichni mají rádi, kde místo konkurence vládne vzájemnost, potažmo solidarita, a kde lidé nejsou na sebe zlí v zájmu boje proti domnělému zlu. Podstatou je, že ta báječná budoucnost může pro každého začít už teď – třeba hned. Každý si k ní totiž musí najít cestu sám v sobě. Volá arcibiskupský zmocněnec Láznička.

„Já jenom, informativně,“ začal. „Právě jsem byl přivolán k další oběti v Senetářově. Pokud byste chtěli přijet, přijedte. Já bych Vám to i doporučoval.“

„Prosím tě, miláčku, spi dál,“ uklidňuje Pavelková inženýra Čížka. Poté Lázničkovi odpověděla: „Rádi bychom, ale nemůžeme. Karanténní opatření nejvyššího stupně přísnosti.“

„Jak říkám, kdybyste chtěli,“ na to Láznička. „Není problém. Zařídím, co bude třeba.“

Pavelková počkala na ukončení hovoru. Poté se obrátila na inženýra Čížka. „Tak žádné volno. Smrt si našla náhradníka. To s tím knězem Kotkem uprchlým do Ruska nemá na náš adventní kalendář sebemenší vliv.“

„Takže jedeme?“ zeptal se. Těžce vzdychnul. Tři hodiny spánku jsou zoufale málo.

Odpověděla: „Zní to drsně, ale je to naše nepsaná povinnost. Pokud tedy nechceme, aby si církev skrze Lázničku udělala s případem, co chce.“

Inženýra Čížka velice zajímá: „Jak se odsud dostaneme?“ Ještě by rád dodal: ty chytrá!

„Je to na tobě,“ pobídla ho a dala mu pusy na tvář. „Říkal jsi, že víš, kde jsou hlídky.“

Tak tedy překonal se, vstal a sáhl po mobilu. Odpověď se chystá ukázat na mapách. „Lásko. Vnitřní perimetr. To je okruh zhruba do tří set metrů kolem hotelu. Pohybuje se tam asi patnáct maníků. Někteří se psem, někteří se samopaly, zřejmě nabitými gumovými projektily. Je tu natažená policejní páska, zátarasy schopné zastavit i nákladák a dost možná i elektrický drát. Tady, vidíš? Zde je checkpoint, kterým jako jediným místem smí projet zásobovací dodávky. A pozor, tady, vnější perimetr. Vede po těchto lesních cestách, které na několika místech protínají příjezdovou silnici. Nepravidelně se v něm pohybují v autech tři hlídky.“

Pavelkovou napadlo: „Čerpadlová stanice, kterou přece vozí ty mrtvolky.“

Dodal: „Tak ta je přesně mezi vnitřním a vnějším perimetrem. Divný, co? Že ty dodávky s mrtvolami dávno nechytily.“

„Proč by je měli chytat?“ na to Pavelková. „Když mají krytí od kontrarozvědky?“

„Anebo, když proklouznou oni, určitě proklouzneme my,“ dostal nápad. „Vždyť máme tu samou výhodu. Víme, kde se hlídky pohybují. Zbývá jen maličkost. Kdo nám k východu přistaví auto.“

„Možná bych věděla,“ řekla a zavolala automechanikovi, u kterého má svého starého Renaulta. Má velké štěstí, že opravář je ranní ptáče a nemá nejmenší problém jí osobně přivést vůz ještě za tmy přes hluboký les. Vysvětlil, že oprava problémů s pérováním a stabilizátorem není ještě zcela hotová. Přesto se snažil opravit, co se dalo. Takže vůz lze považovat za přinejmenším nouzově pojízdný. „Žádný drift, žádný závodění!“ Pavelková ho ale záměrně neupozornila na hlídky ve vnějším perimetru. Pokud by měl tu smůlu, že na jednu z hlídek narazí, nemůžou mu nic udělat. Maximálně ho nepustí dál a obrátí na cestu zpět.

Další problém nezbytně nutný vyřešit před příjezdem automechanika, je banálního charakteru. Kdo bude hlídat Kryštofa? Proto Pavelková spolu s inženýrem Čížkem zaklepala na byt snad někdy budoucích Micháلكových.

Farář Michálek si Kryštofa velice rád převzal. Poté byl požádán, aby zavolal svoji snoubenku Terezu. Naštěstí ještě není v práci. Být tak před pár minutami, ještě by ji tahali z postele.

„Co potřebujete?“ řekla Tereza trochu nevrle a především hodně rozespale. Je už oblečená, v ruce drží štěteček od make-upu, kterým se nejspíš snaží zakrýt kruhy pod očima.

„Tak za prvé,“ spustila Pavelková rázně. „Petr je dneska můj. Takže doufám, že ho dnes při své vědecké práci nebudete potřebovat.“

„To nejde!“ na to Tereza.

„Ale jde,“ opáčil inženýr Čížek. „Vytvořil jsem automatizovaný algoritmus, který je schopen se sám učit. Dělal jsem to schválně, aby to mohlo jít beze mě.“

„Promiň,“ hlesla Tereza. „Ale my nemůžeme spoléhat na to, že ty temné síly nenajdou jinou možnost průniku, které ten tvůj algoritmus nezachytí. Prostě bez stálé lidské obsluhy se to neobejde. Víš?“

„Tak jaktože stačí, když u toho sedím jen dvanáct hodin denně?“ diví se inženýr Čížek. „Co zbylá polovina dne.“

Tereza se usmála: „Temné síly musí taky někdy spát. Jinak, jestli sis nevšiml, za tvé nepřítomnosti to za tebe obětavě bere Alicja. Spí v podzemí přímo u velína a každý pokus o přístup ji vzbudí.“

Ozvala se Pavelková: „Tady se dostáváme k druhému bodu! Prý vaše spolupráce s Petrem není úplně věčná. Vytahujete na něj dávno vyřešené věci z minulosti. Ráda bych věděla proč.“

Zmíněný Petr předstoupil před ni a rukou ji pocitově zatlačil o krok dozadu. „Promiň, Martinko! Tohle bych považoval za vyřešené.“ Tereza se na ně oba zadívala poněkud udiveně.

„Jedem,“ zavelela Pavelková svému milému a především Terezce.

Když spolu s Pavelkovou zmizel ostatním z doslechu, podezíravě se na něj zadívala. „Jak jsi to myslel?“

„Tak jak to říkám,“ opáčil. „Že na mě vytahují, že jsem byl věčněj panic a ještě k tomu fašoun – čert to vem. To je tady opravdu to poslední. A že mě zavřely na noc do pokoje v podzemí – no tak, Zuzana s Alicjou tam bydlí taky. Chtěly mi tím prostě naznačit, že jsem taky součást týmu. Ale jedno mi nehraje.“

Vzhlédla k němu. Je ráda, že se sám k sobě staví jako chlap. „Počkej, co ti nehraje?“

„Mám pocit, že naše holky někdo zblbnul.“

„Proč myslíš?“ zeptala se naprosto klidně.

„Jak tak o tom přemýšlím. Stále víc mi vychází, že místo na vakcíně dělají na něčem úplně jiném. Chudák Micháلكova holka o tom snad nemá ani páru.“

Prodírají se starou vlhkou štolou spojující podzemí Mnišího vrchu s vodárenskou čerpadlovou stanicí. Je tu liduprázdno, naštěstí. Musí si svítit baterkami, protože osvětlení kvůli všudypřítomné kapající vodě se nikdo neodvažuje ani zapnout. Zato ohroženým druhům netopýrů,

těm se tu vede nádherně.

Vyšla konečně na vzduch, už se pomalinku rozednívá. Za několika stromy vidí světla svého skoro opraveného auta. Vzápětí si všimla, že je tu ještě jedno auto – a druhé.

„Dobré ráno! My se známe,“ promluvil muž v černé kombinéze, který se zčista jasna objevil Pavelkové v její intimní zóně. „Až moc dobře,“ pravil druhý muž, když inženýru Čížkovi přitlačil pistoli na spánek.

Oběma je jasné, že jsou to tzv. Inženýři. V Coufal Analytics zastávali vedoucí pozice a byli v této firmě jediní pracovníci, kteří měli rodiny a sami sobě dovolili tak obyčejnou věc, jako jezdit po práci domů. Obvykle chodili v doprovodu ochranky dokonale vycvičené v bojových uměních – asi tak jako byli Boris s Ludkem. Proto si na ně každý dovolil promluvit jen, když byl tázán.

Inženýr Čížek si ani neuvědomil, že to, co ho tlačí na boku lebky, je pistole. Dal se na zběsilý úprk. Vyřítla se proti němu dodávka obsazená dalšími dvěma Inženýry. Tak tak před ní uskočil do příkopu. Dodávka zatím pokračuje v cestě.

Pavelková takové štěstí nemá. Chytili ji. Záměrně se před nimi svalila na zem, čímž si vytvořila prostor pro únikovou techniku. Převalila se napříč štěrkovou cestou, načež narazila tělem na inženýra Čížka. Práskl výstřel.

Další výstřel. Sotva se postavili na nohy, spadla jim oběma na hlavu sestřelená větev. Proti nim vítězoslavně se tvářící trojice Inženýrů s namířenými zbraněmi.

Strašlivý řev motoru. Praskání větví keřů a spršky bláta odlétávající od kol. Automechanik se starým Renaultem odřízl Inženýrům cestu. Přesněji řečeno, málem je přejel. Vůz s karoserií kupé se vyznačuje ztíženým nástupem na zadní sedadla. Je potřeba zmáčknout páčku, kterou se přední sedadlo sklopí. Na nic takového teď není čas. Proto Pavelková zaujala pozici spolujezdce na klíně inženýra Čížka.

Za normálních okolností by takovou situaci jen uvítal – být v tak těsné tělesné blízkosti se svojí milovanou. Teď se mu to však zdá být úplně na kočku. Oba jsou mokří a obaleni mazlavým blátíčkem až za ušima. Navíc něco do 55 kg živé váhy se při ostré jízdě po křivolaké horské silnici pořádně pronese.

Promluvila: „Pane Doubek, Vy byste si zasloužil prezidentskou medaili za hrdinství. Ale opravdu. Strašně Vám děkujeme.“

Automechanik za volantem na to odpověděl jen: „Když tak, prosím Vás. V žádném případě s tím nedělejte takový psí kusy, jaký teď musím dělat já. Sešteloval jsem, co jsem mohl. Dal jsem tam tlumiče z o dva roky staršího Renaulta osmnáctky. Světe div se, podařilo se to sehnat na vrakáči, akorát že až na Ukrajině. Ale jinak všechno zůstalo při starém. Asi tušíte, že náhradní díly se už dlouho nevyrobí.“

S úsměvem zamručela. „Díky moc.“

„Jasně, hlavně že jezdí,“ na to automechanik. „Odjezdilo si to už svoje, víte? Být Vámi, paní Pavelková, už bych ho neměl na normální ježdění. Měl bych ho pěkně naleštěného v garáži a občas s ním udělal parádu na srazu veteránů. Rád Vám na něj vyřídím veteránské značky.“

„Jste moc hodný, pane Doubek,“ řekla. „Ale budu to s ním muset ještě nějakou dobu zvládnout. Arcibiskupství nám asi jen tak nepošle peníze na nové auto.“

Automechanik oba hosty zavezl do svého servisu a dovolil jim osprchovat se a převléct se do čistého. Jaké štěstí, že Pavelková je zvyklá myslet na vše. Proto si v autě vozí záložní šatník pro sebe i pro inženýra Čížka. Zjistila, že na ni zbyl parádní kabát a sukně včetně černých silonek. „Dnes si snad už nebudu hrát na akční hrdinku,“ okomentovala to. Inženýra Čížka to mírně namíchlo. Teprve teď si uvědomil, že mohl být mrtvý. Načež je automechanik oba pohostil kávou v místnůstce, kde podle svých slov takzvaně dělá papíry.

„Asi Vás nepotěším,“ pronesl významně. „Dělá to 58 600 Kč. Když tak v klidu, jestli to chcete vyřídít s pojišťovnou.“

Slíbila, že peníze sežene do týdne. Na to jí bylo sděleno, že splatnost faktury je jeden měsíc. „Mimochodem,“ zeptala se. „Co říkáte na tu divnou rýmičku, co řadí v Jeseníku?“ Ráda by totiž věděla, jak události spojené s výzkumem na Mniším vrchu vidí tzv. běžná pracující třída.

„No co by?“ pokrčil automechanik rameny. „Měl to tady skoro každě. Tři dny nachcípanej, pak naprosto v pohodě. Nevím, co z toho doktoři dělají takovou vědu.“

„Já spíš myslela,“ na to Pavelková. „Co se tak mezi lidmi říká na to, že Jeseník je teď jediné místo v naší republice, kde epidemie klesá? Zatímco všude jinde se explozivně šíří.“

„Aha, jako že by rýmička vytlačila tu koronasvini? To je taky možný,“ přemýšlí automechanik. „Nemám tušení. To se raději zeptejte bráchy – doktora v nemocnici. Je šťastnej jak blecha. Už tři dny nemají žádnéj smrták, předtím tak každě den nejmíň deset. Ale to je asi tak jediný. Chlapi z hospody už toho všeho mají plný zuby. Štvou je roušky, štve je, že se nesmí chodit do hospod. Řvou na vládu: Proč nás nenecháte dejchat, když u nás je to dobrý? Mimochodem, nařachaní chlapi z posilovny si z toho udělali kampaň.“

Boris a Luděk, má hned Pavelková jasno.

„Ale co jsem slyšel,“ pokračuje automechanik. „Chodil k nim na tajňačku chlastat i ten Chlup – zdejší šéf od policie. Jo, že prý tam u vás hrozí nějaký komunistický spiknutí. Ostatně, že je to tam celý obklíčenej a správně tam nikdo nesmí. To určitě není jen tak samosebou.“

Pavelkovou napadlo zažehnat v zárodku případné spekulace o její osobě. „Víte, mají podezření, že ta divná rýma unikla od nás.“

„No nepovídejte!“ vyhrkl automechanik. „O tom... Mniším vrchu se toho napovídalo fúru. Třeba, že tam za komančů pitvali mimozemšťany, anebo se tam prominentní estébácká mládež sjížděla LSD. Ale teď? Vždyť je to normální hotel, ne?“

Pavelková a inženýr Čížek ukončili potenciální velmi dlouhou debatu souhlasným prohlášením, že už opravdu musí jet.

„Já si myslím, že je to docela jasný,“ začala, jen co se uvelebila za volantem svého miláčka. Slastně vzdychla nad tím, že už zase sedí, kde je jí nejlépe.

Dořekla myšlenku: „Pitvy, balzamace a transport nebožtíků zajišťuje Coufal Analytics.“

„Rovná se ta naše soukromá tajná služba,“ podotkl inženýr Čížek.

„Zda se to rovná, pořád nemůžeme potvrdit ani vyvrátit,“ vysvětlila. „Další věc, Chlupatej zahladil to moje přepadení a únos Borisem a Luděkem.“

Inženýra Čížka okamžitě napadlo: „Výměnou za spolupráci.“

„Ano, Chlupatej by byl toho klidně schopen,“ potvrdila. „Měl jsi pravdu, je to konzerva jeden zapšklá a zabejčená. Tedy, byl. Kdoví, co se odehraje v jeho mozkovně, až se z toho těžkého koroňáku dostane. No nic. Jak jde o hodnoty, jako například boj proti komunistickému spiknutí, z připrdlého tatíka od rodiny se stává...“ Zapitvořila: „hrdina!“

„Jenže ty jeho krysy ho podrazily. Raději se ho zbavili tím, že mu záměrně dostali do těla extrémně vysokou nálož koronaviru,“ navázal. „Blbost! Technicky nemožné.“

Zamyslela se: „Až tak technicky nemožné to není, když přijmeme, že se o to postarali Coufal Analytics.“

Z oken auta je dobře vidět Senetářovský kostel. „Byl postaven v letech 1969 až 1971, v rekordně krátké době. Jakby taky ne, když to byl jediný kostel postavený za takzvaného komunistického režimu – jemu navzdory,“ říká Pavelková užasle. Ztuhlou levou rukou drží volant a pohled má upřený na pravou stranu silnice přes napůl zamrzlé jezírko. To oficiálně slouží jako požární nádrž. Místo pro stavbu kostela přímo za jezírkem však jistě nebylo vybráno náhodou.

„Bacha! Nesjed' do té vody!“ zapochyboval inženýr Čížek o jejich řídičských schopnostech.

„Máš pravdu,“ řekla a bleskurychle zaparkovala. „Dost bylo sezení v autě. Jdeme si to prožít a procítit.“ Dočista zapomněla, že uvnitř kostela čeká další případ – další mrtvý. „Nádhera po všech stránkách, miluju to,“ pronesla ve stavu nejvyšší blaženosti.

Také inženýr Čížek uznal, že na tom kostele zatraceně něco je. Žádné přehánění. Nevypadá vůbec jako obyčejný kostel. Směrem k vesnici a pochopitelně k jezírku se obrací monumentálním schodištěm ústícím do neméně monumentální prosklené stěny. Hrubá omítka bílá jako sníh skrývá dokonalou souhru ostrých hran a křivek. Nad nimi se jako koruna vypíná zborcená plocha střechy z hrubého železobetonu mající svoje vyvrcholení ve zvonici pojaté jako abstraktní socha.

Dostala málem šok, když vzala za kliku kostelních dveří. Vzhledem k nedostatku materiálu na počátku 70. let byly provedeny úplně stejně jako výkladce na obchodních domech, úřadech, ba i na vstupech do paneláků. Subtilní, tmavě šedé ocelové rámy jsou zdůrazněny chromovanými lištami tak trochu jako kolem skel luxusních limuzín přesně z této doby. Jaké milé překvapení, že tyto portály jsou úplně nové. Při rekonstrukci použili původní vzhled a nevypadá to ani trochu jako znouzectnost.

Uvnitř by dokázala dlouhé hodiny mluvit o autorech všech výtvarných děl, včetně vitráží ve zlomech střechy. Z výšin střechy stoupající jako raketa k nebi – jaký to symbol syntézy křesťanství a vědy – ji zpátky na zem poslal arcibiskupský zmocněnec Láznička. Teď ji to teprve trklo. Tělo oběšence nikde.

Zmocněnec Láznička je oba dva zavedl do sakristie. Oběť tu leží na nosítkách.

„Pane bože! To je přece režisér Tichota!“ vykřikla nanejvýš šokovaně. „Cože? Ten byl taky u Mladých křesťanských konzervativců? I když, vůbec bych se nedivila, při jeho názorech.“

„Jaké názory máte na mysli?“ přísně se na ni zadíval Láznička.

Nadechla se. „Třeba o tom jakože levičáckém spiknutí, které chce zakazovat mužům svádět ženy. Ba, i pouhé galantní podržení dveří se prý stává důvodem k zavření do vězení. O tom, že bílý křesťanský muž je utlačován údajnou novou totalitou. Že prý děti si budou sami volit pohlaví... a tak.“ Inženýr Čížek si vzpomněl na dnešní noc, a zastyděl se, jak mu tyto právě prezentované názory mluví z duše. Pokračovala: „Ach, jo. Nechce se mi těmito otravnými výplody kazit dojem z tak nádherného prostoru, kde se nacházíme.“

„V tom s Vámi plně souhlasím,“ promluvil na ni Láznička. „Nemohl jsem trpět, jak tu oběšený przní takový skvělý architektonický prostor. Proto jsem to nevydržel a uložil jsem ho na důstojné místo. Věřím, že pohřeb bude moci proběhnout co nejdříve. Jinak k tomu údajnému levičáckému spiknutí a feministické totalitě, jak jste nakousla... Bohužel, tím, že projevil svoje názory a jeho názory byly většinou nepochopeny, zažíval bezpochyby enormní tlak na svoji osobu. Svět se obrátil proti němu. Víte, kolega Tesárek Vám možná navykládal, že Mladí křesťanští konzervativci jsou od počátku zamyšlení jako podvod s vyšším cílem – dostat na jedno místo pedofily a jiné pokrytecké zločince z řad církve. A pak je usvědčit. Jenže tak to není. Skutečných sexuálních násilníků je mezi dosavadními oběťmi ani ne třetina.“

„Já vím,“ ušklíbla se. „Ostatní tomu přece věřili a jen prosazovali ty nejušlechtilejší křesťanské hodnoty.“

„Je to pravda,“ řekl Láznička tiše a významně. „Tyto sebevraždy či vraždy jsou důsledkem enormního tlaku až útlaku od celé společnosti, kterému museli tito čestní muži čelit.“

Pavelková je velice zvědavá, co uslyší dál.

Pohlédl na ni: „Udělal jsem, co Vy odmítáte. Při manipulaci s tělem jsem si totiž všiml malé jizvy na zádech. Jakoby po operaci.“

Inženýra Čížka okamžitě něco napadlo: „Dárce kostní dřevě?“

„Možná,“ přikývl Láznička.

„Anebo odběr kmenových buněk,“ řekl inženýr Čížek svůj další nápad. „Možná to zní

bláznivě, prosím nechte mě teď za slovo – oba dva. I ty, miláčku. Hlavním smyslem Mladých křesťanských konzervativců byl přece odpor proti potratům, že?”

Láznička souhlasně zamručel.

„Kmenové buňky se nejčastěji získávají z potracených plodů,“ pokračuje inženýr Čížek. „A tak jim řekli, že když jsou tedy proti těm potratům tak zaujatí, tak ať jim svoje kmenové buňky dají sami. Druhou možností je totiž odběr od živého dárce z kostní dřevě v páteřních obratlech. Zákrok se provádí v celkové narkóze.“

„Prosím tě, odkud to všechno víš?“ poťouchle se na něj usmála. „Kdybychom v těch bláznivých hypotézách pokračovali, vyšla by nám poměrně jasně i příčina smrti. Jednoduše ho neprobudili z narkózy.“ Po chvíli dodala: „Chybí nám však to nejdůležitější: Kdo si od nich bral ty kmenové buňky? A hlavně, k čemu mu byly dobré?“ Opět se podívala na svého milého: „Na to už tvoje chytrá hlavička nepřišla, že?“ Nakonec ještě věnovala pohled Lázničkovi. „V neposlední řadě: Proč Tichota zrovna tady v Senetářově?”

„Pojďte!“ pokynul jim Láznička. Vyšli ven na schodiště před kostelem, přímo tam, kde z nebe padají ledové kapičky mrholení. „Narodil se tedy,“ dal se arcibiskupský zmocněnec do řeči. „Tedy, kousek odsud, v Šošůvce. Chtěl rodnému kraji něco věnovat. A tak se rozhodl zfilmovat příběh zdejšího kostela.“

Pavelkové se rozzářily oči: „Vzorem byla pozdní tvorba světového architektonického velikána Le Corbusiera. Je úžasné vidět, jak svůj vzor překonal jistý místní výtvarný umělec, který si díky svému vzdělání na stavební fakultě stříhl roli architekta. Nechte mě hádat, o čem film bude.“

Zmocněnec Láznička na ni významně mrknul.

Promluvila: „Přece o historickém vzepětí lidské solidarity, kolektivní touhy o obecné dobro zhmotněné právě stavbou tohoto kostela. Křesťanství je přece lidská vzájemnost a sounáležitost, opak chamtivosti a ekonomického kalkulu. Je to příběh, kdy lidé tváří v tvář režimu zrazujícího svoje hodnoty se semkli, jako snad nějací komunisté dali dohromady úspory, sdíleli hodiny a hodiny úmorné, avšak duchovně naplňující práce na společném díle, samozřejmě neplacené práce. Když jsme byli uvnitř, mohli jsme přímo vnímat ducha toho souručenství. Žádný významný umělec, kterému by celá myšlenka patřila. Je přesně jako ostatní kostely po celé republice – kolektivní dílo patřící všem, na které si žádná autorita nemůže dělat nárok, ani komunistická, ani církevní.“

„Neřekl bych to lépe,“ na to Láznička. „Měl jsem možnost přečíst si scénář. Přesně takové myšlenky Tichota vyjadřoval v celé své dosavadní tvorbě.“

Vložil se inženýr Čížek: „Tak co proboha dělal u křesťanských konzervativců?”

Zmocněnec Láznička na něj vrhnul záměrně nechápavý pohled. Pavelková si toho všimla a podpořila inženýra Čížka objetím kolem ramen. „A vůbec, co křesťanům tak vadí na komunistech? Jejich nejvyšší ideály jsou přece tak podobné. Miláčku, naše představy o konzervativním křesťanství jsou asi hodně zkreslené.“

„Tak já vám to řeknu,“ sdělil Láznička svoje poslední slovo. „Zatímco křesťanství probouzí lidskou sounáležitost jako dílo boží, jako součást lidské přirozenosti, komunismus se snaží tu sounáležitost prostě nařídít. Změnit přirozený běh celého světa.“

„Až na to,“ podotkla, že ta verze komunismu u nás se žádný přirozený běh světa nijak měnit nesnažila. I když, co já o tom můžu soudit? Zrovna já, která byla počata v den sametové revoluce.“

Pomalá jízda po úzkých, křivolakých a kopcovitých silničkách Moravského krasu dává dost času na úvahy o filmové tvorbě právě zemřelého režiséra Tichoty. Pavelková si vzpomíná na jeho televizní detektivky, ve kterých jako bytostný křesťanský konzervativce poněkud paradoxně zúčtoval s vraždícími nebo zlu jen přitakávajícími náboženskými fanatiky.

„Paradoxní to ale přestává být,“ odpovídá na nevyslovenou otázku inženýra Čížka. „Když si uvědomíme pozici křesťanského konzervatismu v myslí našeho kamaráda Lázníčky i samotného režiséra Tichoty. To ty konzervy – ty jsou přece ten normální život. Na základě tohoto smýšlení jsou fanatici na obou stranách. Já samozřejmě takto zjednodušený pohled nesdílím, ale svoji vnitřní logiku určitě má.“

„Nejznámější je jeho pohádkový film, kde se anděl a čert setkávají na zemi a kamarádí se,“ podotkl inženýr Čížek.

Trochu se zasnula. „To mi povídej. Letos na štědrý den má jít v televizi dvojka. Hned po Třech oříšcích pro Popelku. A upřímně řeknu, že ten andílek s čertíkem se mi líbí mnohem víc než Popelka.“

„Proč?“ chce vědět inženýr Čížek. Mimochodem, dosud by do své milé vůbec neřekl, že se dívá na pohádky.

Vysvětlila: „Tichotova křesťanská romance ukrývá bytostně sociální téma. Dva nadpřirození hlavní hrdinové pomáhají mamince dvou dětí, kterou odírá zaměstnavatel. Musí od nevidím do nevidím a za mrzkej peníz dřít v jeho krejčovské dílně. Navíc jí ten malokapitalista nabízí polepšení. Ovšem za to, že mu bude po vůli, víš? Běžná situace, kterou zažívají dnes a denně desetitisíce žen v naší republice. A vidíš, tady ve filmu aspoň ti dva roztomilí hrdinové jí dají sílu se tomu vzepřít. Na rozdíl od desetitisíců běžných žen, co tu možnost nemají.“

„Jaktože nemají možnost?“ vyhrkl. „Vždyť je přece #metoo! Vidíš, kolik ženských se svěruje na internetu se svými krutými příběhy sexuálního zneužití. Klidně i padesát let zpátky. Jen to lítá.“

„Ano, jen to lítá,“ chytla ho za slovo. „Jenže ne mezi těmi obyčejnými ženami. Všechno jsou to herečky, intelektuálky, političky... prostě lepší třída. Všechny ostatní k tomu potřebují něco víc – solidaritu, které se jim v dnešní hyperindividualistické společnosti nedostává. Víš, ono to má docela logiku, když Tichota tvrdil, jak celé to slavné #metoo není nic jiného než kňourání zazobaných paniček. Správně popisuje stav, ale se závěrem z toho plynoucím už nesouhlasím. Když to stejné zkusí nějaká obyčejná servírka, prodavačka nebo třeba sestřička v nemocnici, která svému doktůrkovi musí trpět lezení pod její sukni, žádná pozornost médií a spravedlivý trest pro jejího trýznitele ji nečeká.“

„Jasně,“ na to inženýr Čížek. „Může očekávat leda tak padáka z práce, dost možná i ostudu před svojí rodinou.“

Pohládila ho po rameni. „Přesně, tím se řeší jen malá část patriarchátu. A přitom se betonují systémové příčiny nerovností mezi lidmi jako takové. Úplně jak v té Popelce. Vzepřela se útlaku od macechy i marnivé sestry – chápeš? To ženy jsou tady nejvíc samy sobě vlky. Je to taky přesně ten americký sen o tom, jak chudá holka ke štěstí přišla. A to hlavně tím, že se sama stala součástí toho nerovného, utlačujícího společenského systému. Postavila se útlaku, to ano. Ale jen pro svůj vlastní prospěch. Jinak řečeno, karta se obrátila a utlačovaná se přidala na stranu utlačujících. Tím se všichni už od malička učíme, že není úniku. Není alternativa. Učíme se, že život nás obyčejných lidí v podřízenosti jiným lidem je osud.“

„Kapitalismus je osud,“ procedil inženýr Čížek mezi zuby.

Usmála se: „To se nám všem snaží Velen celou dobu vysvětlit. Možná skrze ty vraždy. Zní to možná banálně, ale je tomu tak. Všechny oběti mají jedno společné. Pokusily postavit se svému osudu definovanému kapitalistickou společností.“

Další, co zemřelý filmový režisér Tichota zanechal svému rodnému kraji, je luxusní vila na kopci nad Blanskem. Je součástí malého satelitního městečka, kde se soustředí jedna taková vila vedle druhé, přitom jedna originálnější než druhá. Na pozemcích, které vedle tak rozlehlých domů vypadají opravdu stísněně, se architekti opravdu vyřádili. Luxusní kolonii odděluje lesík od zbytku

rekreační zóny, podle inženýra Čížka určené pro pól. Možná proto, že jí zmíněný lesík před vilovou čtvrtí odřízl výhled do krajiny.

Protože cesty ve zbohatlické vesničce jsou přehrazeny zasouvacími sloupky a ještě hlídány kamerami, zaparkovala v ne tak noblesní, ale pořád dost drahé rekreační oblasti. Uvelebila se na prázdném parkovišti před hotelem ze 70. let, který je v tuto dobu zcela očekávatelně mimo provoz. Potom spolu se svým partnerem pokračovala pěšky k vile Tichotových.

Mladá paní Tichotová okamžitě Pavelkovou poznala. Zvedla hlavu a ukázala svůj obličej celý mokrý a ulepený od slz. Hlasitý pláč přerušila výkřikem: „To vy za to můžete! Jste od nich!“

„Koho máte na mysli?“ pokouší se s ní Pavelková navázat důvěrný kontakt.

„Já to věděla!“ vykřikla zajímavě Tichotová. „Jak jsem byla s manželem na tom Vašem... hotelu, bylo mi jasné, že se zapletl s něčím strašně hnusným. Estébáci, ruští mafiáni, internetoví špiclové – není to jedno? Jsou to přece pořád ti stejní lidi! Pořád stejný zlo!“ Popadla Pavelkovou za ramena a začala s ní cloumat. „Je to vaše vina! Ten barák je plnej hnusu a Vy včetně té Vaší feministické sebranky... To vy jste mi zabily manžela!“

„Chápu...“ hlesla Pavelková. Popadla Tichotové ruce, kterými se sápara na ni. „Je mi jasné, že jste svého muže opravdu milovala.“ Je jí též jasné, že tady neplatí žádné předsudky živené lacinými televizními kriminálkami. Podle nich obvykle kdo nejvíce brečí, bude nejspíše vrah. A ještě k tomu je to nejčastěji žena, vražedkyně svého manžela. Rovněž zde neplatí žádné sexistické předsudky o mladých zlatokopkách, které neumí nic pořádného a přisají se na majetek slavného a zámožného muže. Ano, teprve triadvacetiletá paní Tichotová se žije jako modelka a příležitostná herečka. To zřejmě nic nemění na upřímnosti jejího truchlení nad ztrátou manžela.

„Z ničeho Vás nepodezírám,“ naléhá na ni Pavelková. „Jen mi prosím pomozte. Pomozte mi konečně očistit Mniší vrch od toho všeho historického zla, které jak správně říkáte, je naprosto totožné podstaty.“

Tichotová se pustila Pavelkové a naznačila jí pohybem ruky, aby se posadila na obří koženou sedačku uprostřed rozlehlé obytné haly. „Vidím, že mi rozumíte,“ hlesla uplakaně.

„Ne, to spíš já oceňuji, že mi rozumíte,“ opáčila Pavelková. Pocítila povýšenou radost, že modelka sedící vedle ní není hloupá. To proto, že nemá problém rozumět jejímu poněkud akademickému jazyku. „Povězte mi,“ pohlédla jí zpříma do očí. „Kdy a proč Váš manžel vstoupil k Mladým křesťanským konzervativcům?“

Tichotová řekla: „Asi tak dva, tři roky... Nevím přesně. Chtěl udělat něco pro tento svět. Napravit určité nespravedlnosti, které lidé při své odvěké touze po spravedlnosti páchají. Já tomu taky věřím. Chtěla jsem k nim vstoupit taky, ale řekli mi, že berou jenom muže. Záhy jsem pochopila, že je to vlastně správně.“ Poté, co si utřela slzy kapesníkem, dodala: „Proč Vás to zajímá? Nejste doufám nějaká feministka toužící obrátit vztahy mezi muži a ženami vzhůru nohama.“

„Jsem feministka,“ přiznala se Pavelková. „Právě proto netoužím vztahy mezi muži a ženami stavět na hlavu. Jsem tu proto, abych Vás pochopila. Vás a především Vašeho manžela.“

„Nepřerušujte mě,“ napomenula ji Tichotová. „Chci Vám říct, že s těmi Mladými křesťanskými konzervativci to začalo být stále podivnější, a stále nebezpečnější.“

„Právě proto,“ vyhrkla Pavelková. „Mladí křesťanští konzervativci byli součástí toho zla jediné podstaty. Byli to normální mafiáni. A jak to mezi mafiány chodí, jsou teď vraždění, anebo dohánění k sebevraždám proto, že věděli příliš moc.“

„Máte pravdu,“ seznala Tichotová. Poté se v pláči ironicky pousmála: „Na to přišla ta Vaše detektivní kancelář? To teda brzy. Jestlipak jste přišla i na to, že ten večer dne sametové revoluce, kdy jsem byla s manželem pozvaná na tu vaši estébáckou barabiznu, si můj muž domluvil dárcovství kmenových buněk. Pro vývoj vakcín proti koronaviru, říkali.“

„Proto, aby v souladu s křesťanskou etikou nemuseli získávat pro výzkum nepostradatelné

kmenové buňky z potracených plodů,“ podotkla tiše Pavelková. „Že ano?“

Paní Tichotová přikývla. „Předevcírem odjel. Hádejte kam,“

„Samozřejmě, že zpátky k nám do hotelu,“ hlesla temně Pavelková.

Tichotová hlasitě zavzlykala. „A takhle se odtamtud vrátil!“ Zabušila pěstmi do Pavelkové. „Přímo Vám pod nosem! Že nic nevíte? Opravdu nic nevíte? Proč mi lžete?“

Pavelková ji požádala o klidné vyslechnutí. „Pochopte, není jednoduché mít kontrolu nad tím, co se děje v podzemí budovy, když to podzemí patří Velenově korporaci a ta nám zakazuje do něj chodit pod pohružkou, že zruší naše zařízení pro pomoc týraným ženám.“

„Opravdu?“ vykřikla Tichotová. „Vaše banda rozvraceček, co celý tehdejší večer skákala kolem nás, si s tím hlavu nedělá. Manžel o nich věděl, že chodí do podzemí úplně normálně.“

Pavelková se kousla do rtu, aby v této nepatřičné chvíli nebyl vidět její bezděčný úsměv. „Tak tohle bylo to příliš moc, když Váš manžel věděl příliš moc. Jenže všichni ti mrtví měli ještě jedno společné – superpočítač na Mniším vrchu a s jeho pomocí prováděné aktivity Coufal Analytics.“ Prosebně se zatvářila. „Že byste byla tak hodná a půjčila mi manželův počítač.“

„To nejde,“ ohradila se Tichotová. „Má na něm rozpracované filmové scénáře.“

„Tak aspoň nakouknout. Pod Vaším dohledem,“ nabízí Pavelková.

Na to už Tichotová přistoupila a zavedla Pavelkovou i Inženýra Čížka do pracovny. Následně inženýr Čížek prokázal existenci známek komunikace s Mniším vrchem.

„Jak se dostaneme domů?“ zeptal se nervózně inženýr Čížek, když společně s Pavelkovou opustil vilu režiséra Tichoty.

Zamyslela se: „Bude to trochu problém, miláčku. „Kolem domu ostnatý drát a ozbrojené hlídky. Tajný vchod do podzemí zase stráží šest Inženýrů z bývalých Coufal Analytics. Obávám se, že je všechny nepřepereme.“

„Tak co budeme dělat?“ zvýšil hlas.

„Nic,“ opáčila. „Musíme ty Inženýry dnes v noci konfrontovat. Ať to stojí, co to stojí.“

Značně znejistěl: „Proč?“

„Vždyť jsme si potvrdili, že v tom našem podzemním lazaretu jsou obětmi odebírány kmenové buňky. Všechny ty zašité průstřely a řezné rány jsou jen kamufláž. Skutečná příčina smrti je naprosto triviální.“

Inženýr Čížek má jasno. „Jednoduše je neprobudili z narkózy.“ Po chvíli dodal: „Ovšem na nás mají beztak nachystané bouchačky. Co tedy podnikneme?“

„Musíme jim to překazit stůj co stůj. Ostatně, je to moje kardinální chyba, že jsme nic takového dosud neprovedli. Osmnáctý den v prosinci, osmnáct mrtvých. A my místo zachraňování životů jak ti blbci přešlapujeme na místě, Jak se mám teď postavit třeba před Lázničku? Jak můžu teď chtít, aby mi kdokoliv věřil aspoň nos mezi očima?“ uvažuje Pavelková. Dostala nápad: „Zapojíme Sesterstvo. Ty těch šest chlápků hravě přečísli.“

„Co když pár našich ženských zaplatí životem?“ namítl inženýr Čížek.

„Něco vymyslíme,“ hlesla Pavelková. Následně zavolala Lucii. A pro jistotu také Zuzaně. Skončila hovor se slovy: „Je to na vás, holky! Budu vám s mým mužem krýt záda. Ale až v jednu ráno, kdy začne operace.“

Dostavit se k vodárenskému objektu pod Mniším vrchem přesně v jednu hodinu ráno. To představuje asi tři hodiny cesty při klidném nočním provozu. Je to dlouhá doba, jenže i přes to to znamená vyjet pozdě za tmy. Inženýr Čížek v jednotě se svojí partnerkou si povzdechli: „No super!“ Mají minimálně šestihodinovou časovou díru.

„Otevřené jsou obchody s potravinami, nemocnice, domovy sociální péče,“ vypočítává Pavelková klidným hlasem, kde by se i přes všechny možné protiepidemické restriktce dalo schovat

před zimou. „A nádraží,“ najednou ji napadlo.

„Mají tam volnou wi-fi,“ dodal. „Prošmejďme všechny možné stopy na internetu.“

Pokrčila rameny. „Když myslíš? To je právě na těch Mladých křesťanských konzervativcích zvláštní, že poslední tři roky byli naprosto ticho. Žádná veřejná činnost, kterou by se chlubili na internetu.“

Inženýr Čížek navázal: „Tedy, možná tam bylo pár lidí, kteří do nich vstupovali s určitými idejemi. Ale jinak tu o žádné ideje ani ideologii nešlo. Buď měli něco krýt, nebo jak říkal Tesárek – vzniklo to jako podraz na pedofilní nebo aspoň pořádně zpátečnické členy církve svaté.“

„Prosím tě, kdoví o co Tesárkovi jde,“ mávla rukou. „Navíc, teď zjišťuji: Podstatou křesťanského konzervatismu je klid. Konzervatismus není fundamentalismus. Spousta lidí si to plete.“

„Dokonce i ti konzervativci si to pletou,“ dodal.

S úsměvem přikývla a sáhla si na křížek na krku. „Základem pravověrného křesťanského myšlení je totiž premisa, že každé zlo, každý zločin vzniká z křivdy – velmi často oprávněného pocitu nespravedlnosti. Nikdo přece nevráždí, nekrade a nelže proto, že chce prostě jen škodit. Téměř vždy má k tomu nějaký zatraceně dobrý důvod.“

„Jasně,“ ozval se inženýr Čížek. „Tím pádem veškeré zlo na světě je řetězec akcí a reakcí na nějaké prapůvodní zlo.“

Pavelková se k němu přitiskla. Asi proto, že v zavřeném, leč nenastartovaném autě už je stejně zima jako venku a je tedy nutné zvýšit efektivitu sdílení lidského tepla. „Proto hrdinou je ten, kdo se rozhodne nechat nespravedlnost nepotrestanou. Respektive, nechá to na boží spravedlnosti a jako člověk vykoná něco božského – odpuštění. Tím tu řetězovou reakci bezpráví plodícího jen další bezpráví přeruší. Hrdinou tu není ten, kdo tomu padouchovi pořádně nabančí a zadupe ho zaživa do země.“ Konečně nastartovala a rozjela se směr nádraží Blansko.

„Dobře to chápu,“ na to inženýr Čížek. „Takže držet hubu a krok. Nechat si pokojně srát na hlavu a doufat, že boží mlýny jednou zamelou. Říká se tomu pokora, že ano?“ Po chvilce přemýšlení dodal: „Tak proto byly ty konzervy zticha. Jakýkoliv aktivismus je opak konzervatismu. Zkrátka, pokojně snášej útlak v práci, ve společnosti, která tě přehlíží, od politiků, ba dokonce od svých mužských nejbližších – pokud jsi ženská.“

„Naštěstí,“ řekla Pavelková. „My křesťané a křesťanky máme proti útlaku jednu účinnou zbraň: solidaritu. Nejsme v tom každéj sám, máme se všichni navzájem. Potom se to utrpení shora od systému nejen snáší o dost líp, ale dá se mu taky vzdorovat, aniž by to plodilo další nespravedlnosti.“ Opět po významné pauze vyplněné dáváním přednosti na křižovatce dodala: „To máme společné s komouši.“ A usmála se.

Inženýr Čížek si opět vzpomněl na heavy-metalový hit Future world, který je celý o síle dobrovolné mezilidské solidarity. Odpověděl: „Jenže ti komouši, miláčku, tedy aspoň jak to ty konzervy říkají, neváhají tu solidaritu prostě lidem nařídít. Neváhají kvůli dobré myšlence pokračovat v tebou zmíněném řetězení nespravedlností.“

„Kapitalisti taky,“ usmála se Pavelková. „U nich je ta nařízená solidarita mnohem selektivnější a dokonale pojištěná kamennou řečí smluv a jim na míru napsaných zákonů stojících nad zákony jednotlivých států. Buď solidární se svým šéfem a makej pro něho klidně až do noci. Buď solidární se svojí bankou a prodej jí svoji střechu nad hlavou, když nemáš na splácení.“

„Vidím v tom ironii osudu,“ mrkl na ni. „Přece ten náš Mniší Vrch. Vždy se na něm vyskytla nějaká součást jistého zlého systému. A chtěla ho, nechci říct infiltrovat, ale obrodit. Využít jeho bytostné systémové vlastnosti k přerušení řetězce bezpráví jím páchaného.“

„Možná vím, jak to myslíš, můj drahý,“ hlesla. „Coufal a moje máma, kteří svým pasivně solidárním odporem chtěli rozežrat zločinnou podstatu StB – železné pěsti totalitního režimu. Potom opět Coufal, když se snažil tu solidaritu mezi lidmi vybudovat pomocí nejmodernějších

technologii na analýzu důvěrných internetových dat. Neměl však žádné solidární partáky proti mafiánům ze své vlastní firmy, kteří na tom jen rejžovali. Náš milovaný pan režisér Tichota a další jemu podobní se snažili, aby Mladí křesťanští konzervativci nebyli jen past na pedofily, ale aby skutečně přetvářeli svět k obrazu božimu. Tolik naivních duší včetně nás dvou, co věří, že fungování systémů nás všechny přesahujících je přece o lidech, o nás všech. Proto čím více dobrých lidí táhnoucích za jeden provaz, tím méně prostoru pro řetězení křivd.“ Když už bylo vidět z auta blanenské nádraží, zakončila svoji promluvu: „Hochu, nejen Mniší vrch, takovej je celej svět. Celej svět je plnej lidí, co to vlastně myslí dobře. Hrdiny ale můžou být jen někteří.“

Svůj další koncert, který zahájila i ukončila písnička z filmového prostředí s lehce pohádkovým námětem, odehrálo Sesterstvo nezvykle pozdě v noci – až po půlnoci. Za chvíli bude jedna hodina ranní a akce se na povel Pavelkové zvrhla. Ženy za sborového zpěvu písně o lidské pospolitosti se šikují na zteč úseku ošetřovny ve třetím suterénu.

„Na, budeš to točit!“ svěřila Lucie do Johaniných rukou mobil dosud natáčející koncert. Johana okamžitě zaostřila na zpěvačku Romanu s rozbrušovačkou, jak se snaží prořezat zavařená vrata ze superpočítačové haly směrem k ošetřovně.

To, co vypadá jako pořádný brajgl, je ve skutečnosti do detailu promyšlená akce. Existuje totiž ještě jedno družstvo se zrzavou bubenicí Sandrou v čele. Vpadne přímo do týlu nepřítele. Z předsině záznamového sálu se úzkou škvírou protáhly do chodbičky vedoucí do staré klášterní krypty. Otevřely ocelová dvířka sloužící jako únikový výlez – přímo z pokoje lékařů na konci chodby zdravotního střediska. Mají nasazené plynové masky a vhodily dovnitř slzný granát. Až se ozvala strašná rána a tři Inženýři z někdejších Coufal Analytics se začali svíjet těžkými bolestmi v obličeji, ženy vpadly dovnitř. Povalily je na zem, načež je svázaly – jednoho šňůrou utrženou od stolní lampy, druhého kabelem od počítače a třetího páskem od kalhot. Samozřejmě jim všem sebraly pistole.

„Tak jdeme, pánové!“ zavelela bubenice Sandra a toho „svého“ Inženýra zvedla ze země. Nastal další bod plánu – nucený výpadek proudu. Pár vteřin na to se do tmy ozvalo hučení diesellového agregátu. Na strašidelnosti tomu zvuku dodává fakt, že se nese po potrubí vzduchotechniky a zanechává při tom mnohačetnou ozvěnu. Díky tomu všemu není tma aspoň na operačním sále a pacient podstupující odběr kmenových buněk je tak stále naživu.

To už jde skupince kolem bubenice Sandry naproti posila. Zástup dívek a žen se zpěvem podobným husitskému chorálu se valí chodbou jako kamení. Svítí si na cestu mobily. Zbývající tři Inženýři z operačního sálu s nasazenými ochrannými skafandry se šli podívat na chodbu, co se děje. To samozřejmě neměli dělat. Jsou obklíčení a neozbrojení.

Do třetího suterénu právě dorazila Pavelková a její věrný inženýr Čížek. Už je skoro po všem. Uviděli, jak dav žen natlačil Inženýry do místnosti márnice. Načež uslyšeli křik Lucie: „Teď si tam třeba chcípněte!“

Pavelková dobře ví, k jakým myšlenkám dnes odpoledne došla. Proto se obrátila na Johana se zapnutou kamerou v ruce, pochopitelně v režimu nočního vidění. Byla první z davu, na kterou narazila jako první. „Johanko, že je taky někdy pustíte.“

„Až tu bude policie,“ odpovědělo děvče. „Jsou tu coby dup.“

Hučení jako ze záhrobí utichlo a v podzemí se opět rozsvítila světla. Pavelková se rozběhla k Zuzaně, která právě vyšla z operačního sálu.

„Je to strašný! Nemohla jsem nic dělat,“ hlásí jí Zuzana.

Když i Inženýr Čížek pochopil, co se stalo, Zuzana se skleslým hlasem dodala: „Je mrtev. Měl v sobě trojnásobek smrtelné dávky.“ S pláčem vykřikla: „Kdyby sakra nenaskočil ten debilní generátor!“ Jen díky náhradnímu zdroji jela bez přerušení infúzní pumpa, která oběti nadále pumpovala do žil silná anestetika.

Sobota 19. 12. 2021

To mrazivé a pošmourné víkendové ráno před hotelem Mniší vrch dohnala Pavelkovou i inženýra Čížka Johana. „Nevadilo by, kdybych jela s vámi?“

„Nevadí, že do Brna?“ hodila na ni Pavelková poťouchlý úsměv.

„Jasně, že do Brna,“ na to Johana.

„Copak copak?“ usmála se Pavelková ještě poťouchleji. „Slečna ví, kdo je dnešní oběť? Máš takové štěstí, že nejsme policie.“

Johana se na ni zadívala trochu našťavaně. „Vím to stejně dobře jako ty. Učil mě biologii. Jinak, jak jistě víš, nadělala jsem si na biskupským gymplu zlou krev. Pan profesor byl velkej kámoš toho, co se mi to pokusil udělat.“

„No dobrá, tak sedej!“ procedila Pavelková mezi zuby. Načež se Johana vtěsnila na zadní sedačku tak trochu sportovního veterána. Celou cestu inženýr Čížek strávil mlčením. Johana na něj marně naléhá, aby něco řekl. Třeba něco ze svého života. Ani ho nehne. Díky tomu si Johana dokonale představila ten důvod, proč žádná z jejich kamarádek inženýra Čížka moc nemusí. Ten chlap zatraceně něco skrývá. V tom bude jistě něco víc než nějaké fašounské internetové příspěvky jeho opožděné mladické nerozvážnosti.

Až necelých dvacet kilometrů od Brna prolomila Pavelková hráz mlčení. „Johanko. Budeš mi muset něco říct. Vrtá mi hlavou Zuzka.“

„Která Zuzka?“ je Johana trochu vyvedená z míry.

„Přece docentka Loucká,“ mírně zapitvořila Pavelková. „Pořád mi nedává spát, kde na ten výzkum bere peníze. A jaktože Velenovi vůbec nevadí, co v tom podzemí dělá? Zatímco já nesmím do podzemí strčit ani nos.“

„No to je ono,“ dodal inženýr Čížek. „Velenova firma o všem ví. A opravdu jí to v nejmenším nevadí. A taky, odkud Zuzana tak dobře ví, kde popravují ty oběti? Víte, dámy, jak se toho dnešního nebožtíka včera v noci jakože snažila zachránit. A pak tvrdila, že nejde nic dělat.“

„Miláčku,“ řekla Pavelková něžně. „Je to vlastně úplně normální, když Velenovi patří půlka republiky. Všichni s ním, ať chceme nebo nechceme, přicházíme do styku. Jo, a Johanko, ty buď když tak ráda, jakou dohodu se podařilo Zuzce s Velenem uzavřít.“ Po chvíli si povzddechla: „I když, ta nezdařená záchranná akce mi fakt nějak nehraje. Byť dost možná je to ta obvyklá moje ranní úzkostlivá nálada.“ Poté Johana dostala pokyn, aby vystoupila z auta a našla vchod do školy, která je teď v sobotu, navíc za pandemie, pochopitelně zamčená. Rovněž pochopitelně se nedá do areálu školy vjet autem.

„Zaparkujeme o kus dál,“ rozhodla Pavelková. „Ať nejsme zbytečně nápadní.“

„Jo, Kraví hora, to je ta čtvrť pro lepší lidi,“ takový má inženýr Čížek dojem z místa, kterým ruku v ruce s Pavelkovou právě prochází. „Ač rodilý brňák, nikdy jsem tady nebyl.“

Lehce zaironizovala. „Ale čuch na lepší lidi máš výborný.“

„Jako zamlada,“ trochu si ze sebe utahuje inženýr Čížek. „Lásko, jako za starejch časů, než sis mě našla.“ Pokračoval po pauze: „Náhodou, pár lidí odsud jsem potkal na škole. Byli z toho flandáckýho gymplu na vrcholu kopce, kde na nás čeká Johana. Strašně namustrování, tak okázale skromní, s vychytanou správnáckou image. Všichni katolíci, samozřejmě.“ Nadále prochází se svojí milou dokonale liduprázdnými ulicemi vilové čtvrti plné překvapivých kontrastů. Na jedné straně omšelé prvorepublikové vilky již v té době zastaralého vzezření, na druhé straně mohutné moderní novostavby jedna jako druhá, beztak nacpané investičními garsonkami v ceně aspoň čtyř milionů za každou. Drahé Mercedesy a bavoráky? Ty jsou přece v garážích. Ulice zdobí překvapivé množství starých škodovek a žigulíků ze sovětské éry. To ty staré autáky aspoň v mysli Pavelkové vypráví příběhy, které by vyprávěli lidé, pokud by tu nějakí byli. Nikde žádná hospoda ani

vietnamská večerka. Všimla si akorát paní z kosmetického salonu, jak si do práce nese krabičku s obědem. Tady se obědvá osaměle v kamrlíku u počítače. Pohledem naznačila svému milému, že čeká pokračování jeho příběhu.

„Jedna se mi líbila. Docela líbila,“ pokračuje tedy inženýr Čížek. „Byla ze sousední podnikatelské fakulty. Měla na krku skoro ten samý křížek jak ty. Odmítla mě. Ponižila mě jako ty tvoje kámošky vědkyně. Nejprve se na mě nalepila a jen tak si se mnou povídala. Asi, aby si mě proklepla. A když jsem tím jejím testem neprošel, řekla, že jsem prasák. Dost pravděpodobně tím varovala i všechny svoje kámošky.“

Vzala jej za obě ruce a významně se na něj zadívala. „Možná vím, odkud se bere ta tvoje věčná nedůvera k ženám.“

Navázal: „Ze které, jak víš, jsi mě úspěšně dostala.“

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ hlesla.

„Jak to myslíš?“ hlesl také.

Řekla mu do očí: „Nediv se, že si tě naše holky chtějí proklepnout. Velmi dobře cítí, jak se na ně díváš skrz prsty. Nedůvera je vždy oboustranná, symetricky vyvážená.“

Seznal, že jeho partnerka má asi pravdu.

Pokračovala: „Víš, jak jsme se včera bavili o hrdinství? Hrdinou je ten, kdo přesekne spirálu zla tím, že se vzdá svého práva na zadostiučinění. Stejně tak hrdinou je ten, kdo se jako první vzdá své přirozené nedůvěřivosti, otevře se druhému, i když jsou s tím spojená určitá rizika. To je právě ta křesťanská podstata věci – umění odpouštět, i předem.“

„Hrdinství,“ zatvářil se neurčitě inženýr Čížek. „Takže to znamená předem se smířit s tím, že možná dělám pro sériové vražedkyně a že jim pomáháme s nějakým šíleným Frankensteinovským výzkumem. Ostatně, jak ti dneska v autě to nehrálo s tou Zuzkou, to nebylo moc hrdinské. To nebylo moc solidární, že?“

Pavelková jen zamručela a uvědomila si, jak se chytila do pasti pokrytectví. Utěšuje se však myšlenkou, že takový je život.

Své umění odpouštět právě prokázala Johana, když ve školní kapli Biskupského gymnázia Brno spolu s ředitelem školy uviděla oběšeného profesora Pernicu. Je to tedy posmrtné odpuštění. Je tu s nimi i arcibiskupský zmocněnec Lázníčka. A před chvílí dorazila také Pavelková s inženýrem Čížkem. Napjatě poslouchají vyprávění Johany o dnešní oběti.

„Až teprve teď si uvědomuji, jaké to byl fajn učitel. I když jsem si to doteď vůbec nemyslela. Tenhle gympl a skaut, profesori i studenti, my všichni jsme vlastně byli jako jedna rodina. Profesor Pernica si na tom obzvlášť zakládal. Také to byl on, kdo ve mně probudil zájem o mikrobiologii a komu jsem řekla, že to chci studovat na veřejce.“ Popotáhla. Opravdu se jí chce plakat. Už s trochu nalomeným hlasem řekla: „Taky jsem se mu jako první svěřila s tím pokusem o zneužití. Vlastně... znásilnění. Řekl mi na to, že život jde dál a bůh mě má rád.“ Teď už je její hlas opravdu smutný. „Řekl mi, že to nesmím už navždy v sobě nosit.“

„Přenést se přes to,“ nevyžádaně poznamenal inženýr Čížek.

Přešla to mlčením. Slovo si vzal pan ředitel. „Johanko. Ví, že přes něco takového je velmi těžké se přenést. I v případě, že se nakonec díkybohu nic nestalo. Ale i tak. Nepřemýšlíš o tom, že by ses k nám vrátila? Máme tě rádi. Pořád počítáme, že maturovat budeš u nás.“

„Víte, pane řediteli,“ řekla mu Johana do očí. „Je to těžký. Jak asi můžu chtít se vrátit, když mi tu začali říkat Johanka hříšná? Johanka #metoo, Johanka svůdná, Johanka uhrančivá. Snad všichni kluci kromě toho mého si všimli, jak jsem začala nosit svetry s rolákem a dlouhé sukně. To bylo samý ukaž aspoň krček, ukaž aspoň kotníček. Rajcuješ počestné Salesiánské mnichy a před námi se zahaluješ? A do toho, pane řediteli, když skoro všichni učitelé mi pokradmu naznačovali, že prestižní škola, jako je tato, si žádný skandál nemůže dovolit. Zvlášť, když se neudál na půdě školy.“

A zvlášť, když se vlastně nic nestalo.“ Podívala se panu řediteli zpříma do očí. „Jenže já jsem nechtěla vyvolávat skandál. Jen jsem se ozvala proti tomu, co se mi nelíbí.“ Udělala významnou pauzu. „A když mi češtinář začal před celou třídou pohrdavě říkat Johanka Gender, už jsem fakt ztratila jakoukoliv motivaci tu zůstat.“

„Johanko,“ mile se jí podíval do očí ředitel. „Ten už u nás nepracuje. Jeho styl výuky se neslučoval s našimi hodnotami. Věř nám. Jsme gymnázium patřící do 21. století. Nejsme žádní tmáři. V našich studentech a studentkách probouzíme otevřenou mysl a nějaké ultrakonzervativní povídačky na půdě této školy nemají co dělat.“

Pavelková ukázala na stále ještě visícího mrtvého. „Byl konzervativec. Mladý křesťanský konzervativec. Dokonce to mohu částečně označit jako příčinu jeho smrti.“

Ředitel řekl tiše: „Ale tenhle byl autentický. Byl to dobrý křesťan a věřil tomu dobrému, co se v konzervativním pohledu na svět skrývá. Celý život zasvětil budování křesťanské vzájemnosti mezi námi všemi na půdě této školy. Dobrovolné vzájemné pochopení a pomoc bližnímu namísto sociálních experimentů, které ve výsledku přináší jen a jen smutek a osamění.“ Obrátil se na Johanu. „Třeba takovým mladým slečnám, jako jsi ty. Pochop, chtěli jsme ti pomoci, aby ses zase mohla radovat ze života jako před tím. Tahle masová volání po spravedlnosti a po celosvětové revoluci duší plodí jen další nespravedlnosti a utrpení.“ Ukázal na tělo oběti. „Zde to nejspíše můžeme vidět názorně.“

Pavelková si vzpomněla na Coufala, někdejšího velitele střediska Mniší vrch a později majitele firmy Coufal Analytics. Také on to myslel dobře. Také on bojoval proti všeobecnému odcizení ve společnosti vedoucímu k entropii – ne k rozpadu, ale doslova k vyšumění mezilidských vztahů. A jak se mu to vymklo z ruky, škoda povídat. Stvořil obřího elektronického velkého bratra, který měl každému člověku jednotlivě skrze cílenou reklamu promlouvat do duše. Uvědomila si, jaké je to konzervativní křesťanství nebezpečná zbraň. Je také v jádru dobrý. Jenže jako ten strašlivý virus řádící všude kolem je obalený miliony biochemických chapadel schopných přichytit se na cokoli a proniknout čímkoli.

Johana pokračuje ve vzpomínání na milovaného profesora. „Byl to on, kdo tu naši velkou rodinu držel pohromadě. Každý rok pořádal školní večírky, na kterých se snažil o propojování těch správných kontaktů. Záleželo mu, aby ty zdejší komunitní vztahy byly každému z nás užitečné v dalším životě. Seznámil mě se Zuzanou Louckou a s jejími mikrobiologickými výzkumy. Ona mi zase řekla o Mniším vrchu a že se tam ráda se mnou uvidí. Laura říkala, že na maturitním plese zařídil, aby se potkala s vlivným Velenovským právníkem Duškem a díky němu to jako absolventka tohoto gymplu někam dotáhla. Výsledek předčil očekávání, protože si ho dokonce vzala za muže. Na skautských táborech drnkal na kytaru u ohničku s dnešními vlivnými právníky a politiky.“

Pavelková navázala: „Johanko, to mě vede k další rovině konzervativního myšlení. Vytváření solidárních zón bratrské výpomoci. Až na to, že jen pro někoho. Tento gympl je sice veřejná instituce poskytující vzdělání bezplatně, ale s charakterem elitní školy. Pane řediteli, jak se Vám krásně hodí, že žijeme v tak ateistické společnosti jako je ta česká. Na církevní školu nedá svoje děti každý. Statisticky je více věřících mezi bohatšími a úspěšnějšími rodinami. Díky tomu zde probíhá selekce sociálních vazeb a zdejší studenti a studentky se rozhodně v životě neztratí.“

Konečně se ozval i arcibiskupský zmocněnec Láznička. „Paní Pavelková. Věnujme se prosím raději dnešnímu případu.“

Zavolali pohřební službu. Láznička opět na zádech oběti právě uložené na nosítkách našel jizvu po pravděpodobném odběru kmenových buněk. Obrátila se na Lázničku: „Mám vyšetřovací verzi, kterou zatím nebudu sdělovat. Ale řeknu jasně, že motivem nebyla msta za podíl na sexuálním násilí, ani ideologický útok extrémní levice. Motivem zcela jistě bylo samotná příslušnost k Mladým křesťanským konzervativcům.“

Johana poprosila Pavelkovou, aby ji vyzvedla přibližně v pět hodin odpoledne na cestu zpět na Mniší vrch. Ráda by se totiž pokusila kontaktovat svého bývalého přítele. A také svého otce, který se v době jejího takzvaného případu právě rozváděl, a byl jediný, kdo měl pro ni aspoň trochu pochopení.

Pavelková se zatím s inženýrem Čížkem zavřela v autě.

„Miláčku, asi jsi zvědavý na tu moji vyšetřovací verzi,“ pronesla.

Zatvářil se, že ano.

„Mladí křesťanští konzervativci,“ začala. Poté se významně odmlčela. „Řekněme. Nejsou to žádní mafiáni, ani spolek středověkých nostalgiků, ani organizace pro krytí pedofilních skandálů. Nejsou to ani nějakí mocní političtí lobbysté, co nám tu chtějí nastolit klerofašismus. Jediné, co je spojuje je to stejné, co spojuje nás: hotel Mniší vrch.“

„A jeho superpočítač,“ dodal inženýr Čížek.

Přikývla. „Někteří ho chtěli využít pro svůj zisk. Někteří si s jeho pomocí řešili svoje neřešitelné problémy. A někteří, jako poslední dva naši mrtví, ho chtěli využít ku prospěchu celého lidstva.“

„Jako Coufal?“ pozeptal se inženýr Čížek. „Když chtěl sledovat všechny lidi na každém kroku? S pomocí toho všem vnutit svoji představu dobra? Jako to estébácký zvíře, čest jeho památce, co chtělo trumfnout komouše celého světa v zavedení vnucené lidské sounáležitosti?“

Usmála se: „Víš, mám na to svůj názor. Také kvůli památce méj maminky, to přiznám. Já si totiž myslím, že nějaké to narušení entropického individualismu a nakopnutí lidstva k aspoň troše vzájemnosti by nám vůbec neškodilo.“ Položila mu dlaň na rameno, aby se ujistila, že je stále klidný. „O to stejné šlo Coufal Analytics, ať už ve své někdejší podobě nebo současné podobě zlých hochů, které má Velen na špinavou práci. A soukromé tajné služby, s jejíž pomocí Velen nahrazuje funkci skutečné tajné služby. Těm šlo vlastně o to stejné. Jen s mnohem horšími úmysly.“

Inženýr Čížek už začíná chápat. „Mladé konzervy – Coufal Analytics – Velen. Ti první jmenovaní si dobře uvědomili, že jsou na spodku potravního řetězce. Jenže měli na své šéfy z jakože tajné služby silnou zbraň: data z Mnišího vrchu. A tak se jich ti ostří hoši prostě zbavili. Fik! Poprvé, podruhé, potřetí – po devatenácté. A bylo to.“

Náhle si všimla, že tu trošku světla, kterou zatažené obloha Zemi nadělila a tu ještě menší trošku světla pronikajícího do auta, někdo zastínil. Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka. Sklání hlavu k bočnímu okénku. Po chvíli se odhodlal na okénko také zatukat.

„Chápu, není to jednoduché,“ řekl Lázníčka Pavelkové do očí. „Ale i tak jsem nucen říct, že nejsem s Vámi spokojen.“

„Já vím,“ navázala. „Devatenáct mrtvých. Čekáte ode mě, že ta zvěrstva dávno zastavím.“

Mrknul na ni, jakože má naprostou pravdu.

Pokračovala: „Akorát, že my nejsme policie. My chráníme nanejvýš ty, kteří si nás platí. Jinak jen poznáváme realitu. Hledáme a zkoumáme příčiny té reality, ne že ji ovlivňujeme.“

Lázníčka se opravdu silně zamračil. „Pavelková! Proboha – jak taková chytrá žena může něco takového vůbec vyřknout? Copak nevíte, že poznání skutečnosti vždy vede ke změně té skutečnosti? Nikdy se nemůžete jen dívat. Jak se díváte a proč se díváte, vždy má bezprostřední vliv na to co uvidíte.“ Zvýšil hlas: „Pravdu nikdy nemůžete poznat! Pravdu poznáváním teprve utváříte.“

„Jasně, jako Schrödingerova kočka,“ řekla Pavelková mírně ironicky. „Pouhým pohledem do krabice, ve které je ta nebohá číča uvězněná, zruším stav kvantové superpozice...“

Inženýr Čížek okamžitě navázal. „Díky kterému je kočka uvnitř krabice zároveň živá i mrtvá. Pouhým pohledem do krabice, jak říkáš, lásko moje, tu kočku buď oživím nebo zabiju.“

„Ani neoživíš, ani nezabiješ. To je špatně položená otázka,“ upozornila ho. „Důležité je, že

vyvoláš změnu. Ale už nemůžeš ovlivnit, co bude výsledkem té změny. To je jako ekonomika, politika, kultura, filozofie – všechny ty lidské výtvořiny, které ovlivňuješ svým každodenním chováním, každou svojí myšlenkou. Ale nemáš možnost ovlivnit výsledek. Ten je důkazem, že všechny tyto hyperobjekty nás přesahují a není v silách nikoho z nás je kontrolovat – nebo si je přivlastnit.“

„Pavelková!“ napomenul ji zmocněnec Lázníčka. „Víte vůbec, že jsem tady?“

„Anebo jako bůh!“ vpálila mu na to do očí.

Chytl ji za ramena a namířil na ni laserový pohled. „Sakra! Ženská jedna bláznivá! Teď jste se trefila.“

„Copak?“ mrkla na něj. „Tím chcete říct, že máte stejný názor jako Coufal?“

„Ano,“ potvrdil. „Bůh je takový, jakého si ho tím jeho neustálým hledáním utvoříme.“

„Jasně,“ náhle se ozval inženýr Čížek. „Bůh je ve stavu kvantové superpozice. Nemůžeme se ptát, jestli existuje nebo neexistuje. On vlastně existuje i neexistuje zároveň.“

Lázníčka ho poctil povýšenou pochvalou: „Vidím, že principy kvantové superpozice chápete správně. Aspoň co do jejich popkulturního odrazu. A závěr? Ten je tak klišovitě trapný, až je to do nebe volající. Bůh je zkrátka takový, jak ho my lidé budeme chápat.“ Významně se podíval na Pavelkovou. „Víte vy vůbec, proč jsem vstoupil do té zpropadené tajné služby?“

„Musel jste,“ odpověděl mu inženýr Čížek. Při tom dočista zapomněl, že si s ním jednoho dlouhého a nešťastného večera nad sklenkou vína potykal.

Arcibiskupský zmocněnec zakroutil hlavou. „Ne ne. Vstoupil jsem do ní zcela dobrovolně. Jako Coufal, který chtěl svým poznáním ovlivnit komunistickou StB a věřil v dobrý výsledek. Tak i já jsem chtěl být tím otvíračem Schrödingerovy krabice s kočkou a doufal jsem, že to nebohé zvíře vytáhnu z krabice živé a zdravé.“ Opět si povýšeně stoupl přímo naproti Pavelkové. „Chtěl jsem zlo s Coufal Analytics spojené zničit tím, že ho poznám. A od Vás, milá paní Pavelková, jsem čekal, že mi s tím pomůžete.“ Zvýšil hlas. „Akorát, že vy nacházíte v krabicích jen a pouze zdechlíny těch Schrödingerových koček!“

Počuchle se na něj usmála. „Je i není to moje vina. Zase ta superpozice stavů.“

Zmocněnec Lázníčka se trochu uklidnil. Ovšem Pavelkovou zneklidnil tím, že ji poplácal po zádech. „Máte pravdu, my lidé proti tomu vlastně nic nezmůžeme. Ale aspoň s jedním mi, prosím, pomozte. Lucie Krontorádová.“ Začal mít trochu nalomený hlas.

Ani slzy na Lázníčkově krajíčku neobměkčily Pavelkovou. Řekla mu, co si myslí. „Ano, ta, které jste podle zlomil srdce a která kvůli vám málem skočila ze střechy.“ Chystala se ho trochu vyprovokovat. Dobře totiž ví, že skutečným důvodem Luciiny demotivace k životu bylo, že potkala na Mniším vrchu svého trýznitele.

„Miluju ji,“ řekl Lázníčka. „Dooopravdy. Fakt. Cítil jsem povinnost ji osvobodit. Dát jí to, co nikdy v životě nepoznala – lásku. Tu jednu z nejzákladnějších lidských potřeb, která je nutnou podmínkou duchovní svobody. Když ji z toho nedostanu, když mě bude odmítat, nikdy se z toho ta dobrá žena nedostane. Prosím Vás – Martino! Co mám dělat? Sešla na zcestí.“

Pavelkové zní slova Lázníčky zní naprosto směšně. „Copak copak?“ utahuje si z něj. „Nelíbí se vám ta feministická ideologie – tak bludná a zvrácená?“

„Nedělejte si z toho legraci,“ napomenul ji. „Křesťanství, feminismus nebo snad celosvětový mír? Všem nám jde přece o jedno. Osvobodit nás od útlaku. Prostřednictvím vzájemné péče a solidarity, té obrovské síly žen – doslova zbraně, které jim konzervativní vývoj dějin dal do rukou a které skrývají obrovskou naději na proměnu světa, na vítězství lidskosti nad mocenskou touhou v každém z nás. Přiznejte si. Snad všichni si přejeme, aby svět kolem nás byl více ženský než mužský. Více chápající než sdělující, více něžný než drsný, více pečující než budující.“

Pokusila se mu číst myšlenky. „Určitě chcete říct, že ta nebohá děvčata to vzala za špatný konec.“

„Ano!“ vykřikl. „Ta jejich feministická ideologie neumí nic jiného, než bojovat proti nepřátelství zase dalším budováním obrazu nepřítele. Zasévá jen nedůvěru místo toho, aby nás učila naslouchat. Není to nic jiného než odvěta. Pomsta! Zase další násilí plodící jen násilí!“ Opět se naléhavě obrátil na Pavelkovou. „Když už nic dalšího, dokažte, že jste opravdu žena. Že se nehoníte za svým prospěchem, ale nasloucháte a pečujete. Ukažte vaší sestře Lucii, kde je ta správná cesta. Vraťte mi ji, když ta zlá, ideologická stránka věci mi ji vzala.“

Jen se poťouchle ušklíbala.

Zatímco Pavelková se stále v hloubi duše dojíká nad naléhavou prosbou arcibiskupského zmocněnce Lázníčky, vjíždí po rozbité panelové cestě do firemního areálu na okraji Brna. Vidí Johana, jak si před vchodem do patrového buňkoviště dává pusu na rozloučenou s postarším pánem v otrhaném kabátu. Samozřejmě bez roušek, proti předpisům. Nad hlavou mají ceduli s nápisem „CompuServis – professional technology.“

Když Johana nastoupila do auta, okamžitě vysvětlila: „Můj tatínek – a jeho firma.“

„Počkej,“ zarazila se Pavelková. „Vždyť to byl přece on, kdo tě po tom incidentu naložil do auta a vezl tě k gynekologovi, aby – jestli se opravdu něco stalo, na to vystavil papír...“

Johana ji nenechala domluvit. „To máma! To ona ho k tomu dotlačila! Svěřila jsem se jí a místo toho na mě ječela, ať jsem zticha. Poslední, co nóbl advokátka jako ona si přeje je, aby kvůli mně přišla do řečí. Že co tím sleduju? Že si tím akorát zničím pověst a jí taky. Nejlepší bylo, jak jednou večer si ke mně přišedla na postel. Říkala, že v mém věku se jí taky strašně líbil mladej pan farář u nich na vesnici. Teď už se tomu prý se starými kamarádkami směje. Ale tehdy jí fakt bylo na nic z toho, jak si na ni začali lidé ukazovat, jak na faráře házela očka. No tak, co, mladá holka, řekli si nakonec ti lidi. Tak ať já budu v klidu a to samé si řeknou o mně a všechno bude fajn. A stejně, ať se přiznám, že se mi ten frajer od nás z oddílu líbil, že? Chápeš? A že jsem si to najednou rozmyslela. Přiznám se, že jsem měla sto chutí jí vyškrábat oči – vlastní mámě. Místo toho jsem našťěstí jen zalezla pod peřinu.“

„Ženy samy sobě vlky,“ jen tak vyklouzlo Pavelkové.

„Táta vždycky byl a je v pohodě,“ pokračuje Johana. „Ne, že by mě zrovna podporoval, ale chápal mě. Nebo se aspoň snažil mě pochopit. Nakonec to pochopil tak, že tomu flandáckému praseti, jak říkal, šel rozbít hubu. Tedy aspoň se o to pokusil, nezastihl ho. Krátce po tom, co jsem odešla k vám, rozvedl se. Dobře vím, že to bylo kvůli mně a rozdílným názorům na moje problémy. Mámu živily známosti se správnými lidmi a dobrá pověst, i díky její proklamované víře v boha. Táta nic takového nepotřeboval, prostě zalezl a maká – klidně do tří do rána. Po rozvodu mu nezůstalo nic. A tak bydlí ve své kanceláři ve firmě. Nic mu tam nechybí.“

Inženýr Čížek se možná hloupě zeptal: „Co vlastně dělá firma tvého táty?“

„Opravuje počítače,“ odpověděla. „Ale ne tak, že si tam normálně přijdeš s polámaným komplem a on ti ho opraví. To možná tak pro kámoše. Normálně dělá repase ve velkém pro obchodníky, kteří zase ve velkém přeprodávají staré počítače z firem. Je schopen přivést k životu kdejaký střep. Co totiž nefunguje, může si nechat. A on, místo aby řešil papíry za likvidaci odpadu, zprovozní to a někde to pak střelí. Ne pro prachy, ale pro radost, že zachránil něco, co už bylo na vyhození. Matkám samozivitelkám je teď dokonce dává zadarmo, když je ta povinná online výuka.“

„Právě, to teď musí mít pořádně napilno. Zvláště té neplacené práce,“ podotkla Pavelková.

„Jo, má šílenej fofr. Ale to skoro vždycky,“ na to Johana. „Ovšem, co jsem se dozvěděla, našel si posilu. Snad dobře, že už měl dneska padla, protože je to můj kluk – vlastně bývalej kluk. Má to jako brigádu při studiu.“

Pavelková se schválně poťouchle usmála: „Takže chlapi tvého života už něco pečou?“

Johana to přešla trošičku trapným mlčením. Nakonec hlesla: „Chlapi? To ten můj ex se moc jako chlap nezachoval. Ale pořád ho vlastně mám ráda. Nemůže za to. Je to prostě trdlo.“

Lucie zahájila živé vysílání klávesovým riffem. K němu se vzápětí přidala obvyklá smršť dvou kytar a baskytary. V první řadě sedí Laura Dušková, která milostivě dostala vycházku ze svého pokoje. Bylo jí několikrát důrazně sděleno, že tato písnička je o ní. Zpívá o maturitním večírku, kde tehdy čerstvě osmnáctiletá Laura ještě s dívčím příjmením Veselková potkala svého budoucího manžela a už tehdejšího právníka Ivana Duška. Byl pozván jako čestný absolvent Biskupského gymnázia Brno, jehož Laura byla toho času studentkou. Tím nejdůležitějším, o kterém se zpívá v refrénu, je ale dnešní oběť. Je to muž, který mimo jiné tyto dva ten večer dostal na jedno místo. V písni má jméno Manažer, prostě jen Manažer. Je tím, kdo organizuje lidské osudy a zařizuje, aby se potkali ti správní. Jen ti správní.

Podobně jako se zvrhlo naaranžované setkání Laury Veselkové a Ivana Duška, tak se podle plánu zvrhl i dnešní koncert. Členky Sesterstva se jedna po druhé zvedly ze židlí diváků. Sešikovaly se na chodbě ve čtyřech špalírech podél prosklené stěny velínu. Pod vedením Lucie, se stále pověšenými klávesami na krku, vyrazily do akce. Právě včas, připojila se k nim Pavelková i s inženýrem Čížkem coby jediným mužem v trestné výpravě. Johana se nepřipojila, šla převzít péči o Kryštofa. Místo ní dnes s kamerou v mobilu natáčí a živě přenáší ajťáčka Alicja, poté co předala svoji směnu péče o Kryštofa.

Lucie v první linii prokopla dveře do takzvaného zdravotního střediska. Hned poté na svých klávesách na krku zahrála bojovou fanfáru. Ta byla sotva slyšet, protože klávesy samozřejmě nejsou připojené k žádnému zesilovači. Dav žen hrnoucích se na místo činu spustil hlomoz přelévající se v opravdový bojový řev. Hrozí pěstmi zdviženými ke stropu třetího suterénu. Jen Pavelková je ticho a v klidu. Klidný je rovněž inženýr Čížek, který se vlastně nepočítá.

Bojové vřavě padly za oběť dva lustry na chodbě podzemní nemocnice. Ty zbylé se houpou a kreslí po zdech strašidelnou hru světel. „Dovolíte? Mám klíče!“ zavelela Pavelková a prodrala se rozvášeným davem dopředu. Nikomu nepřipadá divné, že v lékařském pokoji i na celé chodbě je liduprázdno, tedy z hlediska Coufal Analytics.

Rovněž na operačním sále je prázdno. Dokonalé prázdno. Řev ztichl. Jakoby snad Pavelková slyšela posměšný myší pískot. Hora porodila myš. Ve skutečnosti je to vrzání stále ještě se houpajících lustrů. Inženýr Čížek otočil vypínačem. Nic. Otočil druhým vypínačem.

„Co se děje?“ ozvalo se do ticha odkudsi zezadu.

„Vypekli nás! Uklidili po sobě!“ zařval inženýr Čížek. Operační sál jsou teď pouhé dokonale naleštěné okachlíkované stěny. Dokonce snad zmizela půlstoletí stará špína ve spárách mezi obkládačkami. Škoda, že tu nikdo nemá UV lampu. Z prostředku podlahy trčí ocelové pásoviny, na které byl přimontován operační stůl. Ze stropu zmizely chirurgické reflektory.

Pavelková se postavila do čela ztichlého davu. „No co čumíte?“ zakřičela. „Prohledejte celé podzemí?“

„Proč?“ vyloudila ze sebe bubenice Sandra.

„Protože to říkám! Krucinál!“ namíchla se. Sama se opět prodrala davem a zamířila na místo, kde by něco s největší pravděpodobností očekávala – do márnice. Zde je opět čisto, až na popadané úlomky betonu nastříkaného na středověké klenby klášterního sklepení.

Vyšla zpět do manipulační haly a promluvila na Zuzanu. „Hele, všechny východy jsou určitě pod stálým dohledem. Nevšimly jste si něčeho? Muselo jim pěkně dlouho trvat, než to všechno odsud odvezli.“

„Nejsou pod stálým dohledem,“ řekla sebevědomě Zuzana.

„Jaktože ne?“ dala Pavelková na sobě znát podráždění.

Zuzana demonstrativně pokrčila rameny. „Normálně jsou, ale dnes ne.“ Významně se podívala na Pavelkovou. „Díky tobě, protože jsi nám odtáhla toho svého... přítele, co nám to měl celý den hlídat.“

„Přesně tak,“ ozvala se Terežka. „Martino, já tě varovala.“

Tentokrát už se Pavelková opravdu vytočila. „Vy nány pitomý! Vy si v klídku necháte šmejdít po baráku vrahy? To si říkáte feministky? Jo! Leda tak na baterky!“ Nebezpečně se přiblížila k Terezce. „Přímo pod nosem vám tady chladnokrevně mordují lidi! Každou noc jednoho! A vy nic! Vás se to netýká! Vy si úplně v klídku děláte ty svoje úžasný výzkumy! Hlavně že máte kmenové buňky! Ty se hodí, že?“

Zkoprnělé hloučky žen se daly do neurčitého hlomozu.

„Jaký kmenové buňky?“ vyloudila ze sebe Tereza.

Zuzana položila Pavelkové ruku na rameno. Zároveň ji pomalu přetočila k sobě. Řekla: „Nemějte strach, milé kolegyně. Je to certifikovaný biologický materiál z mojí alma mater. Klidně vám ukážu od nich papíry. To jen tady Martinka je teď při půlnoci nějaká přepracovaná a napadají ji prapodivné myšlenky.“ Přitom na ni vrhla opovržlivý pohled a stiskla ji na rameni ještě silněji, aby ji to bolelo. „Koukej se uklidnit – holčičko!“

Pavelková zrudla v obličeji. Kdyby nebyla o tolik mladší než Zuzana, velice ráda by na ní předvedla nějaký chvat z brazilského jiu-jitsu. Vyškubla se jí a rovněž škubavým pohybem popadla inženýra Čížka za rameno. Když s ním vešla do bytu, přimáčkla si ho k sobě a svoji ruku vpletla mezi jeho nohy. Co jiného jí teď uklidní lépe než řádný orgasmus. Nechala si to takříkajíc udělat na rychlovku, ve stoje, v obýváku po tmě, pod vyhrnutou sukni. On je opřený o stůl, který pod ním uhýbá. Ač se inženýr Čížek snaží sebevíc, nedaří se mu dosáhnout opravdu pevné erekce, která by jí umožnila z toho aspoň něco mít. Tohle postrádá jakoukoliv něžnost. Také inženýr Čížek pochopil, že potřebuje vzájemné dotyky, líbání a mazlení, aby byl připraven. V tom si jako muž nemusí nic vyčítat. Poté se jedna po druhém odebrali do koupelny. Zatímco on zakrátko usnul jako dřevo, ona celou noc oči nezamhouřila.

Neděle 20. 12. 2020

Pavelková se probudila s hořkostí v mysli. Je na sebe našťvaná. Dalo by se říci, velice našťvaná. Naplno si uvědomila, jak poslední noc svým řvaním ukázala akorát tak svoji bezradnost. Na tajný výzkum svých svěřenkyň měla přijít už dávno. Stejně tak měla už dávno zarazit ty vraždy.

"Kdyby nebylo kdyby, nebyly by chyby...", jakoby slyšela od vedle spícího inženýra Čížka. Právě zjistila, že se jí to jen zdá. Doslova to s ní škublo, když se opět probudila z několikaveršínového polospánku. Hodiny na mobilu ukázaly pár minut po půl deváté ráno.

"Copak je, lásko?" byla už skutečná slova inženýra Čížka.

"Nic, pohoda," byla lakonická slova Pavelkové. Sáhla po mobilu, aby se podívala do e-mailu. Žádná nová zpráva. "Takže asi fakt, dneska konec," ohlásila. "Žádný nový mrtvý. Konečně budeme mít čas opravdu vyšetřovat."

"Přesně," mile na ni mrknul inženýr Čížek. "Láznicka ať si trhne nohou. Jak mu máš předávat výsledky, když co den, to nová oběť. Není čas o čemkoliv přemýšlet."

"Nejde o Láznicku," hlesla Pavelková unaveně. "Jde o naše holky, že před nimi vypadám jako úplná kráva." Prudce vydechla. "No nic, dneska bude trochu klid. Konečně si popovídám s Terezkou a taky s farářem Michálkem. Mám to u nich rozlité."

"Proč?" tiše se zeptal inženýr Čížek.

"No tak Terezka, snad víš, jak to bylo včera v noci. A s Lukášem Michálkem jsem se docela chytla. Dosud jsme si to nevyříkali."

Inženýr Čížek na to nevydal ani hlásku. Beze slova se odebral do kuchyně nachystat snídani. Pavelková se zase odebrala do Kryštofova pokojíčku. Jemu taky musí splatit svůj dluh. Už ani neví, kolik dní ho neviděla.

Kryštof už je vzhůru, právě se souká do trika a tepláků. "Vydrž, já ti pomůžu," slyšel od své maminky.

"Já to zvládnou," odbyl ji Kryštof. Ona i přes to přes něj vlastnoručně přetáhla černé tričko s obrázkem Robocopa. Hned na to si ho přitiskla k sobě.

"Mami, něco tě trápí," vyčetl Kryštof z její těsné blízkosti.

Poťouchle se usmála: "Ty jsi zase po ránu nějaké chytřej jak vopica." Postavila se, přitom ho stále drží za ruku. "Víš co, pojd' na snídani. Pak si to povíme."

Kryštof se nenechal odbýt. "Mami. Co to teda je? Aspoň mi to naznač."

"Nechám tě přemýšlet," opět se přemohla k úsměvu. "Třeba na to přijdeš sám, ty můj budoucí policajto."

Kryštof se rozzářil. "Je to zločin?" Řekl to tak, jak to obvykle říkají malí kluci natěšení na pořádné dobrodružství.

S vážnou tváří mu sdělila. "Ne, to není zločin. Tohle je zvěrstvo."

Než Kryštof dožmoulal chleba s tvarohovým sýrem ke snídani, Pavelkové zazvonil telefon. "No nazdar, Tonda Tesárek," zahrála zaskočenost. Dobře ví, že zmíněný Tonda Tesárek je pro jejího partnera velice citlivá věc.

"Pavelková, družstvo Mniší vrch," ohlásila se do telefonu.

Ani to nestačila doříct, protože Tesárek jí okamžitě zdrceným hlasem vypověděl: "Zabili mi tátu!" Z jeho hlasu znělo, jak vši silou přemáhá pláč.

"Kde ho zabili?" chce vědět Pavelková. V tom spěchu zapoměla na jakékoliv emoce.

Tentokrát už Tonda Tesárek boj s pláčem vzdal. "Já nevím!" zakřičel. "Je doma. Přijed'."

"Volal jsi policii?" ptá se dál Pavelková. "Nebo záchranku?"

"Ne, nevolal. Když jsem ho našel, byl už po smrti," odpověděl Tesárek. "Policajty jsem taky nevolal."

"Tak nevolej," rozhodla. "Okamžitě jedeme k tobě!"

"Cože? Tak přece jen?" polekal se inženýr Čížek, když mu Pavelková zastavila vodu při umývání nádobí.

"C'est la vie," prohodila. Načež nechala svého partnera napospas jeho zaskočenosti. Dala Kryštofovi instrukce, aby se ohlásil u Terezky. Aspoň o čtvrté adventní neděli by mohla mít jako správná křesťanka od práce volno.

Leč, ani dnes nemá Terezka od svého vědeckého projektu volno. Namísto ní otevřel Kryštofovi farář Michálek. Kryštof se mu okamžitě vrhnul kolem krku.

"To víš, ty náš chrabrý rytíři světla," poplácává ho farář Michálek po zádech. "Ženský nás nechaly. Tak si to konečně uděláme, jak to máme rádi. Budeme hrát hry s elfy a trolly."

"Jů!" zareagoval na to Kryštof.

"Ale ne na počítači. Mám strašně fajn deskové hry s kartami."

Ani to nijak neumenšilo Kryštofovo nadšení.

"A k tomu si budeme pouštět metal!" dále ho stimuluje svým natěšeným výrazem farář Michálek.

Na to Kryštof opět zařval na celý hotel "Jůůů!" A ještě jako správný metalista ukázal svému kamarádovi, jak se dělají čertovské rohy z ukazováčku a malíčku.

Dům Tesárkových se nachází na hlavní ulici protínající Priessnitzovy lázně na kopci známém ještě pod německým jménem Gräfenberg a tyčícím se nad městem Jeseník. Ulice stoupá do prudkého kopce a vine se bezpočtem zatáček. Až zde stoupání značně zmírňuje a vrcholí u Priessnitzova rodného domu na jedné straně a mohutným, prvním zdejším kamenným lázeňským domem na straně druhé.

Pod těmito význačnými stavbami je řada menších historických domů, které mají ve svém přízemí vesměs kavárničky a obchůdky pro turisty. Avšak z domu Tesárkových není určen pro turisty ani kousek. Nachází se zde totiž vyhlášená restaurace U Lva.

"Vidím, že i přes celostátní karanténu to tady fungovalo," sdělila Pavelková svůj dojem, když ji Tonda Tesárek pustil přes restauraci dovnitř. Je tu čisto, na stolech ubrusy, ovšem židle zasunuté pod stoly jen tak ledabyly, jako kdyby na nich ještě před chvílí seděli hosté. Z kuchyně vychází vůně, jakoby se v ní ještě včera vařilo.

"Taky proto jsem nevolal policii," hlesl Tesárek tiše. Jeho obličej je stále zkroucený smutkem i zděšením zároveň. "Na tom si tatínek zakládal. Vždy to byl podnik pro vybranou společnost."

"I přes to, že je teď zakázán provoz restauračních zařízení," významně na něj mrkla Pavelková. "Jak jistě dobře víš, kvůli tomu tady nejsme. Anebo jsme. Jistě nám rád povykládáš, co za vybranou společnost se tady scházelo." Zadívala se mu zblízka do očí. "Ale až potom. Jdeme vyšetřovat vraždu."

Zavedl Pavelkovou i Inženýra Čížka do prvního patra. Tam se na ni obořil. "Martino! Jak můžeš být tak bezcitná? Můj táta je mrtvej a ty bez jakýchkoliv emocí po mně chceš seznam hostů."

"Snažím se být profesionální," odpověděla mu bez známek emocí. Poté s dobře zřetelnou podezřivostí řekla: "A co ty? Jaktože jsi ho tu objevil až tak pozdě? Když už bylo pozdě?"

Tonda Tesárek dostal možnost ukázat, že není žádný takzvaný mamánek. Za první, starý Tesárek byl dávno rozvedený a matka u nich nežije. A za druhé, bydlí v jedné ze čtyř podkrovních garsonek, které jsou za normálních okolností pronajímány hostům, avšak když v této době je i oné vybrané společnosti méně, aspoň do jedné z nich dovolil otec Tondovi Tesárkovi se nastěhovat. Nejspíše čistě jen proto, aby si nepřipadal nedospělý. V bytě v prvním patře je stále přes otevřené dveře vidět do Tondova bývalého klukovského pokoje, určitě rozlehlejšího a pohodlnějšího než je

ona garsonka. Všimla si, že ve starožitných vitrínách jsou pořád autíčka a na stěnách visí plakáty slavných hokejistů.

Právě před dveřmi do někdejšího dětského pokoje byl nalezen Rudolf Tesárek. Leží na zemi bez zjevných známek života. Inženýr Čížek si všiml, že všude kolem na chodbě jsou poshazované vázy z polic a před vchodem do obývacího pokoje se válí zvrhnutý věšák. Nemá ale ani chvíli času o tom jakkoliv přemýšlet. Pavelková totiž na starém Tesárkovi přece jen slabé známky života našla. Okamžitě mu začala dávat umělé dýchání, zatímco inženýr Čížek souběžně provádí nepřímou srdeční masáž.

"Máme ho!" vykřikl inženýr Čížek, když tlukot Tesárkova srdce začal být opět hmatný.

"Pane Tesárek! Pane Tesárek!" snaží se ho Pavelková probudit. Marně. Tondův otec sice opět dýchá, srdce mu bije, ale stále je v hlubokém bezvědomí. Nejvyšší čas zavolat záchranku.

"Zachránila jsi mi tátu!" zakřičel Tonda Tesárek. "Martino! Ty moje..."

Utnula ho. "Za prvé. Kromě mě tvého tátu oživil i zde můj partner - v práci i v životě. A za druhé," naprosto viditelně posmutněla. "Nejsme lékaři, ale jeho prognóza se nám zdá velice nejistá. Zůstává nadále v bezvědomí, protože má nejspíše už nevratně poškozený mozek." Uviděla, jak v ten moment Tonda tesárka opustila jakákoliv naděje. Udělal krok dozadu, aby se opřel o zeď. Jinak by dost možná měl tendenci sesunout se k zemi. Pavelková ho vzala kolem ramen. "Ty asi dobře víš, že to není žádná mrtvice. Co dělal tvůj táta před tím, než se mu to stalo?"

Inženýr Čížek do příjezdu sanitky hlídá tělesné funkce prozatím zachráněného.

Tesárek junior se nadechl k promluvě: "Před třemi dny jel do Brna. Domluvil se, že bude darovat kmenové buňky."

"Do nemocnice?" hlesla Pavelková.

"Ano," přitakal Tonda Tesárek. "Na Kliniku experimentální medicíny. Má tam známého primáře mimo jiné i od nás z restaurace."

"Ten tvému otci asi nechtěl nijak ublížit. Nebo ano?" vybidla ho mrknutím k pokračování.

"Ne, byl v pořádku. Po operaci jsem si s ním ještě volal. Na cestu domů si vzal soukromou sanitku. Ta ho dnes brzy ráno dovezla."

Ozval se inženýr Čížek. "Ano, bude v pořádku! A abychom si to teda shrnuli - byl v pořádku ještě dnes ráno, kdy přijel. Náhle se mu udělalo špatně. Samozřejmě, jak nemohl chodit, chytil se všeho možného. Proto je tu takový binec. Jenže i přes všechnu snahu zkolaboval na cestě mezi pokojem a záchodem."

Pavelková se zamyslela: "Přece není možné, aby se vrah skrýval v nemocnici světového formátu. Ta sanitka – ta mně nehraje! Tondo, nevzpomeň si, jaké firmě sanitka patřila?"

"Vůbec nevím," na to Tesárek. "Když tátu přivezli, mohlo být tak šest ráno. Byl jsem u sebe v bytě a spal jsem. Přesněji, probudilo mě bouchání dveří. Věděl jsem, že přivezli tátu a nečekal jsem, že by se mohlo něco stát."

"Právě, to je tady naprostý nesmysl," upozornil inženýr Čížek. "Z Brna sem jsou to necelé tři hodiny. Sanitka tedy musela z Brna vyjždět už ve tři hodiny v noci. Navíc o víkend. To fakt není běžná doba pro propouštění pacientů z nemocnice."

"Prý jiné termíny nebyly volné," na to Tesárek.

"Víš co?" promluvila na něj Pavelková. "Ty mi dáš teď číslo na toho tátova kamaráda primáře. Určitě si zdejší restaurační klub vedl evidenci svých členů a členek. Já mu zavolám. A když mu řeknu o jeho návštěvě v restauraci U Lva, určitě velice rád promluví."

Inženýr Čížek dodal: "Jistě nebude chtít dopadnout jako nedávný ministr zdravotnictví, který byl vyhozen taky za nějakou takovou návštěvu soukromého klubu." Jako hodně nevhodný žertík dodal: "Kdyby tak aspoň uměl pít víno přes roušku."

Podobný nejspíš vtípek utrousili také záchranáři, kteří Tesárka staršího naložili do sanitky. „Uvidíte, mladej, že váš tatínek se nám probudí ještě po cestě,“ byl řidič autorem další poznámky,

kteřou lze považovat za hrubě neprofesionální. Všem přítomným nezbylo nic jiného než přejít to se shovívavostí. Chudáci zdravotníci si musí občas ulevit, když díky zuřící koronavirové pandemii dřou bez přestávky a stejně jim pod rukama umírají lidé každý den po stovkách.

Pavelková nastoupila do auta. Kromě inženýra Čížka se s ní veze také Tonda Tesárek. Jejich společným úkolem je pověsit se na odjíždějící houkající sanitku.

„Plánoval jsem, že strávím Vánoce se svojí snoubenkou,“ promluvil Tesárek. „Ale Martino, fakt ti nevádí, že za ní přijedu dřív?“

„Mně osobně to nevádí,“ řekla mírně ironicky. „Ale doufám, že víš, že hotel není můj. Jestli to chceš jistě, musíš si to domluvit se svými starými známými od církve.“

„S těmi už nechci mít nic společného!“ vykřikl Tonda poněkud namíchnutě.

„Najednou?“ vpadla mu do řeči. „Kdo se tady fotil v Polsku na vládou podporovaných demonstracích proti údajné homosexuální ideologii? A proti potratům, samozřejmě?“ Po krátké pauze dodala: „Ale budu ti věřit, kdybys to všechno i v natolik nevhodné chvíli svedl na svého otce.“ Počítá, že Tesárkova povaha věčně nedospělého dítěte a zároveň život ve věčném průšvihů ho přiměje vypovídat. „No ano,“ přerušila ho. „Naznačuju tím, že vím, že je to pravda.“

Tesárek dvakrát vzlykl, potom svůj pláč zadupal někam hodně hluboko. „Ano, je to pravda. Táta mě do toho uvrtal, když mi bylo sedmnáct. Všem tomu bezmezně věřil. Chtěl, abych byl jako on. Hned, jak jsem odmaturoval, celou tu organizaci napsal na mě. Nejspíš proto, aby mu to nenarušovalo jeho kontakty z restaurace. No, co? Já byl v tomhle úplně ucho. Nevěděl jsem pořádně, která bije. Věř mi.“

„To věřím,“ na to Pavelková. „Trochu ses v tom konzervativním křesťanství rozkoukal, když ti táta domluvil místo archiváře v městském muzeu. Jako kšeft docela dobrý, ne? Coby mladý křesťanský konzervativce jsi získal velké sympatie u církve, se kterou v té době město vedlo spory. Docela malichernosti. Církev si hrála na tajemství a nechtěla poskytnout muzeu některé docela cenné archiválie. Mimo jiné třeba středověké rytiny s plánovanou podobou kláštera na Mniším vrchu. Kdyby se dostaly na veřejnost, byla by to senzace pro dějiny architektury.“

Tesárek pokračoval: „A spousta dalších. Třeba záznamy z čarodějnických procesů – na co přesně dostali inkvizitora Bobliga. V zájmu vědy by tohle všechno měla církev poskytovat státu bezplatně. Měla by, ale podle žádného zákona nemusí. Navíc město Jeseník není stát. Proto jsem přišel s nápadem nechat si za to od muzea zaplatit a vždycky jsem se za to šábnul s asi dvěma biskupskými úředníky.“

„Jasně,“ přikývla. „Než se to jednoho dne zadrhlo. Dostal jsi padáka a na chvíli jsem šla do muzea pracovat místo tebe já – s titulem z historie umění mám na to přece jen lepší kvalifikaci. Byl bys šel bruchet, kdyby tě nevytáhl z bryndy páter Bělík. Proč to udělal? Z čisté lásky k bližnímu svému v nesnázích? Pořád mi to vrtá hlavou.“

Pavelková zastavila auto u chodníku před jesenickou nemocnicí. Skutečná sanitka převážející Tesárka seniora zmizela v nemocniční bráně. Ovšem co nikdo vůbec nečekal, objevila se tu i druhá sanitka, očividně falešná. Tento závěr vyvodila proto, že poznala muže, který z ní vystoupil jako řidič a snaží se přesvědčit vrátného, aby mu zvedl závoru.

„To je přece Luděk – ta guma jedna vygumovaná!“ vykřikla a už vyskočila z auta. Žene se na místo dramatického rozhovoru hlídače s posádkou sanitky.

„Borisi! Luděku!“ volá na ně Pavelková za usilovného běhu. Chodník ve vjezdu pokrývá mazlavá břechka. Proto má co dělat, aby sebou nesekla o zem.

„Zmiz! Vypadni!“ taky řidič Luděk křičí z plných plic. „Máme koroňák!“ Aby to Luděk dokázal i nemocničnímu personálu, otevřel boční dveře sanitky a širším centrem města Jeseník se začal rozléhat úporný Borisův kašel střídáný chroptěním v křeči.

„Copak nevidíte, jak je mu blbě?“ ještě nahlas pronesl Luděk.

Pavelková se kousla do rtu, aby potlačila škodolibý smích. Vidí na vlastní oči, jak popírači pandemie, antirouškařští aktivisté načerno provozující posilovnu též pro vybranou společnost, to sami dostali. Stejně tak pro ni zmizelo jakékoliv tajemství, kde tuto nemoc v tak strašlivé podobě chytil nadporučík Chlup. Jednoduše, nakazil se v oné vybrané společnosti od svých informátorů Borise a Luděka. Pak už stačilo, aby měl náčelník jesenické policie skryté chronické onemocnění a jinak zdravý a silný, byť přece jen už starší pán skončil na mimotělním oběhu.

Mezitím inženýr Čížek získal výsledky. Po chvilce hledání na internetu zjistit, že soukromá sanitní firma napsaná na autě už neexistuje. Pavelková se chvíli rozmýšlela, zda mu má dát pusu na tvář jako výraz díků. Nakonec od toho upustila a nasadila si respirátor. Přece jen nechce po setkání s Borisem a Luděkem dopadnout jako nadporučík Chlup. Svému partnerovi to pochopitelně také nepřeje. Jen dodala: „A pak... v nemocnici zapomněli vyřadit tuto firmu ze seznamu dodavatelů. Na elitním výzkumném pracovišti určitě mají kupu důležitějších starostí. Pro mafiány typu Coufal Analytics pak nebyl žádný problém zařídit, aby se k tomuto převozu dostali ti moji dva.“

„Proč?“ ozval se ze zadního sedadla Tesárek.

„Chtěli ho zabít,“ dal mu odpověď inženýr Čížek. „Tak jako se pokusili zabít moji ženu. Napíchali ho nějakým sajrajtem. Proč? Protože byl mladý křesťanský konzervativce, byť ne papírově. Navíc otec zakladatel – kápo.“ Poté se obrátil na svoji partnerku: „No, co koukáš? Pořád ti nedochází, že v tom jedou?“

„Proč by mě to jako nemělo docházet?“ zeptala se trochu dotčeně. „Jasně, že se je můžeme pokusit knokautovat pepřákem a pak je svázat a odvézt na policii. Mají toho na svědomí fúru. Ale je tu jedna zásadní překážka – ten koronák!“

„Nazdárek, Zuzanko,“ pozdravila Pavelková svoji svěřenkyni, když se vydala na obhlídku do protiatomového krytu. Schwálně se tváří, že ten kdo na Zuzanu předchodí noc řval, nebyla ona. „Jak se vyvíjí vědecký projekt? Asi dobře, když zmizely zátarasy a hlídky kolem hotelu.“

„Výborně,“ řekla Zuzana. Akorát dneska jsem s ním moc nepokročila. Právě jsem se vrátila z Prahy. Jednala jsem na ministerstvu zdravotnictví. Přesněji – snažila jsem se je přesvědčit, že ta záhadná nemoc není nic než obyčejná rýma. Vyšlo to. A vidíš, můžeme slavit to naše vysvobození z obklíčení. Třeba naší další písničkou.“

„Tak to velice děkuji,“ usmála se Pavelková. Následně změnila hlas na opatrně vyčítavý. „Ale... Chtěla bych mluvit spíše s Terezkou. Vidím, že ani dnes jsi jí nedala volno. Přitom je poslední adventní neděle.“

„O to právě jde,“ na to Zuzana. „V těchto dnech totiž zavádí do superpočítače sociálně datový model, který sama ve spolupráci s Alicjou vymyslela.“

„A mohla bych s ní tedy mluvit?“ žadoní Pavelková.

Zuzana předstírá hluboké zamyšlení. „Ne, nemohla,“ zněl její závěr. „Neměla by být rušena.“

„No vidíš,“ zvedla Pavelková obočí. „A to jsem si myslela, že váš projekt je čistě z mikrobiologického oboru. Terežka se svými modely sociálních procesů má jen poradní funkci.“

„Na tom to právě celé stojí a padá. Vyhodnocování souborů dat o sociálních procesech je hlavní funkcí superpočítače.“

Pavelková souhlasně zamručela a změřila si Zuzanu významným pohledem: „Na co že k tomu přesně potřebuje ten superpočítač paměť z lidských kmenových buněk?“

Zuzana se usmála: „Zjednodušeně řečeno, je to jen dokonalejší způsob ukládání dat než jedničky a nuly. Je to podobný způsob, jak s daty pracuje lidský mozek.“

„Jestli nechceš, nemusíš,“ uslyšel inženýr Čížek od Pavelkové, když konečně přišla domů. Přišla jen na chvíli, protože je rozhodnutá opět jet do Brna – na rektorát univerzity zajišťující výzkum Vědkyní bez hranic na Mniším vrchu.

„To si piš, že nechci,“ na to inženýr Čížek.

Jeho partnerka s tím nemá nejmenší problém. „Á propos – pro ty naše Vědkyně bez hranic tady prostě nejsi. Když ne ony, tak aspoň ty si zasloužíš v neděli volno.“

„A taky Kryštof si zaslouží rodinu, a ne pořád samé tety,“ dodal inženýr Čížek. Na to se s ním Pavelková mile rozloučila a vyrazila. Ještě stihla připomenout, že se vrátí pozdě v noci.

V Brně si Pavelková dala schůzku s panem Sokolem – zaměstnancem finančního oddělení rektorátu. Zná se s arcibiskupským zmocněncem Lázníčkou a Lázníčka docela rád dal Pavelkové na něj kontakt. Jen kavárny jsou v tuto dobu zavřené. Proto nepohrdli schůzkou v zamčeném autě. Káva by také byla, z okénka kavárny, které navíc posloužilo jako drive-in.

Chvíli před dnešním singlem přebraným živě kapelou Sisters of Magdalena poznamenala velmi plodná ideová výměna názorů. Lucie správně podotkla, že zpívat o klukovi, který právě dnes s velkou pravděpodobností přišel o tatínka, by nebylo moc vhodné. Rovněž by bylo silně netaktní zpívat teď životní příběh Tondy Tesárka – o tom, jak ho táta přemluvil k roli mladého křesťanského konzervativce, jak mu otec sehnal práci, jak otcí vůbec nevadilo, že Tesárek junior vůbec nešel studovat vysokou školu. Podle otce je to prý dnes na vysokých školách samá genderová ideologie, vypjatá politická korektnost a spousta dalších protikřesťanských věcí. Bubenice Sandra dodala svůj postřeh, že zmíněný politicky korektní jazyk plní funkci dřívější dvorní etikety. Za prvé má utvářet dojem, že akademická obec především z humanitních oborů jsou lidé na výši, kteří si díky své přísné morálce zasloužili něco, na co drtivá většina ostatních lidí nemá. Jejich zásady i komunikační kód jsou záměrně pro většinu méně vzdělaných lidí těžko srozumitelné. Hlavně takoví obyčejní lidé stěží chápou smysl toho všeho. Tím je zajištěno, že akademici a akademičky si utvoří dostatečně uzavřenou skupinu se zajištěným klidem na práci, do které sotva pustí někoho dalšího. Je to prý úplně stejné jako další velký nešvar z opačné strany, známý především na uměleckých fakultách. Je to totiž případ, kdy mužská parta „legend“ sice ráda přinejmenším básní o krásných studentkách. Ale aby taky nějakou studentku pustili mezi sebe, to v žádném případě ne. Dívky jsou prý od toho, aby byly modelky, múzy, případně aby šly radši studovat kunsthistorii – jako Pavelková.

„Dost!“ náhle vykřikla Zuzana, teď v roli kytaristky. „Dost toho přemýšlení o nesmrtnosti chrousta. Chápu, že text byl vymyšlen během dneška narychlo, protože skutečná oběť je také známá až ode dneška. Ale proboha! Vždyť jsme si to schválily!“

„Předběžně schválily!“ vykřikla přes ni Lucie. „Hele! Já odmítám hrát písničku s tímhle textem. Víš, co říkala Martina? Hlavně nesmíme našimi texty ještě více ublížit obětem.“

Zuzana založila ruce vbok a demonstrativně si odfrkla. „Ahá! Když to říkala Martinka,“ zapitvořila. „Tak to je jiná.“ Poté demonstrativně zvažněla. „Lucko, já vím, že tě zachránila, když jsi chtěla skočit ze střechy. Víím, že tě dokáže pochopit a utěšila tě v těch nejhorších chvílích pro tebe. Ale vezmi rozum do hrsti. Pořád nám nevěří, pořád se snaží na nás něco najít. Navíc stále donáší tomu tvému člověku od církve, co tě zradil. Na Pavelkovou se, prosím tě, vůbec neohlížeš. Rozumíme si?“

„Já taky ten text zpívat nebudu!“ ozvala se „autíčkářka“ Romana v roli zpěvačky. „Co blbneš, Zuzano? Nedělej krávu. Copak ti není jasný, že nebejt Martiny, vůbec tady nebudeme a nadále se budeme muset nechat mučit od našich jakože chlapů? Proč ty máš potřebu na ní něco hledat? Snad se nebojíš, že ti přebere snoubence – když s ním kdysi něco měla, a on, jak sám říkal, ji od té doby stále miluje.“

„Hele! Tondu vůbec do toho netahejte!“ pronesla Zuzana důrazné varování.

„Jak netahejte?“ rozkřikla se bubenice Sandra. „Vždyť ta písnička je celá o něm!“

„Dám hlasovat,“ rozhodla Johana z titulu své volené funkce nejvyšší koordinátorky Sesterstva. „Kdo je pro text v takové podobě, v jaké právě je, ať zvedne ruku.“

Zuzana zůstala se svojí zvednutou rukou osamocena.

Dnešní píseň tedy byla zahrána jako instrumentální.

Pavelková na brněnské schůzce usrkla další doušek docela dobré kávy. Druhé straně jednání, úředníkovi z univerzitního rektorátu, právě názorně předvedla, že pít se dá i s nasazeným respirátorem. Pokud je tedy ze spodní strany opatrně shrnutý.

„Ano, majoritním sponzorem grantu je Velenův holding,“ potvrdil úředník. „Ale musím Vás upozornit, že grant se týká jen velmi malé části celosvětového projektu s cílem vývoje vakcíny proti koronaviru druhé generace. Je to de facto provádění výpočtů a strojové učení umělé inteligence, pro kterou velmi ochotně poskytla Velenova firma svoje strojní zařízení i nemovitost splňující nutný stupeň zabezpečení.“

Okamžitě zareagovala: „Jde o to, že pro tuto biotechnologickou výpočetní podporu jsou potřeba kmenové buňky. Lidské kmenové buňky od živých dárců, tedy ještě donedávna živých.“

„Na co tím narážíte?“ zeptal se akademický úředník Sokol naprosto chladnokrevně.

Odpověděla: „Na evidentní spojitost zmíněných kmenových buněk s případy záhadných úmrtí členů Mladých křesťanských konzervativců.“

Docent Sokol bez nejmenších známek zneklidnění řekl: „Pokud tam ta souvislost je, poprosím Vás o jakékoliv důkazy k tomuto. Na jejich základě projekt okamžitě zastavím.“

Pavelková se zamyslela, zprudka vydechla a nakonec řekla: „Myslím, že by to neměl být problém. Teď jen... Povězte mi, pane docente. Která firma ty kmenové buňky Vědkyním bez hranic prodává? To ta firma neví, že její zboží není z čistých zdrojů?“

Úředník Sokol okamžitě na to: „Neví. Koho by taky napadlo prověřovat, zda získaný biologický materiál nepochází z vražd? U darované ledviny nebo srdce – to samozřejmě ano. Krom toho, že s celistvými orgány u nás není možné volně obchodovat. V případě kmenových buněk je ale v dnešní době tolik dodavatelů a odběratelů, že není v ničíh silách to kontrolovat. Chápete? Je to úplně nové a zvláště za situace celosvětové poptávky po vakcínách prudce rostoucí odvětví. Zatím pro něj chybí zákonná regulace. Krom toho, po celém světě narůstá moc nábožensky konzervativních, především tedy protipotratových hnutí.“

Pavelková přikývla: „Jasně. Proto taky narůstá poptávka po živých dárcích, když potracených dětí je nedostatek – díky bohu. A jméno té firmy, jak jste avizoval?“

„CFL Biotechnologies Ltd,“ odpověděl úředník. „Je to britská firma.“

„Cé ef el,“ záměrně nahlas si opakuje Pavelková. „Coufal! Copak Vás netrkla ta podobnost s nechvalně proslulými Coufal Analytics? Respektive dnešní soukromou tajnou službou, která zajišťuje státní dohled nad výzkumným projektem?“

„Napadlo nás to,“ na to pan docent Sokol. „Ale prokazatelnost toho, co říkáte, se limitně blíží nule.“

„Jinými slovy,“ vyhrkla Pavelková. „Vy o tom od počátku víte!“

„Jak říkám, těším se na důkazy Vámi předložené,“ usmála se po většinu doby chladná tvář úředníka Sokola. Ještě jí ze slušnosti předal vizitku.

Je devět večer a Pavelková konečně vyjíždí směr domů. Hands free sada umožňující telefonování za jízdy v souladu se zákonem je celou tuto cestu v permanenci. Nejprve zavolala inženýru Čížkovi. Sdělila mu, že přijede až pozdě večer. Pro ukrácení dlouhé chvíle mu zadala několik úkolů na prověření z internetově dostupných veřejných zdrojů. Cihliček by bylo dost. Teď je potřeba bytelný řetězec důkazů, které ty cihličky propojí jako malta.

Když byla na dálnici asi deset kilometrů před Olomoucí, zavolala svému váženému zdroji

– slečně recepční z Velenova ústředí. Blesklo jí totiž hlavou, že co když Zuzana nejednala na Ministerstvu zdravotnictví, ale s Velenovou korporací. Od recepční dostala potvrzeno, že předtucha se vyplnila. Ostatně, proč se protloukat složitým molochem ministerstva, když Velen to přece zařídí – jako už tolikrát.

Po průjezdu kolem Loštic, známé to obci díky nezaměnitelným silně aromatickým syrečkům, si řekla, že není ještě dost pozdě zavolat také Lázníčkovi. A s jeho pomocí nasměrovat celý případ k neodvratnému konci.

„Pane Lázníčka,“ začala hovor radostným zvoláním. „Konečně mám pro Vás vyšetřovací verzi, která jednoznačně vyplynula ze všech předchozích. Sdělte prosím arcibiskupovi olomouckému, že budu ráda ještě tento rok fakturovat.“ Letmo zmínila, jak jsou bývalí Coufal Analytics multifunkční. Nejen, že převzali roli státní tajné služby a Velen díky nim vlastně hlídal sám sebe. Oni navíc kmenové buňky vytěžené z mrtvých mladých křesťanských konzervativců nakupovali sami od sebe a tím ušetřili Velenovi značnou část nákladů jím sponzorovaného vědeckého projektu.

Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka připomněl, že je třeba doplnit předívo důkazů.

„K tomu právě budu potřebovat Vaši pomoc,“ okamžitě zareagovala. „Vás i pana arcibiskupa. Pochopitelně si přeji být tomuto jednání přítomna – ideálně i s mým partnerem a Vědkyněmi bez hranic pracujícími na projektu.“

Zmocněnec Lázníčka zamručel. „To nebude tak jednoduché, jak to navrhujete. S arcibiskupem laskavě jednejte výhradně přese mě. Důkazy předejte mně a já Vás vyplatím.“

„Zajisté,“ řekla. Poté lehce zapitvořila: „Abyste si to mohl připsat jako výhradně svoji zásluhu a mě asi ochránil před nežádoucí pozorností, že? Jen Coufal Analytics Vám na to asi neskočí. Těm je od počátku jasné, že celá ta akce je hozená na mě. Nejsou blbí.“

Lázníčka jedovatě rezignoval: „No dobrá. Tak si to vyřešte, s kým chcete. Neznám Vás a nikdy jsem s Vámi nemluvil.“ Po chvíli dodal: „Takže Vám důrazně doporučuji akceptovat podmínky, které Vám arcibiskup, potažmo já, uložím.“

Pavelková se nenechala odbýt: „Na detailech předání se ještě domluvíme. Každopádně Vám téměř jistě oznamuji, že podstata případu končí. Už žádné další vraždy. Proto budu mít jistě dostatek času dobře připravit důkazní materiál a vyřešit to, co nám dosud nejvíce chybí – motiv. Čím přesně si Mladí křesťanští konzervativci zasloužili, že jsou oběti největší sériové vraždy v českých dějinách. Co vede Coufal analytics tolik investovat do krytí zločinu. Nepomáhá jim někdo náhodou s těmi investicemi – třeba velkoinvestor Velen? Anebo je to snad hodně krvavá, přesto dobře funkční metoda praní špinavých peněz?“

„Nebud'te patetická,“ napomenul ji Lázníčka. „Zase ta vaše revolucionářská nálada. Nemyslete si, že neznám vaši touhu Velena znárodnit a jeho majetek rozdat všem Čechům. Právě jste na to poukázala. Už žádná vražda. To znamená, že už je pozdě. Jen díky tomu vašemu levičáctví 20 lidí umřelo – zbytečně.“

„Tak když pán není spokojen,“ zvolala Pavelková. „Já půjdu od toho, nebudu od nikoho za to nic chtít a budu na to vzpomínat jako na hodně divné dobrodružství.“

Lázníčka zamručel. „Uvědomte si, že to děláte kvůli sobě. Zatím je nejhlavnější vyšetřovací verzí pomsta levicových feministek, kterou zcela záměrně kryjete – jako jedna z nich. Já pochopitelně vím, že to není pravda. Ale je to jen můj osobní názor, se kterým jsem ve svém církevním okolí osamocen. Máte na vybranou. Buď to dotáhnete do konce, anebo Vy a všechny Vaše kamarádky půjdete sedět.“ Záměrně nespecifikoval, co z toho přesně je jeho osobní názor: že Pavelková je nevinná anebo ta jeho konstrukce o levicově feministickém spiknutí.

Pondělí 21. 12. 2020

V sedm ráno vzbudilo Pavelkovou silné bušení na sklo, konkrétně na skleněnou výplň dveří ze střešní terasy do služebního bytu. Také inženýr Čížek se chtěl nechtě probudit, když zjistil, jak se uvolnila polovina manželské postele vedle něj.

Je to Lucie a Johana. Snad poprvé za tuto zimu začalo i zde v Jeseníkách pořádně sněžit. Proto mají čepice i bundy dokonale zasypané čerstvým sněhem.

Pavelková zaklela. „Holky, to mi nemůžete normálně zavolat?“

„Velen nás určitě napích,“ vysvětlila Lucie.

„Vlastně jo... Promiňte mi to, fakt,“ omluvila se Pavelková, jako kdyby jim provedla něco velice zlého.

Johana ukázala seznam smrti a na něm pod číslem 21 jméno nadporučíka Chlupa, velitele jesenické kriminální policie. Toho času leží v nemocnici s extrémně závažným průběhem koronavirového onemocnění. Lucie za ni dopověděla: „Jsme v kontaktu s Majgou... No přece tou, která dělá sestřičku v nemocnici v Zábřehu. Chlupa má přímo na oddělení. Dostala od nás úkol, že ho za žádných okolností nesmí nechat umřít.“

„No tak, snad to vyjde. Držím palce,“ hlesla Pavelková nepřítli zúčastněně. Sama na nadporučíka Chlupa a na policajty obecně nevzpomíná moc ráda. Ale nakonec jí přece jen došlo, že by byla velice nerada, kdyby nadporučík Chlup zemřel.

„Je to na dobré cestě, skoro tutovka,“ řekla Lucie. „Včera ho totiž odpojili z mimotělního oběhu a místo toho ho dali na takříkajíc obyčejný plicní ventilátor.“

Přidala se Johana: „Tedy, ne tak úplně obyčejný. Je ze série, kterou pro nemocnici v rámci solidární pomoci vyrobila Zuzčina univerzita ve spolupráci s gymplem, kde právě jsem. Jinak, snad to tvému milému nebude vadit, když jsme taky na jeho 3D tiskárnách udělaly pár součástek do těch ventilátorů.“

Pavelková se usmála: „Naopak, za to má u mě opravdu velkou pusou.“

„Co, pusou? Snad francouzáka!“ vykřikla Lucie. „Anebo něco ještě vášnivějšího.“ Za to na ni Pavelková vrhla dost nepříjemný pohled. Vzápětí její tvář změkla. Tohle by mohla Lucii v naprostém klidu odpustit. Pravá vášeň, která je především spojena s pravou láskou, je to, co by Lucie teď potřebovala nejvíce. Dokonce jí během vteřiny do hlavy vlétla myšlenka, že by jí mohla inženýra Čížka aspoň na chvíli přenechat. Když realita je prostě taková – Mniší vrch do značné míry připomíná ženský klášter, jaký byl zde na konci 13. století plánovaný. O muže je tu opravdu nouze. Jestli by snad i sdílení mužských partnerů nemuselo v rámci solidarity přijít na pořad dne? Co, kdyby tak se svolením inženýra Čížka dostala do postele arcibiskupského zmocněnce Lázníčku a tam mu teprve dala za vyučenou, jak má vypadat pravý chápavý, laskavý a pečující muž.

Její tok stále zvrhlejších myšlenek přerušila Johana: „Prostě, Martinko... S nadporučíkem Chlupem si nemusíš dělat starosti. Zachráníme ho. Věř nám.“

„Proč?“ zeptala se Pavelková trochu dotčeně, načež přešla do chlácholivého tónu. „Vždyť víte, že tohle je moje práce.“

„Víme, že toho máš plno,“ rovněž ji chlácholí Lucie. „Proto my všechny děláme co můžeme, abychom tě v tom nenechaly.“

„Já vím,“ podívala se na ně s úkosem Pavelková. „Přece naši zbraní je solidarita a opravdu po vás nemůžu chtít, že budete jen mými vděčnými hotelovými hosty.“

„Hostkami,“ opravila ji Johana. Pavelková se zamračila. Vždy ji z hlediska nikdy neutuchajícího boje za práva žen zajímaly mnohem víc činy než nějaké feministické slovíčkaření. Zároveň pocítila obavy, že Johana ve svém velice tvárném věku je mnohem více utvářena zmíněným slovíčkařením než podstatou věci – kterou bude mít šanci pochopit, až bude dospělá. Tedy, co dospělá, ale i zralá žena. Protože dobře vidí, že Johana tedy dospělá je. Ve svých šestnácti

letech už opravdu není žádná holka, ale hotová žena. Bohužel za cenu ztráty nejkrásnějšího období dětství plného prvních milostných vzplanutí i vzrušujícího objevování sebe sama.

„No nic, zpátky k podstatě věci,“ zavelela Lucie. „Jde nám taky o to...“

Pavelková jí skočila do řeči: „Že jestli se z toho díky té vaší solidaritě a těm vašim ventilátorům vylíže, bude nám nadsmrti vděčný a vyseká nás z toho dědičného průšvihů ještě z doby komančů, co to tady ten jakože hodný estébák Coufal postavil.“ Hlasem i gesty se pořádně rozmáchla: „Chápete? Už jenom tím, že tady jsme, ležíme celému světu kolem nás v žaludku! Jako my všechny ženský! Už jen tím, že tu jsme, pácháme dědičný hřích! Jsme tu proti všem tradicím, proti všem historickým zákonům.“

Svojí promluvou vyděsila Johanu. „Co tím myslíš?“ sotva dostala ze sebe.

„Prostě,“ uvedla. „Máme s tím společného cokoli, na co jen pomyslíme. To sklepení, ten superpočítač, ten vědecký výzkum, ta univerzita, ta historie, ti estébáci, ten Coufal, ti nejprve zachránění a teď zavraždění kněží. A teď ještě ty 3D tiskárny mých chlapů, ta moje aférka s Tesárkem juniorem, ty plicní ventilátory těmi 3D tiskárnami vyrobené... Sakra, ženský! Nemám vám to za zlé. To, co děláte, je správné. Ale někdo se té hromady správných věcí prostě zmocnil a doslova učinil osudem, že se to celé, jedno po druhém a nakonec vše dohromady, ve zlo obrátí. Já se vás samozřejmě budu zastávat, jak jen budu moct. Ale šance, že nad temnými silami vyhrájeme, je stále menší a menší.“

Inženýr Čížek to všechno zaslechl. Na jeho otázku, co se děje, odpověděla, že nic.

Johana, když odcházela, ještě se svěřila Lucii: „Náhodou, jak jsem tak pochopila... To je pro tenhle dům odjakživa typické – že cokoli, co je dobře myšlené, se ve zlé obrátí.“

„Johanko, proboha s tebou!“ povzddechla si Lucie. „To zní jak výklad od kartárky. Ale jo... Myslím, že jsi na cestě k pochopení toho všeho tady.“

„Tohle se děje, nadporučík Chlup právě umřel,“ konečně dostal inženýr Čížek od své partnerky odpověď na svoji otázku.

Rozhodil rukama. „Takže co?“ ptá se dál. „Jedeme do té nemocnice?“

„Jestli si myslíš, že nás do té nemocnice někdo pustí, tak ano,“ pronesla ironicky. I přes její znatelné podráždění na své myšlenky trval. Takže se tedy jede. Jen popadl klíče, mobil a respirátor, vyběhl následován Pavelkovou z hotelu jako namydlený blesk a málem jí ujel s autem.

„Co to do tebe vjelo?“ diví se Pavelková.

Inženýr Čížek se diví témuž. Cestou do Zábřehu je v obličeji stále více rudý a není to od mrazu. Nervózně poklepává rukou na volantu. Zprudka vydechl, čímž si konečně dal odvalu se zeptat: „Co se tady proboha děje?“

Klidu mu nepřidala. Jakoby nic řekla: „Holky si hrály s tvými 3D tiskárnami, když jsme byli spolu pryč... No, už asi tři měsíce.“

Zle se na ni podíval.

Okamžitě mu vysvětlila, že nadporučík Chlup umřel přesto, anebo možná proto, že byl napojen na jeden z tzv. solidárních plicních ventilátorů, jejichž součástky pocházely i z Mnišího vrchu. Také se spolu s ním ujistila, že nadporučík Chlup se nakazil přirozenou cestou, částečně svojí hloupostí, ale především svým odhodláním osobně vést vyšetřování i v nebezpečném prostoru ilegální posilovny jejich bývalých spolupracovníků Borise a Ludka.

„Takže tu máme podezření na sabotáž. A zase jako vždycky jsme první na ráně!“ dostal se inženýr Čížek do obrazu. Sprostě zaklel a praštil rukou do palubní desky.

„V klidu,“ napomenula ho Pavelková nepřilíhivým způsobem. Ze všeho nejraději by v tu chvíli zadupl brzdu a zmizel z auta. Kam? To je jedno, hlavně pryč od té ženské, co kolem sebe shromáždila tu bandu naprosto nedůvěryhodných osob a zatáhla ho do jejich podivných vědeckých pokusů na lidech.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?“ procedil rozmrzele mezi zuby.

„Protože to není nic nového. Žijeme v tom od počátku prosince,“ řekla tiše. Zbytek cesty do Zábřehu se odehrával v trapném mlčení.

V areálu nemocnice v Zábřehu se blýskají majáky nejméně tří policejních aut. Dva zakuklení policisté vyvádí ven z budovy jednu sestru. Malgorzata Grzywska alias Majga, Pavelková ji poznala bezpečně i přes nasazený zdravotnický respirátor a vlasy pod hygienickou čepicí. Její sesterská uniforma je zmuchlaná jako staré noviny. Nejspíš od toho, jak přes ni ještě nedávno měla protiinfekční oblek.

Stalo se přesně to, co Pavelková tušila. Nepustili ji ani na krok. A chudák Majga je zatčená jako hlavní podezřelá. To ona zařídila plicní ventilátory zdarma pro nemocnice a prý díky tomu zařídila i smrt nepohodlného policejního vyšetřovatele. Navíc, když je ještě k tomu v Polsku stíhaná za něco, co na rozdíl od Polska u nás trestné není.

„Majgo!“ volá na ni Pavelková. „To jsem já!“ Policisté ji drsně odstrčili, že tak tak neupadla. Hrozí jí obuškem. Druhá skupina policistů mezitím sestru Majgu připlácla na kapotu policejního vozu a secvakli jí ruce pouty. Pavelková uslyšela její zoufalé volání: „Zawada techniczna! Softwer! Reporting... nefungovacz!“ Je jí to jasné. Nadporučíka Chlupa by koronavirus nezabil, pokud by neselhal ventilátor se součástkami z Mnišího vrchu.

Vrátila se do auta. „Ty můj inženýre,“ zeptala se svého partnera. „Jak moc pravděpodobné je úmyslně způsobit selhání softwaru takového plicního ventilátoru.“

„No, nevím...“ zamyslel se. „Na tyhle mašinky se nespécializují. Ale co? Je to vlastně takový trochu chytřejší vysavač. Zvlášť, když jsou to přístroje na charitu, musí být jejich software co nejjednodušší, přitom schopný komunikovat se všemi běžně používanými zdravotnickými servery. Vlézt do toho může takřka každá zdravotní sestra, pokud to umí.“

„Já myslela,“ na to Pavelková. „Že jestli do toho nemůže vlézt někdo zvenčí.“

„Teoreticky to možné je,“ uvažuje inženýr Čížek. „Nějaký hacker – nebo nevybouřený internetový troll.“

„Ale možné to je!“ vykřikla Pavelková. „To jsem chtěla slyšet. Díky.“ Vyskočila z auta, aby se pokusila na místě ještě něco vyposlechnout. Inženýr Čížek si všiml, jak jí stekla po tváři slza.

Uviděla, jak tři policisté ve stoje vyslychají jednu kolegyni Majgy, možná vrchní sestru. Říká: „Selhal oxymetr. Vůbec nám to nehlásilo, že má hypoxii. Jen dechovou obstrukci, nijak zvlášť velkou. Tak ho odsáváme jak můžeme. A vypadalo, že dobrý. Jen jsme neměly tušení, že nemá okysličenou krev ani na šedesát procent.“ Poté Pavelková uviděla, jak zakuklený policista nese inkriminovaný ventilátor do policejní dodávky. Pak vidí, jak jeho kolega v dodávce si zaujatě prohlíží jeden z konektorů. Napadlo ji, že sabotáž mohla proběhnout velmi jednoduše. Stačilo ohnout drátek v konektoru. Je to podobné, jako když přestane fungovat nabíječka na mobil.

Poté si všimla, jak byla Majga vypuštěna z policejního auta a zbavena pout. Zřejmě už řekla, co mohla. Policii tedy podle zákona nezbylo nic jiného než ji stíhat na svobodě. Podle její sklopené hlavy a zmatené chůze poznala, že je na tom psychicky hodně špatně. Ještě k tomu uslyšela, jak se policisté v civilu baví o nutné pomoci psychologa.

„Pomoc psychologa? Tady!“ zamávala Pavelková do policejního hloučku. Policistovi v civilu, zřejmě šefovi vyšetřovacího týmu, předala vizitku. „Sociální družstvo Mniší vrch. Trvalá psychologická péče je nedílnou součástí naší činnosti. Krom toho, paní Grzywska je naše bývalá klientka. Kdo jiný by jí měl pomoci než my.“

Policejní důstojník něco natukal do mobilu, pak vyloudil náznak úsměvu, což bylo kupodivu patrné i přes respirátor. „Výborně! Katolická charita při Arcibiskupství olomouckém. Ty samozřejmě máme v databázi. A pro upřesnění – paní Jančová. Provdala se, čímž získala české

občanství.“ Zdvihl obočí a zdůraznil hlas. „Předejte celému Vašemu družstvu i arcibiskupství pokyn, aby se v žádném případě nepokoušeli jejího manžela kontaktovat. Mohli byste se tím dopustit trestného činu maření probíhajícího vyšetřování.“

Pavelková musela Majgu hodně přemlouvat, aby se posadila na zadní sedadlo auta. Byť při její zkroušenosti vůbec nevdává, že se jedná o prostorově velice zkroušená zadní sedadla sportovního vozu, navíc bezmála čtyřicet let starého.

Do vyšetření případu byla odeslána na neplacené volno. „Chci domů, za rodinou,“ řekla.

„A nechceš jít radši k nám?“ mrkla na ni Pavelková zpoza sedadla řidiče. „My se o tebe postaráme, dáme tě psychicky dohromady, zase uvidíš svoje staré kamarádky. A na Vánoce může přijet celá tvoje rodina.“ Po chvilce přemlouvání na to Majga přece jen kývla. Konec konců, je unavená dost na to, aby se jí chtělo ještě soukat z malého vozítka ven. Mezi zaparkovanými moderními auty vypadá opravdu titěrně. Hlavně tím, jak je nízké. Mezi hlavami a střechou zbývá jen pár centimetrů.

„Cože? Ty bulíš?“ prokázal svoji všímavost inženýr Čížek během cesty. Opravdu, teď bude Pavelková svojí staré kamarádce stěží psychickou oporou. Vzpomínka na nadporučíka Chlupa ji rozplakala. „Majgo, máš pravdu. Vždyť to byl vlastně docela dobrý polda.“

„Martino! To snad nemyslíš vážně!“ pronesl rázně inženýr Čížek. „Vždyť tě šikanoval! Vždyť na všechny tvoje kámošky chtěl ušít ultralevicové spiknutí a zabásnout je.“

„Co je to... zabásnout?“ ozvala se tiše Majga.

„Já vím,“ vzlykla Pavelková. „Říkal mi, co mám dělat a jak mám žít. Že se mám vykašlat na všechno co dělám. Že už kvůli Kryštofovi mám žít jako normální ženská, bydlet v normálním bytě, založit rodinu a žít se tím, co jsem vystudovala – najít si práci třeba v muzeu anebo u památkářů.“ Opět vzlykla a vykřikla: „Víš, proč mně to říkal? Víš to, ty inženýre?“

„Protože tě chtěl zdisciplinovat!“ vyhrkl inženýr Čížek.

„Ne,“ řekla Pavelková skoro neslyšně přes svůj pláč. „To proto, že mu na mně záleželo.“

Majga chce také něco říct. „Martino. Dnes ráno se probрал z umělého spánku. Myslel si, že já jsem ty. Chápeš?“

„Chápu,“ hlesla Pavelková, opět sotva slyšitelně.

„Opakoval pořád: Martino, promiň. Promiň jako przepraszam. Víš? Říkal, že ví, že jsi nevinná a nikdy nepřistoupí na nějakou špinavou hru, nebo co?“

„No a?“ na to inženýr Čížek s chladnou tváří. „Pokud vím, jeho manželka se shodou okolností taky jmenuje Martina.“

„To já poznám!“ říká Majga stále naléhavěji. „Spojil si mě a tebe a říkal mi to, jako bych ti to měla vzkázat.“

„O to jde,“ pověděla Pavelková už o trochu klidnějším hlasem. Od slz má roušku celou vlhkou. „Zatímco moje holky se snažil přinutit ke spolupráci řečmi o nějakém komunistickém spiknutí, ve skutečnosti byl jediný, kdo na toto příliš jednoduché vysvětlení odmítal přistoupit. Chápeš? Nespokojil se s tím, co bylo předem ušito na nás všechny. Tušil, že vedlejším produktem těch vražd je odstavit nás z cesty. Jednou pro vždy!“

Inženýr Čížek znervózněl. „Prosím tě? Jak ty to tak dobře víš? Vidiš mu snad do hlavy a ještě k tomu posmrtně? A vůbec, já si to myslím furt. Co když je náhodou všechno pravda? Co když si ty naše hotelové hostky fakt jedou krvavé vědecké výzkumy po vzoru Mengeleho? A jsou v klidu, protože je tu dost nevinných včetně nás, na které se to dá svést! Nebylo by fakt nejlepší s tím skončit? Zvláště, když to říkal nadporučík Chlup, protože tě teda měl rád – jak říkáš?“

Pavelková se dočista zasekla. Ztuhla jí ruka na řadící páce hned po zařazení čtyřky a ztuhla jí také tvář. „Cože? Posloucháš se?“ řekla tiše, poté vykřikla: „Přeskočilo ti?“

„No ano!“ stvrdil svůj názor. „Baštíš jim to i s navijákem.“

„To je záměr!“ vyhrkla Pavelková. „Jde jim přece o to udělat to co nejvíce nepochopitelným a neuvěřitelným. To je podstata každého zločinu.“

„Jdeš hlavou proti zdi!“ vmetl jí do tváře inženýr Čížek. „Tohle nemůžeš vyhrát. Víš proč? Nikdy bych do takové drsné a emancipované baby jako ty neřekl, že budeš tak naivní. Ten zločin nepáchají žádné temné síly, jak tvrdíš. To je jen extrémní reakce normálního běhu světa na silně cizorodý a nenormální element, který ty, v podstatě jenom ty, tak vehementně udržuješ při životě.“

Zacloumala s ním a vykřikla mu přímo do očí: „Jsi zbabělec!“ Opět dala obě ruce na volant a řekla o něco klidněji: „Nemůžu žít s chlapem, kterež vlastně vůbec není chlap.“ Popadla se za hlavu. Opět se rozplakala. Prudce zatočila s autem na lesní cestu, kde vystoupila a vši silou se opřela o strom. Inženýr Čížek sprostě zaklel. Je mu úplně jedno, že před zraky cizí ženy. S prásknutím dveřmi vystoupil z auta a přihnál se přímo k Pavelkové.

Zakřičel: „A já zas nemůžu žít s ženskou, která těmi svými naivními představami táhne všechny kolem sebe do kriminálu! Anebo do hrobu!“

Zakřičela: „Jdi pryč!“ Pro jistotu ještě do něj žduchla.

Udělal dva kroky od ní, načež se k ní zase otočil. „Poslouchej! Vždyť to je duševní porucha – Stockholmský syndrom. Stav, kdy utlačovaný začne milovat svého utlačovatele. To nejsi jenom ty. To je podstata toho celého podělaného baráku, do kterýho jsem milostivě za tebou šel! Kněz Coufal, co mu estébáci umlátili kolegu k smrti, sám k estébákům vstoupil a doufal, že je napraví. Ty a to tvoje křesťanský náboženství, pro který jsou ženský odpradávná podřadnej druh. A ty básníš o fantasmagorické teologii osvobození! Vlezla jsi přímo do chřtánu mafiánům a myslíš si, že je napravíš. Houby! Chlupatej tě možná ponižoval, ale měl svatou pravdu...“

„Víš co?“ procedila mezi zuby. „Až dojedeme domů, sbal si kufry a zmiz. Když mi nejsi schopn být oporou, začni si sám svůj jednodušší a spořádanější život. Ráda bych viděla, jak to dokážeš.“

„Bejt oporou,“ chytl ji za slovo. „Najednou? Máš pořád sladký řeči o tom, že i jako chlap nemám podléhat stereotypům a nemám se na sílu snažit bejt drsnej. Že mám prej bejt sám sebou. A teď ti to vadí! Teď mě jako chlapa shazuješ.“

„Shazuješ se akorát tak sám,“ promluvila mu do duše. „Ale chápu tě. Máš právo bejt v zajetí stereotypního pohledu na ženy a potřebovat vedle sebe nějaké submisivní děvče, co tě nebude nutit k neustálému přehodnocování sebe sama.“

Zůstal stát jako solný sloup. Pod kabát mu zatéká voda z tajícího neustále padajícího sněhu. Mlčí.

„Pojď ke mně,“ řekla mu tiše do ucha a něžně ho vzala za ruku. Znovu se rozplakala. „Ublížíš mi, když odejdeš. Já v žádném případě neodejdu. Dotáhnu do konce, co jsem s holkama začala. I kdyby to nakonec celé měla být naše vina. Jestli se nechceš na tom podílet, pochopím tě...“

Inženýru Čížkovi je jasné, že bude velice smutná. Ona mu také bude chybět. Potom najednou z jeho blízkosti zmizela a probral ho zvuk startujícího auta. Okamžitě se sebral a nasedl dovnitř. Načež zjistil, že se nedá hnout z místa.

Auto si takřikajíc lehlo na břicho. Kola jsou kompletně zahrabaná a téměř celý podvozek se dotýká hlíny rozměklé od mokrého sněhu. Majga vystoupila. Má lepší nápad než tlačit. Podářilo se jí stopnout polský kamion. Jeho řidič, od pohledu kluk něco přes dvacet, se neubráníl milému úsměvu při pohledu na jen o pár let starší ženu. Na krku má vytetovaný kříž, v kabině fotku svojí milé. Česky nerozumí ani slovo, i přes velkou podobnost obou jazyků. Zato se svojí krajankou Majgou se domluvil bez nejmenších potíží. Následně pomocí lana snadno vysvobodil historický sporták ze zapadení. Co za to? S velmi milým úsměvem řekl Pavelkové, že by se s takovým „fajným“ veteránem někdy rád projel. Majga mu na to přetlumočila pozvání od Pavelkové na hotel Mniší vrch. Ať se někdy přijede zastavit do krásné přírody, když určitě má pořád spoustu práce.

Při pokračování cesty inženýr Čížek inženýr Čížek pochopil, že obě ženy, které s ním sedí

v autě, mají najednou mnohem lepší náladu. Říká si, že na té křesťanské vzájemnosti a lásce k bližnímu asi něco bude. Rozhodl se, že tuto jejich náladu nebude v žádném případě narušovat. Proto celou cestu trapně mlčí. Horko v obličejí se mu střídá s mrazem v zádech. Ne. Ten rozchod nemyslel vážně. Netušil, že to zajde tak daleko. Ale nejde jinak. S Pavelkovou ho čeká jedině trápení. Copak může trvale žít v neustálém strachu, každým okamžikem na nepřátelském území, spolu s ní věčně ostřelován církví, místními politiky, orgány státní správy, místními lidmi píšícími petice, korporacemi a v zákopu milostivě vykopaném estébáky spolu s vraždícími mafiány z Coufal Analytics? Je jediná, koho má. Je s ní svázán těžkými lany, stejně jako ona zbrocený mastným potem a všude kolem piští nenažrané krysy tak, jako mu právě piští v uších.

Copak to ta Pavelková nechápe? Nikdo je tam nechce. Pár lidem možná pomůžou, ale pro všechny ostatní jsou akorát tak na obtíž. Copak tohle se dá vydržet?

Musí to vydržet – i přes mrtvoly. Je přece chlap.

Na Mniší vrch se stihli vrátit ještě dopoledne. Poté, co Pavelková připravila oběd pro Kryštofa, vzala si ho k sobě do kanceláře. Jistě je rád, že už má vánoční prázdniny a nemusí se učit do školy. Jenže, chybí mu učení se inteligentním technologiím s inženýrem Čížkem. I na to jeho maminka myslela. Na starý počítač, který zbyl ve vedlejší místnosti po drsných hoších Borisovi a Luděkovi, mu nainstalovala Qbasic. Je to programovací nástroj starý téměř jako její auto, doslova legenda počítačových kroužků navštěvovaných lidmi porevoluční generace. I ona k němu měla možnost přičichnout v hodinách informatiky na základní škole v dětském domově.

Říká si, že by měla připravit Kryštofovi nějaké zdravější vyžití, než si celé odpoledne hrát s počítačem. V místnosti po „vymláčených drčkách“ je totiž ještě šipkový terč, posilovací stroj a boxovací pytel včetně rukavic. Bude se ale muset soustředit na práci. Chystá se psát zprávu a připravit složku s důkazním materiálem pro Lázničku. Proto potřebuje, aby Kryštof byl tichý jako myška. Žádná hlučná zábava. Náhle uslyšela bušení na skleněné dveře.

„Pane Láznička!“ vyhrkla překvapeně. „Proč jste nepřišel normálně z chodby?“

Nepříjemně se zatvářil. „Od čeho asi tak máte zadní vchod do kanceláře? Čekám tu už půl hodiny.“ Pavelkovou napadl možný skutečný důvod, že Láznička je mezi jejími klientkami nevídaná osoba. Proto zatáhla závěs na prosklených dveřích. Kryštofovi nařídila změnu plánu, místo ticha hluk. Může si hrát s robotizovaným autíčkem, anebo si pustit power-metal od faráře Michálka. Následující rozhovor bude nanejvýše vhodné akusticky odrušit.

Arcibiskupský zmocněnec se zatvářil o něco přívětivěji. „Paní Pavelková. Musím se Vám omluvit, protože v dnešním případě mám také prsty.“

Mrknutím ho vybídla, aby pověděl víc.

„Ty plicní ventilátory poskytl oblastní katolická charita, pro kterou dělám management. Jejich vývoj téměř plně zasponzoroval Velen. Ovšem dalším významným sponzorem je konsorcium firem spravované bývalými top manažery Coufal Analytics. Tedy ta naše soukromá tajná služba.“

„Praní špinavých peněz!“ okamžitě ví Pavelková. Opět mrkla na Lázničku: „No, jak se jejich uložené peníze na charitu k nim vrátí? Že by výzkum kmenových buněk?“

„Z čeho tak usuzujete?“ zvedl Láznička obočí.

Odpověděla: „Jednou ze součástí konsorcia je firma obchodující s kmenovými buňkami. Prodává je dokonce Masarykově univerzitě.“

Láznička doplnil: „A Velen jim zase určitě dobře platí za výsledky výzkumu.“ Nadechl se k vážné promluvě. „Tákte... Vy teď sepíšete vyšetřovací zprávu s následujícím vyzněním: Arcibiskupství olomoucké i Velenův holding se stali oběťmi zločinného komplotu, kde pro jimi sponzorovaný humanitární výzkum etického využití kmenových buněk...“

„Já vás na chvíli přeruším!“ ozvala se. „Říkáte mi to, jako kdybyste mi to diktoval.“

Přikývl.

„Klidně,“ na to Pavelková. „Budu si psát.“ Načež položila prsty na klávesnici počítače. „Jako Vaši výpověď do protokolu.“

Opět přikývl a pokračoval: „...pro vývoj vakcín proti koronavirovému onemocnění se v dodavatelském řetězci vyskytly kmenové buňky pocházející z těl zavražděných osob. Konkrétně se jednalo o sériovou vraždu členů neaktivní organizace Mladí křesťanští konzervativci a dalších s nimi provázaných osob včetně policejního vyšetřovatele věnujícího se případu. Zmíněným činem byla obzvláště zavrženíhodným způsobem zneužita důvěra institucí poskytujících své prostředky ve prospěch všech lidí na světě bez rozdílu. Existuje důvodné podezření, že pachatelé sériových vražd byli zapojeni do konsorcia firem personálně i majetkově propojené s bývalou firmou Coufal Analytics, jejichž někteří představitelé jsou v současnosti pravomocně odsouzeni za vyvíjení nezákonné činnosti od neoprávněného nakládání s důvěrnými osobními daty až po ohrožování vnitřní bezpečnosti země ohýbáním demokratických metod politického provozu a jednáním v zájmu cizích tajných služeb. Některé z firem tohoto konsorcia byly také ve střetu zájmů, protože v režimu utajení vykonávali veřejnou zakázku zaměřenou na zpravodajský dohled nad humanitární, přitom také strategicky významnou výzkumnou činností.“

Dopsala větu. Poté se zmocněnci Lázničkovi zadívala zpříma do očí. „Jsou tu zásadní nejasnosti. Jak obhájíme, že církev i Velen jsou pouhé oběti? Považuji za vyloučené, aby o ničem celou dobu nevěděli.“

Láznička se postavil těsně k pracovnímu stolu Pavelkové se založenýma rukama. „Myslím si, že to není třeba obhajovat. Jde přece o objednatele soukromého vyšetřování.“

Navázala: „Ostatně, motiv k sériové vraždě taky určitě nevznikl z ničeho. Podívejte se, pane Láznička. Takhle akorát Velen hodí to mafiánské konsorcium přes palubu – tak jako už jednou hodil přes palubu Coufal Analytics. Tyhle zdi toho byly přímým svědkem. A jak sám říkáte, Velen z toho zase vyvázne jako oběť.“

„Paní Pavelková,“ zvýšil hlas Láznička. „Vím, že chcete dostat oligarchu Velena. Znáám to Vaše levicové uvědomění. Ale prosím Vás. Udělejte, za co si vás platíme.“

Ostře se ohradila: „To není žádné levicové kognitivní zkreslení. To je prostý fakt, že bez jasného uvedení motivu k sériové vraždě a bez potvrzení či vyvrácení obeznámeností církve i Velena s těmito zvěrstvy je závěr vyšetřování hrubě nekompletní.“

Řekl: „My po vás ale nechceme úplný závěr vyšetřování. My po vás chceme jen podklady, které jménem církve i Velena předložíme policii.“

Rovněž mu řekla: „S takovými podklady vás policie pošle někam, ledaže byste si ji zaplatil. V obou případech je celá moje práce pro vás vyhozenými penězi.“ Po krátké pauze dodala: „Tedy, vyhozené peníze. Víte, kolika ženám v nouzi už jsem jen díky nim pomohla?“

Láznička zamručel. Asi by rád řekl, že to probere s arcibiskupem a dalšími patřičnými místy u Velena. „Poslyšte,“ vyrušila ho z přemýšlení. „Stále nejsem s to pochopit, proč jste se upsal soukromé tajné službě – tedy straně pachatelů vražd.“

Odpověděl: „Klidně zapište do protokolu, že to vidím jako svoje pochybení. Víte, jako správce katolické charity jsem arcibiskupovi zodpovědný, že všechny přijaté i vyplacené prostředky budou čisté. A dostal jsem se do situace, kdy účet charity byl kontaminován podezřelou likviditou. Právě pro tyto případy má stát právo vykonávat nad dobročinnými aktivitami dohled – i prostřednictvím tajné služby... Dále prosím nepište: Arcibiskup o mém angažmá v tajné službě ví. Osobně mi jej schválil. Všechna podezření jsem s arcibiskupem komunikoval a tuto možnost obrany proti zneužití charitativních fondů mi osobně doporučil.“

Na chvíli se významně odmlčel: „A tohle už laskavě zapište! Ke spolupráci s tajnou službou a její subdodavatelskou společností jsem byl donucen nátlakem, proto tento souhlas se spoluprací přesně v tento okamžik odvolávám!“

V podzemním velitelském sále panuje všeobecné veselí. Majga se vrátila. To se musí oslavit, přestože ona sama žádné nálady na oslavy nemá.

„My jsme ta psychologická péče!“ zvolala Zuzana a připila si s ní ginem s tonicem. Lucie jí připomněla: „Víš, že jsi uměla dost dobře zpívat?“

Majga si jen tiše povzdechla, že si ani nepamatuje, kdy naposledy zpívala. Měla v poslední době takový fofr mezi lidmi umírajícími na koronavirový zápal plic, že na sebemenší radosti života neměla ani pomyšlení. Manžel jí byl skvělou oporou, vždy ji povzbuzoval a snažil se jí zlepšit náladu. K čemu jí to ale bylo, když stejně každé ráno v pět musela na dvanáct hodin do pekla plného smrti a zmaru. Seznala, že toto neplacené volno je pro ni dar z nebes. Brzy budou Vánoce, kdy měla našťestí domluvenou dovolenou. Ty hrůzné zážitky, kdy jí pod rukama každou hodinu umírá další člověk a ona s tím nemůže dělat, už jen tak z hlavy nevyžene.

„Právě proto máme pro tebe terapii,“ vykřikla bubenice Sandra. „Vyzpívej se z toho.“ Ani nedalo moc přemlouvání, aby si s nimi přece jen naživo zazpívala blues o zapšklém a rádoby tvrděáckém policajtovi, co měl ale nakonec dobré srdce, a hlavně cit pro spravedlnost na rozdíl od všech okolo, kterým bylo všechno jasné. Přitom Majga porušuje snad všechny zažitě hudební vzorce a pravidla. Už nejvíce tím, že blues zpívá žena. A není to žádný vykouřený chraplák jako z baru pozdě k ránu, ale až roztomile znějící soprán s měkkým polským přízvukem. Rovněž toto blues není protkáno žádnými květnatými kytarovými sóly, ale jasnými syntezátorovými melodiemi. Stojí na až goticky kamenné basové lince z automatických bicích.

Dnešní živý koncert byl možná pro bezmála tisícovku diváků a divaček u svých počítačových monitorů a mobilů hudebním zážitkem. Ne tak pro Majgu, pro kterou tato první skupinová psychoterapie příliš nezabrala. Co jí síly stačí, hledá východ ven z podzemí na vzduch. Na zadním dvoře si jí garážmistrová Romana všimla, jak na mrazu a za tmy jen v tričku a mikině se nepřítomně opírá o auto Pavelkové. Asi by byla ráda, kdyby ji dovezlo pryč z tohoto hrozného místa. Nejlépe domů, za manželem. Kdyby tak měla klíče. Kde je ta zatracená Pavelková?

Ve svém hotelovém pokoji pak celou noc nezamhouřila oko.

Sama netuší, jestli je to jen časovým odstupem, anebo opravdu vidí konec toho vražedného pekla, které už předem zkazilo Vánoce roku 2020. Pavelková vůbec neví, jak ji mohla vůbec přejít ta bezmoc a zlost maskovaná za smutek, které vše cítila ještě dnes dopoledne. Místo toho má náladu na přemýšlení o snech a plánech. Vzpomíná, jak ještě toto léta chtěla využít svoje umělecké vzdělání pro takzvanou multidisciplinární arteterapii svých klientek. O léčení svých traumat hudbou se postaraly samy. Snad nešlo jinak, než aby se jí v hlavě začaly promítat audiovizuální šifry superpočítače, ještě nedávno místo na kmenové buňky ukládané na videokazety. To by byly videoperformance, výtvarno, tvorba prostoru světlem a pohyb. Byl by to gesamtkunstwerk jako poměrně častá vlastnost architektury doby, ze které pochází i Mniší vrch. K tomu byl ještě plný sbírek soch a designu, které nashromáždil zdejší bývalý estébácký šéf Coufal. A které, snad dobře, si odvezla neznámo kam katolická církev.

Pohyb, ano pohyb jako vyjádření lidské tělesnosti. Nedalo jí to. Vstala ze sedačky, zula se a odhodila ze sebe mikynu. Tanec jako výraz akce a reakce v dějinách zhuštěným mezi zdi tohoto domu. Je to jako souboj neviditelné normality s narušitelskými elementy, kterým je tu teď ona sama. A není v tom sama, je to celý dům a všichni v něm přítomní.

Pocítila trapnost, že se tu motá tak sama. Proto musí ten svůj experiment na někom vyzkoušet – na kom jiném než na svém synovi Kryštofovi. Je to souboj – šifra dějinné pravdy rozklíčovaná skrze lidské šachy v pohybu. Kryštof samozřejmě moc netuší, o co se tu hraje. Pojala to trochu tak, že ho zasvětil do tajů brazilského jiu-jitsu. Už dlouho mu to slibuje.

Bojově taneční performance se zvrhla v naprosto neorganizovanou kočkovanou a následně mazlení, které Kryštof od své maminky nezažil ani nepamatuje.

Při tom všem válení se na huňatém koberci v obýváku si náhle vzpomněla na inženýra Čížka. Vůbec nepočítá s tím, že by měl od ní odejít. Je si jistá, že do pár minut přijde s prosíkem.

Svoji myšlenkou ho doslova přivolala.

„Nazdárek, co tady blbnete?“ řekl už ve dveřích bez známek zlosti.

„Učím Kryštofa bojovat s temnými silami,“ odpověděla mu celá zadýchaná a přesto rozveselená. Jakoby se nechumelilo. Stáhla ho za nohy k zemi. Tím mu přivodila pořádný šok, ale nic víc. Na to si ona umí dát pozor.

Kryštof se přiblížil k inženýru Čížkovi na pár centimetrů. „Prý jsi mamince hodně ublížil.“

„Co? Proč?“ dělá inženýr Čížek, že neví. V tuto chvíli opravdu neví, protože je v myslí úplně mimo. Jeho duševní přítomnost na rozdíl od té fyzické zůstala ještě někde na schodech.

„Nechte to plavat, hoši!“ nadšeně vykřikla.

„Martinko... Právě,“ konečně začíná inženýr Čížek přicházet k sobě. „Přemýšlel jsem o tom. Fakt jsem se zachoval jako totální blb.“

„Žádná blbost. Svobodná volba, tvoje právo“ pronesla a přitom výrazně zvažněla.

Pokračoval smutným hlasem: „Martinko moje! Vždyť já nikoho než tebe nemám. Buď klid v životě bez tebe. Anebo permanentní riziko a dobrodružství s tebou.“

Popadla ho. Sám řekl, co přesně čekala, že řekne: „Nemůžu bez tebe žít. Ani bez tebe, Kryštofe. Vrátila se její roz dováděná nálada. Společně s Kryštofem se vrhla inženýru Čížkovi kolem krku. Výhrůžně mu zašeptala do ucha: „Jsme tvoje rodina. Ať se ti to líbí nebo nelíbí.“

Poznal, že hranice mezi pozitivní intimitou, tedy milováním, a negativní intimitou, tedy soubojem, je velice široká a prostupná. Tak jako tak, neubráníl se erotické touze. Co se dá dělat? Kryštof zůstal na koberci osamocen, protože jeho maminka i jakože táta spolu zaklesnutí do sebe zmizeli v ložnici.

Tam poznal, co jediné mu zbývá, aby byl s ní šťastný. Plně se jí poddat. Pochopil, že je to ona, kdo rozhoduje o délce přede hry, o tom kdy ho pevně chytí rukama a nohama a překulí si ho tak, aby se její záda i lopatky pod jeho vahou zabořily do matrace. On pak do ní může proniknout pouhým samospádem. Stále je to ona, která ho nejen pevně drží, ale také s ním hýbe. Jedině plná podřízenost, či spíše důvěra vůči ní je to, co ho osvobozuje od úzkosti. Nejen při sexu, ale i v běžném životě. Musí být její oddaný parťák. Jeho úzkost, že se stane pachatelem zločinu je ve skutečnosti strach z ní, strach z její dominance. Co takhle se konečně přestat bát té, kterou miluje. Buď bok po boku s ní zvítězí, anebo s ní upadne do pekla horoucího. Takový je život. Žádnou rádoby chytrou skepsí se z toho nevykrotí. Třetí cesta není.

Solidarita, to je ta mocná zbraň schopná měnit svět a překonávat krutosti normality, kterou se tolik bál vzít do ruky. Solidarita není žádná trapná hra na rovnost jsoucí ve výsledku ničím jiným než vyřizováním osobních křivd. Solidarita je vzájemné doplňování se, splynutí duší, ba i těl. Říká si, že možná na tom něco bude, že revoluce začíná v posteli.

Nějak to tak vyšlo, že tento okamžik oba dva brali jako neformální zasnoubení. Ani neví, jak mu uklouzlo, že si ji vezme. Ona roztouženě vzdychla, i když už bylo takřikajíc po všem. Napadlo ji, že další fází zasnoubení může být pozitivní test. Ne ten koronavirový, ale těhotenský. Potom by toho inženýr Čížek konečně dosáhl, bude opravdový táta.

Úterý 22. 12. 2020

„Den velkého odpuštění,“ tak Pavelková nazvala dnešní ráno hned, co se zvedla z postele a míří do kuchyně připravit snídani. Inženýr Čížek ani příliš nechce vědět, co tím přesně myslí. Po poslední noci stále cítí ty nejpozitivnější vibrace, jaké v poslední době cítil. Byť mu stále více z mysli zasahuje stín pochybnosti. Naprosto se jí poddal. A teď mu v životě nezbude nic jiného než se jí poddávat už navždy.

Efekt rána moudřejšího večera přerostl v něco, čemu by se dalo říkat generalizovaná úzkost. Je to strach vůbec neví z čeho. Strach, že se něco takřikajíc podělá. Snad naštěstí může této úzkosti vzdorovat. Stále cítí vzrušení. Stačí, když pomyslí s trochou nadsázky na jakýkoliv kousek jejího těla, a hned ucítí příjemný hukot mezi nohama, který úzkost zaplaší lépe než kořalka.

Snad teprve teď získal odvalu si to přiznat. Vždy se mu líbily drsné ženy, takové, které mají pevné tělo zocelené sportem a ještě pevnější mysl zocelenou životem, co se s nimi rozhodně nemazlí. Jeho dřívější zarytě antifeministické postoje nebyly ničím jiným než snahou tuto řekněme sexuální preferenci sám před sebou popřít. Při své povaze dobrovolného otloukánka a hrdého lúzra totiž dobře věděl, že takové ženy jsou pro něj nedostupné. Možná proto raději zůstával sám. Věděl, že je mu souzena nějaká křehká a poddajná duše, která by ho ale ani trochu nevzrušovala.

Když seděl u stolu a ona mu servírovala míchaná vajíčka, pochopitelně jí vlastnoručně připravená, téměř bezděčně se dotknul jejich boků. Je to přesně tak, jak předpokládá. Cítí v prstech vrstvu podkožního tuku, pod kterou se schovává tělo pevné jako z oceli a který zarovnává brázdy mezi jednotlivými snopci břišních svalů. V případě její hlavy je to naopak. Tam se pod drsnou slupkou racionálního myšlení skrývá citlivá a vskutku žensky starostlivá duše.

Octl se zpátky nohama na zemi. „Miláčku, co přesně myslíš tím dnem velkého odpuštění?“

Sotva vklouzla do židle a řekla velice unaveně: „Nikdy bych nepomyslela, že budu zachraňovat krk tomu právníckému lotrovi, který se za Velenovy prachy snaží nás všechny odsud vyhodit na dlažbu. A ještě mu dovolit navštívit svoji manželku, kterou psychicky vykořisťoval.“

Jakoby nic se zeptal: „Proč ho prostě nedáš na jinej pokoj?“

Na chvíli se zamyslela, pak řekla: „Protože jsem mladou paní Duškovou s jejím svolením využila jako volavku.“

Když Dušek vešel do budovy a zaklaply se za ním polstrované dveře starého hotelového pokoje, Pavelková, Lucie, Johana a další dvě dobrovolnice z řad Sesterstva zaujaly pozice stráží v hotelovém baru. Nyní bychom v tomto baru cokoliv k pití hledali marně. V rozporu s požárními předpisy, se kterými si estébáci v 70. letech zřejmě nedělali velké starosti, je bar přímo součástí chodby. Rovněž je ze dveří pokoje Duškové záměrně vyjmuta těsnění. Díky tomu je slyšet téměř vše, co se uvnitř šustne.

Najednou se do ticha ozval ženský křik.

„Za mnou!“ zavelela Pavelková.

„Ne! Ne! Ne!“ ozývá se na chodbě. „Ivane... Nedělej to!“ Hned na to ostrý, ale naprosto klidný mužský hlas: „Nemám jinou možnost!“

Pavelková se zády krytými čtyřmi dalšími ženami bleskurychle přiskočila ke dveřím. Načež se za nimi na chvíli zastavila, aby slyšela, jak situace pokračuje.

„Nezvládla jsi to!“ říká právník Dušek sice nahlas, ale bez známek afektu. „Chápu, že jsi můj úkol ani splnit nemohla. Ale jinak to fakt nejde! Buď ty nebo já!“

„Kdo? Velen?“ hlesla Laura. I přes zavřené dveře bylo znát, jak je celá roztřesená.

Stále bez známek emocí Dušek pronesl: „Vždyť víš, že mě od Veleny vyhodili.“ V následném zlomku vteřiny ticha Pavelková otevřela pokoj univerzálním klíčem. Následovaná ostatními vpadla dovnitř. Dušek svojí tučnou levou paží drží svoji ženu pod krkem. Druhou rukou jí

drží u hlavy pistoli. „Pochop to, prosím...“ říká do prázdna. Náhle se probral a zasípal: „Vypadněte!“

Krk svojí ženy sevřel o trochu víc a všechny jednu po druhé si pomalu zaměřil pistolí. Nemusí jim snad říkat, že jestli okamžitě nevyklidí prostor, bude se střílet.

Nastalo ticho. Dlouhé vteřiny se vlekoucí chvíle, kdy všechny přítomné ženy znehybněly jako v zastaveném filmu. Když v tom, paralýze se vzepřela Johana. Vystartovala přímo na Duška. Oběma rukama se mu snaží vyrvat pistoli z ruky.

I přes dívčin bolestivý stisk doprovazený neméně bolestivým kopem do holeně se Dušek své zbraně ani v nejmenším nevzdává. Nadále se věnuje důležité věci, kterou potřebuje jednou pro vždy vyřídit se svojí ženou. Johanu zezadu odkopl jako dotěrné kotě. Ta se s tichým zasténáním zastavila o zed'

Pavelková se na to nemůže dívat. Skočila po Duškovi ještě, když se přetahoval s Johanou. Přivodila mu moment překvapení, díky kterému ho bez velké námahy přimáčkla ke zdi. Přitom se s ním rve o pistoli. „Zdrhejte!“ zakřičela. „Lauro! Ty taky!“ Když tak to koupí jen ona.

Třebaže Dušek s vizáží i tělem blahobytného korporátního úředníka není na žádné velké fyzické vypětí zvyklý, získal nad Pavelkovou převahu. Odstrčil jí dál od sebe. Ta se ale Duškovy pistole vůbec nemíní pustit. Problesklo jí hlavou, že na to jde úplně špatně. Tohle je proti základním pravidlům účinné obrany – blokovat si obě ruce a ještě si podvracet rovnováhu tím, jak se po něm natahuje jako tonoucí po stéblu.

Než přišel neodvratný pád na lopatky, aspoň mu vši silou zkroutila ruce držící pistoli. Zařval bolestí. V tom, naprosto instinktivně, zmáčkla spoušť.

Ohlušující výstřel následoval jakot. Pavelková sbírající se ze země si ani neuvědomila, že do poslední chvíle tu všechny byly s ní. Sbíraly odvahu jí s tím hnusným chlapem pomoci. Lucie a dobrovolnice Jana se lekly tak, až se skácely k zemi. Zbylé dvě ztuhly jako sochy. Jen Pavelková se cítí úplně normálně. Přestože si dobře uvědomila, že zabila člověka. Anebo snad právě proto?

Lucie a Pavelková drží v náruči plačící Lauru Duškovou. Přitom Pavelkové silně šrotuje v hlavě všechno, co říká Lucie. „Ale no tak Lauro. Máš přece nás. Já ti to dávno říkala – je to gauner... Proč by tě jinak chtěl zabít?“

„Věděla příliš moc,“ bylo první, co Pavelkovou napadlo. Nechala si to pro sebe. Následně si odvedla Lauru do kanceláře. Lucie a Johana budou nejen svědkyněmi, ale i duševní oporou. Byť duševní oporu by v důsledku aktuální situace potřebovaly všechny přítomné.

Cestou o patro níž do kanceláře na Pavelkovou dolehlo první těžké uvědomění spojené s jí zaviněnou smrtí právníka Duška. Nejvíce ji mrzí, jak to celé zvorala. Mohla ho vyslechnout. Mohla zjistit, pro koho tedy pracuje, když ne pro Velenu. Že by pro onu zprivatizovanou tajnou službu? Že by. Teď už si to všechno vzal s sebou do pekla. Anebo snad do nebe? Co když to celé jejich vzdorování společenskému systému je na temné, nikoliv světlé straně? Co když tu zprivatizovaná tajná služba opravdu nedělá nic jiného, než že brání sice občas krutý, ale jinak naprosto správný běh světa? Co když její teď už čirou náhodou snoubenec měl ještě včera pravdu? Svoji mužskou konzervativní pravdu.

Přemýšlí, že Dušek opravdu přešel k tajné službě. Tím by se vysvětlovalo, proč od příchodu Laury Duškové náhle podezřele ztrotnul. Před tím neminul den, aby jim všem nevyhrožoval vystěhováním a zbouráním budovy hotelu. Byl to on, kdo tlačil na stavební úřad, aby legalizace formálně vůbec neexistující stavby nebyla za žádných okolností umožněna. Byl to také on, kdo stál za peticemi lidí z okolních obcí proti pobytu údajně psychicky narušených a údajně i drogově závislých žen v oblasti, kde se rekreují rodiny s dětmi. A najednou, jako když cvakne vypínačem, dal pokoj. Potom by se přímo nabízel, kdyby se stal architektem celé té vražedné mašinérie s cílem všechny z Mnišího vrchu jednou pro vždy zdiskreditovat. Vše bylo proti ní –

estébácká minulost místa, kriminální minulost jejího otce, její minulost spojená s prací pro nenáviděného politika; a hlavně – to zlo jménem Coufal Analytics. Ona se přesto rozhodla přetavit temnou podstatu Mnišího vrchu ve světlo. Ti mrtví jsou důsledkem její urputnosti. A teď, nezbyla jí jiná možnost než Duška zabít.

Laura se posadila na křeslo za konferenční stůl. Pavelková s nohou přes nohu se posadila naproti ní. Zavrčel kapslový kávovar a na stolku rukou Johany přistály dva šálky kávy bez jediné kapky mléka – husté a černé jako těr.

„Lauro,“ promluvila Pavelková. „Teď už mi snad můžeš říct, s jakým úkolem tě sem poslal tvůj manžel.“

Bez problémů se přiznala: „Ano, měla jsem být špiónka!“ snaží se překřičet svůj pláč. „Měla jsem mu každý den hlásit, co tu všechny děláme, co se mezi námi děje... a tak. Jenže já jsem mu to sabotovala. Posílala jsem mu falešné stopy.“ Náhle se napřímila a až křečovitě svraštila tvář. „Ale on měl asi nakonec jiné zdroje!“

„Neměl,“ uklidňuje ji Pavelková. „Temné síly se vždy zachovaly naprosto očekávatelně. Přišli jsme jim na tajnou pitevnu, uklidili po sobě. Přišla jsem jim na tajné spolupracovníky, kteří bývali mými spolupracovníky, včas je ponechali osudu.“ Zalomila rukama. „Smrt tvého muže s tebou evidentně otrásla. Řekni mi, co cítíš jako silnější? Smutek po ztrátě manžela? Anebo strach z možných následků?“

Laura mlčí.

„Na tvém místě bych spíše cítila úlevu,“ pokračuje Pavelková.

Laura vykřikla: „Tohle říkáš ty? Úlevu? Ty se takhle ptáš, když jsi ho sama zastřelila?“

Pavelkové se opět přebral v hlavě ten výjev. Od začátku věděla, že Duškovi už není pomoci. Náhodně vystřelená kulka jako na potvoru proletěla krkem a přesekla míchu. Pár centimetrů vedle a Dušek by žil. Kousek prostřelené míchy spolu s kulkou udělal díru do zdi velkou jako pěst. Pro svoji dobu typické dutinové tvárnice jsou křehké na to dost. Nakonec směs biologického materiálu, olova a povýstřelových zplodin s úlomky stavební suti skončila na podlaze koupelny.

„No co by?“ vyhrkla Laura ještě hlasitěji. „Měla jsem ho ráda! Všechno jsem pro něj dělala dobrovolně!“ Zpomalila svoji řeč. „A potom, když jsem zjistila, jak jste tady všechny fajn, najednou jsem pořádně nevěděla co. A tak jsem to začala fixlovat.“

Pavelková se na ni důležitě zadívala. „Co by se stalo, kdyby ses mu na ten úkol vykašlala?“

„Vykašlala?“ vzlykla Laura. „Vždyť říkám, že jsem to dělala dobrovolně.“

Trochu se namíchlá: „A proč ses mu na to nevykvajzla, když jsi teda procitla, jaký tu máš skvělý kamarádka?“

Laura cítí, že je přitlačena ke zdi. „No proč? Proč snad? Taky mi snad chvíli trvalo, než se mi to rozleželo v hlavě. To nebylo ze dne na den.“ Poté se zatvářila, jako že žádá o soucit. „Já jsem fakt nevěděla co mám dělat!“ Nakonec opět změnila svůj výraz na našťavaný. „Co jako... Teď? Odbouchnete mě jak mého Ivana? No, jen do toho! Zbavte se té podlé donašečky! Sejměte tu krysu v tom vašem úžasném feministicko-levičáckém spiknutí!“

Náhle promluvila Lucie: „Právě proto, že jsme kamarádka – jedna za všechny, všechny za jednoho, my tě v žádném případě nesejmeme. Ani nevyhodíme. Jsi to především ty, kdo tady potřebuje pomoc.“

„Trochu z jiného soudku,“ promluvila na ni také Pavelková. „Když jsi tedy ten svůj úkol dělala dobrovolně, věděla jsi proč? Co je jeho smyslem?“

„Nevěděla,“ hlesla Laura.

Pavelková na ni mrkla a použila záměrnou sugestivní taktiku. „Dokud jsi ho jedné noci nevyrušila v pracovně, že?“

Zkroušeně řekla: „Cože? Vlastně, teprve poté jsem dostala ten úkol. Dal mi na vybranou –

bud' práskat, anebo žádost o rozvod a vystěhování z vily.“

Lucie připojila dost nejapný komentář: „Flák ho! Jak se vybarvil. A ty ho furt úplně stejně miluješ. Možná i víc. Vid'!“

Laura vzlykla.

Pavelková zpražila Lucii pohledem. „Copak nechápeš, že zpřetrhání citového pouta s utlačovatelem je to nejtěžší?“ Poté změnila svůj pohled na důležitý. „Lucie a Johano! Vy dvě budete Lauru chránit jak oko v hlavě a budete jí pomáhat, jak jen můžete. Rozumíme si?“

Terezka, Alicja a Zuzana v podzemní laboratoři nemají nejmenší tušení, co se děje v nadzemní části budovy. A od rána je tu mimořádně dusná atmosféra. Terezka, zabraná do svých číslech v excelovských tabulkách, málem leknutím omdlela, když ji vyrušila Zuzana.

„Máš tady chybu,“ zašeptala Zuzana. Snad až teatrálně tím vyjadřuje snahu ji příliš nezaskočit, ale o to víc ji vyděsit.

„A tady taky,“ šeptá o trochu víc nahlas Zuzana, zatímco Terezka přemýšlí, co na to říct.

Ani ji nezajímá, co přesně je to za chyby. Vyhrkla utrápeným hlasem: „No tak asi dělám chyby, ne? Když od čtyř ráno nad tím sedím a už fakt nemůžu.“

Zuzana zamumlala do zdi celé pokryté děrovanými hliníkovými plechy. „Slečně dochází dech, co?“ Potom vzala Terezku kolem ramen. „Mě taky moc netěší, na ten náš výzkum jsme v celém baráku jen tři. Ale prosím tě, jdi trochu do sebe. To, co jsi vyplodila včera, nedávalo v softwaru žádný smysl. Chudák Alicja se s tím celou noc mořila, aby to bylo aspoň k něčemu.“

„Mně se to nějak nezdá,“ hlesla nesměle Terezka. „Na čem, že to přesně děláme?“

Zuzana se zatvářila trochu rozmrzele. Zase to musí opakovat. „Přece na vzdušné vakcíně proti koronaviru!“

„No právě,“ na to Terezka. „K čemu taková kvanta sociokulturních modelů?“

Tentokrát už Zuzana zvýšila hlas: „Vždyť jsem říkala, že řešíme jen malou část výpočtů v celosvětovém projektu. Jsme jedna buňka z tisíce. Co děláme my, samo o sobě nedává smysl.“

Tentokrát i Terezka dostala odvalu promluvit rázněji. Vstala od počítače a podívala se Zuzaně přímo do očí. „Naopak. Mně připadne, že to smysl dává. A velké! Připadá mi, že neděláme žádnou vakcínu, ale to, k čemu je superpočítač určen už od počátku – utváření a kontrola společenského myšlení. Samozřejmě, že v zájmu Velenovy korporace, když to celé platí.“

„Co to kecáš?“ obořila se na ni Zuzana. Vzápětí se zklidnila. „Neměj strach. Ano, to víš, že to platí Velen. Ale dělají na tom přece Vědkyně bez hranic. Chápeš? Podzemní feministická organizace jako my všechny. Z toho žádná korporátní exploatace nekápne.“

„Tak za prvé,“ namítla Terezka. „Velen to tedy určitě neplatí. Jen pomohl vyřídit grant pro tvou univerzitu, takže to stejně platí daňoví poplatníci. A mám čím dál větší pocit, že tu někomu děláme blbky – že tu pro někoho levně makáme na účet těch daňových poplatníků.“

„Koho máš na mysli?“ pobídla ji Zuzana.

Terezka pokrčila rameny. Nepovažuje to za příliš důležité. „Ale ráda bych si promluvila s tou tvou spojkou s Vědkyněmi bez hranic.“

Zuzana se zatvářila provinile. „To nepůjde.“

„Proč ne?“

„Podmínka grantu,“ odpověděla Zuzana. „S Evropskou garantkou mám právo komunikovat jen já.“

To Terezce rovněž nestačí. „Proč? Je to přece sesterstvo jako my? Žádná ženská verze svobodných zednářů.“

„Prostě to nejde!“ odsekla Zuzana.

„Tak v tom případě!“ vykřikla Terezka. „Celý výzkum zveřejníme!“

Zuzana ji popadla za ramena: „To nemůžeme!“

„Ale můžeme!“ na to Terežka, načež se vysmekla Zuzaně a zmizela dveřmi ven z laboratoře. Zuzana se za ní rozběhla, proletěla s ní galerii nad superpočítačovým sálem, načež ji dohnala ve velině. Terežka už se chystá vyťukat na klávesnici příkaz „AZ_247.“ Zuzana mezitím odběhla zaklepat na podzemní pokojík, kde právě odpočívá Alicja. Vyuřila ji, když si užívala vymodlenou chvílku volna se svojí přítelkyní. Terežka mezitím stačila příkaz i odeslat. Jenže mezitím se začalo odpočítávat šedesát vteřin pro potvrzení příkazu. Zapomněla, že úplné zveřejnění dokumentace výzkumu musí souhlasně potvrdit všechny tři výzkumnice.

Než vedle Terežky stanula Alicja se Zuzanou, časový limit pochopitelně vypršel. Zuzana jí říká: „Alicjo! Že je to blbost to teď všechno vypustit. Za prvé, není to vůbec hotové. A za druhé, mohly bychom přijít o grant.“

Alicja popadla mobil. „Dám hlasovat!“ pronesla a s pomocí aplikace Sesterstva, kterou sama programovala, rozeslala všem v domě výzvu k hlasování.

Zuzana se začervenala, kdo ví jestli vyděšením nebo zlostí. Vyškubla polské kolegyni mobil z ruky. Ale pozdě. „Ne!“ vykřikla.

Pavelková při rychlém kroku po chodbě dílenského úseku se podívala na mobil. Hlasovala pro. Podivila se, že už dávno nikoho nenapadlo to vše zpřístupnit všem lidem na světě. Potom rozrazila dveře dílny, kde usilovně pracuje inženýr Čížek s Kryštofem.

Jako první popadla Kryštofa do náruče a dala mu pusku. „Kluku, teď půjdeš na chvíli za metlošem Michálkem, za elfy, za trolly, za půlčíky a tak.“ Podrbala ho na tváři. „Pustíte si Iron Maideny nebo Nightwische a bude vám fajn, chlapáci moji nejchlapákovatější.“

„Copak mamí? Děje se něco?“ znejistěl Kryštof. Vycítil, že Pavelková se svým boдрým hlasem snaží něco přebít. Až Kryštof odcupital do svého oblíbeného metalového fantasy doupete, jakoby nic řekla inženýru Čížkovi: „Musím se ti přiznat. Zastřelila jsem Duška.“

V tu ránu jako kdyby snad dostal elektrický šok. Nemůže se ani hnout a řekl jen: „Ty vole!“ Přiblížila se k němu. On však ucukl.

Pavelková se většinu doby cítí naprosto normálně. Nicméně ve vlnách, stále silněji a stále častěji přichází záchvěvy pocitů viny střídané euforií. Na chvíli se cítí, jako po úspěšném absolvování křtu správné policajtky, když konečně ve službě někoho zastřelila. A když někoho, tak tedy pořádného grázla – velkou rybu, který celou tu sériovou vraždu když ne vymyslel, tak aspoň do detailů promyslel. Načež se jako hadrová panenka s motající hlavou svalila inženýru Čížkovi do náruče. Překonal instinktivní odpor ke své ženě vražedkyni.

„Chtěl odprásknout Lauru,“ hlesla. „A další holky taky.“

„To jako svoji vlastní ženu?“ zeptal se. V tom šoku si nepamatuje ani nejzákladnější fakta.

Zamručela jako že ano. „Proč?“ zeptal se dál. Na to mu pověděla o tom, jak ji chtěl zneužít jako špiónku. Nakonec vykřikla: „To on!“

Inženýr Čížek ji pevně objal. Trochu kladla odpor, protože nesnesla pomyšlení, že on to nese hůř než ona. „Byla to jeho práce! Hodit tu sériovou vraždu na nás a tím nás na věky věků zostudit před celým světem. On vymyslel, že ty mrtvolky budou strkat sem! On zrežíroval to feministické spiknutí v našem baráku, co chce zničit církev!“

Pohládila ho po tváři. „Proto jsem přišla. My teď musíme zajet s Laurou do Duškovy vily a udělat mu s jejím souhlasem domovní prohlídku. Pak mu možná něco z toho dokážeme.“

„Kde to je?“ zeptal se mírně nepřítomně.

„V Brně,“ konstatovala. Načež se rozplakala. Výčitky svědomí na ni udeřily plnou silou.

Chytil ji ještě pevněji a rozkřikl se: „Sejmuli jsme toho největšího šmejda. A ty mi tady budeš bulet! Ženská zatracená!“

Pláč na chvíli přebila zlověstným úsměvem: „Ty můj chlape jeden zatracená!“ Vší silou ho chytila za zády a udělala mu pěkně bolavý cucflek na pravé lopatce.

„Uvědom si!“ zahromoval. „Kolik nevinných lidských životů jsi zachránila? Nejmíň tři, kromě sebe! Jsi hrdinka! Ne vražedkyně!“

„A já si jako fakt připadám jako vražedkyně, co?“ pronesla ironicky se stále zlověstnějším smíchem. „Jak tě to, prosím tě, napadlo?“

„Ne!“ křičí Zuzana. „Ne!“ Svým tělem brání Terezce, aby stiskla Enter po vyťukání příkazu „AZ_247“. K tomu ani ne tak vzteky, ale z úplného zoufalství vši silou kopla do spodního krytu pod ovládacím pultem. Odpojit ho nemůže, protože je připojen na pevno na podpodlahovou kabeláž. „AZ_247“ svítí na jedné ze tří velkoplošných obrazovek v čele místnosti velínu. K tomu výsledky celosesterského hlasování, které jsou v poměru 4 : 1,027 pro provedení příkazu AZ 247.

Software řídicího terminálu má demokracii ve svém softwarovém kódu. Je totiž napojen na hlasovací mobilní aplikaci a v případě jejího použití se řídí výsledkem hlasování. Souhlas všech tří členek výboru současně už nepožaduje.

„Nedělej to! Navlíknou to celý na nás!“ říká s pláčem Zuzana, zatímco se snaží vyškubnout některé z drátů vedoucích do terminálu z podlahy. Sice jsou odhalené v důsledku vykopnutí krycí desky, ale drží pevně.

Terezka stiskla Enter. Přesněji - CR, díky tomu, že je to ještě původní klávesnice z doby uvedení Mnišího vrchu do provozu. Spustila se naprogramovaná mašinérie, o čemž svědčí tisíce běžících řádků těžko srozumitelných příkazů na hlavním monitoru. Náhle začaly v řídicím centru postupně zhasínat zářivky, až jich zůstala svítit jen polovina. Světla na chodbách zhasla úplně a místo nich se rozsvítilo červené varovné osvětlení. Rozhoukal se alarm.

„Vidíš, cos způsobila!“ zakřičela zoufale Zuzana.

„Celé to spadlo,“ jen konstatovala Alicja. Opustila místnost, načež zděšeně vykřikla. Prosklené dveře jsou po zabouchnutí zamčené. Terezka se Zuzanou tu zůstaly uvězněné.

Naštěstí nezůstaly. Dveře se dají otevřít zevnitř pomocí panikové kliky, zvenčí pochopitelně nikoliv.

Alarm stále vydává zvuky trhající uši. Alicja a Terezka se instinktivně rozběhly po chodbě za Zuzanou, která zřejmě hodlá odsud co nejrychleji zmizet. Cestou vidí, jak se spouští ocelová vrata na galerii superpočítačového sálu.

„Provozní poplach! Vypnutí filtroventilace za 5 minut,“ zní nakřáplým hlasem z tlampačů umístěných kdoví kde. „Opakuj! Provozní poplach! Vypnutí filtroventilace a zastavení přívodu kyslíku za 5 minut.“ Zhasínají červená a zelená kontrolní světla na členitém těle superpočítače. Až uplynulo zmíněných 5 minut, v největší místnosti celého Mnišího vrchu zavládla absolutní tma a celý podzemní z odolněný objekt zaplnila atmosféra neslučitelná se životem.

Den po zimním slunovratu je už dávno úplná tma. Pavelková, její věrný inženýr Čížek i od této chvíle věrná klientka a vdova Laura Dušková sedí v autě na cestě do Brna. Chvíli si postála v dopravní zácpě, než byla provozem milostivě vpuštěna na jedno velice husté developerské sídliště na kraji města. Pro ni i bydlení v paneláku by bylo tisíckrát příjemnější než bydlení v tomhle. V úplném klidu a tmě, oddělená zbytkem ponechaného lesa, se nachází skupinka asi pěti moderních vil. Jedna z nich patří Duškovým.

Laura je svými klíči vpustila dovnitř. Hned na to dekovala alarm. Vila je naprosto očekávatelně střežená kamerovým systémem a vybavená poplašným systémem napojeným přímo na pult místní policie. V obývací hale senzory rozsvítily světlo. Tím byla odhalena celoprosklená stěna po celé délce vily, za kterou ze všudypřítomného černa vykukuje sem tam nějaké to světlo velkoměsta. Pavelkové je jasné, že za světla tu musí být nádherný výhled. Jinak ji docela udivilo, že vybavení je naprosto obyčejné – jako v nějakém levném hotelovém řetězci kdekoliv na světě. Bílý a šedý nábytek prostrádaný s módními barevně kontrastními stěnami a doplněný naprosto anonymní

černobílou fototapetou nočního Manhattanu.

Poté, jen tak na okraj, ukázala Laura svým přátelům místnost, kde byla nucena většinu času přebývat. Je to malá prostora za kuchyní s úzkým oknem pod stropem a hliníkovými dveřmi na zahradu, pochopitelně zamčenými. Pavelková si vzpomněla, že se domnívala dobře. Skutečně se zde nachází žehlička, robotická sekačka na trávu a hluboká nerezová vanička na umývání psa. Zbývá jen otázka: kde je pes.

Další kroky pod vedením Laury vedou po schodech nahoru do tzv. penthousu. Obklopen ozeleněnou střešní terasou, je zde apartmán pána domu se samostatnou ložnicí, šatnou, koupelnou a samozřejmě pracovnou. Ta rovněž poskytuje výhled na panorama Brna. Opět je celý prostor zařízený, když ne spartánsky, tak tedy naprosto fádne a unifikovaně. Na zdi visí pár nic neříkajících abstraktních obrázků z e-shopů. Stůl je bílý, křeslo černé. Celou podélnou stěnu zabírá vestavěná skříň, jejíž všechna dvířka jsou zamčená.

Jak Pavelková očekávala, Laura beze slova rozevěřela laptop ležící na stole a zapnula jej. Když v tom se do ticha ozvalo hrčení motorů aut.

„Benga!“ vykřikl inženýr Čížek, když spatřil v okně náznak záblesků modrých majáků.

Laura okamžitě vypnula počítač a inženýr Čížek ho bleskurychle vzal pod paži. Ona oba dva spolupřítomně vzala za paže. „Pojďte!“ zavelela jim. Vede je zahradou po rozmoklé zemi do bosketu tvořeného třemi vysázenými zakrslými stromky. Je tu naštěstí dost tma, ve které se můžou schovat.

Světla ve vile se opět rozsvítila. Uviděli, jak se obývací hala naplnila asi pěti muži v civilu. Ti následně zmizeli a objevilo se světlo v oknech prázdných pokojů zřejmě projektovaných jako dětské. V tom se Laura rozběhla a inženýr Čížek s Pavelkovou za ní. Srdce mu mlátí jako zběsilé a má co dělat, aby si neucvrkl, když vidí ulici zaplněnou policejními auty. Jinak nikde nikdo. Posádka zmíněných aut má dost starostí uvnitř domu.

Policie ulici nejen zaplnila, ale i záměrně zatarasila. Proto Pavelková s dovolením využila pro odjezd neoplocenou předzahrádku protější vily. Tu policisté nesmí bez soudního povolení zabrat, ani kdyby jakkoliv chtěli. Přejela kmen zakrslého smrčku a předním nárazníkem z něj strhla vánoční světelný řetěz. Policie byla úspěšně setřesena a jízda nerušeně pokračuje až na sever Jeseníků. Inženýr Čížek počítá s tím, že klid může kdykoliv skončit. Proto z ukořistěného přenosného počítače vyjmul disk a ukryl ho do tajné schránky pod zadním sedadlem.

„Nejsou blbí, počkali si na nás,“ okomentovala Pavelková lakonicky, co uviděla na konci cesty před hotelem Mniší vrch. Zase ty zlověstné modré majáky.

„Co teď?“ hlesla Laura. Nic. Jsou v pasti. Inženýr Čížek, ukrytý tmou, ještě stačil zachránit disk z Duškova počítače tím, že ho vhodil do křoví u cesty. Je zcela jasné že starého Renaulta jeho snoubenky si vezme policie na expertýzu a v případě potřeby ho rozebere do posledního šroubku. Dál už se nedalo nic dělat. Hlavy všech tří narazily na kapotu zmíněného starého Renaulta. Zacvakala troje pouta. Dál se vezly, každá zvlášť, policejními auty na výslech.

Ačkoliv spoutaná, Pavelková dobře odhadla atmosféru na policejní služebně. Nic než bezradnost. Není se co divit, když tu chybí jejich dlouholetý šéf. A kdo je ten nový místo něj? To nejspíš stejně jako ona i ostatní policisté zatím vůbec neví.

Laura Dušková a inženýr Čížek vypověděli shodně s přiznáním Pavelkové k zabití právníka Duška v sebeobraně. Nicméně, výpověď inženýra Čížka byla shledána nevěrohodnou, protože se nenacházel na místě činu. Výpovědi Pavelkové a Laury zase nebyly uznány jako nezávislé na sobě, protože obě dvě se naopak nacházely na místě činu současně. Tím pádem to na osvobození nestačilo. Lauru propustili s příkazem, ať si zavolá o odvoz. Pavelkové však začalo běžet 48 hodin nejdelší zákonné lhůty pro zadržení v policejní cele. Ze solidarity s ní se nechal

zadržet i inženýr Čížek. Mezitím výsledk pokračuje.

„Prosím vás!“ naléhá Pavelková. „Vždyť ten člověk chtěl zabít svoji ženu! A jestli vás zajímá motiv, tak já vám ho tedy řeknu. Pracoval pro tajnou službu kolem bývalých Coufal Analytics. Má přímou souvislost s vraždami Mladých křesťanských konzervativců.“

Policista na protější straně rozsvícené lampy se zamyšleně zatvářil. Takhle komplikovaný mord zde v Jeseníku nikdy neměli. A ona mu to ještě ztěžuje tím pekelně zamotaným případem s úmrtími údajně pedofilních kněží. „Za A – znáte motiv. Za B – víte naprosto jistě, že v té církevní šlamastyce šlo o vraždy. A za C – na to že jste poprvé v životě prokazatelně někoho zabila, vypadáte až moc klidně. Milá paní, vůbec netuším, na co se Vás mám zeptat jako první. Jen jedno se mi zdá jisté – lítáte v tom až po uši!“

Druhý vyslyšující policista řekl vlídným tónem: „Budete nám to muset povyprávět od začátku a pěkně po pořádku.“

Usmála se: „Velmi ráda.“ Poté dodala: „Víte, jsem domluvená, že tím bude moje práce odvedena – když vše, co vím, předám policii. Mám to sepsané u mě v kanceláři. Ale tam mě asi teď nepustíte, že?“

Oba dva policisté se zatvářili, že odsud ji rozhodně nikam nepustí. „V jaké kanceláři?“ zeptal se jeden z nich. Druhý mu místo Pavelkové pitvořivě odpověděl: „Přece v detektivní kanceláři. Madam, tedy vlastně pořád slečna – nám už pěkně dlouho leze do zelí.“

Nadechla se k důrazné promluvě: „Slečna vám to nicméně ráda povykládá spatra. Ale upozorňuje na poněkud delší stopáž.“ Na chvíli se odmlčela: „Takové tři hodinky, možná víc.“

Lampa zhasla a stále spoutané Pavelkové se chopila služba. „Nevadí, však zítra je taky den.“ usmál se na ni vyslyšující policista přes mříž policejní cely, která se právě zaklapla.

Středa 23. 12. 2020

Rána pěstí do stolu. Následuje hromový hlas policejního důstojníka, který je původcem té rány. „Z toho se nevykrouťte!“

„Ani kdybyste se na hlavu postavila,“ ozval se jeho mladší kolega, který jakože jen tak do počtu stojí v koutě výslechové místnosti bez oken. Hodiny nikde. Pavelková nemá šanci poznat, jestli je ráno nebo je ještě noc.

Řekla soustředěně: „Budete spokojení, když popřu, že šlo o sebeobranu?“

„Ale my jsme spokojení,“ řekl mladší policista se slizkým úsměvem, když právě přistoupil ke stolu. „Jsme rádi, že díky Vám máme případ vyřešen.“

„Zbývá se přiznat,“ pohlédl jí zpříma do očí policejní důstojník.

„Já už jsem se přiznala,“ konstatuje Pavelková.

„Ne ke všem mrtvým,“ zakroutil hlavou starý policista.

„Počkejte,“ vyhrkla Pavelková. „Vy mi vážně chcete přišít všechny zbylé vraždy kvůli byznysu s kmenovými buňkami.“ Uviděla, že záměrnou vsuvkou s kmenovými buňkami svoje dva vyslychatele evidentně zaskočila. Na sebe navzájem vrhli nechápavý pohled. Dostala pocit, že by ji snad teď mohli pustit s tím, že šlápli vedle. Nikoliv.

„Ani ne tak vy, ale vaše kamarádky!“ houkl na ni policista s vyšší hodností. Jeho kolega nasadil vlídný tón. „Mohly to dělat klidně bez vašeho vědomí... No tak povídejte, která nebo které. Aspoň malý tip.“

„Jsou to moje klientky,“ řekla. „Svoje klientky chráním, protože chránit je je moje práce.“ Po chvílce dodala: „Klidně si tam zajed'te a uvidíte, že na žádnou z nich nic nenajdete.“

„Že ne?“ vyloudil ze sebe služebně mladší policista. „My dobře víme, že si ten váš podnik necháváte krýt od katolické církve jako charitu pomáhající obětem domácího násilí. Nicméně, přemýšlejte se mnou. Takový azylový dům pro týrané ženy musí splňovat určité standardy. Musí být na utajené adrese a musí mít výlučně ženský personál. Nic z toho to vaše zařízení nesplňuje. Tudíž celý jeho provoz je mimo zákon a vede nás to k jedné takové úvaze.“

Pokusila se tu jejich úvahu odhadnout: „K jaké úvaze? Že jsem vůdkyně heretické sekty, která nechává svoje ovečky tvrdě dřít na hotelu a ještě jim vymývá mozky feministickou propagandou? Konzervativní katolíci jako úhlavní nepřátelé?“

Policejní důstojník se zatvářil kysele. Jistě by rád pokýval hlavou. Tím by ale zboural taktiku výslechu. Proto jen zamručel, že k tomu nemá co dodat.

Akorát, že Pavelková k tomu má zatraceně co dodat. „Ještě k tomu tam spřádáme plány, jak svrhnout kapitalismus a tradiční morální hodnoty pro životaschopnost kapitalismu nezbytné. Proboha, pánové! Vy opravdu věříte té pohádce o ultralevicovém a feministickém spiknutí, kde pohrobci starých estébáků a kágebáků, zkrvavených to pěstí zločinného komunistického režimu, se vrací tam, kam historicky patří a využívají to k nastolení svých hrůzovládě utopických představ o světě? A přitom začínají vraždami svých nejviditelnějších ideologických odpůrců?“

Starý policista pohlédl na mladého. Při tom doufá, že z jeho obličeje vyčte něco, co by mu pomohlo v jeho bezradnosti. Odpověď má jasnou, o tom není pochyb. Ale jak zareagovat, aby neohrozil taktiku vyšetřování? Mladý policista si to nakonec vzal na svoje triko. „Ano, věříme tomu,“ pronesl. „Protože to není žádná pohádka, ale realita.“

„Máte pravdu,“ vyrazila mu Pavelková dech. „Já vám pomůžu. Ti bývalí estébáci a kágebáci, co v zájmu obnovy své moci se neštítí páchat sériovou vraždu, mají jméno: Bývalí Coufal Analytics.“

Tady už si to museli oba policisté přiznat. Dostala je na lopatky. Před ní ale nic takového přiznat nesmí. Beze slova ji osobně vedou zpět do „díry.“ Když před ní začali odemykat mříž napříč suterénní chodbou, najednou před nimi stanul další muž. Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka.

Ukázal svůj služební příkaz příslušníka tajné služby. „Dovolíte?“ řekl. Převzal si řetěz od pout na ruku Pavelkové. „Posily z útvaru odhalování organizovaného zločinu byste čekali marně. Zřejmě jste totiž zapomněli, že případ přebíráme my.“ Nakonec zavelel: „Sundat pouta!“

Arcibiskupský zmocněnec řídí svoje soukromé černé SUV a necítí nejmenší potřebu říct Pavelkové na zadním sedadle, kam ji veze. Ona také necítí přílišnou potřebu se na to ptát. Nakonec se přece jen zeptala, jen tak nenápadně.

„Do Prahy,“ konstatoval. O trochu příjemnějším hlasem řekl: „Před tím přijměte moje pozvání na oběd.“

Hned si vybavila položku seznamu č. 23. „Za páterem Bělíkem?“ ujistila se.

„Za kým jiným, asi tak,“ odsekl. Poté opět ukázal svoji přívětivější stránku. „A zítra Vás zvou na štědrovečerní mši v katedrále svatého Víta. Jak asi tušíte, vzhledem k současným protiepidemickým opatřením musí tato mše probíhat jako utajená. Je rovněž utajená proto, že se na ní setkají všichni, kteří i ve Vašem případě něco znamenají – arcibiskupové pražský a olomoucký, Velenův vrcholný management a asi padesátka vlasteneckých politiků.“

„Trojjediná moc jako na dlani,“ povzddechla si. „Na to, že začínají nejkrásnější svátky v roce. Nevím, jestli se mi chce kazit si je zbytečnou osobní přítomností na setkání mocichtivých hlavounů. Asi si myslíte, že v Praze přespím.“

„Ubytování zajištěno,“ pronesl Láznička. „Přece Vás nebudu vozit sem a tam.“

„To je ten problém!“ vyhrkla. „Chci slavit Vánoce jako všichni normální lidi – s mým synem, s mým mužem, se všemi, které mám ráda. A ne s Vámi jen tak zbůhdarma trčet někde v Praze. Jen za to, že jste mě teda milostivě vyrval policajtům. To už je lepší tvrdnout v policejní cele, než trávit Vánoce s Vámi. A vůbec... Vysvětlete mi, proč jste stále pořád v tajné službě?“

Potvrdil: „Ano, sepsal jsem s Vámi odvolání souhlasu se spoluprací. Ale ještě jsem ho nepodal. Věděl jsem totiž, že se bude hodit.“

„Že zrovna Vy jste to tak dobře věděl,“ zapitvořila.

Vykřikl: „Aspoň trochu vděku bych prosil.“

Ještě jednu štiplavou větu si neodpustila. „A křesťanské pokory, že?“ Nenechala ho vymyslet, co jí na to má říct. „Hele, a proč páter Bělík? Ten má ke konzervativnímu křesťanství opravdu daleko. Ne snad?“

Zahromoval: „Zase ten váš ideologický pohled. No přece kvůli vám a tomu vašemu umanutému hledání historické pravdy. Jde mu o krk! A to jen kvůli tomu, že se vás neúnavně zastává a jen díky němu nešel Mniší vrch už dávno k zemi.“ Po chvíli dodal: „Copak nevíte, jakou koulí na noze je Mniší vrch pro církev? Kdyby arcibiskup aspoň trochu mohl, hned by ho velice rád přenechal Velenovi. A Velen, jak jistě dobře víte, by velice rád vyhověl volání místních lidí i úřadů a jednou pro vždy tu estébáckou barabiznu srovnal se zemí. Nic z toho se ale nestane, protože páter Bělík vás z pro mě neznámých důvodů drží.“

„A poslední otázka,“ řekla významně. „Řekněte mi, proč jste mě tedy vytáhl z díry, když očividně nejsem pro vás moc důležitá.“

„Pavelková,“ pronesl Láznička ublíženě. „Nemohl jsem se dívat, jak si na Vás buduje zásluhy ta banda naprostých policejních budižkničemů. Víím, že vy svojí nekompetentností se jim hravě vyrovnáte a se svojí ideovou zaslepeností je strčíte do kapsy. Ale přes to všechno... Já Vás přece jen mám svým způsobem rád.“

Podívala se na hodinky. Bude deset hodin. Poprosila Lázničku, aby pustil rádio.

„Jak je libo,“ zamručel. Autem začala znít Beethovenova kdoví kolikátá symfonie.

„Já myslela,“ podotkla. „Nějaké normální rádio, na kterém budou teď hlásit zprávy.“ Jelikož Láznička nemá na autorádiu naladěnou žádnou jinou stanici, než tu s klasickou hudbou, začal ručně ladit. Po několika vteřinách šumu se ozvala bulvárně rozjásaná znělka: „Zprávy –

rychle, stručně, přímo k věci.“ Po nezbytné svodce o tom, kolik tisíc lidí se opět nakazilo koronavirem, kolik z nich zemřelo a které z jinak běžných věcí v životě budou o Vánocích lidem odepřeny, příjemný hlas moderátorky oznámil: „Policie zahájila razii v bývalém zařízení komunistické StB Mniší vrch na Jesenicku. Policie zadržela údajnou soukromou vyšetřovatelku Martinu Pavelkovou, která má ve zdejší komunitě vůdčí postavení, a také blíže nespecifikovaný počet členek komunity provádějících v podzemních prostorech budovy nelegální výzkumy s lidskými kmenovými buňkami. Nejmenované zdroje zevnitř komunity hovoří o atmosféře nelidské dřiny na opravách rozpadající se budovy, psychickém nátlaku, nuceného rozvracení rodin členek komunity a o neustálém levicově extrémistickém vymývání mozků. Předseda vlády dnes svolá mimořádné zasedání krizového výboru sněmovny a dění na Mniším vrchu označil za zvěrstva. Představitelé české církve římskokatolické coby zástupci vlastníka budovy, včetně kardinála Dominika Duky, žádají okamžité vyklizení objektu a přísné potrestání viníků.“

Pavelková požádala Lázníčku, aby jí zastavil na nejbližší benzínce. Shodou okolností ona benzínka patří firmě ve vlastnictví Velen. V prodejně je zapnutá televize s běžícím zpravodajským kanálem rovněž ve vlastnictví Velen. Téma předvánočního dne: Kauza Mniší vrch. Uviděla, že v hotelu si vydezinfikovanými rukama podávají dveře nejen policisté, ale i novináři. Jinak, komentář zní o něco smířlivěji. O členkách terapeutické komunity se tu mluví jako o možných obětech nebezpečných levicově extrémistických manipulací.

Ačkoliv dobře ukrytá pod kapucí a rouškou, Pavelková riskuje prozrazení svým pohledem upřeným na obrazovku a postojem podobným soše. V hlavě se jí perou dvě teorie. Jedna o tom, jak Velen využil báječné příležitosti a vmanipuloval její dámy do situace bez správného řešení. Byly přinuceny udělat jednu velkou takřkajíc blbost, kterou bylo zveřejnit data svých neúplných výzkumů. A podle té druhé zase Velenovi nezbyvá nic jiného než zbytečně na sebe neupozorňovat a neprozradit nikoho, s kým by mohl mít jakékoliv vazby. Ostatně, obě dvě tyto teorie se nevyklučují.

Koupila si hned čtvery dnešní noviny. „Nechcete něco k jídlu?“ zeptal se jí Lázníčka, který se od ní nehne na krok. Sám si koupil dva párky v rohlíku.

Ne, Pavelková nemá na nic chuť. Nejraději by se na chvíli vzdálila někam ven. A aspoň na pár vteřin sundala tu podělanou roušku. Třeba mezi jedličky na kraji dálničního odpočívadla. Tam by vytáhla z kapsy policií navrácený mobil. Zavolala by inženýru Čížkovi. Určitě ho už dávno pustili, protože Kryštof mu poskytl alibi. Ale potom tedy, kam šel? Snad ne k ní domů – do toho pekla, kde teď rádí čepice a obušky. Pokud podstatná část děvčat nestráví Vánoce za mřížemi, určitě tu policejní skvadra roznese koronavirus. A bude utrum. Už je to možná tady, protože mobil Pavelkové je úplně mrtvý. Jak ji to mohlo nenapadnout? Copak poldové budou tak hodní, že jí během věznění v policejní cele dají mobil na nabíječku? Takže žádná přestávka se nekoná.

Teprve cestou autem se začetla do novin. Téma dne: Mniší vrch. To platí pro všechny noviny bez ohledu na to, zda je má ve svém portfoliu Velen nebo jiný miliardář. Třeba i ten, který je právě ve funkci premiéra. Otrásla se strachem. Jak jen mohla vylézt z auta? Vždyť je nejhledanější žena v celé republice. Kdokoliv ji může poznat. I když, proč by to kdo dělal, když žádná redakce našťestí nemá tušení, že je v péči tajné služby namísto policie.

Lázníčkovu SUV projelo do vnitrobloku na Vinohradské ulici v Praze. Arcibiskupský zmocněnec dal Pavelkové povel, aby vystoupila. Jako kdyby to snad nevěděla sama. Zavedl ji zadním vchodem do jednoho z honosných činžáků s pozdně historizující výzdobou i na dvorní fasádě. Po schodech se zajisté památkově chráněnou mozaikovou dlažbou i zdobným litinovým zábradlím s ní vystoupal do třetího poschodí.

Zmocněnec Lázníčka prozradil, že s páterem Bělíkem, výraznou to mediální tváří katolické církve, ho pojí pevné přátelství. Nicméně, moc přátelsky nevypadalo, když hned poté, co mu páter Bělík otevřel, beze slova vpadl do bytu a pobídl Pavelkovou, ať udělá totéž. Když už byli vevnitř,

jen suše pravil: „Musíte nás schovat.“ Musíte.

Páter Bělík si Pavelkové příliš nevšímal. Místo toho před Lázničkou předstíral, že není vůbec zaskočen a nabídl všem kávu. Láznička pro zdání zdvořilosti se s díky usmál.

Pavelkové je trochu divné, kde je Bělíkův mnohem bližší přítel – dokumentární režisér a spolupracovník Velenovy filmové společnosti Lukáš Klusáček. Podle jen jediného kabátu na věšáku a jediného páru bot u dveří poznala, že po Klusáčkovi tu není ani stopy. Že by se rozešli? Pocítila tak trochu úlevu. Aspoň, že teď její ochránce páter Bělík není zbytečně vydíratelný kvůli porušování celibátu i pro církev tolik typické heteronormativity.

Pavelková se rozhlíží po rozlehlém starém bytě s vysokými stropy, současným ideálem bydlení pro velkoměstskou střední třídu. Z okna velké předsíně zařízené jako přijímací salon je vidět do zeleného vnitrobloku, kde asi desítky místních nájemníků a nájemnic spolu se dvěma dětmi staví sněhuláka – z té trošky sněhu, co náhodou v Praze napadla. Zmocněnec Láznička, aby dokázal hostiteli svoji skromnost, se ubytoval v někdejší kumbále pro služku. Sotva se do něj vejde postel a má okno jen do světlíku. Zato Pavelkové byl přidělen jeden ze dvou rozlehlých pokojů do ulice. Jeho celou stěnu zabírá bohatě zásobená knihovna a vévodí pečlivě ustlaná manželská postel.

Konečně dala nabíjet mobil. Sedla si na postel, u které si je jistá, že na ní nebude spát. Sice se jí hnusí jakékoliv projevy útlaku homosexuálů. Avšak zároveň ji znervózňuje pomyšlení na spánek na posteli, na které si to donedávna takřikajíc rozdávali dva gayové. Přece jen je vděčná pražské gay komunitě vždy chránící pátera Bělíka před vyzrazením. Jí samotné kdysi pomohli utéct před Coufal Analytics. Bylo to v době, kdy byli na Mniším vrchu jejími spolunájemníky a povedlo se jí je pořádně naštvat. Úplně si vybavuje, jak s tehdejšími přáteli pátera Bělíka a se svým nynějším intimním přítelem sedí v diskrétním taxíku a z rádia zní Pet Shop Boys.

Když se její mobil konečně probral k životu, zavolala zpět na jeden ze zmeškaných hovorů. Pochází jak jinak než od milovaného inženýra Čížka. K jejímu překvapení jí to ale vůbec nebere. Ale aspoň může brát za velmi pravděpodobné, že policie ho pustila.

Odpověděla na další zmeškaný hovor od Lucie.

„Nic strašného, vlastně normálka,“ vypověděla Lucie. „Jdu natáčet s holkama další písničku. Potom musíme hlavně zkoušet, na ten zítřejší živák na půlnoční ve Svatém Vítu.“

Pavelkovou samozřejmě zajímá, co policie.

„To je právě to,“ na to Lucie. „Sebrali Zuzku, Terezku a Alicju. Ty, které dělaly ty výzkumy, víš? Takže nám chybí jedna kytara. Ale říkáme si, že by ji zastoupila Johanka.“

„Ona umí na kytaru?“ usmála se Pavelková.

„Dosud nám to neřekla,“ vyhrkla Lucie. „Představ si, tam u nich ve skautu nejen že brnkají u táboráku, ale naučila se tam starý vály jako Deep Purple, Pink Floyd nebo dokonce The Cure...“

Pavelková ji zarazila: „To je super! A co můj Peťan?“

„Jako ten tvůj... Čížek?“ položila Lucie záměrně zbytečnou sarkastickou otázku. „Já nevím, asi u sebe. Vždyť ho přece pustili.“

„Mohla by ses prosím po něm podívat?“

„Ale jo,“ na to Lucie. „Už běžím. Měj se, zatím.“

Ještě by ráda dodala důležitou věc, ať jí Lucie co nejdříve zavolá zpátky. Pozdě. Lucie hovor ukončila. Vždyť přece už běží.

Kryštof zmateně pobíhá po chodbě čtvrtého patra Mnišího vrchu. Natrefil na Johanu.

„Co tady lítáš jak trdlo?“ usmála se na něj.

„Kde je Peťan?“ zoufale se ptá Kryštof.

V tu chvíli si Johana nějak nemůže vzpomenout. „Kterej Peťan?“

„Přece inženýr Peťan – jakože můj táta,“ vysvětlil Kryštof. „Říkal, že si jde dolů něco

zařídít a hned bude zpátky. Už dvě hodiny je pryč.“

Johana pochopila, že dolů znamená do podzemního zodolněného objektu. Okamžitě jí došlo: „Ale ten teď pročešává policie.“

„Proboha!“ zděsil se Kryštof. „Snad ho znovu nesebrali – když už ho jednou pustili.“

Vzala Kryštofa za ruku. „Neuškodí, když to půjdeme omrknout.“

Po cestě po schodech dolů v přízemí se Johaně postavila do cesty Lucie. „Konečně! Tady jsi! Proč s námi nehraješ?“

„Jen malou chvíli,“ řekla Johana.

„No dobrá, tak po obědě,“ zamručela Lucie. „Ale potom do toho musíš dát všechno. Jsi jediná, kdo nás může zachránit.“ Asi se zařekla, že v tento den nebude mít v hlavě nic jiného než rock. Možná je to pro ni jediná možnost, aby se nezbláznila ze stále se přehrávající scény nezaviněné smrti právníka Duška, a také odvěké naštvanosti na svět a na muže vystřídané myšlenkami na sebevraždu. To ovšem Johana nevnímá, Kryštof sotva. Nadále pokračuje ve své cestě. Nevnímá také, jak na ni Lucie volá: „Snad nejdete do bunkru? Řadí tam fízlové!“

K Lucii stojící před výtahem přišla bubenice Sandra. Škodolibě se zasmála: „Těm fízlům dost možná za chvíli dojde kyslík.“

„Proč mě tady držíte?“ spustila Pavelková na Lázničku, když bez varování vpadnul do jí svěřeného pokoje.

Pronesl rázně: „Beze mě byste dávno byla za mřížemi.“ Jeho hlas byl tak silný, že se zařinčel pod vysokými stropy.

„Jasně, ta vaše zprivatizovaná tajná služba,“ procedila mezi zuby.

Přešel to mlčením. Místo toho se na ni lítostivě podíval. „Berte to jako karanténu. Při výslechu na policii jste byla v rizikovém prostředí, kde jste se mohla nakazit. Chápu, že to přichází v naprosto nevhodnou dobu – přes vánoční svátky. Zcela jistě ale chápete, že viru coby součásti přírody jsou naše tradice a základy identity naprosto ukradené.“ Spiklenecky na ni mrknul: „Hlavu vzhůru. Můžete děkovat bohu, že jste z toho vyvázla ještě dobře.“ Aniž by se ho prosila, objal ji kolem ramen: „Začněte mi prosím důvěřovat. Jedině tak to pro nás všechny neskončí ve zlém.“

Vytrhla se mu a postavila se přímo naproti něj. „Mohl byste být, prosím, konkrétnější?“

„Záhy poznáte,“ odpověděl. „Jen se tu s námi posaďte s zúčastněte se našeho přátelského posezení při sklence vína.“

Jen co Kryštof a Johana vstoupili do podzemního zodolněného objektu, spustil se alarm. „Neboj,“ utěšuje ho Johana. Její hlas ale přes sirénu není téměř slyšet. Táhne ho za ruku jednou širokou chodbou, a pak úzkou chodbou, přičemž jim na cestu blikají červené majáky na stěnách.

Se svým malým kamarádem stanula v technickém velíně.

„Přijedou si pro nás – zlí hoši,“ okomentoval Kryštof stále ječící alarm.

„Klid,“ na to Johana. „My si to tady sami odpícháme jako planý poplach.“ Ovládací panel systémů budovy velice dobře zná. Už několikrát tu sloužila službu. Jenže ať dělá, co dělá, poplach se jí nedaří zastavit. Zkouší další a další kombinace stisknutých kláves. Je přesvědčená, že číselný kód si pamatuje dobře. Avšak znát kód očividně nestačí. Nakonec do ovládacího pultu bouchla pěstí. Načež zasyčela bolestí a namožené kůstky v prstech si chytila druhou rukou.

„Třeba je to jen zaseklý,“ napadlo Kryštofa. Hodně znervózněl Johanu tím, že si vlezl pod pult. „Hele!“ ohlásil. „Úplně normální počítače.“

Podívala se spolu s ním. „No fakt,“ uznala. „Ale moc normální teda nejsou. Vypadají jak z roku '85, nebo co.“ Kryštof bez ptaní na jednom z počítačů zmáčkl resetovací tlačítko. Při tom se pochlubil svými znalostmi: „SAPI, neboli československý klon PC XT.“ Celá kaskáda historických výpočetních zařízení naběhla od znovu. Poté Johana poměrně snadno deaktivovala alarm. Navíc

opět nahodila proud a filtroventilaci. Velenova kletba jako odplata za zveřejnění jím sponzorovaných výzkumů byla tím prolomena.

„Vezmeme to odsodu,“ zavelela Johana. Jako první se dali do prohledávání opuštěného prostoru ošetřovny.

„Kde nic tu nic,“ hlásí Kryštof při pohledu na vyklizené a dokonale vyčištěné místnosti lékařské ordinace, vyšetřovny i nemocničního pokoje. Aspoň jednu věc Johana našla – starou rezavou kovovou špachtli pro vyšetření úst a krku. Dá se použít jako páčidlo. Jako první s ním zdolala vestavěnou skříň v předsínce propojující ordinaci s nemocničním pokojem. Je v ní také prázdné. Johana se chytla za hlavu a přemýšlí.

Kryštof ji vyrušil: „Kde ses schovávala, když jsi to tady objevila?“ Hned na to dodal: „Všechno přece nemohli odvézt.“

„Proč?“ chce další vysvětlení Johana.

„Kam by to přece dali?“ položil řečnickou otázku Kryštof.

Johana vyřídila Kryštofovu předchozí otázku: „Sem jsem zalezla. Ukázala na velké plechové dveře, které pokrývají téměř celou délku nemocniční chodby. Jedny z nich páčidlem otevřela. Nenašla nic, jen změt' potrubí a kabeláže. Zkusmo otevírá další dveře. A ejhle! Začalo se to na ni doslova sypat – matrace z postelí, zmačkaná erární prostěradla načichlá lidským potem, prázdné ampule a evidentně již několikrát otevírané krabičky od léků.

Johana zkoumá objevené léky: „Tohle je na bolest, tohle zase akutní pomoc proti úzkosti.“ Kryštof ještě našel nějaké papíry. Prohlédla si je, přičemž na nich našla i rok stará data. Týkají se většinou objednáni diskrétního odvozu pro pacienty podstupující odběr kmenových buněk. Johana si opět podepřela hlavu dlaní. Hned na to poklekla před objevený materiál. Řekla: „Zvláštní. Počítali, že ti Mladí křesťanští konzervativci odsud odejdou živí.“

„Jakože tu nikdo nikoho nezabil?“ zeptal se Kryštof. „A co ty krabice tam dole?“

„Ukaž,“ řekla Johana. „No fakt.“ Prodrala se přes vysypané haraburdí a vlezla do skříně, odkud s vypětím všech sil jednu krabici vytáhla. Ozývá se z ní cinkání skleněných ampulí. „Thi-o... pen-t-h...al“ snaží se Kryštof přečíst nápis.

„Thiopental,“ doplnila Johana a vzápětí vysvětlila: „Používá se pro narkózu při operacích... Ale takové koňské dávky? Vždyť v Americe se tím i popravuje.“

„Takže je zabili?“ má Kryštof docela jasno.

„To ano,“ řekla Johana. „Teď záleží, jestli s jejich souhlasem.“

„Jak to myslíš?“ už Kryštof nemá takové jasno. Na takové věci ještě není úplně chytrý. Raději proniká dále do hloubi podzemního lazaretu.

Johana si ho všimla, když bojoval s těžkými ocelovými vraty operačního sálu. „Ty, nelez tam!“ okřikla ho. „Tam pitvali ty mrtvoly! Mohlo by ti být pěkně blbě z toho, co tam uvidíš.“ Vzala Kryštofa za ruku. Se slovy „Pozor“ překročila střepy z rozbitého lustru na chodbě a s Kryštofovou pomocí vypáčila plechový šuplík za luxferovou stěnou ošetřovny. Přesl pohledem ohmataný díř skrývající se uvnitř. Proč je to až tak důležité, jeho klukovský rozum nepochytil. Absolutně netuší, proč mu Johana potřásla hlavou a dala mu pusu na čelo.

„Tak přece jen ta naše přepadovka byla k něčemu!“ vykřikla. „Vyplašily jsme je, to jo. Ale někdo si tu něco zapomněl.“ V diáři jsou napsána jména všech mrtvých. A mnohé z nich dvakrát.

„Ano, dvakrát,“ vysvětlila i nevysvětlila Kryštofovi netušícímu, která bije. „Poprvé přišli darovat kmenové buňky. A podruhé... sem přišli spát a už se neprobudit. Hele, je velice nepravděpodobné, že by sem napodruhé nejeli dobrovolně. Přišli se nechat uspat – z vlastního rozhodnutí.“

„Proč?“ nezmohl se Kryštof na nic než na hodně obecnou otázku.

„Přece by je nepustili na dva tři měsíce ven, kdyby je fakt chtěli zabít,“ na to Johana. „Okamžitě to jdu volat tvoji mámě!“ Okamžitě to nejde, protože zde v podzemí není signál.

Arcibiskupský zmocněnec Láznička, Pavelková a páter Bělík se usadili u starožitného kulatého stolu v kuchyni bytu.

„Paní Pavelková,“ promluvil zmocněnec. „Celé vyšetřování jdete po falešné stopě. Jestlipak víte, jaké.“

Zamyslela se: „Celou dobu mi vytýkáte ideologický pohled na věc.“

„Ano,“ přikývl Láznička. „Ten je zajisté jednou z příčin vašeho zásadního omylu. A ten je, že sebevraždy Mladých křesťanských konzervativců téměř od začátku vyšetřujete jako vraždy.“

Řekla: „No tak to by snad napadlo každého, že je to sériová vražda. Oběti toho mají až příliš mnoho společného.“

Láznička pokračuje: „Právě. S tím počítá neznámý pachatel, u kterého stále neznáte totožnost ani motiv. Každému přece musí být jasné, že jsou to vraždy. Ale nejsou. Jsou to sebevraždy. Potvrdil to patolog z Arcibiskupské nemocnice. Jeho zprávy byly absolutně pravdivé, všichni mrtví zcela jistě prošli jeho stolem.“

Udiveně vykřikla: „Tak proč jsem ho přistihla při braní úplatku?“

„Od vašich ostrých hochů, že?“ na to Láznička. „Ano, nechala jste se od nich svést na falešnou stopu. Stejně tak jako od vám jistě dobře známého Tesárka juniora.“

„To všechno díky mně... Respektive, vaším přičiněním jsem nemohl jinak,“ ozval se hromový hlas pátera Bělíka, který právě vstal ze svého křesla. „Dcero Martino, poslouvejte! Vymklo se mi to z rukou. Jen kvůli vám, kvůli té vaší urputnosti a vašemu zvyku jednat na vlastní pěst. Nezbylo mi nic jiného než z toho udělat zločin. Byl to zoufalý pokus jak vás i sebe zbavit nebezpečí. Poslední zoufalý pokus, který se vašim nezájmem o podstatu věci stal neúspěšným. Už nemohu dál!“ Jeho hlas je stále více zamlžený a především smutný. „Už vám nemám jak pomoci! Všechno ztratilo smysl.“

Pavelková si vyslechla jeho zoufalství přivádějící jej k pláči. Poté přešla k věci. „Úplatek pro moje hochy – zas tak úplně zbytečný nebyl. Patolog totiž ve svých zprávách vždy pomlčel o skutečné příčině smrti.“ Mrkla na Lázničku. „Vždyť přece jsme spolu zjistili, že stopy po oběšení či zastřelení byly falešné.“

Slovo si opět vzal páter Bělík. „Narážíte asi na to, že příčina smrti vůbec není podstatná.“

„A co je tedy podstatné?“ vybidla ho Pavelková.

Páter Bělík zakřičel: „Copak jste si toho celou dobu nevšimla? Copak nevíte, že já jsem také Mladý křesťanský konzervativce? Tedy ne tak úplně mladý. Copak jste skrze toho dobrého chlapce Tondy Tesárka nepřišla na to, o co mi jde? Jde o dobro celého lidstva. Jde o superpočítač, který je schopen vyvést lidstvo z pasti bezbřehého individualismu a duchovně emocionálního nevědomí. Doufal jsem ve Vás, že mi pomůžete – Martino Magdaléno.“

„Já vím,“ hlesla. „Tonda Tesárek udělá, co vám na očích uvidí. Je vám vděčný za to, že jste ho nejménou vytáhl z bryndy. A něco mi říká, že nejen on – nejen jeho máte v hrsti...“

Páter Bělík navázal: „Takhle, že mluví vzdělaná žena? Ta vaše policajtská hantýrka bez jakéhokoliv duchovního obsahu. Coufalův útvar se od celé hrůzné StB lišil tím, že u něj se takto rozhodně nemluvalo. Naučil nás všechny kromě smyslu pro krásu i odpuštění, dávání druhé šance.“

„Tak tedy,“ poznamenala. „Všichni mladí křesťanští konzervativci dostali druhou šanci?“

„Pokání,“ pronesl páter Bělík. „Spáchali těžké hříchy. Navíc měli tu drzost držet celou církev pod krkem prostřednictvím dat ze superpočítače. Ale stejně tak drželi pod krkem i Velen, který se zase neštítí svými penězi přetvářet církev k obrazu svému. Proto jsem jim nabídl pokání – možnost vykoupit se ze svých mnohdy jistě hrůzných hříchů.“

„Jasně, nepřítel vašeho nepřítele!“

„Také vašeho nepřítele,“ na to důrazně páter Bělík. „Jak já i všichni kolem vás jistě dobře ví. Chápu to. Velen je ďábel. Ale opravdu – bez nadsázky. Jeho plány s dědictvím Mnišího vrchu

jsou totiž zcela výhradně zjištěné a bezbožně mocenské. Velmi se podobají plánům, jaké s ním měla komunistická StB a čemu se můj dobrý přítel Coufal snažil zabránit.

„Pokání, říkal jste. Tím pokáním bylo darování kmenových buněk – pro fungování superpočítače,“ vyřkla Pavelková svůj dílčí závěr.

„Ano,“ přikývl páter Bělík. „Za tímto účelem jsem najal paní docentku Louckou jako největší odbornici na kmenové buňky. Domluvil jsem to s její univerzitou a zařídil jsem, aby se dostala k vám, tedy na Mniší vrch. Tam dostala k ruce další dvě šikovné pomocnice.“

Přerušila ho: „Tereza Čermáková a Alicja Gluchowska. Tyhle dvě pod legendou vývoje protikoronavirové vakcíny ve skutečnosti vynalézaly něco jiného: jak propojit lidské kmenové buňky se superpočítačem a udělat z nich biopaměť takřka nekonečné kapacity.“

Páter Bělík i Láznička svorně přikývli.

„S jejich pomocí se vám možná podařilo něco, co se za celá ta léta od konce komunistického režimu nepodařilo ani Coufal Analytics, ani jiným, kteří s Mniším vrchem měli co do činění. Udělat tu muzeální osmdesátkovou mašinu opravdu schopnou fungovat v dnešní realitě až duševního propojení všech lidí internetem a sociálními sítěmi. Mladí křesťanští konzervativci dostali za úkol vám s tím pomoci. Otče... Velebnosti, vždyť Vy jste vlastně Coufal 2.0!“

„Ano, cítím se být jeho pokračovatelem,“ na to páter Bělík. „Sdílím s ním svůj životní osud. Stejně jako on a stejně jako mí následovníci jsem právě seznal, že celé to snažení nemá smysl. Především proto, že vaše duchovní omezenost, vaše levičácké pseudouvědomění... ano, Vaše, Martino Magdaléno – nám klade nepřekonatelné překážky.“

„Díky bohu!“ vykřikla Pavelková. „Co je správného na tom, co připomíná čerty a peklo z pohádek nebožtíka režiséra Tichoty? S Luciferovou křišťálovou koulí mít možnost každého jednotlivého člověka sledovat a shromažďovat na něj jeho hříchy? A když žádné hříchy nejsou, do nějakého jej vmanipulovat výhodnou nabídkou úpisu krví? To je zlo v jakékoliv podobě a cítím se povinná se na něm nepodílet.“ Mrkla i na Lázničku, protože si je jistá, že i on se ji do výše popsaného pekelnictví snaží zatáhnout.

„Nic nechápete,“ pronesl páter Bělík. „Že zrovna režiséra Tichotu zmiňujete – a jeho nejznámější Pohádku o nebi a pekle. Vždyť skrze toto své dílo to učil už malé děti – že peklo a nebe, že dobro a zlo jsou dvě strany téže mince.“

Poznamenala: „Peklo je organizační složkou nebe. Kruté, ale spravedlivé, jak známe z českých pohádek a pověstí.“

„Přesně tak! Znáš ty vaše sny, ty vaše levičácké ideály o vymýcení všeho světového útlatku, všeho zla. Jak ale z historie víme, místo uvolněné právě vymýceným zlem rychle zaplňuje mnohem horší zlo. Nic není větší zhoubou lidstva než touha po rovnosti a spravedlnosti. Proto potřebujeme zařídit, aby svět fungoval v souladu s morálními archetypy, tak brilantně zpodobněnými v pohádkách. Jedním z těch archetypů je trvalá rovnováha mezi bohem a peklím. De facto systém brzd a protiváh. My, lidé s posláním vést společnost k boží pravdě máme za úkol nikoliv proti pekelným silám bojovat, ale mít je na své straně.“

Pavelková potlačuje smích. Toto pro ni není žádné vyšetřování, ale snad debaty nad scénářem nové štedrovečerní pohádky o andělech a čertech. Ona je tu jako malá holčička, které to ten požehnaný muž podává jako otázku jejího života a smrti. Má sto chutí strhnout svůj křížek z krku. Kdyby ale všechno vzala vážně, došla by k jedinému – že celé křesťanství není nic jiného než hloupá pohádka a jí nezbyvá než se stát ateistkou. Raději přece jen povolila uzdu svému smíchu. „Jasně, ctihodný otče! Podzemí hotelu Mniší vrch je peklo a ta obří divná věc v něm je elektronický Lucifer s lidskými kmenovými buňkami.“ Ještě jednou se od srdce zasmála.

„Na tom přece není nic k smíchu,“ řekl konějšivě páter Bělík. „Díky svému uměleckému vzdělání vidíte svět v obrazech. A toto je jeden z obrazů, kterým se dá tato abstraktní realita zpodobnit. Prostě, tak jako peklo je i trvalý elektronický dohled nad lidskými dušemi

nevyhnutelností. Krom toho, že to stejné podle zmíněných obrazů vykonává i nebe. Bůh všudypřítomný a vševědoucí, avšak dávající lidem svobodnou vůli. Vezměte rozum do hrsti, dcero! Než, aby se této nevyhnutelnosti zmocnila ziskuchtivá a mocichtivá korporace, anebo posloužila nějaké totalitní ideologii, je přece správné, aby byla v rukou slušné a tradicemi prověřené instituce.“

Na to Pavelková zamručela, že jakože souhlasí. Chce však také, aby bylo znát, že si myslí svoje. Ne, nechce Coufalovu superinteligenci zničit. Na to ji vidí jako příliš cenné umělecké dílo. Jako jediná možnost ji napadá smířit se s degradací tohoto díla na prachspoustou turistickou atrakci.

„Paní Pavelková,“ přerušil Láznička její myšlenky. „Mohla byste laskavě mému příteli páteru Bělíkovi podat šálek čaje? Z červené termosky uvnitř skříně.“

„Je jen pro mě,“ dodal páter Bělík. „Je v něm rozpuštěný lék, který nutně potřebuji.“

Pomyslela si, že tady už přestává všechno. Ze sedu vystřelila do pozoru. Ne ale proto, aby šla do kuchyně, ale aby pěkně od plic řekla: „Nechápu, proč mám být vaše služka! Snad pro to, že jsem žena? To jen tak na okraj.“ Zpřímá se zadívala na pátera Bělíka. „Historie se opakuje, že? Vy pokračovateli Coufala! Úplně stejně jako tehdy. Chcete to tady a teď skončit. Nadobro! Nejen přede mnou, ale ještě i tak, abych za to mohla já.“

„Nevidím jiné východisko,“ téměř zašeptal páter Bělík. Pak se rozkřikl. „Je to vaše vina tak jako tak! Vmanévrovala jste mě do toho stejně jako všechny moje kolegy z Mladých křesťanských konzervativců.“

„Copak copak?“ zaironizovala. „Jeden po druhém si vám hodili mašli? Zbyl jste sám, jen a jen Vy sám. Ahá! To já jsem vás k tomu dotlačila. Budu velice ráda, když mi povíte, jak přesně... velebný otče!“

„Mlčte, dcero!“ zakřičel. „Prostě se to stalo a do toho vám nic není! Jediné co by vás mělo zajímat, je snad to, že jsem potřeboval, aby se to stalo zločinem.“

„Sebevražda je zločinem proti bohu – už sama o sobě,“ připomněla. „Jsme přece oba dva křesťané. Nedovolím vám to skončit. Ani kdybyste na kolenou prosil!“

Páter Bělík se napřímil a pokračoval: „Požádali o uspání na věky z mně neznámých důvodů. Nechci po tom pátrat. Ani vás se o to nikdo neprosí. Jediné, co chci je, aby ti, co zradili, ti co to plánují zneužít, za to pykali. Velenova korporace! Část vedení církve svedené na zcestí nacionalismu! A hlavně ta vámi tak milovaná banda zfanatizovaných feministek, co dost možná nevědomky táhne tento svět k totalitě! Proto jsem vaše spolupracovníky nechával vystavovat těla svých padlých kolegů. Proto jsem využil know-how Inženýrů z Coufal Analytics. Rovněž jsem proto nechal toho chlapce Tesárka manipulovat s místy nálezu a ještě dát těm vašim feministkám jakože uměleckou inspiraci.“ Mluvil tak usilovně, až se zadýchal.

Hned, jak dostal svůj dech opět do přirozeného tempa, vstal a zadíval se přímo na Pavelkovou: „Dávám Vám na vybranou, dcero Martino Magdaléno. Buď poslechnete můj příkaz a navážete po mně na započaté dílo Coufala. Anebo budete toho všeho spolupachatelka.“

Po dlouhé době promluvil i zmocněnec Láznička, když jí položil ruku na rameno. „Mějte rozum, paní Martino. Nechcete přece, abyste Vy, Vaši blízcí a ženy v nouzi závislé na Vaší pomoci, skončili ve vězení. Anebo byli doživotně považované za pokračovatelky estébáckého spiknutí usilujícího o zvrácení historie.“

Uškříbla se Lázničkovi přímo do očí: „A není to jedno? Ten mediální hnus už nikdo nevezme zpátky! Už navždy budeme pro všechny lidi špína!“

„Odvysílají omluvu!“ skočil jí Láznička do řeči. Poté se na ni prosebně zatvářil, což dříve neuměl. „Páter Bělík by to dokázal zařídit. Jen, když vyslyšíte jeho prosbu.“

„Ne!“ zakřičela Pavelková z plných plic. „Ne!“ Zbrkle si nazula kožené boty, hodila přes sebe bundu visící na věšáku a třískla dveřmi tak, až odletěly kousky omítky a do nastalého hrobového ticha zarachotily na parketové podlaze. Celá zadýchaná a rudá v obličeji seběhla schody.

Venku před domem ze sebe strhla respirátor provlhlý tak, že by se dal ždímat. Než by ho ždímal, raději ho hodila do nejbližší popelnice.

Ne! Už nechce být aktérkou mocenských bojů o superinteligenci v podzemí Mnišího vrchu. Nějaké války andělů, čertů, estébáků tamtěch a estébáků támhle o díru v zemi pod jedním hnusným barákem kdesi v Jeseníkách. Tedy, hnusný pro všechny ostatní kromě ní a jejich věrných. Stejně jako ona a oni její věrní. Pro všechny ostatní slizká mršina plná červů, pro ni normální, ale úplně normální život. Je rozhodnutá, že v noci před štědrým dnem se úplně normálně vrátí k životu se svojí ne tak úplně normální rodinou do svého domu, který je vlastně jen o trochu větší než úplně normální domy ostatních lidí.

Sáhla po mobilu jako po záchraném lanu. Okamžitě zavolala inženýru Čížkovi. Tentokrát nejen, že to nebere, je dokonce nedostupný. Asi to má vypnuté, došlo jí. Třeba mu jen došla baterka.

Z omylu jí vyvedla hlasová schránka namluvená hlasem Laury Duškové. „Litujeme. Inženýr Čížek není dostupný a nikdy už dostupný nebude. Martinko naše, bude to tak pro tebe lepší. Zabíla jsi mi manžela, tak to ber jako moje zadostiučinění za tuto smutnou nehodu. Je 23. na seznamu. To znamená, že je jedním z nich, jedním z těch konzervativně křesťanských tmářů a chce nás všechny zničit. Ráda mu předám tvůj vzkaz na rozloučenou, který můžeš namluvit po zaznění tónu.“

Tak přece jen! Laura! Špionka! Lucie měla pravdu, ten den po večeru, když se s ní porvala. Anebo ne, přece jen je to pravda – feministky se rozhodly zlikvidovat svoje odpůrce! Anebo to celé zrežiroval páter Bělík. Myšlenky jí v hlavě vyskakují jako nepřátelé v akční videohře zrovna, když se chystá mobilem třísknout o zem. Ovládla se. Její inteligentní elektronický přítel za nic nemůže. Přitiskla si ho k sobě a několikrát ho pohladila jako malá holčička svého nejmilejšího plyšáka.

Raději nechala promluvit takzvanou ženskou intuici, což v jejím případě znamená upnout se na nejméně zlou variantu. Bělík to nezařídil. Na to ho zná jako moc velkého dobráka. Laura Dušková také ten vzkaz nenamluvila dobrovolně. Byla při tom zadýchaná až až. Možná byla přinucena ho namluvit již dříve. Ale jak mohla vědět, že její manžel bude mrtvý? Ne, někdo ji musel zmáčkнуть teď.

Nachystala se, že zavolá policii. Než dorazí domů na hotel Mniší vrch, bude už jistě po všem a ona ulehne ke spánku spolu s vysvobozeným, živým a zdravým inženýrem Čížkem. Že je teď pro celý národ hlavní pachatelka zruďného zločinu a Bělík s Lázníčkou ji z toho nevytáhnou – spíše naopak? Však něco vymyslí. Bude mít na to celých pět hodin cesty vlakem.

Vtom jí to došlo. Ta bunda na ní nějak divně visí. Není totiž její, ale Lázníčková. V kapse nahmatala klíče od Lázníčkovy SUV. Že by toho využila? Už je jí všechno jedno. Aspoň nebude muset přemýšlet, kde sežene další respirátor místo toho mokrého, který před chvílí vyhodila.

Mobil, který má stále přitisknutý na svých řadrech, se hlasitě rozezvučel. Volá Lázníčka. Típla mu to – poprvé, podruhé, potřetí. A tak aspoň zapíjala SMS: „Bělík se toho napil. Okamžitě se vraťte do bytu! Je tu záchranka!“

Rozběhla se, aby překonala necelých padesát metrů zpět k domu. Policii už zavolat nestihla. Záchranáři ve skafandrech ji okamžitě naložili do sanitky, přestože se cítí úplně zdravá. Tedy, trochu ji škrábe v krku a kape jí z nosu. Doteď si myslela, že je to zimou a mrazem.

„37,4“ hlásí sanitář ve skafandru výsledek měření teploty.

„Co se tady děje?“ vykřikla zděšeně.

„Páter Bělík, u kterého jste byla na návštěvě, vypil tekutinu obsahující extrémně vysokou dávku koronaviru. Připravte se na nejhorší.“ Leknutím sebou cukla, když řidič před křižovatkou spustil sirénu. Tak přece jen, pomyslela si. Úplná blbost je blbostí jen zdánlivě. Koronavirový džus opět zafungoval jako (sebe)vražedná zbraň.

Čtvrtek 24. 12. 2021

Pro mnohé nejkrásnější den v roce začal pro Pavelkovou před pátou ranní v nemocnici Královské Vinohrady. Je na pokoji sama, dveře jsou zamčené jako ve vězení, dokonce i na okně je mříž. Možná proto, že pokoj je v přízemí. Otevírat okna je zakázáno, dýchací prostředí zajišťuje hučící vzduchotechnika.

Netuší, zda jí více bolí hlava ze zaražené rýmy nebo z chladného proudu vzduchu z mřížky ve stropě. Dostala kýchací záchvat zrovna v momentě, kdy do pokoje vstoupila sestra v ochranném skafandru. Nese poměrně příjemnou zprávu: „Jste negativní.“ Poté posunkem naznačila, že by Pavelková měla co nejdříve vypadnout z izolačního pokoje na venkovní vzduch, protože za dveřmi určitě čeká fronta dalších pacientů.

„Mimochodem,“ ještě řekla sestra. „Taková virová nálož a vůbec jste se nenakazila. To musí být zázrak.“

Zatočila se jí hlava a rozbušilo se jí srdce. V hlavě jí prásknul výstřel tak jako prásknul výstřel ukončující život právníka Duška. Nezbylo jí než se utěšit pomyšlením, že kdyby ten výstřel zazněl o minutu dříve, mezi živými by nebyla teď už její kamarádka Laura Dušková. Tedy, kamarádka, kvůli vzpomínce na vlastní rukou zpečetěný osud jejího manžela na ni nemůže ani pomyslet.

Dvěma nemluvicími lidmi v ochranných oblecích byla vyvedena na chodník před nemocnicí. Tam se potkala s arcibiskupským zmocněncem Lázničkou, který strávil noc úplně stejně jako ona. Jen páter Bělík podle všeho v nemocnici zůstal.

„Také negativní,“ konstatuje Láznička. Pavelková u sebe marně hledá papírové kapesníčky, protože s plným nosem už se jí dost špatně dýchá. V nemocničním areálu nejsou po nějaké vánoční atmosféře ani stopy. Co chvíli uhýbají před jedoucí sanitkou nebo už třetím pohřebním vozem. Připomíná to tu hučící továrnu za plného provozu.

Pavelková přemýšlí o té své rýmě. Že by přece jen ta zázračná vzdušná vakcína z Mnišího vrchu nebyla „šmėčko“? Tím by se vysvětlilo, že i přes smrtící koronavirový koktejl pro Bělíka zůstává čistá – a její zajisté dobrý a věrný přítel Láznička taktéž. Slyšitelně popotáhl. To může znamenat jediné. Nakazila ho syntetickým virem rýmy, čímž ho také vakcinovala. Nakonec si však uvědomila, že vysvětlení je nejspíše prozaické. S nápojem obsahujícím smrtelnou virovou nálož totiž vůbec nepřišla do styku.

„Musím se Vám k něčemu přiznat,“ promluvil Láznička. „Stáhnul jsem svoji výpověď ze spolupráce s tajnou službou. Přesněji, vůbec jsem ji nepodal.“ Nenechal ji nic k tomu říct. „Zcela jistě víte proč. Když jsem vám totiž tu výpověď diktoval, očekával jsem od vás, že se ozvete. Že vás trkne, že tu něco nesedí. Vždyť přece pár dní před tím jsem vám přísahal, že u tajné služby jsem zcela dobrovolně a z důvodů, u kterých věřím, že jsou dobré.“

„No dobrá, zase jste mě dostal,“ poznamenala.

Mlčky ji vede ulicemi pražských Vinohrad, kterými je to pár minut pěšky k činžáku s bytem pátera Bělíka.

Prošel s ní do vnitrobloku ke svému zaparkovanému SUV. Z těsné kapsy džínů vytasila mobil. Pro jistotu zavolala inženýru Čížkovi. Ozvala se stále stejná zrádčovská zpráva o nedostupnosti. „Nevím, zda je můj muž ještě naživu,“ svěřila se Lázničkovi. „Volám policii.“

„Ne! To nesmíte!“ zakřičel na celý vnitroblok. Skočil po ní ve snaze vyrvat jí mobil z ruky. Začala se s ním prát. Přitom se zmocnil jejího mobilu a jednoduše jej pustil na zem. Pavelková v zápalu souboje s uchvatitelem jejího života ani nevnímá ten zvuk. Rovnou uviděla, jak ještě včerejší večer její nejmilovanější plyšáček leží rozprsknutý na tisíc kousků.

„Já vás nenávidím! Nenávidím!“ zařvala. Chce, aby ho to bolelo – za to všechno. Láznička tu leží pod ní a ona se napřahuje, že do něj kopne. Přitom jí na zledovatělém chodníku podklouzla

levá noha a sama se svalila vedle něj.

Popadl ji ve snaze z chodníku zvednout. Vyškubla se mu. Raději sebou znovu sekne o zem, než aby byla v jeho moci. Chce se od něj odplazit. Místo toho ji uchvátil a vytáhl nahoru o bok svého auta. Vztekle vzdychá, jak je Lázníčková držena pod krkem a tlačena na karoserii.

„Držte hubu!“ tiše zasyčel Lázníčka. Svojí volnou rukou otevírá dveře spolujezdce.

Nechala se od něj natlačit na sedadlo jako zlobivé dítě. Když po vteřině naskočil a nastartoval, zachroptěla: „Já vím. Když budu hodná, smyjete ze mě tu mediální špínu. Jakoby snad teď to bylo to nejdůležitější.“

Lázníčkovovo auto opustilo vnitroblok a rozjelo se do ulic Královských Vinohrad.

Na hotelu Mniší vrch jsou přípravy na Vánoce v plném proudu. Většina dětí už je na nohou, jejich maminky s nimi hrají nejrůznější hry anebo pospolu s ostatními maminkami i dětmi sledují pohádky v televizi.

Patnáct kaprů v chlazeném restauračním skladu čeká na naporcování. Připraven bude i bohatý výběr veganských dobrot pro ty, které láska ke zvířatům či k vlastnímu tělu odrazuje od v tuto dobu tradiční štědrovečerní večeře. Cukroví je dávno upečené, dárky dovážkovými službami dovezené i zabalené.

Sesterstvo se činí, jak může. Zdobí stromeček v jídelně i venku rostoucí smrčky před hotelem. Natahují světelné řetězy po celé délce budovy v okenních pásech, co jsou mezi betonovými fasádními panely. Jejich tvrdé jádro má však zásadní úkol. Zuzana, právě se zaučující Johana, Lucie, zpívající garážmistrová Romana střídající se se zpívající sestřičkou Majgou, zrzavá bubenice Sandra a Jana s Vandou střídající se na pozici druhé kytary a baskytary, případně druhých kláves – ty všechny jsou soustředěny v konferenčním sále, kde pilně nacvičují svoji dobově aktuálnější verzi České mše vánoční. Hned po štědrovečerní večeři vyrazí do pražské Katedrály svatého Víta, kde zpestří díky řádění koronaviru nelegální půlnoční mši politickým, náboženským a byznysovým špičkám naší vlasti. Nebude prý chybět ani pan prezident, který má katedrálu přímo pod okny svého služebního bytu na Pražském Hradě.

Po policejním vyšetřování nejsou nejmenší stopy – ty myšlenkové teprve ne. Panuje uvolněná atmosféra. Vrcholící předvánoční stres se většinou zdejších žen daří přetavit v motivace to vše zvládnout bez zaváhání. Vždyť jsou to jejich první Vánoce na hotelu Mniší vrch.

Jediné místo, kde atmosféra trochu houstne, je služební byt faráře Michálka. Právě se omluvil svojí snoubence Terezce, že nedělal dostatek pro svoje vyvázání se z katolické církve nutné pro to, aby si ji mohl konečně vzít. Ona ještě tak nějak pochopila, že její milý, na zcestí svedený služebník boží, měl toho zkrátka moc. „Vždyť víš. Jak mám asi tak řešit ještě tohle, když jsem jedinej psycholog na necelou stovku ženských – ještě k tomu nedostudovanej.“

Na jedno se ale ptát neměl. „Co je s Peťanem?“

„S jakým?“ dělá Tereška, že neví. „Aha. To jako s Čížkem?“

„Ano, inženýr Čížek. Od včerejšího rána se neukázal,“ přikývl farář Michálek.

Tereška se zamračila. „Co se o něj najednou tak zajímáš?“

Vrhnul na ni udivený pohled. „No, proč? Je to dobrý chlap.“

„Aha! Ty nejsi v obraze,“ zapitvořila Tereška. „Právě jsme se Zuzkou a s Alicjou zjistili, že nás podvedl. Normálně, jak měl za úkol hlídat naši síť, skontoval se s tajnou službou, tedy se svými bývalými kolegy z Coufal Analytics. A vesele vynášel co mohl. Takže když jsme to všechno zveřejnily, ti tajní i Velen už byli připravení a zdiskreditovali nás.“ Ještě vykřikla: „To je celý jeho prácička! Estébáckej konfident třicet let po.“

„Prosím tě!“ povzdechl si farář Michálek.

„Co, prosím tě?“ vykřikla Tereška. „Já to říkala od začátku. Byl to fašoun a fašounem

zůstal. Jen sekal latinu. To proto, aby se sem mohl vetřít. A jako bonus přijít o věčné panictví s Martinou.“

„Proč by to dělal?“ diví se farář Michálek. „Platí mu snad někdo? Dostává snad horentní sumy od prezidenta a jeho mužů v církvi a u Velena? Lásko! Jsem si naprosto jistý, že Peťan šel opravdu do sebe, s jeho blbými názory je konec a fakt není žádnéj podrazák.“

Terezka se na něj kysele zadívala. „No jo, když si jseš tak jistý... Jenže holky jsou si taky jistý. Mají na to data. Co máš ty? Domněnky? Chlapský kamarádství i přes mrtvolu?“

Farář Michálek ji něžně pohladil. Ona demonstrativně ucukla. „Nech mě!“ Po chvíli ukončila diskuzi: „Copak nechápeš? ze spárů takovýho chlápka, jak byl on, jsi mě sám vytáh. S takovejma jsem si užila svoje!“

Opustila služební byt a bezděky se zastavila u otevřených dveří garsonky otce Pavelky. Dobře si všimla jeho ztrápeného výrazu.

„Je mi smutno,“ vysvětlil na Terezčino naléhání. „Za Martinku. Takovej hodnej kluk se zdál. A teď – co hrozného nám udělal.“ Dobře schoval svůj pláč. „Je to fakt strašný. Já vím, Martinka je tu na světě kvůli mnohem důležitější věci, než patřit nějakému muži. Ale, proboha! Copak nemá v životě právo na nikoho, koho by mohla milovat? A vůbec, kde je? Včera slibovala, že přijede.“ Vzal ze stolku mobil, aby jí zavolal. Volané číslo je nedostupné. Když už Terezka byla pryč, podlehl svému pláči. „Holčičko moje!“

Inženýr Čížek konečně našel odvalu vstát z nemocničního lůžka. Netuší, kolik je hodin a něco mu říká, že dnes by měl být štědrý den.

Místnost je bez oken. Je mu jasné, že je doma na Mniším vrchu, jenže v bývalé ošetřovně ve třetím podzemním podlaží. Jeden ze tří lustrů ve tvaru lískového ořechu svítí, přímo ten nad jeho postelí. Ještě je tu místo na dvě lůžka. Místo nich jsou jen osamocené police na zdi. Jinak je tu dokonale čisto, o čemž svědčí i štiplavý pach dezinfekce. Z podlahy by se dost možná dalo jíst. Jen by tu něco k snědku muselo být. Na to ale inženýr Čížek příliš nemyslí, protože teprve teď si uvědomil, jak mu je. Cítí se malátně, šimrá ho v nose. Do toho ho v krku neustále lechtá na kašel. Zkusil dveře na chodbu – zamčené. Odsud se dostane jedině na záchod nebo do sprchy. Případně se může umýt v umyvadle přímo na pokoji. Zkusil cvaknout vypínačem. Nic. Ať cvaká, jak cvaká, jeden lustr ze tří stále svítí.

Se zlověstným skřípotem otevřel zásuvku nočního stolku. Našel v ní papírek s výsledkem testu na koronavirus – pozitivní. Je mu to jasné, strčili ho do karantény. Ale také je mu stále více jasné, že je určen k likvidaci. Musí zdrhnout.

Pustil se do rozebírání nemocniční postele. Její nohu použije jako páčidlo, v případě nutnosti jako zbraň. Když byl hotov s násilným otevíráním zamčených dveří, vyšel na liduprázdnou chodbu. Rozsvítit si také musel sám. Uviděl hromadu všemožného zdravotnického materiálu vysypanou zpoza plechového obložení instalačního tunelu. Vzduchem se rozlehlo zacvakání. Proto se okamžitě ukryl za obložení. Koridorem plným rezavých trubek a drátů se proplazí až na konec lékařského pokoje, kde je ve zdi červí díra pro průlez na schodiště.

Když se vynořil z tajné chodby, vlezl přímo do rány postavě v protiinfekčním skafandru. Vší silou ji praštil ocelovou tyčí do pravé holeně. Ozval se ženský výkřik bolesti. Zastyděl se. Tak nejen že trefil ženskou, ale ještě mu je její hlas povědomý. Musí to být jedna ze tří, která ho nutila spolupracovat na výzkumu. Popadla se za zasaženou nohu, načež se s chroptěním skácela k zemi. Uviděl, jak se těsnící manžeta její pravé nohavice zbarvila krví. Kromě ní a jeho tu našťestí nikdo není.

Není čas na nějakou lítost. Pustil se do otevírání protiplynových dvířek šachtového průlezu. Vtom se jeho oběť postavila opět na nohy. Pěkně kulhá. Přes dveře v protější luxferové stěně dorazily posily, rovněž v hygienických oblecích. A inženýru Čížkovi zůstala jedna ze čtyř kliček

v ruce.

Vykřikl sprostou nadávkou. Změna plánu. Doslova zuby nehty se probil přes tři už pravděpodobně mužské postavy. Uteče druhou stranou. Daří se mu utíkat před dvěma pronásledovateli přes schodiště, přes galerii superpočítačové haly a dále nazdařbůh. Ten třetí nejspíše zůstal dole, aby zraněné výzkumnici poskytl ošetření. Dostal se do strojovny filtroventilace, kde unikl na venkovní vzduch nasávací šachtou.

Je to už trochu dál od hotelu, v místech, kde ještě nedávno vedl plot s ostnatým drátem. Vypadá, že venku není nikdo. Musí se na chvíli zastavit, a vydýchat se. Moc se ale nevydýchal, protože ho přemohl kašel. Má rýmu jako trám. K tomu je mu zcela pochopitelně strašná zima. V domácích pantoflích se brodí mokrým sněhem k domu. Štípou ho oči, ještě k tomu podrážděné nevkusnými svítícími řetězy kolem oken. Raději vzhlédl k nebi. Uviděl borovičku vyrůstající z ploché střechy. Napadlo ho, že jen díky té borovičce mu nezatéká do dílny. Stále je tu sám. Proto jej utěšuje pocit, že plán na jeho likvidaci platí pouze pod zemí. Jeho pronásledovatelka se s tím před ostatními tají. Logicky z toho vyplývá, že není to celé Sesterstvo, kdo po něm jde.

Rukou třesoucí se od zimy vzal za kliku proskleného vchodového portálu. Zamčeno. Proto zaťukal na okno jídelny. Uvnitř je čilý ruch. Zaťukal podruhé. Otočilo se jen několik dětí. Jejich maminky je okamžitě odvrátily od okna a pohládily je po vlasech. Teď už na okno přímo zabušil. Až jeho bouchání a křičení o pomoc začaly zde ubytované ženy vnímat jako otravné, jedna z nich přistoupila k oknu. Udělala na něj gesto výpadu jedné ruky sevřené v pěst a vzápětí zastavené druhou rukou. Takže je to jinak. Nikoliv jen ty v podzemí, všechny si tu přejí jeho smrt – nejlépe umrznutím venku. Už ani nevnímá, jaká je mu zima, protože se celý klepe jako sbiječka.

Zkusil vejít zadním vchodem v prosklené stěně salonku. Pochopitelně jsou rovněž zamčené. Teď už je to jedno. Skleněnou výplň mezi chromovanými lištami vysklil kamenem sebraným ze země. Čert vem, že tím spustil alarm.

Čert vem ten sborový výkřik: „Stůj, ty debile!“ Tři hotelové hostky, jedna z nich je Laura, se po něm sápu. Tesně, ale opravdu těsně před nimi unikl tajnými dveřmi v socialistickém uměleckém díle zpodobňujícím ukřižování Ježíše Krista. Jak nejrychleji mohl, vyběhl po ocelovém schodišti úplně nahoru, do bytu svojí partnerky Martiny Pavelkové. Hned jak za sebou zamčel, uvařil si čaj s rumem.

Jeho zmíněná partnerka se veze v SUV arcibiskupského zmocněnce Lázničky neznámo kam. Odpověděl na její otázku: „Ano, Vaše vyšetřování skutečně ztratilo smysl. Prokázala jste, že opravdu nejste žádná soukromá detektivová. Máte však důležité poslání. Já Vám pomůžu přijít na to, jaké.“

Zastavil na červenou. Pavelková beze slova sáhla po klice dveří. Chce na svobodu.

„Prosím!“ vykřikl Láznička a demonstrativně pohodil rameny. „Já Vás nedržím násilím. Ale laskavě si uvědomte, že pro celý národ jste pachatelka hrůzného zločinu. Když vydržíte, můžu Vám pomoci to dát do pořádku.“ Možná na důkaz, že toto opravdu není únos, sjel na parkoviště supermarketu, kde zastavil. Tam zahrál na Pavelkovou milý úsměv. „Navíc, když jsou ty Vánoce.“ Doslova jako dárek jí podal její vlastní laptop. „Včera jsem se pro něj stavil. Váš přítel mi velice rád prozradil jeho úkryt. Mám nápad, co kdybychom teď zkusili Vašemu příteli zavolat přes videokonferenci?“

Souhlasně zamručela. Došlo jí, že vlastně vůbec nevěří v úspěch.

Arcibiskupský zmocněnec připíchl do počítače svůj mobil jako zdroj připojení k internetu. Předal přístroj Pavelkové na klín, načež se opět rozjel nazdařbůh do pražských ulic. Běžící motor funguje také jako generátor elektřiny pro počítač.

Poskočila radostí nad tím zázrakem, že hovor se spojil a na obrazovce se objevil inženýr Čížek stojící před televizí v jejím obýváku.

„Lásko moje!“ vykřikl. „Neuvěříš, co se stalo. Zavřeli mě do podzemní nemocnice. Ale já jsem zdrhnul. Vidíš? Jsem v pohodě, teda až na tu rýmičku na kvadrát.“

„Ale ale, ty můj chlapáku. Tak rýmička tě schvátla?“ pronesla Pavelková nežně. „Mě vlastně taky. Jak se má Kryštof?“

„Je tady,“ řekl inženýr Čížek. „Ale to je ten problém. V tom lazaretu vedle mě ležel pozitivní test na koronavirus. Tak jsem dal Kryštofa radši k dědovi, ať to ode mě nechytí. Nebudu ho přece držet zavřeného v pokojíčku. Jinak – slibuju, jak domluvíme, spojím tě s ním.“

„Miláčku!“ nenechala ho domluvit. Samou radostí se červená. „Jsem tak ráda, že jste oba dva v pořádku.“ A už mu poslala animovanou ikonku přes celou obrazovku znamenající polibek. Poté se inženýr Čížek svěřil, jak na svém útěku narazil na ženu zcela jistě pocházející od nich. Už pomlčel o tom, že ji po hlase nepoznal, protože slyšel od ní jen výkřik bolesti. Rovněž pomlčel, že jdou po něm úplně všechny ze Sesterstva. Proto se musel v bytě zabarikádovat.

Pavelková zjistila, že v brašně se kromě jejího počítače nacházel i disk ukořistěný z vily mrtvého právníka Duška. Některá z členek Sesterstva prokázala značnou bystrost, když disk vylovila z mrtvé schránky v lesích před hotelem a předala Lázničkovi.

„Je zašifrovaný,“ zahlásila, když disk úspěšně připojila ke svému počítači.

Dala tím Lázničkovi záminku k další z mnoha jízlivých poznámek. „Co jste si asi myslela? Že Vám to Dušek posmrtně naservíruje na stříbrném podnose?“

Vztekle zavrčela a chytla se za hlavu. Po chvílce jí došlo, že to vlastně žádný problém není. Má přece inženýra Čížka, který by byl schopen jí to na dálku rozkódovat.

„Potřebuju se něčeho chytit, miláčku,“ prozradil jí. „Jinak mi nezbývá než lámat heslo hrubou silou. Což by trvalo tak sto let, i kdybych zapojil všechny počítače v baráku.“

Zapřemýšlela, co dál. Rozhodla se navázat paralelní videohovor s Laurou Duškovou.

„Copak?... No co chceš?“ říká Laura do telefonu.

Pavelková vzhledem k pocitu viny se nemůže vymáchnout. Nakonec přece jen řekla: „Prosím tě, strašně moc. Potřebuju pomoc. Nemáš náhodou tušení o heslu k zašifrovaným datům tvého manžela?“

„Jak bych asi tak mohla vědět?“ odsekla Laura.

„No tak aspoň, nějaké klíčové slovo... Nevím, prostě něco, nějaká indicie.“

„Vlastně...“ zamyslela se Laura. „Franco, Tiso, Papadopoulos. Míval jejich fotky vystavené na stole v pracovně. Viděla jsem, jak je přejíždí pohledem, když zapínal počítač.“

„Klerofašismus,“ řekla si Pavelková pro sebe. Jasně poznala, že tato jména patří konzervativně pravicovým diktátorům, kteří svoji moc opírali o nezdolnou podporu církve svaté. „Díky moc, Lauro! Máš to u mě... No jasně, že mi to pomůže. Rozsah možných kombinací hesla to zužuje asi tak na jednu miliontinu.“ Stejně tak se jí potvrzuje její dávná hypotéza o motivu celé té zločinné mašinérie.

Laura ještě dodala: „Jo, a co jsem tak zaslechla. Mezi ženskými se povídá, že ten tvůj inženýr Čížek je zrádce.“

Pavelkové se rozbušilo srdce a přes telefon byl slyšet její rychlý dech. „Zrádce, proč?“

„Pořádně nevím,“ opáčila Laura. „Ale něco s tím zveřejněním výzkumu. Vlastně, dá se to říct docela jednoduše. Napráskal nás.“

„Ty, poslouchej!“ na to Pavelková. „Čekám, že to budeš vědět přesněji. Protože ty jsi přece namluvila ten vzkaz do telefonu.“

„Jakej vzkaz?“ vykřikla Laura překvapeně. Pavelková jí tedy přiblížila situaci. „Vůbec o tom nevím. I když moc daleko od pravdy to nebude.“

Pavelková lehce našťavaně ukončila hovor s Laurou. Vzápětí jí blesklo hlavou, čím by to mohlo být. Vokodér, neboli hlasový syntezátor. Je to docela drahá věc, jejíž schopnosti se stále

zdokonalují. Ne, nebyla původně vymyšlena jako propagandistická zbraň, používají ji někteří muzikanti. A jak Pavelková tuší, jeden takový vokodér je i v kapele Sisters of Magdalena.

Na radosti jí rozhodně nepřidává, že do zločinu je evidentně zapojena jedna z žen utíkající před domácím násilím. Ale co je to ve srovnání s nepopsatelnou radostí, kterou zažívá z opětovného shledání se svým milovaným mužem. A také z toho, že tomu jejímu muži se podařilo rozšifrovat heslo k Duškově disku. „Jo!“ zakřičela a zvedla ke střeše auta ruce sevřené v pěst.

„Přece jen mi to naservíroval jak kapra s bramborovým salátem,“ vyjádřila Pavelková tu svoji radost tak patřící k dnešnímu vánočnímu dni. „Svůj plán si sepsal do detailu.“ Po chvilce dodala: „Nechybí ani tajné účty pro soukromou tajnou službu alias Coufal Analytics... zkasíroval je o pěkných pár milionů. A tady...“

Navázala spojení s Tondou Tesárkem. Jak před pár dny říkal, měl by právě na Mniším vrchu trávit vánoční svátky se svojí snoubenkou Zuzanou.

„Ahoj. Cože... Je tu strašnej hukot,“ řekl Tesárek Pavelkové do telefonu. Vyšel na chodbu. Tam pověděl, že se zúčastnil zkoušky kapely, kde Zuzana hraje na kytaru. Chvilí byla pryč a teď se vrátila. Ale nevím, co se s ní stalo. Má obvázanou nohu a strašně kulhá.“

Pavelková ho uvedla do věci: „Zjišťuju, že sis pronajímal nějakou budovu v Praze na Žižkově.“

„Já?“ podivil se Tesárek. „Vlastně ano. Jenom papírově, protože jsem nic za to neplatil. To táta mě to nechal podepsat. Mimochodem, dnes se probral. Rád bych za ním do špitálu, ale teď samozřejmě nemůžu.“

„To ti věřím,“ na to Pavelková. „Vlastně, já bych také ráda za ním. Ale co... Poradím si i tak. Každopádně, díky moc.“ Ukončila hovor, přitom dala pokyn Lázničkově za volantem: „Jede se do Mordoru.“

Pochlubila se mu, jak se jí to začíná v hlavě skládat jako kostičky lega. „Je to jasný! Docentka Zuzana Loucká. Byla přece najatá jako odbornice na kmenové buňky. Navíc, to její dnešní zranění na noze. Musela to být ona, o které mluvil můj muž, že ho vyrušila při útěku. Určitě ji něčím do té nohy fláknul. Ve zmíněném pronajatém prostoru organizovala setkání pro usvědčené hříšníky z Mladých křesťanských konzervativců, kde je verbovala na již zmíněné pokání.“ Zdůraznila hlas: „Zatím nemohu potvrdit ani vyvrátit, zda byli na těch sezeních také naváděni k sebevraždám. Nicméně, trochu jasna do toho může vnést prohlídka místa, kde se sezení konala a kde bychom snad mohli nalézt nějaké stopy časových údajů k porovnání s diářem, který Johana s Kryštofem našli v podzemí Mnišího vrchu.“

Ještě dodala: „S naprostou jistotou mohu tvrdit, že docentka Loucká zmanipulovala převážnou část mých klientek. Feministická kapela Sisters of Magdalena je bohužel stěžejní součástí té manipulace.“

„A co Dušek?“ tiše podotkl.

„Nejspíše byl toho mozkiem,“ na to Pavelková. „Zuzana sama o sobě by k tomu neměla motiv. Ne tak, pokud by ve skutečnosti pracovala pro Duška.“ Otevřela několik dalších dešifrovaných dokumentů. „Komunikace se známým ve Francouzské Polynésii. Plánoval, že zavčasu zmizí a nafinguje svoji smrt. Asi to měla být nehoda. A hele! Přesně na den své smrti 22. prosince měl rezervaci v luxusní restauraci. Pro sebe a pro svoji ženu. Měla to být asi diskrétní schůzka, protože současně ji potřeboval jako špiónku u nás na Mniším vrchu... Tady počítal, že bude mrtvá? Jako fakt?“

Zmocněnec Láznička se lekl až nadskočil na sedadle. „Cože?“

Pokračovala: „No ano. Bez skrupulí se rozhodl obětovat svoji vlastní ženu při nehodě, ve které měl být zdanlivě obětí také on. Mohl jí dát jed do pití a pak hrát, že se otrávil spolu s ní. Anebo mohl prostě nafilmovat únos – který jeho žena bohužel nepřežila.“

„Ten grázl!“ sykl Láznička. Zcela upřímně řekl: „Dobře, že jste ho zneškodnila.“

„Byl přece Váš kolega z tajné služby,“ mrkla na něj.

Rovněž zcela upřímně uvedl: „Neměl jsem možnost přijít s ním do styku.“

Ukázala pohoršení: „Myslím si, že v tomto případě to bude běžná taktika – zneužít něčí zcela dobrovolně a levně vykonávanou práci. A pak jej odstranit jako nepohodlného svědka.“

„Ještě, jak tak vidím,“ nadále se Pavelková věnuje objeveným datům v počítači. „Dušek neměl zmizet sám. Pečlivě si archivoval milostnou konverzaci s jinou ženou, které slibuje začátek nového života – nejspíš proto, aby měl na ni páku, kdyby s tím novým životem váhala.“

„Jakou ženou?“ ujistňuje se Lázníčka.

„Zuzanou Louckou,“ řekla Pavelková. „S největší pravděpodobností.“ Právě zaparkovali před komplexem budov, kterému nikdo z místních neřekne jinak než Mordor.

Inženýr Čížek se snaží vyležet tu svoji rýmičku. Těší se na večer, kdy by se opět mohl shledat se svojí milovanou ženou. Už ví, že jí pod stromeček nadělí zasnoubení. Žádné jiné dárky pro ni ani nesháněl. Vtom ho probrala strašná rána. Barikáda před dveřmi do bytu byla prolomena.

Přes hromadu rozbitých dřevotřískových desek vstoupila kapela Sisters of Magdalena doplněná o Terezku a Aliciju z výzkumného týmu. Je tu i Johana, u zdi chodby vše pozoruje. Ta velká rána nenechala v klidu ani Pavelku staršího, ke kterému se vyděšeně tiskne Kryštof.

Zuzana, přestože špatně chodí, se spolu s Lucií vydala do ložnice. Odsud obě dvě společně odvedly inženýra Čížka. „Ty hajzle!“ nezapomněly mu připomenout. Mezitím Alicja dává vysvětlující a uklidňující řeč otci Pavelkovi. „Podrazil nás. Možná ne úplně schválně. Naštěstí se k tomu postavil čelem. Jako chlap, nebo jak se to tady říká. Skončí to tady. Právě odjíždí do Brna za maminkou.“

„Nikam nejedu!“ zakřičel inženýr Čížek, když ho čtyři ženy tlačí z bytu ven a pak po schodišti dolů.

„Hodíme tě na nádraží,“ se zlým smíchem mu řekla zrzavá bubenice Sandra.

„Za hodinu ti to jede,“ dodala zpívající garážmistrová Romana. „Ať stihneš štědrovečerní večeři u maminky.“

Otec Pavelka si přitáhl Kryštofa k sobě. „No vidíš, kluku, jak to dopadlo.“

„To není pravda!“ zakřičel Kryštof a vysmekl se z dědova objetí. „Peťan nic neudělal!“ „No fakt!“ ozvala se Johana. Hned na to vzala Kryštofa za ruku a se slovy: „Pojď, zachráníme ho!“ se s ním rozběhla také ze schodů.

„Johano? Počkej!“ křičí na ni otec Pavelka. „Holka jedna zatracená!“ zaklel si pro sebe, když na chodbě zůstal sám.

Když Kryštof a Johana doběhli dolů před hotel, uviděli, že místo auta ze sdílené flotily slečny Romany čeká na inženýra Čížka policejní auto. Johana vztekle kopl do nejbližšího kamínku ležícího na chodníku. Hned na to Kryštofa něžně objala a poplakala si spolu s ním. „Asi je to pravda, něco provedl.“

Johana poslala Kryštofa dovnitř do tepla. Ona sama ještě chvíli zůstala venku ukrytá ve tmě. Uviděla, jak se policejní auto po několika minutách vrací a objíždí hotel zezadu. Proběhla napříč schodišťovou halou, aby pak na zadním nádvoří zpozorovala, jak vůz zajíždí do garáží. Rozběhla se za ním. Buší na železná vrata, která se před ní zavřela. Nikdo nereaguje.

Arcibiskupský zmocněnec Lázníčka vede Pavelkovou po prázdných chodbách obřího komplexu bývalé telekomunikační ústředny na pražském Žižkově. Je to budova z konce 70. let, kterou jako už několik budov z této doby koupila Velenova korporace a chystá se ji zbourat. Ve svých sálech a v nekonečném spletní provozních místnostech ukrývala tuny a tuny technologií zabezpečujících telefony, dálnopisy, faxy, ovšem také internetová úložiště a e-mailové servery. Drtivá většina z těchto technologií je už dnes mimo provoz a valná většina budovy je opuštěná. Jen

některé kanceláře mají pronajaté firmy. Na chodbě u kuchyňky uviděla nazdobený vánoční stromeček. Sehnula se, aby jej zapojila do zásuvky a aby začal kýčovitě blikat ve čtyřech barvách. Sama si to odůvodnila, že kýč se stal vzpourou proti absolutnímu kulturnímu barbarství.

Minula místo v administrativní budově, kde byla umístěna jí dobře známá mozaika Kosmický věk. Jejím ústředním motivem byla mužská a ženská postava ruku v ruce vstupující na povrch právě lidstvem dobyté planety – jako adam a Eva na prahu nalezeného ráje a na novém začátku lidstva. V myšlenkách se zasekla na významu propojení křesťanského a vědecko-technického motivu. Vědecký obsah je ve výtvarném umění dané doby naprosto typický. Ale co to náboženství? Šlo uměleckému týmu o prokázání bezrozpornosti víry a vědy? Anebo šel na ruku tehdy vládnoucí ideologii a chtěl zobrazit náboženství, které bylo konečně podmaněno racionalistickým materialismem?

Každopádně, toto výtvarné dílo už zde není. Velen jej nechal odstranit hned, jak budovu koupil. Zachráněné dílo se pak ocitlo v Coufalových uměleckých sbírkách na Mniším vrchu. Po Coufalově smrti ho paradoxně ujala opět Velenova korporace. Nechala ho přemístit do jedné ze svých reprezentativních budov. Dost možná proto, aby ukázal, že není žádný nekulturní barbar. Byl to tedy nejspíše on, kdo svým podnikatelským racionálně materiálním pohledem si podmanil výtvarné záměry umělců a umělkyní za tímto dílem stojícím.

Spolu s Lázníčkou prošla spojovacím ocelovým tubusem do hlavní budovy. Je to rozložitá osmipatrová bedna pokrytá eloxovaným trapézovým hliníkovým plechem, přičemž tento povrch je rytmicky, až stereotypně přerušován svislými okenními pásy. To jsou vedlejší lodě patřící kilometrům chodeb a kancelářím pro personál obsluhující komunikační technologie. Haly uprostřed dispozice jsou skutečnými katedrálami techniky a lidské vynalézavosti. Pro to však Velen nemá nejmenší pochopení, protože opuštěné bedny s nářadím svědčí o vánočním volnem přerušené činnosti dělníků měnicích kdysi moderní mistrovská technologická díla v hromady šrotu.

Konečně našla ve změti místností po obvodu tu pravou. Našla tu místnost, kterou si Mladí křesťanští konzervativci jménem nic netušícího Tondy Tesárka pronajímali. Sláva. Díky tomu, že v domě určeném na odstřel nebylo nutné příliš uklízet, místnost zůstala ve stavu posledního terapeutického dne.

Pavelková se pořádně rozhlédla po místnosti. Stopy v podobě zapomenutých dokumentů tu docela pochopitelně nejsou. Zato nechybí jednadvacet židlí uspořádaných do kruhu. Rovněž tady zůstaly dvě očividně používané a rozečtené knihy: Bible svatá a tlustá odborná publikace s názvem Interpretace a aplikace analýzy Velkých dat.

„Asi se pokoušeli spojit vědu s náboženstvím,“ jen tak prohodila.

„Analýza velkých dat,“ nadechl se Lázníčka k promluvě. „Takzvaná Big data, obrovské soubory dat zanechávané námi všemi jako naše digitální stopa – to je zásadní příležitost i výzva pro dnešní svět. S trochou nadsázky: moc nad lidmi ve společnosti získá ten, kdo vyřeší následující otázky. Za prvé: co vše můžeme z datové stopy vyčíst. A za druhé: Jak lze s pomocí získaných dat působit na vývoj společnosti.“

„Já vím,“ pokračuje Pavelková. Velen sbírá digitální stopu v zájmu maximalizace svých zisků. Zato církve, ztělesněná například páterem Bělikem, by ráda s pomocí big dat přivedla společnost k pravé víře a pokoře před nás všechny přesahující silou.“ Po chvíli přemýšlení dodala: „To je celej Coufal se svým kamarádem superpočítačem.“

„Pavelková,“ pronesl temně do ticha zmocněnec Lázníčka. „Právě jste došla na konec cesty. Konečně jste pochopila, co od Vás potřebuji. Respektive, za jakým účelem tady jste.“

Kryštof a Johana sedí na zemi opření o zeď na schodišti před těžkými vraty mírového vstupu do podzemí. Zdrčeně a zrudně hledí dolů. Kryštof nepřítomně drží mezi prsty výkres podzemního zodolněného objektu.

„Prošli jsme úplně všechno,“ smutně konstatuje Johana.

„No tak,“ probral se Kryštof. „Ještě jsou tu přece klášterní katakomby a těžební štoly!“

Johana zprudka vydechla. „Asi je budeme muset projít taky.“ Chytila se za hlavu. „Jéžišmarjá!“

Náhle nad sebou uslyšela posměšné „Jéžišmarjá!“ Je to Zuzana. „Johano, kde furt vězíš? Co takhle cvičit na půlnoční? To najednou ne, milostivá slečno?“

„Ale jo,“ řekla Johana a už následuje Zuzanu po schodech nahoru. V žádném případě nemíní prozradit, že celou dobu hledala zmizelého inženýra Čížka. Byla to totiž Zuzana, kdo jí řekla o jeho zradě. Johana ne až tak, že by jí nevěřila, ale chtěla aspoň utěšit chudáka Kryštofa.

Kryštof dostal od Zuzany radu, aby se přihlásil v kuchyni, kde kolegyně pro něj mají jistě hodně práce. Ale ať se nebojí, protože dostane cukroví. „Tady se na žádné zlaté prasátko nehraje,“ ještě dodala.

Kryštof nešel do kuchyně, ale vystoupal po schodech nejvýše co to jde – domů. V předsíni popadl krabici s cukrovím, kterou rodině Pavelkových věnovalo Sesterstvo stejně jako všem ubytovacím jednotkám. Zamířil do ložnice, kde z nočního stolku vytáhl klíč od nákladního výtahu. S jeho pomocí snadno dojede do nejnižšího podzemního patra. Je si jistý, že nemá na vybranou. Musí pátrat na vlastní pěst. Vrátil se do předsíně.

Otec Pavelka zastihl svého vnuka právě v momentě, kdy z pootevřené krabice snědl jednu kokosovou kuličku. Ty má nejraději. Hned si zavolal malého kluka k sobě.

„Dědo, jdu zachránit Peťana,“ ohlásil Kryštof.

Pavelka senior si ho vzal na klín. „Kryštofe,“ povídá. „Strejda Peťan udělal mamince něco strašně zlého. Tedy nejen mamince, nám všem. A vím skoro jistě, že tady bys ho hledal marně. Určitě si uvědomil, co udělal. Nemůže se mamince podívat do očí, a tak v tichosti zmizel.“

„Peťan nic neudělal,“ vykřikl Kryštof. „Určitě to na něj ušili, dědo!“

Pavelková zapojila do zásuvky laptop s připojeným Duškovým diskem, což všechno doteď táhla pod paží. Raději se věnovala dalším detailům vyšetřování. „Víte, co je zvláštní? Velenův právník Dušek chtěl zmizet. Chtěl se také zbavit své manželky, kterou využil pro sebe jako levnou pracovní sílu a ze které najednou byla nepohodlná svědkyně. Jenže... Tady vidím, že letenky kupoval pro dva. Hotel ve Francouzské Polynésii také zarezervoval pro dva.“

„Nechte toho!“ okřikl ji Lázníčka. „Tady jste toho našla dost! Jdeme – do věže!“ Na důkaz toho, že to myslí vážně, vytáhl počítač ze zásuvky.

„Zase vůbec nechápete, o co tady běží!“ promluvil na ni rázně, když ji vedl dlouhými chodbami dále do útrob budovy. „No to je toho, že jeden podrazák chtěl všechno shrábnout pro sebe. A ještě k tomu do toho zatáhl jednu z vašich klientek. Těmito podružnostmi se snad teď zabývat nemusíme.“ Pak ji přiměl vystoupat po ocelovém schodišti nahoru až na vrchol řídicí telekomunikační věže, která nad celou katedrálou lidského rozumu ční jako věž s hodinami i zvonicí. Z jejích prosklených stěn je nádherný výhled na celou Prahu téměř ve 360 stupních.

„Víte, o co mi jde?“ promluvil na ni Lázníčka, když se posadila na zaprášenou otáčecí židli, zatímco on nad ní zůstal stát. „Na úvod zopakuji to, co jako dobré křesťance je Vám snad úplně jasné. Svět zachvátil mor individualismu. Každý sám za sebe a jen pro sebe. Každý vidí jen svoje práva a osobní svobody bez vědomí povinností k celku. Je to naprosto lidsky přirozená věc, nicméně lidstvu příliš ku prospěchu není. Proto aby byla společnost společností, je nutné něco, co dokáže lidi směřovat ke společnému cíti, ke spolupráci a solidaritě – co nemá platnost zákonů, ale dotýká se našich nejnítějnějších činů, našich duší. Ovlivňuje to, co zákony a represemi ovlivnit nelze. Všechny tyto faktory společenské seberegulace jsou sociálními konstrukty. Jsou vymyšlené lidmi. Tak je k nim nutné přistupovat.“

Nadechl se k pokračování: „Prvním takovým faktorem byla kmenová pospolitost. Té se ale

lidé poměrně rádi zbavili, když zjistili, že členy jiných kmenů není nutné hned zabíjet, ale dá se s nimi spolupracovat. Proto bylo nutné vytvořit faktor vyššího řádu, když ten předchozí ztratil smysl – bylo třeba se od něj osvobodit. Jenže náboženství bránilo pokroku v lidském myšlení. Také se stalo překonané. Následné osvícenství – vědecký materialismus, ho dokázal zastoupit jen z části. Proto musel nastoupit nacionalismus. Bylo to vědomí příslušnosti k národu, které otevřelo cestu ke vzniku skutečně moderních demokratických, ba i sociálních států. Ale zároveň se velice krutě vymstilo v podobě fašismu, nacismu, ba i stalinismu. Byl to fatální otřes, ze kterého se lidstvo doposud nevzpamatovalo. Následuje totiž po něm dosud trvající období prázdna, jehož projevem je právě rozpad společnosti na individuality. Pavelková – jestlipak tušíte, co se má stát tou dnešní superentitou utvářejícím mezilidskou solidaritu namísto kolektivního egoismu?“

Věděla to okamžitě a téměř jistě: „Velká data. Elektronická superinteligence mající trvalou evidenci o nás všech. A využívající nejpokročilejší neuronové sítě k ovlivňování našeho vědomí.“

„Správně,“ ohodnotil ji. „Coufal tohle věděl už před více než čtyřiceti lety. Věděl, že lidské vědomí o svých rozhodovacích mechanismech je omezené. Superinteligentní systémy jsou schopny poznat naše kognitivní procesy lépe než kdokoliv z nás. Superinteligence má navíc tu vlastnost, že se dá vlastnit.“

„Kdo ji vlastní, má moc. Kdo ji ovládá, ovládá zároveň každého z nás. Tuto vlastnost ale má jakýkoliv společensky sjednocující prvek – ať už kmenová příslušnost, náboženství nebo národní pospolitosť. Vše se v nesprávných rukou stává zbraní proti lidské svobodě,“ na to Pavelková.

Do temné kobky, kde je uvězněn inženýr Čížek, proniklo trochu světla. Rozeznal, že před ním je zamčená mříž. Kdesi v dáli na konci chodby jsou dveře do něčeho, odkud prosvítá studené zářivkové světlo. Došlo mu to.

Je na odstřel. Teprve teď si to naplno uvědomil. Brní ho celé tělo. Křečovitě se chytil mříže, začal s ní cloumat a z plných plic křičet o pomoc. Jakoby snad slyšel z dále nějaké kroky a klapání, možná i hlasy. Nic však nevypadá, že by na něj vůbec reagovalo.

Dobře ví, proč by měl být na odstřel. Zná tajemství. Ví, že Zuzana, Terežka a Alicja vůbec na žádné vakcíně nepracovaly. Místo toho využívaly superpočítač, k čemu byl zkonstruován – pro utváření lidského vědomí. Lidské kmenové buňky posloužily jako základ pro zcela nový princip fungování umělé superinteligence. Měly vytvořit doslova neuronovou síť, jejíž princip činnosti je velmi blízký lidskému mozku. Po vzoru Coufala se snažily stvořit nového boha. A Velen za to platil, přesněji – dobře na to alokoval peníze z kapes daňových poplatníků.

Mimochodem, Kryštof svoji pátrací akci na vlastní pěst nezahájil. Dědeček mu to z poměrně pochopitelných důvodů nedovolil a nepustil ho ze svého bytu.

„No dobrá,“ pronesl zmocněnec Lázníčka s hranou rezignovaností. „Duška bychom měli usvědčeného. Ale to je pro nás naprosto bezcenné, protože jeho role je zde naprosto přízemní. Chtěl za svoji práci shrábnout peníze a zavčasu zmizet.“

„No dobrá,“ zopakovala Pavelková Lázníčkův tón. „Proč by kvůli tomu vraždil svoji vlastní manželku?“

Lázníčka ji nechal přemýšlet.

„Možná spoléhal, že jeho léta psychicky masírovaná, tedy poslušná ženuška, bude pro něj také poslušně vykonávat špionáž. Akorát, že ne, protože se mu vzepřela. Že by feministické ideály přece jen zafungovaly?“

Otráveně se na ni podíval. „Jděte už k čertu s těmi ideologiemi! No co? Mnohem spíše tu zafungovala obyčejná lidská sounáležitost. Ale tak chytrý, byť bezcharakterní člověk jako Dušek, s tím přece musel počítat. Tudíž, co jste právě vymyslela, nedává smysl.“

Na to se jen zatvářila, že si o tom myslí svoje. Věří všemu, co jí Laura o svém manželovi řekla. Vůbec by se nedivila, kdyby jejich manželství s vysokou mírou nerovnosti ve vztahu proměnilo v tvrdý výcvik agentky infiltrantky.

„Pojďme dál,“ odsekl Láznička. „Dušková včetně jejího nebožtíka manžela je pro nás nedůležitá, z výše popsaných důvodů. Nejdůležitější jsou všichni ostatní. Co je vedlo, aby všichni do jednoho spáchali sebevraždu?“

Napadlo ji: „Zrada ideálů. Totální ztráta smyslu vlastní identity – podobně jako v případě utopického komunisty Jana Palacha? Ale nějak mi to nesedí na to, co to bylo za lidi. Dost z nich přece mělo na krku znásilňování dětí. Někteří zase v uvozovkách jenom pseudomoralistické udavačství. To udavačství nebo vzájemné krytí a obhajování bylo ale dáno tím, že tomu, co dělali, bezmezně věřili.“

„Pokání!“ vyřkl Láznička.

Pavelková hned navázala: „Vidina nového života – beztak příslibená tou Vaší tajnou službou. Díky Vám se stali dobrovolnými dárci kmenových buněk, aby prý odčinili svoje hříchy. Žádný nový začátek se nekonal. Ať už Vy nebo Velen jste je zneužili. Když to zjistili, už to nerozdýchali.“

„Pokání,“ opakuje Láznička. „Co znamená křesťanský symbol pokání? To byste jako křesťanka, co ještě k tomu fušuje do psychologické terapie, měla zatraceně dobře vědět!“ Stupňuje svůj hlas, přitom nepřestává Pavelkové zpřímá hledět do očí.

„Prožili si trauma,“ konstatuje Pavelková. „Jsou dva způsoby, jak se člověk může postavit k traumatu. Buďto ho vytěsnit, anebo si jej uvědomit – přijmout za něj zodpovědnost. Pokud je smyslem terapie první jmenované, je to špatná terapie. Tudiž existuje jen jediná možnost přijetí zodpovědnosti. A vzhledem k tomu, co někteří z nich udělali, a co všichni ostatní jim pomáhali kryt a ospravedlňovat, může být velice dobře ta zodpovědnost lidsky neúnosná.“

„No, co tím myslíte?“ Ohlédl se na ni Láznička se založenýma rukama.

Odpověděla jasně: „Že výsledkem terapie může být i sebevražda, pokud terapie nedokáže vyvolat katarzi. Úspěšnost dosažení katarze je tím větší, čím větší je psychická odolnost kajících se a čím méně je jejich původní trauma neúnosné. Druhé jmenované tu velice snadno mohlo překročit kritickou mez.“ Po chvilce dodala: „Nepomohlo jim ani částečné odčinění viny v podobě dárcovství kmenových buněk nutných pro rozvoj superinteligentní technologie od počátku vytvořené v zájmu nábožensky duchovního vedení společnosti.“ Vzápětí se teatrálně ušklíbla. „Ostatně, jestli něco takového má vůbec smysl.“

Na to se Láznička opět zlověstně zastavil. Bolestivě ji popadl za ramena.

„Aha!“ došlo Pavelkové. „Takže celou dobu po mně chcete, abych pokračovala v díle Coufala i mojí mámy! Že jsem pro to ta pravá. Že já jediná se dokážu vyvarovat pokušení zla. Že jsem snad nebem vyvolená, která může nosit Tolkienův prsten, protože mám nějakou zvláštní duševní sílu odolat svodům odvrácené stránky lidské přirozenosti?“

„Nejste žádná vyvolená,“ významně se na ni zadíval. „Právě proto, jste jedna z tisíců. Křesťanství i přes všechny temnoty ve své historii má právo na existenci jedině proto, že stojí na milionech a milionech obyčejných věřících, kteří se chovají solidárně s ostatními.“

„Děkuji, nechci!“ řekla rozhodně Pavelková.

Arcibiskupský zmocněnec se náhle postavil a rozkřikl se: „Jste zbabělá!“ Přiblížil k ní svoje oči na pár desítek centimetrů. „Neumíte přijmout žádnou zodpovědnost. Je to zrada, co děláte! Sprostě opovrhujete svojí matkou i Coufalem – lidem, kterým jste vděčná za to, že žijete!“

Rovněž Pavelková se na něj rozkřikla: „Nenechám se citově vydírat! Abyste věděl, Vy fanatickej vygumovanej mozečku – to Vy plivete na památku mojí maminky! Nashle!“ Zvedla se a chystá se prásknout dveřmi. „Těmi fantasmagoriemi si krmte třeba arcibiskupa, hnusáku!“

Klerofašisto!“

Lázníčka jí nedovolil jen tak odejít. Doslova ji rafnul za rameno a opět jeho povýšenecký pohled do očí: „Jestlipak víte, proč musela Vaše matka zemřít. Víte to? Anebo to odmítáte vědět?“ Chytil ji ještě pevněji a přimáčkl ji ke sklu s výhledem na Vyšehrad. Pořádně jí to zastudělo na zátylku. „Nezemřela proto, že byla estébačka! Že do velké míry navzdory režimu pomáhala Coufalovi budovat solidarizující superinteligenci. Odstranili ji proto, že jako teď Vy se z toho chtěla vyvléct. Proto se za sametové revoluce změnila z estébačky na horlivou revolucionářku! Proto svedla Vašeho otce a úpěnlivě ho prosila o pomoc. Najednou! Potřebovala jen někoho, na koho by to celé mohla hodit. Tot' vše!“

Vyklouzla mu. Ne však nadlouho, protože Lázníčka jí svým tělem zastoupil dveře. Opět jí pevně chytil paže. „Uklidněte se.“

„Posad'te se!“ zavelel a pustil ji ze svého sevření.

V jídelně Mnišího vrchu panuje družná a veselá atmosféra. Štědrovečerní večere je u většiny lidí dojezená. Nyní se klientky Mnišího vrchu a jejich děti baví všelijak mezi sebou. I s těmi, se kterými se tu doposud neviděli.

Skupina členek Sesterstva doteď zabírající dva stoly je už na odchodu. Chystá se na cestu na půlnoční mši do Prahy coby kapela Sisters of Magdalena. Došlo k tomu, co všechny očekávaly. Místo Zuzany bude hrát Johana, protože Zuzana chce trávit vánoční večer se svým snoubencem Tondou Tesárkem. Ten je tu také. Jen Johaně je na nich dvou něco divného. Nepřipadne jí, že takhle vypadá pravá láska. Či spíše, pomyslela si o Zuzaně, že jako herečka se neuzíví.

Krátce potom, co tato dvojice odešla, zbývající členky kapely vstaly a vydávají se na cestu. Jelikož ve sdílené flotile není jediná dodávka, jede se třemi plně naloženými osobními auty.

Pavelková překonala svoje naštvání. Posadila se na starou, zaprášenou židli, stále pomalu, avšak slyšitelně oddechuje. V nevytopené místnosti pod vrcholem nefunkční telekomunikační věže se jí před obličejem tvoří mlha.

„Poslouchejte mě, prosím,“ konečně promluvil Lázníčka – už o poznání klidněji. „Možná mě máte za nějakého náboženského konzervativce, co všechny ženy posílá k plotně a plození dětí určuje jako jediný smysl jejich života. Jako někdo, kdo nenávidí svobodu žen. Je to přesně naopak.“

Přiblížil se k ní. „Víte, proč jste mě zklamala? No, víte to?“

Pomlčela.

„Myslel jsem si, že jste bojovnice. Že jako žena chcete ve světě něco dokázat a jste za to připravena nést zodpovědnost i snášet útrapy, abyste od utrpení pomohla jiným. Ale Vy ne. Vy místo toho jedete v tom současném myšlenkovém nastavení světa, který si vzal za cíl odstranit všechen útlak a utrpení. Přesně ta současná společnost vznášení nároků namísto práce a zodpovědnosti. Ano, odstranit – v doslovném smyslu nezničit, ale jen odsunout stranou. Protože každé malé dítě ví, jak je to s tím zlem. Nedá se zničit!“

„To vím,“ hlesla. Poté zpevnila hlas: „Co jiného, nanejvýš objeveného, mi ještě povíte?“

„Liberalismus, lidská práva, marxismus, dnešní identitární aktivismus, woke culture a politická korektnost, klimatické hnutí...“ začal vyjmenovávat. „S tím vším už máme zkušenosti a to všechno má jedno společné: cíl odstranění veškerého útlaku a utrpení. Všichni vidíme, jak to odstraněné zlo nikam nezmizelo. Jen se přejmenovalo a v plné síle útočí zase z druhé strany. Chápete? Chcete změnit systém, chcete změnit běh světa, aby ten útlak už nebyl jaksi technicky možný. To není boj se zlem. To je schovávání toho zla za závěs. To nevyžaduje žádnou odvahu, jen trochu intelektuálního úsilí, za které se poměrně snadno získává kolektivní uznání. Chybí Vám uvědomění si skutečnosti. Možná chápu, že nejste žádná sekta, ani tajná společnost. Chcete přece Vaším klientkám poskytnout normální a pohodlný život v obyčejném hotelu, nikoliv klášteře. Jenže

jak vidíte, ony na rozdíl od Vás čekají více – duchovní naplnění, jehož podmínkou je zodpovědnost a postavení se zlé skutečnosti čelem. Nikoliv Vy, ale ony se aspoň pokouší být bojovnicemi. Dost možná by na to duševně měly, pokud byste se postavila do jejich čela a žila ten drsný úděl s nimi. Ale Vy ne, jako přecitlivělá maminka jim foukáte bolístky a jste připravená nechat zmizet ze světa vše, co by jim ty bolístky mohlo dál působit.“

Následovalo lehce trapné ticho, které Pavelková přerušila tichým hlasem: „Péče je boj a boj je péče... feministická klasika.“

Najednou ji Láznička poplácal po ramenech. „Smysl je přesně takový,“ pronesl. „Výborně vystiženo. Ale jak zcela jistě tušíte, pronášeno kýmkoliv, kdo vyznává feminismus, to veškerý smysl ztrácí. Protože podstata je v takovém případě naprosto opačná, jak jsme si ukázali. Volání po změně běhu světa totiž není žádný boj, ani žádná péče... Můžete jít. Rád Vás vyprovodím.“

Vánoce jako svátky míru a klidu? To neplatí pro Pavelkovou soudě podle stavu její duše. Říká si, že kdyby byla chlap, vrazila by Lázničkovi jednu přes držku – za tu mámu kolaborantku, co to nutně potřebovala na někoho hodit. A kdyby byla vražedkyně, odpráskla by Lázničku jako právníka Duška. Třeba i za toho obřího brouka, kterého jí do hlavy nasadil. Ta její rezignovanost, to její spokojení se s rolí hodné maminky hledící, aby její chlapeček nezažil nejmenší náznak bolesti – to přece sedí na ni a na Inženýra Čížka. Už dlouho má tak nějak dojem, že Láznička se jí snaží od něj odtrhnout. Protože ať přemýšlí, jak přemýšlí, je to asi pravda. Ta stopka pro její osobní rozvoj, ten její faktor přeměny z cílevědomé ženy bojovnice na takřikajíc domácí puťku žijící si svůj obývákový sen o konzumní pohodě, to je přece on. Její akčnost ho možná vzrušuje, ale kdy naposledy jí byl opravdovým partákem do nepohody? Kdy se naposledy k ní zachoval jako hrdina? No nic, má ho ráda. Tolik touží se s ním vidět a prožít s ním Vánoce jako všichni normální lidé.

Proto neváhala a vydala se metrem směr Hlavní nádraží, kde si koupila jízdenku. Vlak samým zázrakem právě stojí na nástupišti.

Ač se to zdá paradoxní, otočila to. Přesněji – vystoupila z vlaku na Brno a v Ústí nad Orlicí a něco přes hodinu si počkala na rychlík jedoucí opačným směrem. Uvědomila si totiž, že ten všivák Láznička má pravdu. Jak jinak se asi dozví, jak se věci opravdu mají, pokud nevyužije exkluzivní příležitosti zúčastnit se tajné půlnoční mše ve Svatém Vítu. A jak by asi tak chtěla ze sebe setřást tu takřikajíc zhoršenou pověst, když nemá žádnou argumentační municí na svoji obranu. S těžkým srdcem proto oželedla štědrý večer se svými blízkými a je připravena vydržet. Dělá to pro dobro jich všech. Aspoň, že jí u srdce hřeje pocit falešného bezpečí, že její milovaný inženýr Čížek je v bezpečí.

Má pětihodinové časové okno a vůbec neví co s ním. Není tu žádné auto, do kterého by mohla nasednout a jet. Není tu ani žádná střecha, pod kterou by se mohla ukrýt před nepříjemně lezavou zimou. Tedy aspoň do štědrovečerní půlnoci.

Zčista jasna při svých toulkách narazila na nedávno obnovený Mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Ví, že se svým uměnovědným vzděláním i se svojí křesťanskou vírou by takto uvažovat nemohla. Je jí však jasné, že tato výtvarně nedokonalá a historicky nepřesná kopie není nic jiného než demonstrace obnovující se moci katolické církve. Socha sice vznikla bez jakýchkoliv státních finančních subvencí, ale kromě „společensky uvědomělých“ bohatých firem na ni takřikajíc pustily chlup i národně konzervativní politické strany žijící v nemalé míře ze státních příspěvků. Není tedy pravda, že tato betonová atrakce vznikla bez jediné koruny z peněz daňových poplatníků.

Prošla dřevěnou bránou a už na ni promrzlý penzista na brigádě křičí, aby si nasadila roušku. Vstoupila na vánoční trhy, které se musí konat i ve vrcholné pandemické sezóně. Kromě nich dvou tu není ani noha. Není divu, protože všichni spořádaní občané a občanky přece koukají na pohádky o statečných princích a krásných princeznách připravených se okamžitě vdát

za každého, kdo je vysvobodí ze spárů pohádkového zla. A především, rozdávají si dárky koupené za peníze, které jsou povinni společnosti vrátit jako revanš za to, že jim společnost umožnila tyto peníze vydělat. Ráda by zimou se klepajícimu staříkovi koupila svařák nebo aspoň horký čaj. Jenže, z hygienických důvodů se tu nesmí prodávat nic k jídlu ani k pití. Ale hlavně, že vánoční stromeček podetnutý někde v okolních lesích svítí. Na náhodně vybraném stánku si aspoň koupila umělecky nehodnotnou tašku s ručně vyšívaným motivem kočky – ať tu chudák děvče vydělávající si na nájem na kolejích dnes netrčí zbytečně.

„No, kampak maminka ty dárky schovala?“ recituje otec Pavelka svému vnukovi Kryštofovi, když s ním prochází služební byt a otevírá každou skříňku. Musel si vzít z komory žebřík, aby se dostal do nástavce šatní skříně v ložnici. Tam teprve objevil dárky, které jeho dcera nestihla zabalit, natož dát pod stromeček. „Tak tady máš – od Ježíška. Skládej to zatím na postel,“ dal Kryštofovi instrukce. Ten si od něj postupně převzal nový svetr, nové boty do sněhu, komiksovou knížku a CD metalové skupiny Hammerfall určitě od faráře Michálka.

„Dědo, víš co je to Hammerfall?“ vypískl Kryštof. „No přece, když pracuješ na lešení třeba v pátém patře a spadne ti kladivo.“

„Jasně, nejlíp někomu na hlavu,“ dodal otec Pavelka a upřímně se zasmál. Náhodou, i při svém stáří umí trochu anglicky. Vždyť se to učil za totality v kněžském semináři. Učit se jazyk západních imperialistů byl tehdejší aspoň malý zdroj osvobozujícího pocitu, který své mládeži dopřála i tak tradiční a konzervativní instituce jako režimem utlačovaná katolická církev. Ale i tak si otec Pavelka myslí, že tvrdá hudba s texty o temných silách je pro tak malého kluka poněkud předčasná. Zatím mu však nebude kazit radost.

Po robotickém autíčku, plyšákovi, sci-fi logické počítačové hře a chytré knížce o dětech jeho věku následovala stavebnice policejní stanice – ne kupovaná, ale kompletně vytvořená na 3D tiskárně. „Jé! Tu dělал strejda Peřan!“ vykřikl Kryštof samou radostí.

„No tak, dědo!“ pobídl ho Kryštof, když vidí, jak krabici s vytouženým obsahem dědeček nechce pustit z ruky. Rozmýšlí se, zda ji nedát raději zpátky do skříně. Nakonec ji přece jen předal obdarovanému se slovy: „No tak jo, ať máš na něj hezkou vzpomínku.“

Večer po nadílce strávil Kryštof ve společnosti dědečka v jeho garsonce. Společně se podívali na pohádku. Kryštofa to moc nebavilo, proto raději rozbalil a složil policejní stanici od inženýra Čížka. A ještě ji přiměl svítit, jezdit s výtahem na auta a zvedat závoru s pomocí energie zachycené malým solárním panýlkem ze zářivkového svítidla na stropě. Tužkových baterií netřeba. Aspoň chvilkovým zdrojem energie pro Kryštofovy mozkové závity bylo pár kousků cukroví s láskou upečeného Sesterstvem. Tak dobré ořechové rohlíčky se pečou jedině na Mniším vrchu.

Až byl pohádky konec, otec Pavelka uložil Kryštofa ke spaní do jeho pokojíčku. Musel dát dědovi svoje slovo, že se odsud do rána nehne a okamžitě zalehne ke spaní. Akorát, že jak byl děda z bytu pryč, Kryštof vstal, převlékl se z pyžama zpět do denního úboru a po ujištění, že je v předsíni čistý vzduch, vypravil se do sklepení. Co jiného než zachránit inženýra Čížka.

Pátek 25. 12. 2021

Utajená půlnoční mše v chrámu svatého Víta začala trapně hned ve dvou rovinách. První rovinou bylo trápení varhaníka, když zjistil, že mu do píš'al nejde vzduch. Proto nejméně dvacet minut strávil běháním po veřejnosti nepřístupných částech katedrály ve snaze najít někoho, kdo by byl schopen nahodit kompresor. Nikdo takový tu není, kobka s kompresorem je zamčená a klíč od ní ve služební vrátnici chybí. Jsou tu sice ruční měchy, ale čistě z důvodu památkové péče. Jsou totiž odpojené.

Další rovinou trapnosti je samotná Pavelková. Stejně jako všichni přítomní musela ochrance u vstupu předložit platný negativní test a rovněž jako všichni musí mít nasazený respirátor. Ke všemu je tu jediná dáma a vůbec není za dámu. Mše se s výjimkou jí samotné účastní pouze muži v drahých padnoucích oblecích. Zato ona má na sobě jen svetr, džíny a boty na nízkém podpatku, vše té nejobyčejnější značky ze supermarketu. Trochu se utěšila tím, že mezi samou tou národní smetánkou je tu za obyčejné lidi a díky ní je tu jakás takás sociální diverzita.

Rozhrnuly se opony v tzv. hudební kruchtě. Tři oblouky pod nefunkčními varhanami zaplnilo pět žen s poněkud ahistorickými nástroji. Pavelková okamžitě poznala, že jsou od ní – Sisters of Magdalena z Mnišího vrchu. Všechny jsou v černém, v kožených bundách a černých punčochách – také Johana, která se za svojí kytarou na krku se svou útlou postavou tak trochu ztrácí. „Hej mistře, vstaň mistře!“ zazpívala slečna Romana ještě bez hudebního doprovodu, hned poté naplno spustila hřmotná elektroakustická kavalérie podporovaná dělostřeleckou palbou zrzavé bubenice Sandry. Zní první písnička z jejich prvního a aktuálního alba Adventní kalendář. Kdo ví, zda přítomní mocní muži tuší či netuší, že se zpívá o první části jejich černého svědomí – o knězi Wronském z jesenické farnosti.

Muži usazení v lavicích všude kolem Pavelkové soustředěně poslouchají. Tváří se neurčitě. Pavelková doufá, že jejich pokerové tváře se vybarví – ideálně už při třetí písničce. Pak jí to došlo. Jak se sem holky tak snadno dostaly? Jak sem bez povšimnutí dostaly všechny svoje nástroje a zesilovače? To ani zvukaři není nic divné, když v kostele obvykle zvukaři nebývají? Ještě k tomu jim to zvučí jak nejlépe umí. Temné synth-rockové stěny zní v nejvýznamnější české katedrále opravdu impozantně. Pavelková má jasno. Politika a byznys těch beze sporu konzervativních páprďů všude kolem si hudbu jejich klientek aproprioval; česky řečeno – přijal za vlastní. Vypálil jim rybník s tím, že odmítá být jejich nepřítelem a souhlasí s nimi. Ony jsou zase přinuceny hrát jejich hru. Anebo je vysvětlení prozaické: zařídila to Zuzana. Pavelkové nejde do hlavy, proč tu dnes není. Respektive, vysvětlení tohoto také bude jistě prozaické. A není to jen naražená pravá noha.

Náhle se Luciiny syntezátory ocitly pod křídly mnohem mohutnějšího parťáka. Kompresor varhan zase začal fungovat a gotickými žebry v nepředstavitelných výšinách se rozezvučely mocné tóny píš'al. Teď to teprve má tu pravou hloubku. A v tom nejlepším kdosi zařukal Pavelkové na rameno. „Máte se zúčastnit doprovodného programu v Hazenburské kapli,“ zašeptal jí do ucha, když hudba udělala významnou pomlku.

Hazenburská kaple je snad jediná oddělená místnost v katedrále, pokud tedy nepočítáme kryptu, Novou sakristii a samozřejmě komoru s korunovačními klenoty. Je to de facto dutina v tlustém gotickém zdivu, které tvoří základ nejvyšší věže katedrály přímo u křížení lodí.

Tady se roušky nenosí. U stolu s decentním občerstvením v podobě vína, kaviáru, oliv a plodů moře – vše původně živé je z vody, tudíž postní – sedí tři muži v oblecích. V kontextu autentické historické výzdoby působí značně nepatřičně nazdobený vánoční stromček. Aspoň, že nesvítí.

Než si Pavelková stačila dobře prohlédnout tváře tří mužů za stolem, promluvil na ni

senátor za Národně konzervativní stranu: „Drahá kolegyně, vezměte si svůj dar.“ Nenápadně ukázal ke stromečku.

Ted' si toho všimla. Pod stromkem leží kovový kufr. Aby se k němu dostala, musí před přítomnými muži poníženež pokleknout. Přesně jako když byla malá a před bedlivými zraky vychovatelek z dětského domova lezla pod stromeček s cílem vylovit zpod něj krabici se jménem „Martinka“. Aspoň ke stromku poklekla bokem, aby k obecenstvu nebyla zády, respektive zadnicí. To i přes to, že má s těžkým kufrem dost práce. A také, jak právě zjistila, jí zpoza džínů trochu vylézají kalhotky. Vzala kufr oběma rukama a nonšalantně tanečním krokem ho dopravila na svoje vyčleněné místo.

„Otevřete jej,“ dal jí povel zástupce Velenovy korporace. Už ví, proč je ten kufr tak těžký. Několik stovek klíčů se pronese. K tomu ještě ve víku je řemínky upevněná tlustá složka s dokumentací skutečného provedení a dalšími doklady nezbytnými pro převod nemovitosti.

„Mniší vrch?“ nesměle se ujistila.

Zástupce církve, přesněji sám Arcibiskup pražský, přikývl. „Včetně garáží a technického zázemí, všech příslušejících pozemků a samozřejmě podzemního zodolněného objektu.“

„Tohle všechno je od nového roku Vaše,“ sekunduje Velenův vrcholný manažer.

Politický zástupce upřesnil: „Tedy, Vašeho otce, který v letech 1992 až 1998, jak jste sama již dříve zjistila, byl toho všeho právoplatný majitel. Rovněž právoplatně byl zproštěn viny za údajnou zpronevěru a neoprávněné držení tohoto majetku. Přišel k tomu sice úplnou náhodou, nicméně – nelze prokázat nic, čímž by to pozbývalo platnost.“

Bez rozmyslu vyhrkla: „Na to jste přišli až teď?“ Vzápětí si uvědomila svoji netaktnost.

„Už teď!“ pronesl arcibiskup. „Jistě pochopíte, že se s Vámi chceme raději závčasu přátelsky dohodnout a předejít tím budoucím zbytečným soudním tahanicím.“

„Dále musíme řadu věcí uvést na pravou míru,“ vzal si slovo Velenův manažer. „V této věci Vás co nejlaskavěji prosíme, abyste nám pomohla zastavit ty všechny naprosto hloupé a zbytečné mediální spekulace.“

Pocítila napětí v mimických svalech. Ráda by se Velenova manažera zeptala, zda jeho podřízení z mediálních redakcí tyto zbytečné spekulace zveřejnili na jeho příkaz. Raději to neudělala. Řekla jen: „Tak povídejte.“

„Dvacet sebevražd – to je fakt, od kterého se odrazíme,“ řekl Velenův manažer. „Dvě další úmrtí s nimi nevyhnutelně související a dva životy zachráněné, díky Vašemu hrdinství. V tu dobu jsme také spolupracovali s konsorciem firem založených bývalým vedením Coufal Analytics.“

„Tedy soukromá tajná služba,“ podotkla.

„To je značně nepřesné označení,“ zakroutil hlavou senátor.

„Řekněme,“ na to Velenův manažer. „Že zpracovávali státní zakázku v utajeném režimu. My jsme je neplatili, protože je platil stát. Bohužel, ačkoliv byly naše vztahy s nimi naprosto korektní, vymkli se nám poněkud z rukou.“

Pavelková nesměle promluvila: „Jasně. Pracovali pro Vás na vylepšení systému pro psychologickou profilaci Vašich uživatelů a uživatelky internetu. Měli s tím ty nejlepší zkušenosti – už od dob StB, vlastně. Nabídli se, že Vás zbaví těch obtíží způsobených tím, že v domě na Mniším vrchu se už bydlí, že se o historii tohoto místa dlouhodobě profesně zajímám, a do toho ještě ta urvaná feministická organizace, co zásadně nesouhlasí s tím, jak tu Vy tři sedíte a vzájemně propojujete svoji moc: nacionalistická politika, národní kapitál a církev.“

„Zašli moc daleko,“ upřesnil arcibiskup. „Jistě by nám rádi pomohli. Jen, kdyby to nehráli na obě strany. Vždyť i s páterem Bělíkem a jím adoptovanými ztracenými konzervativními dušemi bychom se dohodli. Nebýt toho, kdyby se také nenakazili až fanatickou vírou ve věc.“

„Jinak přesně, jak říkáte,“ řekl Velenův manažer. „Využili sebevraždy k tomu, aby je prezentovali jako vraždy a tyto vraždy svedli na Vás a na Vaše klientky.“

Jen se usmála. „Zkrátka, ten husarský kousek vám nevyšel. Říkali jste si, jak je to fajn, že řekněme auditorská firma vykonávající nad Vámi tajný státní dohled, jsou zároveň vaší staří kámoši z Coufal Analytics. Navíc vám v byznysu jde o to samé – řízení chování společnosti prostřednictvím precizní analýzy velkých dat. Jenže vám poněkud přerostli přes hlavu.“

„Co tím myslíte?“ mrkl na ni senátor.

„Asi vím, co chcete teď udělat,“ na to Pavelková. „Vy teď ty chlapy z Coufal Analytics hodíte přes palubu – aspoň mediálně. Je teď docela jedno, zda jim v jiné formě zajistíte další vlivná místa nebo jim poskytnete prostředky pro klidné dožití třeba na Kajmanských ostrovech. Důležité je, že Vy – ano Vy tři, kteří tady sedíte, můžete být v pohodě. Vaše věc to není. Prostě se to tak nějak udělalo a je to za námi.“

„Co po nás chcete?“ zahromoval senátor.

„Pravdu!“ řekla Pavelková.

Kryštof vyzbrojený baterkou prochází temným podzemím Mnišího vrchu. V druhé ruce má pod paží složený výkres. Už si myslí, jak bude muset prolézat bývalé štoly a kobky středověkého sklepení, když v tom přes pootevřené dveře vidí světlo. Jsou to dveře do takzvaného zdravotního střediska.

Někdo tam je. Poznal, že je to Zuzana. Nervózně se opírá o radiátor na chodbě a snaží se co nejvíce ulehčit bolavé pravé noze. Při jeho spatření náhle ožila. „Nazdar Kryštofe!“ zvolala na celou chodbu. „Kde se tu bereš?“ Vzala ho do náruče a tiše mu řekla do ouška svoji prosbu. „Buď tak hodnej a dojdi pro Tonda Tesárka. Měl by být v prvním patře na stotrojce.“

„Pravdu?“ zopakoval po Pavelkové lehce nervózní konzervativní senátor.

„Vždyť ano!“ vyhrkl Velenův manažer. „Zařídil jsem, aby alespoň v mých médiích vyšla hned zítra – tedy vlastně už dnes, omluva. A policie bude mít proč vysvětlovat svůj únik informací z vyšetřování případu, který vlastně vůbec vyšetřovat neměla, protože se nestal.“

Ozval se také arcibiskup: „Chápu, že Vám média zrovna takhle na svátky klidu a míru značně znepríjemnila život. Ale pochopte – postaráme se, aby všechny křivdy vůči Vám byly napraveny. Je to přece i v našem zájmu. Páter Bělík a jeho věrní z toho chtěli udělat senzaci, zarámovat to jako zločin. Naše role je přesně opačná – věc naopak urovnat. Vždyť jak říkáme, Mladí křesťanští konzervativci odmítli naši nabídku na smír, taktéž i tajná služba. Co s nimi? Vždyť i o toho Duška bychom se postarali a zajistili mu bezpečné dožití. Posílat svoje spolupracovníky do vězení – to opravdu není náš styl. To je proti křesťanským zásadám.“

Pavelková na to tiše řekla: „S křivdami se s dovolením poperu sama. To jen tak na okraj.“ Změřila si pohledem všechny přítomné. „Já totiž vím, že ty sebevraždy se vám všem výborně hodily – jako forma slušné domluvy, že? Či spíše, sami jste mi to před chvílí nepřímo potvrdili. A něco mi říká, že já jsem se vám taky pěkně šikla.“ Udělala významnou pauzu. „No tak, pánové – žádný stud a s pravdou ven!“

„No dobrá,“ na oko svolil Velenův manažer. „I když, čekal jsem od Vás, že na to přijdete sama. Jste přece soukromá vyšetřovatelka.“

Arcibiskup dodal: „Jen proto, že si Vás vážíme. Ovšem očekáváme, že stejně tak si budete vážit i nás.“

Manažer pokračuje: „Předem bych rád uvedl, že máte o naší firmě nejspíše hodně zkreslené mínění. Určitě si říkáte, že kapitalismus je přece exponenciální růst růstu až do nekonečna, nekonečná honba za ziskem a zájmy nás coby podnikatelů nad zájmy všech lidí. Tak to není. I kapitalismus se musí opírat o lidem přirozená a potažmo i bohem daná pravidla. Vědomí vlastní svobody a zodpovědnosti jsou naprosto základní hodnoty. Vždyť právě proto, že v našem podnikání ctíme křesťanské hodnoty, maximalizaci zisku bez ohledu na lidskost zásadně

odmítáme.“

„Chápete?“ promluvil na ni arcibiskup. „Křesťanství, a s ním spojená lidská vzájemnost, láska k bližnímu svému – bez nich by společnost dávno skončila a lidstvo také. Jedině solidarita, spolupráce, vědomí zodpovědnosti vůči vyššímu celku – upozadění sobeckých zájmů oproti zájmům všech lidí i planety Země. Jedině díky tomu jsme my lidé dokázali, co jsme dokázali. Jedině to je předpoklad trvale udržitelné ekonomiky.“

„A tady se dostáváme k jádru věci,“ vzal si slovo dosud mlčící senátor. „Jistě si vzpomínáte na Vaše setkání s Coufalem po vystěhování Coufal Analytics a před jeho Vámi nezaviněnou, přesto Vaší rukou podpořenou smrtí.“

„Ano, vzpomínám,“ hlesla Pavelková.

„Tak tato vzpomínka, ač jistě nepříjemná, je pro Vás i pro nás klíčová!“ zdůraznil Velenův manažer. „Vzpomeňte si!“ pohlédl na ni. „Co Vám říkal.“

Tiše promluvila: „Prý, abych převzala jeho odkaz. Něco takového, abych založila ženský klášter, který bude opečovávat superpočítač na Mniším vrchu. No... Nepřikládala jsem tomu zvláštní důležitost.“

„A ten účel toho superpočítače?“ vyzkoušel si ji senátor. „Ten důvod, proč ho Coufal stvořil a proč pro nás rozhodně není žádný prašivý estébák jako všichni ostatní?“

„Křesťanské hodnoty,“ hned ví Pavelková. „Umělá superintelligence, která prostřednictvím analýzy Velkých dat řídí chod společnosti směrem k bohu, jak říkáte?“ Na pár vteřin se zamyslela. „Poslouchejte! Teď vám řeknu, že o Coufalovi také máte poněkud zkreslené mínění. Vidíte ho jako disidenta chytře schovaného uvnitř nejvyšších pater StB, jako ukrývatele pronásledovaných kněžích z Polska a podporovatele protirežimních umělců a umělkyní – jako třeba mojí mámy. Něco vám tam určitě nehraje, že? Copak mohl udělat z celého ÚV KSČ a všech jejich sovětských přátel totální blbce? A ještě je skásnout o dvě stě milionů tehdejších korun na stavbu Mnišího vrchu? Mýlíte se, vážení pánové. Nebylo v tom nic jiného než Coufalova pevná víra! Byl pevně přesvědčen, že křesťanství a komunismus nejsou ve sporu, že křesťanská láska k bližnímu a morální imperativy jsou skoro jedno a totéž jako společenské ideje solidarity a beztrždní společnosti založené na společném vlastnictví. Ba dokonce, že křesťanství je jedinou cestou ke komunismu.“

„Výborně jste to shrnula,“ mile se na ni usmál pan senátor, a arcibiskup hned poté. Senátor následně promluvil: „Máme pro Vás nabídku.“

Pavelková hned tuší, co je tou nabídkou. A nemýlí se, když všichni tři přítomní jako jeden muž jí nabízí pokračovat v naplňování Coufalovy nábožensko politické vize. Arcibiskup zdůraznil: „Není na světě většího odborníka na Coufalův odkaz, než jste Vy. Kdo jiný než Vy by měl nám pomáhat realizovat jeho nanejvýše dobré myšlenky.“

„Krom toho,“ navázal Velenův manažer. „Budete mít od nás zajištěné financování provozu, mzdových nákladů i všech potřebných rekonstrukcí Vašeho – teď už jen Vašeho zařízení.“

Hořce se usmála: „Myslím, že můj snoubenec by s tím nesouhlasil.“

Tak jako tak, zmíněný snoubenec Pavelkové v tento okamžik zažívá něco, s čím by určitě nesouhlasil. Svůj nesouhlas ale vyjádřit nemůže, protože právě upadl do narkózy.

Kryštof nic neví, ale něco tuší. Zabouchal na dveře hotelového pokoje. „Dále!“ ozvalo se.

Tonda Tesárek nespí. Sedí na posteli a něco si prohlíží na mobilu.

„Pane Tesárek!“ zakřičel Kryštof. „Honem, tuším, kde je Peťan!“

„Když tak Tonda,“ potykal si s ním Tesárek. „Peťan, tím myslíš toho tvého jakože táta.“

„Ano,“ řekl Kryštof trochu rozmrzele. Inženýr Čížek pro něj není žádný jakože táta.

Tonda Tesárek s úsměvem pokračoval: „Tak Zuzka to říkala i tobě? Já myslel, že si dělala srandu jen ze mě.“

„Jakou srandu?“ vyděsil se Kryštof.

„Že ho zabije a já si pak místo něj vezmu tvoji mámu za ženu,“ odpověděl Tesárek. „Taková blbost.“

„Co když to není blbost?“ vykřikl Kryštof. „Tondo! Pojd'! Musíme ho zachránit!“

Pavelková se rozmýšlí mezi dvěma možnostmi, co udělat s kufříkem na stole, na kterém spočívají její potíci se dlaně. Má ho lehce odsunout od sebe směrem k pánům hostitelům? A tím to všechno ukončit? Nebo si ho naopak nechat a chytit si ho ještě pevněji.

První možnost by znamenala definitivní rozloučení s Mniším vrchem. Musela by pro sebe, pro své dva milované chlapce a pro tatínka sehnat jiné bydlení – na které teď v žádném případě nemá. A samozřejmě by tím všechny svoje klientky poslala na dlažbu. Anebo, bude se zde přítomnými budovat jakýsi podivný křesťanský kapitalistický komunismus. Prostě – jet v tom s nimi. Přemýšlí, zda je aspoň něco průkazného na tom jejich nepřímém přiznání, že pitvy, balzamace a následné expozice ve veřejných místech si objednali oni. Vždyť ‚Tenebrae sub candelabrum,‘ jak se nazývá tajný Vatikánský program pro ukrývání pronásledovaných kněžích v případě, že se to katolické církvi mocensky hodí. Část tohoto tajného programu fungovala v časech polského hnutí Solidarita i kousek za českými hranicemi na Mniším vrchu. Ostatně, kde jinde než na Mniším vrchu by pro to všechno našli lepší „tmu pod svícem?“

Zmohla se na trapné rýpnutí: „Takže vy jste vlastně komunisté?“

Tím zde přítomné trochu zaskočila. Nicméně Velenův manažer z toho vybrousil s úsměvem: „Vlastně, já také musím uznat, že naše firma není s Coufalovou vizí ve sporu. Náš majitel, pan Velen si uvědomuje, že vše co má není pouhé jeho soukromé vlastnictví. Investoval sice do něj svoji píli a inteligenci, ale to jen proto, aby o majetek sloužící všem bez rozdílu mohl pečovat. Ano, pečovat. Smyslem soukromého vlastnictví není svévolné nakládání s majetkem, ale jeho využívání ve prospěch všech. Takže ano, jestli tomu někdo říká komunismus, nebudeme to nijak rozporovat. Protože takovou kritiku může vznést pouze člověk s naprosto kamenným srdcem a zcela ovládaný svojí ziskuchtivostí.“

„Podobné myšlenky zastávaly i ženy, které se mnou bydlely,“ tiše poznamenala.

„Ano,“ přikývl Velenův manažer. „Jejich nade vše hloupé přesvědčení, že svět se bude točit jen kolem nich a bude se řídit jejich myšlením bez ohledu na ostatní. Je to rádoby levičáctví, které ve skutečnosti není ničím jiným než cynickým sobectvím a absencí citu pro lidství. Samozřejmě, že nám stály v cestě. A při té své hlouposti se nám tak krásně nabídly. Netřeba jakýchkoliv manipulací s pravdou. Sebevražda 24 kněžích a jiných lidí spjatých s církví není žádná obvyklá věc. Úplně každého napadne, že to musí být úkladná sériová vražda.“

„No dobře,“ přikývla Pavelková. „Ale někdo je do těch kostelů všet musel. Stejně tak jim někdo musel brát kmenové buňky a dávat jim narkózu, ze které se už neprobudili.“

Velenův manažer zalomil rukama. „To už není naše starost.“

Arcibiskup dodal: „První jmenované je výsledkem amatérské osobní iniciativy pátera Bělíka, a potažmo samotných i samozvaných Mladých křesťanských konzervativců.“

„A to druhé jmenované?“ připomněla Pavelková. „Všechny sebevraždy byly asistované. A to je aspoň zatím u nás trestné.“

„Podívejte se,“ promluvil Velenův manažer. „Tam také nesahá naše působnost. Spolupracovali jsme s Vaší kolegyní docentkou Louckou. Kromě svého primárního úkolu s výzkumem kmenových buněk zařídila Mladým křesťanským konzervativcům také psychosociální terapii s cílem překonat jejich těžká traumata. Terapie se zřejmě nezdařila, což je pochopitelné. Tak závažná traumata, která si navíc mnozí způsobili vlastní vinou, jsou důvodem k sebevraždám už samy o sobě. Pokud jsou navíc sdílena v uzavřené skupině, je zde pochopitelný také dominový efekt, kdy sebevražda jednoho či několika strhne i další.“

Kryštof se nemýlil. Vběhl za Zuzanou do lékařské ordinace na konci chodby, zde vši silou otevřel těžké plynotěsné a zvukotěsné dveře. Tam to uviděl. Někdo leží na břiše na operačním stole a pět mužů v černých pláštích mu rozřezalo záda. Rovněž černé rukavice mají celé od krve a k tomu všemu do rytmu pípají přístroje. Tuší, že tak nějak vypadají operace v nemocnici. A také tuší, že pacientem je inženýr Čížek.

U přístrojů sedí lékař, anesteziolog. Jeden z pěti Inženýrů z Coufal analytics mu drží pistoli u hlavy. Na chvíli vstal, aby vyvedl nezvaného hosta narušujícího hygienické prostředí na sále.

Než se zavřely dveře, to stejné co Kryštof spatřil i Tonda Tesárek.

„Cože? Tys to myslela vážně?“ vyděšeně zakřičel Tesárek na Zuzanu.

„Vypadalo to snad jako vtip?“ pronesla.

Vztekle se Zuzanou zacloumal. „Ty! Vražedkyně!“ Pak začal bušit pěstmi na dveře operačního sálu. „Okamžitě to zastavte!“ Pak se obrátil zpět na ni: „Tohle jsme si nedomluvili!“

„Jak, nedomluvili?“ na to Zuzana. „Kdo ty mrtvoly věšel v kostelích? Přece ty!“

V silách Zuzany a jejího údajného snoubence Tesárka samozřejmě nebylo ohlídat jednoho malého kluka. Kryštof se téměř nepozorovaně vpařil, vyběhl o jedno podzemní patro výše a vnikl do technického velínu vedle místností filtroventilace. Johana mu jednou ukazovala, jak to tady zhruba funguje. Naprosto jistě si zapamatoval, že nemá sahat na řadu tlačítek v červeném rámečku, protože těmi se spouští poplach.

„Já nemůžu za to, že to na mě ti blázni našili!“ křičí Tesárek.

„Jak našili?“ dělá Zuzana udivenou. „Sám, zcela dobrovolně ses do toho pustil. Doteď pořádně nevím proč? Že by pro samou lásku k Martince?“

„Tak fajn!“ odsekl Tonda. „Ty mi řekni, proč ses zcela dobrovolně rozhodla ho odkráglovat!“

S výsměšným výrazem pokrčila rameny: „Já se nic nerozhodla. Já jen od něj převezmu kmenové buňky. Jestli ho po té narkóze probudí nebo ne, je věc tvých šéfů.“

„Ale i tak,“ zasyčel. „Jsi zrádkyně... To to necháš jen tak bejt? Proč? Proč to děláš? Já vím, je moc chytřej! Přemejšlí moc samostatně a ještě by přišel na to, že jsi ze všech svých kamarádek udělala blbce!“

„Samy jsou úplně blbý,“ na to Zuzana až nepřírozeně klidným hlasem. „Ve své ultralevičácké zaslepenosti to sežraly i s navijákem. A ty, zdá se, taky. Ale neměj strach.“ Zapitvořila: „Určitě budeš mít Martinku za ženu, když ji tak miluješ.“

„Poplach! Poplááááááá!“ ozývá se Kryštofovým dětským hláskem po celém hotelu. Takové děsivé probuzení v noci před prvním vánočním svátkem, to opravdu není obvyklý zážitek.“

„Zločin ve sklepení! Třetí podzemní patro! Zachraňte Petra Čížka! Opakuji! Zachraňte Petra Čížka!“ křičí Kryštof do mikrofonu. „Poplááááááá!“

Ženy na pokojích vstávají a berou na sebe první kusy oblečení, které jim padnou do ruky. Naboso v pantoflích a vyzbrojené věcmi, které jim rovněž jako první padly do ruky, se šikují na schodišti a jako lidské tsunami míří do podzemního zodolněného objektu.

Zuzana a Tesárek v zápalu vzájemné diskuze zatím nemají o ničem tušení. Zuzana se ještě naposledy rozhodla uvést Tonda Tesárka do obrazu: „Hele, je ti to doufám jasný, kdyby něco! Vždyť já vlastně ani nevím, kdo tam s ním je. Já, jako pokaždé, jen převezmu kmenové buňky. Ta sebevražedná terapeutická sezení v Praze, s tím taky nemám nic společného. Nejsem žádná psycholožka. Byla to svépomocná skupina. Já jsem jim jen přišla nabídnout dárcovství kmenových buněk jako součást rozhršení.“ Po chvíli žduchla to Tesárka: „A co ty – kdybys radši místo toho kecání pohlídal svého budoucího nevlastního syna!“

Pavelková s fyzicky i významově těžkým kufrem v ruce opustila katedrálu svatého Víta tajným východem z krypty. Spolu s ní se vydaly na cestu temným a mrazivým Jelením příkopem i členky kapely Sisters of Magdalena. Plánovaly, že ztropí skandál a že na ně budou čekat houkající policejní auta jako na ruské punkové legendy Pussy Riot. Možná proto, že jejich texty mají k vulgárnosti daleko, s jejich přijetím u konzervativně katolické veřejnosti nebyl problém. Či spíše, jak se právě snaží vysvětlit Pavelková, trojjediná moc je zařadila do svých plánů.

U východu z Jeleního příkopu parkují tři auta ze sdíleného autoparku. Těmi přijely Sisters of Magdalena a není nejmenší problém, aby vzaly s sebou domů na Mniší vrch i Pavelkovou. V jednom z aut se totiž uvolnilo místo, protože hned vedle stojí ještě čtvrté auto s běžícím motorem a rozsvícenými světly. Johana se k němu plná radosti rozběhla.

Pavelková pocítila příjemné teplo po nastoupení do vozu. Ze všeho nejvíc se těší domů – na Vánoce s milovaným mužem, tatínkem a samozřejmě s Kryštofem. Nemá přitom nejmenší tušení, jak to s jejím mužem teď doopravdy vypadá. Stále je ukolébána falešným pocitem bezpečí.

Valící se lavina klientek Mnišího vrchu vtrhla do improvizovaného operačního sálu. Mají pojištěné, aby zachraňovanému nijak neublížily. V této zvláštní době má totiž každý člověk u sebe respirátor. Samozřejmě si je zavčas nasadily, aby nezamořily sál viry a bakteriemi pro zdravého člověka sice neškodnými, ale pro člověka s otevřenou páteří potenciálně smrtícími.

Tesárek zmizel kdoví kam, a Zuzana s ním. Její spolubydlící z Mnišího vrchu tyhle dva nijak neřeší. Nepotřebují je a oni zase nejspíše nemají, jak by mohli Sesterstvu uškodit. Mnohem důležitějším úkolem je použít solidární sílu ke zneškodnění čtveřice samozvaných chirurgů. Nedali svoji kůži lacino. Na svoji obranu hrozili ostrými skalpely a injekcemi s neznámými látkami. Ale proti přesile odhodlaného kolektivu neměli nejmenší šanci. Už se ocitli připlácnutí na studenou vykachlíkovanou zeď a spoutaní izolepou.

Laura prokazuje největší statečnost v boji. Nehledě na svátky míru a klidu, rve se hlava nehlava s pátým Coufalovským Inženýrem. Ten ji strhl k zemi do těsného prostoru mezi nohou operačního stolu a stojanem na infuzní pumpy. Tím jí zabránil moc se hýbat, nechce-li nedobrovolného pacienta zabít nebo ho aspoň probudit do nesnesitelných bolestí. Už ji jednou rukou drží pod krkem a druhou jí tiskne na čelo pistoli.

V tom okamžiku byl vysvobozen anesteziolog, který dočasně zneškodnil Inženýra kopem do spánku. Tím mu jasně vysvětlil, že v noci se má spát. Jeho pistole s troškou rachotu dopadla na podlahu operačního sálu. Hned na to pan anesteziolog překročil rámec své atestace, když se pustil do uzavření operační rány na těle inženýra Čížka.

„Honem, musíme ji obejmout!“ zavelela Lucie, když už se chystala vložit klíček do zapalování sdíleného auta. Všechny, včetně Pavelkové, vyskákaly ven a ženou se k Johaně, která se právě objímá se dvěma muži. Ten starší, na místě spolujezdce, je její táta. A ten, kdo řídil, je její přítel – s čerstvým řidičákem. Už dávno říkala, že mu odpustila, jak se tehdy zachoval jako úplný jouda. A tak nic nebrání, aby byli zase spolu šťastni.

„Miluju tě,“ řekl.

„Já tebe taky,“ rovněž Johana nepředvedla špetku originality.

Hned poté se s ní objala Pavelková. „Budeš nám všem chybět,“ řekla naprosto upřímně. „Johanko, ty náš malej andílku.“ Když pak sledovala další zamilovanou pusu s jejím klukem, dojetím se rozplakala.

Po nasednutí do auta stále s pláčem říká ostatním: „Holky, tohle jsou nejkrásnější Vánoce v mém životě.“ Poté se kolona vozů dala do pohybu směr domů.

Na Mniší vrch dojela Pavelková spolu s ostatními něco po čtvrté ráno. Vstoupila do svého bytu. Aniž by si rozsvítila, prošla obývacím pokojem, kde vůbec nic nepřipomíná, že jsou Vánoce. Na výzdobu nebyla ani trocha času.

Jako první nakoukla do Kryštofova pokoje. Vypadá, že je v pořádku. Tvrdě spí. Ovšem hned poté si uvědomila, že z ložnice vychází podivné světlo. Leží zde inženýr Čížek napojený na dráty a hadičky. Nad ním svítí displej lékařského monitoru.

Není tady sám. Na vedlejší polovině sedí sestřička Majga a vedle ní její manžel – anesteziolog. Nakonec se rozhodla, že na Vánoce si ho pozve na místo své dovolené na Mniším vrchu. Dobře, že přijel. Nikdo z nich totiž netušil, že budou mít případ i o zasloužené dovolené.

„Bude v pořádku,“ ohlásila Majga.

Její manžel vysvětlil: „Právě podstoupil nedobrovolný odběr kmenových buněk.“ Následně pokynul své ženě i Pavelkové, aby se na chvíli vzdálili od lůžka pacienta na chodbu. Tam Pavelkové vše od začátku povyprávěli.

Majga ještě povyprávěla, jak se seznámila s Romanem, anesteziologem z nemocnice v Zábřehu. Dodala: „To bylo řečí, že sestřička sbalila svého doktůrka. A vidíte, je koronavirová pohroma. Všechny musíme táhnout za jeden provaz a na drby není čas. Všechno zlé je pro něco dobré.“

„Jo, to bývá,“ hlesla Pavelková. Potom se uložila ke spánku na sedačce v obýváku s chybějícím stromečkem.

O půl třetí odpoledne, na první vánoční svátek, se Pavelková probudila. Ačkoliv už dávno není ráno, zase má to svoje ráno připodělanější večera. Jako praštěná něcím po hlavě se přinutila vstát. Ještě pár minut zůstala sedět na rozložené pohovce v obýváku.

Jak jen mohla na to skočit? Takové krásné řečičky o usmíření nepřátelských názorů na morálku a na místo jedince ve společnosti, prý překonání odvěkého sporu mezi církví, komunismem a kapitalismem, odted' už jen láska, nic než láska mezi všemi lidmi prostřednictvím boha, či spíše vnucené víry. Vždyť bůh je jen sociální konstrukt. To jen ty řeči o něm bývají občas hezké, a hlavně stmelující.

Leknutím se málem skácela k zemi, když uslyšela strašlivý řev bolestí. To Inženýra Čížka zrovna odpojili od přístrojů a tahají mu ze zad hadičku pro odvádění hnisu z operační rány. Potom dva stehy vstřebatelnou nití a inženýr Čížek mohl konečně vstát ze své poloviny postele v ložnici proměněné na improvizovaný nemocniční pokoj. Sestřička Majga a její manžel anesteziolog tu s ním zůstali přes celou noc i dopoledne.

Pan doktor ho poplácal po ramenech: „Chlape, drž se!“ Stojí tu jen ve slipech a jeho partnerka, která za ním právě přišla, není o moc oblečenější. Okamžitě ho láskyplně objala. Potom vklouzla do šatů předem nachystaných na vánoční oslavu, pokud by se jí náhodou zúčastnila. Vtom se ozvalo bušení na skleněné dveře do chodby – Jako už tolikrát a dnes po tom všem obzvlášť zlověstné.

Je to garážmistrová Romana. „Tohle sis zapoměla v autě,“ říká Pavelkové a podává jí kufřík coby vánoční dárek pro ni. „Jéžiš! To je těžký!“ Také Pavelková poklesla, když si kufřík vzala. Tíží ji fyzicky i duševně. S Romanou přišla ještě bubenice Sandra a také Laura Dušková. Takhle nevypadala ani v ten den, když sem přišla, jejímu obličejí vévodí monokl a její půvabné rysy zdeformovala podlitina pod bradou přetátá zaschlým krvavým šrámem skoro až k uchu. Avšak z jejího pevného výrazu je znát, že se necítí jako oběť, ale jako hrdinka.

Romana a Sandra přišly k inženýru Čížkovi, překvapily jej doslova v nedbalkách. Polekaným trhaným pohybem přes sebe hodil bundu visící na věšáku.

„My jsme se ti přišly omluvit.“

Rozpačitě se usmál.

Sandra pokračuje: „To byly kecy, že jsi nás zradil, že jsi bonzoval Velenovi. Sprostý lži, na který jsme bohužel skoro všechny skočily. Fakt se stydíme, že jsme na to přišly až teď.“

Nezmohl se pomalu ani na slovo. Dostal ze sebe jen: „V pohodě.“ Na to dostal od všech tří žen pusku na tvář. Nikoliv však od své nastávající. Ta totiž v myšlenkách podléhá tíze kufříku v její náruči. Dostala, co si vždy přála. Celý Mniší vrch je její, přesněji jejího táty. Z titulu soukromého vlastnictví je teď jen její věc, co se s hotelem i se superpočítačem bude dít. Je jen na jejím rozhodnutí, ve prospěch koho to všechno bude fungovat. Ve skutečnosti je to přesně naopak. Reálná svoboda je mnohem menší. Je ještě více závislá na penězích od Vlena, případně jím dobře alokovaných peněz od daňových poplatníků, na milosrdenství katolické církve a na podpoře od politické strany, kterou by nikdy v životě nevolila – ani za nic. Pro všechny tři jmenované je to obchod, nic než obchod. Pochopitelně na tom není nic protizákonného. Je to převzetí státu bez jediného výstřelu a bez jediné kapky krve. Teprve teď je pro ni ráno moudřejší večera. Musí urychleně vymyslet, co s tím – jak sebe a celý Mniší vrch vyvázat z trojjediné moci. Pracovně tomu bude říkat „Akce Emancipace.“

Její tok myšlenek přerušila Laura Dušková: „Přišla jsem vám říct, že hned jak skončí dědické řízení, prodám vilu. Co za ni dostanu, věnuju na opravy tohoto domu.“

Pavelkové došlo, že svých klientek se už asi nezbaví. Jsou tady doma. Respektive, toto není žádný hotel, ani pobytové zařízení pro týrané ženy. Je to něco jako kolektivní dům podle snů rané komunistické avantgardy, než její myšlenky zprznila banda sovětských vrahounů.

Pavelková se šla rozloučit s Tondou Tesárkem. Na svém hotelovém pokoji v prvním patře už má sbalené kufry.

„Na tvém místě bych tu ještě pár týdnů zůstala,“ upozornila ho.

Divně se na ni podíval. „Proč myslíš? Dochází mi prachy.“

Navázala: „Stojí to za to, i kdybys tu měl být zadarmo. Copak to nechápeš? Půjdu po tobě. Venku moc dlouho naživu nevydržíš. Hochu, hochu! Jedno mi pověz. Ty jsi o všem věděl, že jo?“

„O čem?“ zeptal se tiše.

Vypálila na něj: „Třeba o tom, že ta tvoje jakože snoubenka Zuzana... však víš co.“

„Aha, tohle,“ dělá Tonda překvapeného. „Jde o to, že to byl můj nápad – ti mrtví v kostelech. Už jsem nemohl dál. Nemohl jsem se dívat na to, jak se stávám užitečným idiotem pro organizaci, kde se to hemží samými sexuálními násilníky. A ještě u toho drze hledají cestičky k ovládnutí naší země.“

„Chápu,“ spiklenecky na něj mrkla. „Tedy až na jeden malý detail: Jak s tím souvisí ty mrtvoly.“

Pomlčel.

Pavelková ještě jednou na něj mrkla. „Jsi už kdovíkolikátý pachatel, kterého jsem poznala. A stejně jako u všech ostatních mi schází věrohodný motiv. Anebo ne, nech mě hádat.“

Poposedl si na posteli, aby na ni upřel pohled plný očekávání.

Dala se tedy do vykládání své teorie. „Dělal jsi to všechno pro mě. Možná proto, že mě stále nade vše miluješ a nemůžeš se vyrovnat s mojí nedostupností. A taky proto, že jsi chtěl ukázat tvému ochránci páteru Bělíkovi, že na to máš. Že to dokážeš nandat těm Velenem placeným zlounům z Coufal Analytics, kteří by si rádi koupili celou katolickou církev. Vždyť to byl vlastně geniální nápad: nabídnout jim v tomto domě prostor, kde budou moct pitvat, balzamovat a následně veřejně vystavit mrtvoly Mladých křesťanských konzervativců. Coufal Analytics do toho šli všemi deseti, protože to byla pro ně jasná šance, jak mě a moje holky zdiskreditovat a vyhnat odsud navzdory ochranné ruce katolické církve. Proto jsi měl v plánu je v pravý čas podrazit a napráskat.“

„Je to přesně tak jak říkáš, Martino,“ pronesl nadšeně Tesárek. Pak se ovšem dal do pláče. „Tím pravým časem měly být tyhle Vánoce – tedy štědrovečerní mše pro Velen a jeho přátele.“ Vzlykl. „Jenže ti parchanti mi zase v pravý čas málem zabili tátu.“

„Vymklo se ti to z ruky, prostě,“ jen tak mimoděk hlesla.

„No vidíš,“ přitakal. „Už když loni v létě si to hodil Wronský, jsem tušil, co se chystá. Církev a jim podobní je všechny budou chtít zlikvidovat, samozřejmě v tichosti. Svěřil jsem se s tím páteru Bělíkovi.“

„Tomu, co tě už několikrát vytáh z bryndy,“ podotkla Pavelková. „A tomu, co to nakonec všechno vzal na sebe.“

„Nechtěl o tom ani slyšet,“ na to Tesárek. „Ale ukecal jsem ho. Věděl jsem totiž o jeho tajném plánu dát všem druhou šanci. Kdyby se ta druhá šance, to pokání, dostalo na veřejnost, chudák Bělík by to asi nerozchodil. Jeho morální autorita liberálně katolického intelektuála by byla ta tam. A tak mi řekl, ať dělám jak myslím.“

Přikývla, že chápe. Poté na něj promluvila: „Jasně! Dal ses dohromady se Zuzanou. Díky ní jsi dobře věděl, jak to pokání dopadne.“ Záměrně zdůraznila svůj cynický tón: „Terapie se zdařila, pacienti jeden po druhém spáchali sebevraždu. Byl to jediný možný následek plného uvědomění si traumatu způsobeného vlastní vinou.“

„Ne, to jsem netušil,“ sklopil Tesárek zrak k podlaze. „Věř mi, opravdu ne!“ napřímil se a vykřikl. „Vím akorát, že přišla k nim s nabídkou darování kmenových buněk pro zdejší superpočítač – objekt jejího výzkumu. A taky přišla s nápadem na tu kapelu. Na to jsem jí slíbil náměty na texty.“

„No dobrá,“ pousmála se Pavelková. „Proč ses s ní krom toho všeho i zasnoubil? Podle všeho fiktivně.“

Tonda se posadil na postel a zadíval se na ni, jako kdyby snad chtěl vidět skrze ni. „Přece abych ti mohl být na blízku,“ řekl stydlivě. Skoro tak, jakoby od ní očekával výprask. Načež vykřikl: „Hele, já věděl, že to táhne s Duškem.“ Přemohl se, aby se jí podíval do očí. „Zní to blbě. Ale všechno jsem to dělal z lásky k tobě – Martinko.“

Ironicky to okomentovala: „Já vím, vždyť přece po mně tak toužíš. Možná si mě dokonce chceš vzít, že?“ Na to zůstal zkoprněle stát. Pavelková ho něžným dotykem přiměla posadit se na vzorně ustlanou hotelovou postel. „Promiň, Tondo promiň. Nechávám se blbnout předsudky. To já tebou manipuluju, dívám se na tebe jako na potenciální sexuální objekt.“

Prozradil jí svůj strach, že co nevidět půjde do vězení. Na to mu slíbila, že se za něj postaví. Má přece nemocného tátu a musí se o něj postarat. To přece musí každý aspoň trochu schopný advokát uhrát na podmínku.

Kapela Sisters of Magdalena končí. Oznámila to oficiálně na svých sociálních sítích hned na nový rok 2021. Svůj konec zdůvodňuje nenaplněním uměleckého záměru.

Dalším, mnohem lépe představitelnějším důvodem je, že kapela v krátké době po sobě přišla o dvě kytaristky. Ta první co nevidět skončí ve vězení. A ta druhá: Ta se vrátila domů, do buňkoviště na okraji Brna. Bude tam bydlet se svým tátou, který to tehdy přece tak nemyslel, a se svým přítelem, který to tehdy tuplem tak nemyslel. Teď dokonce slíbil, že si ji vezme hned, jak bude plnoletá. Kde kdo by řekl, že s hraním v kapele se to přece nijak nevyklučuje.

Snad nejmenším problémem je, že do Brna je to z Mnišího vrchu dost daleko a zkoušení písniček online přes videohovor není úplně to pravé ořechové. Sama Johana říkala, že maturita je tu coby dup, a hned po ní vysněné studium mikrobiologie na vysoké škole. Od jejího snu ji neodradilo ani to, že se silně zklamala ve svém životním vzoru – docentce Zuzaně Loucké. Naopak, možná ji to ještě více motivovalo tomu všemu přijít na kloub; a především, prolomit kletbu, která teď padla na emancipované ženy ve vědě. Nejde jí o nic míň než očistit pověst světového Sesterstva.